

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

B.S. Ingemann.

Prinds Otto af Danmark og hans Samtid : en
historisk Roman

Vol. 2

Kjøbenhavn : Andreas Seidelin, 1835

2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130016210146

Journal of the [illegible]

[illegible]

[illegible]

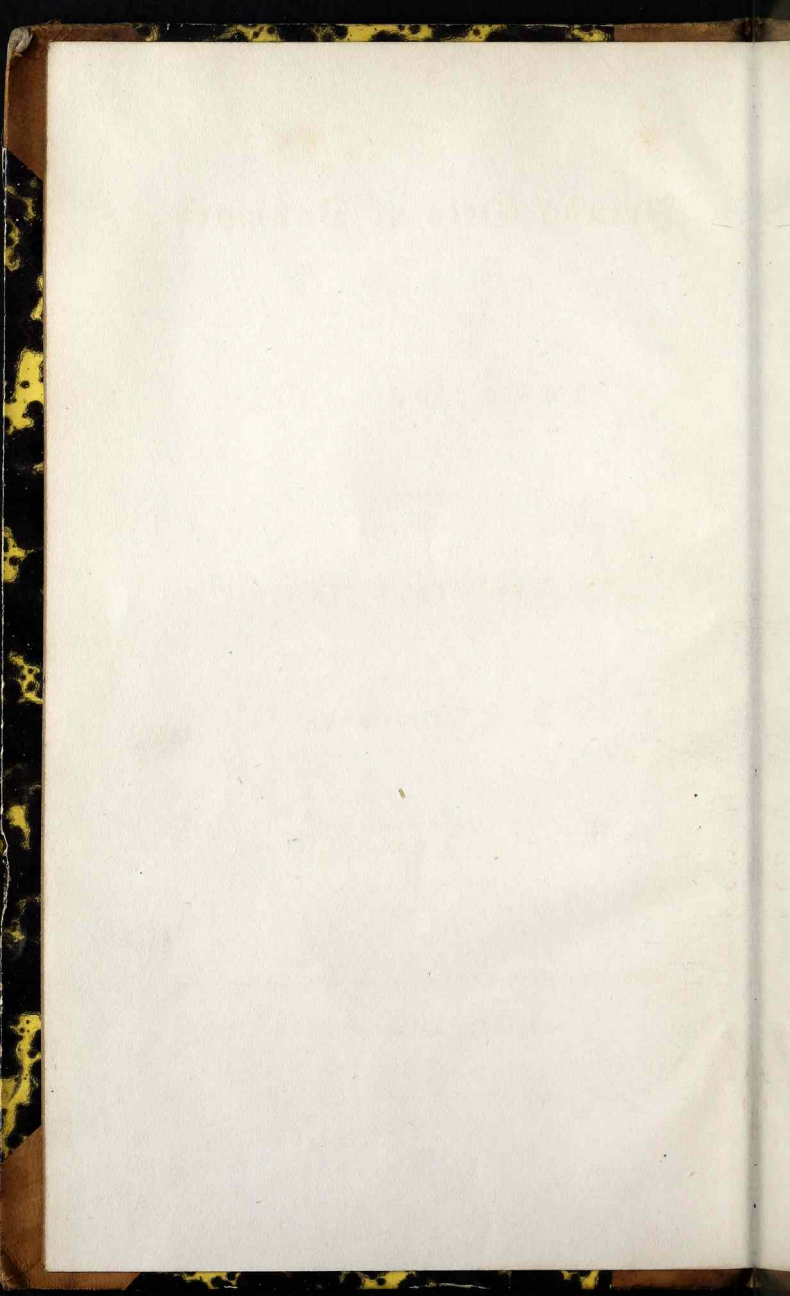
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Prinds Otto af Danmark

og

hans Samtid.

En historisk Roman

af

B. S. Ingemann.

Anden Deel.

Kjöbenhavn 1835.

Trykt og forlagt af Andreas Seidelin,
Hof- og Universitets-Bogtrykker.

Prings Otto af Danmark

82

Hand 2 a m i t t e

En Historisk Roman

H. S. Jørgensen

Anden Deel

"Greven samler alle sine Mænd;
Han drager ad Slesvig frem.
Udrig saae nogen Mand sliq en Hær
Enten før eller siden dem."

Den Krigshær, en gammel dansk Folkesang saaledes omtaler, rykkede en smuk Morgen i Marts Maaned 1340, med vaiende Bannere og stœiende Luurmusik, gjennem Slesvigs Gader og betragtedes af Stadens Indvœaanere med den største Opmærksomhed. Der lød ofte Bisaldsvaab til de anseeligste Krigsmænd og især til Hœvdingerne, blandt hvilke den berœmte Grev Gerhard fra Rendsborg reed i Spidsen for Rytteriet ved sin Søstersøns, den slesvigiske Hertug Baldemars, Side. Hertugen var med et stort Følge draget Hæren imøde ved den holsteenske Grændse; men det heb, at han paa Beien var bleven ueens med sin Morbroder. En Deel af Hæren var Holstenere, og ved Gottorp ventede de slesvigiske Ryttere paa deres Hertugs Befaling, for at forene sig med Hæren; men dens Hø-

vedstyrke bestod af leiede Krigsmænd fra Westphalen og Rhineguene, som, efter en bekjendt Yttring af deres mærkelige Feltherre, selv skulde hente deres Sold ved Plyndringer i Danmark, eller, hvis de faldt, fritage Hærsereren for at lønne dem. Disse for deres Vildhed og Grumhed berygtede Soldbander vare fjendelige paa deres lette Bevæbning og korte eensformige Baabekjortler, saavelsom paa deres svære Mundstjæg og Skrammer; de kaldtes af Almuen Grevens hurtige Hær. De 4000 Ryttere, der, som den holsteenske Greves Livvagt, nærmest fulgte hiin seiersvante Hærserer, udmærkede sig ved glimrende Rustninger og stolt frigerisk Anstand; blandt dem var der ogsaa mange Riddere og høibaarne Mænd. Efter Rytteriet og Fodfolket, med deres Slynger og Armskæpper, fulgte endeel Blider og andre Beleiringsmaskiner foruden en Hov Karrer med Baaben, Fangeboier og Krigsfornödenheder.

Hæren drog forbi Domkirken og den gamle Kongsgaard, der nu kaldtes Sorte-Kloster, og ikke længer beboedes af nogen Fyrste, siden den af Kong Abel, til Bod for hans Konges og Broders Mord, var overladt til de fromme Augustiner-Munke. Her stod nu Prioeren med sine Ordensbrødre udenfor Klosterporten og hilsende Hæren og dens Anfører med den latinske Kirkesalme, som Grev Gerhard selv havde sjunget i Slaget ved Gottorp, og hvis vidunderlige

Kraft de fromme Brødre derfor tilskreve hiin Seier-
vinding.

Greven reed paa en hei rød Stridshest, der fulgtes af tre store graae Hunde. Hans Ansigt var næsten skjult af Hjelmens, der sad ham dybt ned over Panden og skjulte den Legems-Mangel, hvorfor han af sine Fjender forhaanedes med Spotnavnet den Kul-
lede. Han slog nu endog Hjelmgitteret ned, idet han var Gjenstand for Mængdens gabende Nysgjerrighed; og medens hans skarpe Høgeblif giennemtrængte Alt udenfor ham, syntes han at ville gjøre sit eget Mafsyn til en luftet Bog for enhver Jagttager. Den krigerste Jernmaske, der ligesom havde meddeelt hans Miner sin Kulde og Ubevægelighed, hindrede nu vel Slesvigerne i ret at beskue den Helt, de saa hellig beundrede; men Enhver kjendte ham strax paa den stolte rolige Holdning, den kraftige bredskuldrede Skikkelse og paa det berømte Maria-Billede fra Tzehoe, som havde frelst hans Liv i hiint Slag ved Gottorp, og som han siden bestandig bar i en stor Guldfjæde om Halsen, naar han drog i Strid. Saasnart Munkene ved Sorte-Kloster saae ham, svang de Kirkebanneret med den hellige Jomfrues Billede og sang med hei Røst:

"Nos, hac die Tibi gregatos,
Serva, Virgo, in luem mundi!" *)

*) For dig vi samles denne Dag —
Bevar os, Jomfru, til Verdens Lys!

"Ret saa! I fromme Herrer!" — lød en huul Kriigerroest fra Greuens Hjelmgitter — "den hellige Jomfru er med os. Hver dansk Dronner skal flye eller falde."

Prioren bukkede dybt og besvarede Greuens naadige Rif med Benedictionstegnet, medens Psalmen fortsattes.

"Min gamle Seierssang!" — hvistede Greven opmuntrende til den unge slesvigiske Hertug, der med en urolig Mine reed ved hans Side og vendte Ansigtet bort fra sin Stamsfaders skumle Slot og de syngende Munkke.

"Fra Sorte Kloster venter jeg ingen Belsigelse" — svarede Hertugen mørk.

"Hm! Børneskrupler!" — mumlede Greven ved sig selv og tæmmede sin Hingst. Han reed nærmere hen til den unge Hertug og lagde den pantsrede Haand paa hans Sadelbue. Under Munkesangen og Larmen af de klapprende Hestesko bøjede han sig, tilsyneladende fortrolig, over mod sin forrige Myndling og sagde med dyb dæmpet Stemme: "Hils Folket, Balthemar! huff paa hvad du hedder! Lad Ingen mærke din Vankelmødighed!"

Hertugen opløstede, ligesom med tiltvungen Rækhed, det noget nedbøjede Hoved og saae sig om, for at gjengjælde Folkets Hilsener og Bifaldsraab, der dog mere syntes at gjælde hans berømte Morbroder, som

en Tidlang havde været deres Fyrste, og som man ventede snart at faae til Behersker igjen. Det Rygte havde nemlig udbredt sig blandt Almuen, at deres Hertug i forrige Maaned, under sit Ophold i Lübeck, havde sluttet en hemmelig Forening med sin Morbroder og atter afftaaet ham Slesvig, for ved Grevens Hjælp at blive Konge i Danmark.

Den unge Hertug Valdemar var en Sønneson af hiin fine listige Hertug af samme Navn, der hemmelig havde været Hovedmand for Marck Stigs Sammensværgelse mod Kong Erik Glipping, og siden, som Rigsforstander i Erik Menveds Mindreaarighed, forgjæves havde stræbt at bemægtige sig Danmark. Hvad hiin ældre Hertug Valdemar bestandig havde dremt om og higet efter, men aldrig i sit Liv opnaaede, havde hans Sønneson, ved den rendsborgske Grev Gerhards Bistand, alt i sit tolvte Aar for en kort Tid dog drevet det til. Ved Christopher den Andens Afsettelse var den unge slesvigiske Hertug virkelig bleven valgt til Konge af de raadvilde og lidet enige danske Stænder; men han var ikke bleven kronet og salvet. Folkets gamle Had til Brodermorderen Kong Abels Slægt og Misfornoielsen med det strenge hollænske Formynderskab var dog større, end Foragten for den uduelige Kong Christopher, og selv Grev Gerhards Seierbindinger over denne svage Konge havde ikke kunnet firkke Grevens Myndling det tomme

Kongenavn, som han havde betalt med sit Hertugdøm. For ti Mar siden havde den unge Hertug i sit femtende Mar seet sig nødt til at afstaae hiin Kongeværdighed og træde tilbage i sin forrige Stilling.

Siden Kong Christopher ligesom havde taget det gjenerhvervede Kongenavn med sig i Graven, havde nu Danmarks Throne i syv Mar staaet ledig. Prinds Ottos Nederlag paa Laphede og ulykkelige Fangenskab havde ligesom slaaet Folket med Lamhed. Den fangne Prinds var ført fra Segeberg til Rendsborg, hvor han endnu holdtes i strengt Fangenskab. Riget var adspjittet og i de fremmede Panteherrens Bold. Undertrykkelsen og Rytet om hiint oprørende Mageffiste havde nu endelig bragt Folket til en rasende og næsten fortvivlet Kraftanstrengelse. Almuen slog de fremmede Skatteinddragere ihjel, hvor de kunde, og i Jylland stormede Ridderne det ene af Grevens Slotte efter det andet. I Opstanden var der dog hverken Orden eller Plan, under den almindelige Lovløshed, der adspjittede alle Danmarks Kræfter. Der var ingen Høvding eller Fyrste meer, til hvem Folket med Tillid kunde slutte sig. Om Junker Otto havde man opgivet Haabet: alle Underhandlinger om hans Løsladelse af Fangenskab havde i sex Mar været frugtesløse, uagtet hans Svoger Markgrevens og Keiserens Bestræbelser, og hans yngre Broder opholdt sig som en Flygtning ved Keiserens Hof. Den sles-

vigste Hertug, der nu var bleven fuldmyndig og havde fyldt sit 25de Aar, haabede saaledes, ved sin berømte Morbroders Hjelp, lettelig at kunne tilbagevinde den Krone, han som Barn havde maattet give Slip paa. For Opfyldelsen af dette ærgjerrige Haab havde han atter bortlovet sit Hertugdømme; men han vaklede, naar han betænkte hvad han vovede ved det mod al Folkeret stridende Bytte, og selv den mægtige Hær, han nu saae udrustet for at iværksætte Planen, havde ikke overvundet hans Betænkneligheder.

Skjøndt Grev Gerhard ikke længer var Hertugens lovlige Formynder, havde han dog endnu en mægtig Indflydelse paa denne unge Herres Sind, og styrede ved sin Landsoverlegenhed næsten ethvert af hans Skridt. I en vis ydmygende Følelse af denne aandelige Afhængighed, men uden Kraft til heelt at løsrive sig af de Vaand, der fra hans tidligste Barn- dom havde omsnoet ham, udbød Hertugen ofte i et Slags asmægtig Trods mod sin mægtige Frænde, idet han dog følte hvor nødvendig Grevens Vennskab saavelsom hans Magt og store Feltherretalent var ham. Hertugens Mangel paa Selvstændighed viste sig tydelig i hans Mafsyn og ubestemte Miner. Det skye Blik, hvormed han nu hilsede sine slesvigste Undersaatter, som han atter vilde bortstjænke for et Kongerige, røbede en svag urolig Sjæl, der havde et større Foretagende for, end han selv følte Kraft til at fuldføre,

men hvortil han dog følte sig hen draget af Omstændighedernes Magt og heftige indre Tilskyndelser. Hans Ansigt var ret smukt og ædeltdannet; men de matte lysblaae Dine og det tynde gule Overskjæg saavel som den fine letbevægelige Ansigtsfarve gav ham intet helteligt Udseende. I sin hertugelige Skarlagenskaabe, med sin prægtige Fjærhat og med de blaae slesvigiske Løver paa Sadelbæknets, overstraaede han vel i Glæde og Pragt den simple Feltherre ved hans Side; men det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Alles Dine vare henvendte paa den tappre Greve, der, klædt i Jern fra Jæsen til Fodsaalen, beundredes af Folket, som en uovervindelig Helt og den største Statsmand i Norden.

"See, see!" — sagde en Slesvig Borger temmelig høit til en Anden — "det er den store Greve fra Rendsborg. Krone Død! det er en heel Karl; men Gud hjælpe os for hans spærlemmede Myndling hist! han bliver dog aldrig ret myndig, om han saa blev hundrede Aar."

"Ved St. Andreas! I har Ret" — svarede den anden Slesviger — "kan vi nu faae byttet det Drengebarn bort for den store Rendsborger og faae Holssteen med i Kjøbet, bliver det en god Handel; saa kan vi give vor Baldemar og alle Konger af Danmark Døden og Djævelen."

"Har Pøblingen solgt os med Hud og Haar for en Barnekrone, burde vi pibe ham ud af Staden" — bemærkede den Første.

Et forbitret Blik fra den unge Hertug bragte Borgerne et Dieblit til Tausshed og tilkjendegav, at han havde hørt nogle af disse Yttringer. Han taug med fastklemt Mund og skiftede Farve.

"Nei see vor smukke unge Herre!" — sagde en Spottesugl blandt Almuen — "han seer jo ud som en peen Jomfru, der vil daane i Dandsen."

"Det kan blive ham en heed Dands nok" — bemærkede en Anden.

"Ganden heller!" — brummede en Tredie — "han bliver jo her hjemme i god Ro og holder Bryllup."

"Det gjør han klogest i" — vedblev den Første — "saa kan Morbroderen sætte ham til Heistols i Danmark, naar Dandsen er ude. Den Karl er Mand for at holde paa Konge-Stolen med, hvis den rokker."

"Hvem er de fornemme Herrer, der ride foran Alverstorpe og Ridder Gotschal?" — spurgte en Dreng i plattysk Mundart og stødte til sin Sidesmand, der saae ud som en holsteenskt Hestpranger.

"Kjender du ikke Herrerne fra Rendsborg?" — svarede Prangeren — "den Grønne hist er Ridder Hals, ham, der kjøbte vor brune Hingst ifjor. Den

Blaae paa Fuxsen er Grevens Kammerpønd, det er ham, der skal have den rigeste og deiligste Tomfru i Jylland. — Gud hjælpe hende for Ungkarl hun faaer! Den Sorte paa Pasgjøengeren er Kapellanen, ham, Fanden knækkede Sidebenene paa. De følge jo altid vor Greve, med hans tre graae Hunde, og ere ham fast lige saa troe.”

”Men den magre blege Ridder, der stirrer saa underligt hen for sig — han med det sorte Harnisk” —

”Det er den gamle Hartvig Rewentlo. Han har gjort vor store Greve til den Mand, han er. Uden ham var Greven bleven Tiggermunk eller sultet ihjel paa Kornloftet med sine Hunde, det har du vel sagtens hørt; han hjalp ham da ogsaa til Segeberg, kan jeg troe. Om! det er intet Under, han er bleg og mager, den gamle Herre” — tilføiede Prangeren — ”han har nylig gjort en streng Pilgrimsfart paa sin bare Fod; men siden han slog Greven og den unge Knøs paa Segeberg, er det nok ikke rigtigt fat med ham.”

”Jesu Marie! er det ham, der slog sin egen Son ihjel!” — hvistede Drengen — ”med ham har det vist aldrig været rigtigt fat.” Det varede længe inden Drengen kunde faae Dinene fra Ridderen med det sorte Harnisk, hvis frygtelige Daad og svare Kluger var noksom bekjendt. Dog Synet af de andre meer pyntelige Riddere udslættede det Indtryk, Ridder

Hartwigs dunkle Skikkelse havde gjort. "See! der kommer Ridder Krummendit" — udbød han — "og see! Ridder Lembek og Struyen Ranzov ere ogsaa med."

Mange berømte Navne, som dog siden ere forglemte, nævnedes her af de opmærksomme Tilskuere, der næsten alle kjendte den rendsborgske Greves og Hertugens anseeligste Riddere og Vasaller.

Den første Afdeling af Hæren drog allerede over Broen i Langesstræde ud imod den høie Taarnport, medens den anden og tredie Afdeling endnu ikke havde naaet Domkirken og den gamle Kongsgaard. Her stod endnu Prioren med sine Munk, for at hilse Hovdingerne og give Hæren sin Velsignelse med paa Felttoget. Grev Gerhards tvende Sønner, Grev Henrik og Grev Claus, anførte Hærens to sidste Afdelinger. De vare begge unge krigeriske Herrer med et rask og kjækt Udseende; men den stærke Grev Henrik, der siden kaldtes Jernhenrik, tildrog sig især den almindelige Opmærksomhed. Han tumlede en ravneseort Hingst og var ligesom Faderen klædt i Jern fra Hoved til Fod; men han reed med aabent Sjelmgitter, og hans brune dristige Ansigt syntes kun at udtrykke ungdommeligt Krigermod og luende Kamplyst. Han var endnu højere og rankere, end Faderen. Hans strenge forbovne Mine behagede vel de Fleste; men den Myndighed, han tiltog sig, havde dog, ved

Mangelen paa berømte Krigsbedrifter, et Anstreg af Storpralerie og forsængelig Efterabelse af Faderens Udfærd, der ikke undgik den skarpsynede Almues Bemærkninger. Den latinske Kirkesalme, som han hørte noget paa, men ikke forstod, klang ham for alvorlig og sorgelig. "Vi drage ikke ud for at følge Liig, men for at vinde Seier og Ære" — sagde han heirestet med ungdommeligt Overmod til den Ridder, der reed ham nærmest, og gav sine Krumhornblæsere Tegn til at overdøve Munkesangen. "De fromme Herrer maatte heller synge os een af deres lystige Drikkeviser" — tilføiede han overgivent — "men dem spare de nok til Refectoriet og deres lenlige Andagt."

Prioren havde strax givet sine Munke Bink til at tie. "J kan komme til at følge Liig før J venter det, høibaarne Herre!" — sagde den forterne Prælat med høi Røst — "men hvor tidt J skal høre eders Herre Faders berømte Seierssang, derfor raader Livets og Dødens Konge."

Grev Henrik blev pludselig alvorlig ved disse Ord, og der opstod en misforneiet Mumlen blandt den urolige Folkeskare; men Lurerne og Krumhornene overdøvede enhver Røst, og Resten af Hæren drog uden Priorens Belsignelse forbi det sorte Kloster.

Reisen fra Slesvig til Nørrejylland gik forbi Hestebjerget og Gottorp Slot. Det var et smukt Syn

at see den lange glindsende Krigerrække udmeldre af Saarnporten og opfyldte Veiens forskellige Heider og Bugter. Det var et mildt Frostveir. Træer og Buske paa Veien glindsede af Riindiamanter i Solskinnet, og de muntre Lærker bebudede Foraarets Nærmelse. Grev Gerhard var med Hertugen redet noget forud for deres Felge.

"See, Baldemar! der sprængte jeg Kong Christophers Bognborg for femten Mar siden" — udbred Greven med stolt Selvfelelse — "den Dag ryddede jeg Veien til din Kongehylding paa Viborg Thing. Troer du nu, jeg er for gammel til at sætte Kronen paa dit Hoved med Staalhandsken?"

"Ingen tvivler paa eders Kraft og Lykke, min kjæffe Morbroder!" — svarede Hertugen med blussende Kinder uden at see paa ham — "men jeg er ingen Solvaars-Dreng meer, der kan bæres paa Thronen af sin Formynder. Jeg har nu, med eders Forlov, ogsaa en Villie. Det siger jeg Eder forud, Grev Gerhard!" — vedblev han heftig i en overspændt Myndighedstone — "kjøber jeg en usikker Krone for mit Hertugdøm, en Skyggekonge agter jeg ikke anden Gang at blive."

"Ret saa! det lider jeg" — sagde Greven, idet han dog syntes at studse, og betragtede sin forrige Myndling med et forskende Blik. Han havde slaaet Sjelmgitteret tilside; i hans strenge skarpe Ansigt var

der ingen Bevægelse at see, medens alt hans Liv og hele hans Mandskraft ligesom var tilbagetrængt i de dybtliggende Dienhuler, hvorfra et flogt gennemtrængende Hersterblik syntes at oversee den hele Verden med dyb Foragt og med et skarpt Udtryk af List, forenet med den stolteste Overlegenhedsfølelse. "Siig frem, min Søstersøn!" — vedblev han i ligegyldig Tone — "hvad har du for Betænkneligheder? dine Indvendinger mod mit Gjennemtog, trods Ord og Aftale, maatte jeg lee ad; det var en Vendekaabe-Grille, der ingen Agt var værd. Din Mistillid til mine Hensigter tilgiver jeg dig. Dyb Menneskekundskab fordrer jeg ikke af din Ungdom. En stor statsklog Tanke veier meer for mig, end en Krone, seer du. Holsteen og Slesvig skal forenes; derpaa har jeg sat mit Liv; men — før du er kronet i Danmark, fordrer jeg ingen Godsbred Land i dit Hertugdøm. Om du vil drage med eller ei, beroer paa dig selv."

"Jeg drager ikke med" — svarede Hertugen med tiltvungen Kraft og Bestemthed — "Dansten skal ikke see mig første Gang i Spidsen for en sjendtlig Hær. Det hele Foretagende forekommer mig misligt, Hr. Morbroder! og høist betænkeligt. Jeg vinder dog aldrig Herredømmet over det danske Folks Hjerte, naar jeg skal løstes paa Thronen med eders Spydstager" — —

"Folkets Hjerte?" — afbrød Greven ham og loe huult, næsten uden at forandre en Mine — "Feslerie, Valdemar! Paa Tomfruhænder vilde du vel bæres paa Thronen? — Vil du herske, maa du ikke ville Andet. Vil du opnaae Hensigten, maa du aldrig skruple over de nødvendige Midler."

"Men Keiseren, de tydske Fyrster" — — indvendte Hertugen høist urolig. —

"Lad dem raadslaae! jeg vil imidlertid handle; saa vil vi see hvad der gjer Udslaget."

"Men regner I da Folkets Billie og Kjærlighed for slet Intet?"

"I Epidsen for min Hær er jeg dets Billie. Til Oprørernes Kjærlighed kan du beile, naar jeg har lært dem at lystre. Jeg veed, du har faaet Bryllupsgriller i Hovedet" — vedblev Greven ligegyldig — "Til den Ruus er forbi, gjer jeg ingen Regning paa dig. Men er det dig ikke nok, at omfavnes af en Prindsesse? skal et heelt Folk hænge dig om Halsen, fordi du med min Hjælp vil være saa god at beherske det?"

"Ingen Spot, Hr. Morbroder! hvad der udrettes med Had og Bold, har vi seet. I har gjort Sværdet til jert Spiir; men mod Jernspiret er det jo netop Dansken oprøres."

"Derfor skal de tugtes med Skorpionsvæber" — udbød Greven med et frygteligt Blik — "Vil du lære

mig at kjende dette Folk? Jeg har kjendt det før du blev født; den Magt, de hade, kan de kun tvinges til at hylde. Det er ingen Glos Gaar, som kan styres med Hyrdestav. Det er Ulve; de maae tæmmes med Staal. Naar jeg har brudt Tænderne ud paa dem, kan du klappe dem."

"J vil fare strengelig frem, Hr. Morbroder! men har J betænkt" —

"Jeg har betænkt, hvad Danmarks Konger skulde betænkt for et Aarhundrede siden. De stive Halsse i Danmark skal knækkes. Den hele fordærvede Udel skal udryddes; deres Røverborge skal sloifes. Den sidste Oprørs høvding i Jylland vil jeg see i Galgen, før jeg sætter Fod igjen over Sideren, hvad enten han er Ridder eller Bisp. Det har jeg lovet og svoret. Seer du hine Karrer? de bringe Lænker og Voier til Skrabet. De røde Njeresvende ere Retsfærdighedens Tjenere; de bringe Orer og Strikker til de høie Halsse." Idet han sagde disse Ord, foer der som Lyn fra hans mørke Næse; men der foregik ingen Forandring i hans forunderlig jernkolde Ansigt. Han løstede kun den lange Sæge med et bittert Udtryk af Stolthed og Foragt, medens han taug med fast sammenpressede Læber og knyttede den jernpansrede Haand om sit Sværdhæfte.

Hertug Baldemar betragtede ham med et sky og uroligt Blik. De rede begge tause frem, og standsede

ved den saakaldte Pølestov, hvor Feltherren vilde ordne sit Hærtog.

I Krattet, tæt ved Beien, ved det store Morads, hvori Kong Abels Liig, for dets formeentlige Spøgesries Skyld, var nedscænket, og hvor en stor sort Pæl endnu betegnede hans berygtede Gravsted, sad et Par tilsyneladende Jægere paa en Stub med deres Armsbøsser i Haanden og betragtede den fremrykkende Krigshær med spændt Opmærksomhed. Det var Svend Trøst og den sorte Svend. De vare begge temmelig lange i Ansigterne, og saae ud til at have lidt megen legemlig Nød. De havde først for to Maaneder siden med uhyre Anstrengelse gravet sig ud gennem Kalkfjeldet under Segeberg Fangetaarn; men de havde hver Nat i sex Uar lønlig arbeidet paa dette Værk og bødet haardt for deres dristige Forsøg paa at befrie den fangne Prinds Otto. De vare neppe vendte tilbage til Nørrejylland og komne til Kræfter igjen, forend de med den heftigste Zver havde taget Deel i Opstanden. Nu havde de vovet sig paa et farligt Udriders Tog næsten lige til Slesvigs Porte. Svend Trøst havde lagt sig et stort krigersk Mundskjæg til og havde faaet en Mandighed i det livlige Fufentastansigt, som klædte ham godt. Hans Dine spillede endnu som før af lidt overmodig Sjækhed og Vist til at trampe mod Braaden; men han syntes dog at have vundet et større Herredømme over sig selv,

om han end, som sædvanlig, mere fulgte sine eventyrlige Luner og Tilfældets Tilskyndelser, end nogen fast og bestemt Livsplan. Den sorte Svend var i sit grusomme og langvarige Fangenskab bleven endnu mere vild og hevngjerrig, end tilforn. Han havde undertiden Anfald af et Slags Sindsforvirrelse, hvori han selv troede, han var en Troldmand og havde lært den magiske Kunst af sin henrettede Bedstemoder, der atter havde hentet sin Viisdom hos den berømte norske Seerinde Sulla Suk. Han havde ladet sit sorte Haar og Skjæg vore i al den Tid, han sad i Fængslet, og svoret, ikke at rage sig eller tvøtte sit Ansigt, før han havde hævnnet sin gamle Herre, sig selv og sin Bedstemoder. I sin lurvede Jægerdragt, med det sorte smudsige Ansigt og uredte Skjæg, saae han frygtelig ud, og han meente selv med Stolthed, at han, under visse Omstændigheder, kun behøvede at vise sig, for at skræmme Livet af sine Fjender. Han sad nu med Armbøssen i Haanden og stirrede med et glubsk Blik paa den store Krigshær, der nærmede sig, medens han sagte mumlede en af Sulla Sufs og sin Bedstemoder's Hereformler. "Jeg udsender fra mig Gønduls Mander" — hvistede han og blæste — "een bide Jer i Ryggen! den anden i Brystet! den tredie Jer ramme med Alles Brede og Had!" — derpaa spyttede han mod Hæren tre Gange. "See der kommer Grey Skaldexande med Pogefongen, han vil paa

nøde os" — raabte han nu høit og sprang op — "kunde vi see vort Snit og skyde ham en Bolt gjennem Skallen, kunde det spare mangen brav Jyde Guds og Liv."

"Fy, Wolle! intet Snigmord!" — sagde Svend Trost med streng Røst og truede — "dertil har hverken Vorherre eller Morbroder Niels givet dig Ret."

"Men Skaldependen spurgte hverken Vorherre eller jer Morbroder om Forlov, da han hjalp Ridder Hartvig paa Segeberg — og hvem har nu givet ham Ret til at røve og slaae ihjel i Jylland?" — mumlede den sorte Svend — "J er dog nogle Gjæffe med jer Ret og Uret, I fine Folk! Hvad mener I, kjære unge Herre! jeg vilde gravet med Jer som en Muldvarp for al den Tid, hvis jeg ikke vilde have min Frihed og slaae mine Fjender ihjel efter Hjertenslyst, naar jeg slap ud? See, der holder Ridder Hartvig" — vedblev han og pegede ud paa Veien — "ham har jeg fast ondt af — hans Liv hænger i et Haar; det kan man sagtens bortpuste; han har Dglen i Hjertet; den gnaver alt paa dets sidste Rod, trods hans lange Voldsreise; men den lumste Hund ved hans Side — ham maa jeg see blaa og blodig før jeg bliver glad."

"Hold dine Fingre fra Væssen, Wolle! og brug dine Glugger!" — afbrød Væbneren ham og lagde

sin Haand paa hans Armbøsse — ”hvor mandstærke troer du de kan være?”

”Der er jo en myldrende Hærskare, som naar Jennikens *) Borg = Porte aabnes” — brummede Wolle — ”det faaer aldrig Ende. Der er vist over de 30,000 Lømler med Hestfolk og Skytter; men jeg er tilfreds der saa er de hundred Tusind, der skal ikke komme Hælvten af dem levende tilbage; det vil jeg sætte min Hals paa. Her, jeg faaer et godt Indfald, unge Herre! og det veed jeg da, der ingen Synd er i — jeg vil springe op paa Beien og skjælde den fullede Greve Huden fuld, i mit eget og alle brave Syders Navn.”

”Jo, det var rigtignok et godt Indfald” — svarede Bøebneren og loe — ”saa kan du faae den Fornøielse at blive hængt her paa Stedet, medens han monstret sin Hær. Han holder stakket Rettergang, veed du, og Bødler har han jo med sig i Snesetal.”

”Sm! hænges skal jeg ikke i denne Verden, det har min Bedstemoder læst i min Næve. Lad dem binde mig og kaste mig i et Hundehul igjen, om dem lyster! jeg smøier deres Lænker og Boier af mig som Uldvanter, og her er intet Kalkbjerg at gjennemrode.

*) = Djævelens.

Jeg har brudt ud af flere Taarne, end Greven har Borge i hele Jylland og Fyen."

"Men hvad kan det hjælpe Ridder Niels og vore Landsmænd, at du skjælder Greven ud og kommer i hans Bold igjen?"

"Maaskee lidt meer, end I troer, unge Herre! Sætte de mig her paa Gottorp idag, saa leber jeg ud igjen imorgen, og det gjer hverken fra eller til; men slæber Rader mig med sig, for at see, om jeg spaaer sandt, og lade mig hænge, hvis jeg lyver — saa kan jeg bryde ud, naar Tid er, og hjælpe gode Venner. En snu Kammerat i Fiendens Leir er tidt bedre, end hundrede Bovehalse i vor egen."

"Nu ja, der var dog nogen Mening i. Men bliver du steilet for det Jndfald, vil du fortryde det, gale Bolle!"

"Lad mig om det, unge Herre! Nu skal I see, hvor jeg skal gjøre dem bistre og nøde dem til at give mig fri Befordring. Giv kun Agt!" Med disse Ord sprang den lange Karl ud af Krattet ved Peleffoven, og stod med saa Spring midt paa Landeveien, hvor han stillede sig med korslagte Arme ligesom Grevens og Hertugens Heste.

"Hvad vil den grimme Karl?" — spurgte Hertugen og studsede.

"Jeg vil kun vise dig din berømmelige Stamfaders Gravmæle, bitte Hertug!" — raabte den

forte Svend — "see! der staaer det i Skarnet. Her skal han faae Fred i sin Pæl, her Tyden skal lystre en Konge af Kong Abels Slægt."

Hertug Baldemar blev dødsbleeg ved disse Ord og greb til sit Sværd. Nu bemærkede først Greven den smudsige Karl, der stod kæmpehei paa Veien og syntes, affindig at ville spærre den for ham og hans hele Hær.

"Fra hvilken Daarekiste er den Karl brudt ud?" — sagde Greven ligegyldig og gav sin Kammersvend et Bink til at lade ham binde; selv agtede han ham ingen videre Opmærksomhed værd, men var beskæftiget med at tælle sine Bannere og uddøle Befalinger til Hovdingerne.

"Det er Spørgsøst fra Segeberg, Herre Greve!" — sagde Kammersvenden ivrig — "ham der vilde hjælpe Junkeren ud og skræmme Livet af eders modige Fru Søster."

"Hei! du store Slagter!" — raabte nu den forte Svend, idet han uden Modstand lod sig gribe — "tæller du dit Dvæg, her det føres til Slagterbænkene? det vil blive nemmere at tælle, naar det leber derfra."

"Stop hans uforskammede Mund!" — bed Kammersvenden. — Men Fangen vedblev endnu mere højrøstet med dristige Yttringer om Snigmordet paa

Grev Adolph af Segeberg og Grev Gerhards Deelagtighed i hiin Middingsdaad.

"En Knevl, en Knevl i Munden paa den Karl!" — afbrød Kammerhvenden ham; men der var ingen Knevl ved Haanden, og han kom snart til Orde igjen. "See, see!" — raabte han og pegede paa Ridder Hartvig — "med Skaldependens gamle Haandlanger er det ude; hans Haand er visæn: den skjar selv sin Livsaare sender." Ridder Hartvig sank i dette Dieblif bevidstløs af sin Sadel og blev hastig af sine Væbnere baaren ind i et Bondehuus, hvor man anvendte de sædvanlige Midler for at bringe ham til Live igjen. Man vidste, han var sygelig og ofte plaget med Liggfald; det vakte derfor ingen syn-derlig Opmærksomhed; men Alle, som havde hert Fangens Ord, studsede over hans mageløse Driftig-hed. Greven selv lod som han Intet hørte og lod sig ikke forstyrre i sine Feltherresyøler.

Den sorte Svend var allerede sluttet i Lænker, men han syntes aldeles ligegyldig derved og loe heit. "See til, I holder fast paa mig!" — mumlede han — "ellers render jeg til Ridderne paa Hald og fortæller dem hvormange Kujoner der er iblandt Jer."

"Han er Speider for Oprørerne, Herre Greve!" — meldte Hans Wittighof — "vi behøve vel ikke at flæbe ham længer med? han tilstaaer det selv" —

"Saa hæng ham!" — svarede Greven ligegyldig, uden at vende Dinene fra sin Hær eller forstyrres i sin Beregning.

"Jeg kjender den gale Landstryger" — sagde Ridder Dve Hals og holdt sin grønne Kappe for Sollyset — "han er hverken ægtefødt eller christens døbt."

"Følgelig har jeg Intet at gjøre med hans Sjæls Frelse" — sagde Grevens skjæve Kapellan, den sorte Herre paa Pasgjængerens — "J kan hænge ham uden al Ceremonie."

Paa Kammerhvendens Bink vare strax to af de røde Njeresvende sprungne af en Karre. Med stor Behændighed havde disse Feltbedler allerede fastgjort en Strikke ved et Træ paa Landeveien, der syntes dem særdeles skicket til at gjøre Tjeneste som Galge. Paa Kapellanens gjentagne Forsikkring, at denne Synder, der selv engang havde forgrebet sig paa hans hellige Person, ikke hørte til det Slags Forbrydere, om hvis Sjæls Frelse man behøvede at bekymre sig, sprang Bedlerne strax til og grebe fat paa deres Bytte. Men den sorte Svend loe haanligt, idet han nikkede til Kapellanen og Kammerhvenden, med et betydende Blik til Ridder Dve Hals. "Tænk J kun paa eders egne selle Sjæle, hvis J har nogen, J tre høibaarne Slagtersvende!" — raabte han med høi Røst — "Saameget har jeg dog lært af min Bedste"

moder, at jeg kan sige Jer, hvorlænge I skal æde Luft. Seer jeg ret paa eders lange Hjæs, skal Inngen af Jer Tre see Skoven grøn iaar. Naar det Træ grønnes, I vil gjere til min Galge, skal jeres visne Kroppe raadne under den brune Lyng."

Bed disse ildespaaende Ord blev Grev Gerhard pludselig opmærksom. Han reed tæt hen til Fangen, som man allerede fastede Strikken om Halsen paa. "Tøv lidt!" — sagde han til Bedlerne og betragtede den sorte Svend med et skarpt Blik — "Han skal ikke hænges før Skoven er grøn; men det Træ der — skal aldrig grønnes. Hug det om, Karle!"

Saa snart den sorte Svend saae sig befriet fra Strikken og hørte Drexhuggene paa Træet, hvori han skulde være hængt, loe han med en triumpherende Mine og mumlede: "ho ho! det skal dog skyde Blode i Grøsten, naar de jydskke Ravnne holde Madver med jeres Madfles."

Greven hørte ikke disse Ord, men saae en ængstelig Mine i Kapellanens og Kammersvendens blege Ansigter. "Har du spaaet mine troe Mænd saa brat en Død, saa lover du vel ikke mig stort bedre?" — spurgte han, som det syntes med ligegyldig Spot, medens han dog betragtede den sorte Svend med Opmærksomhed.

"Hust paa Klokkerne, I veed nok, og hvad mit Bestemoder lovede Jer paa Baalet!" — raabte den

trodsige Karl med et hevnigstrende Blik — ”Jeg lover Jer fuldt saa mange Dage at myrde i, som Ridder Hartvig har Hjertesuk tilbage, og som I selv har Haar paa eders hvide Isse, velbaarne Herre! I kan jo altid være sikker paa, at eders Hovedhaar ere talte.”

Denne forslidte Spot over Grevens bekjendte Haarmangel bragte vel En og Anden til lønlig at trække paa Smilebaandet, men paadrog den sorte Svend et vældigt Klingslag over Ryggen af den stærke Hr. Dve Hals, medens Kammersvenden og Kapellanen betragtede deres Herre med betænkelige Miner. Greven selv loe huult og haansigt. ”Fort! i Orden!” — bed han — ”bind den dumme Landsstryger til en Bøddelkarre! See til Hartvig, Kapellan! I kjender hans Svaghed.

”Her! nu kalder han paa sin Søn og drager sit sidste Suk” — raabte den sorte Svend, idet man slæbte ham til Karren. Inden man endnu var i Orden til at rykke frem, styrtede een af Ridder Hartvigs Bøbnere ud af Bondehytten og berettede Greven, at den syge Herre havde opgivet Landen. Grev Gerhard foer med Haanden over Ansigtet, som for at skjule en usædvanlig Bevægelse. ”Frem!” — raabte han med stærk Røst, og slog hastig sit Hjelm-gitter ned — ”Lad døe, hvo ei har Kraft til at følge mig!”

Inden Hæren naaede Gottorp Slot, foer en rask Rytter, med en ledig Hest efter sig, ud fra Krattet ved Kong Abels Grav og forsvandt i flyvende Fiirspring paa en Sidevei.

"Utter en dumdriftig Speider, Herre Greve!" — raabte Kammerfvenden — "skal der sættes efter ham?"

Greven gav ikke Agt derpaa. Han saae tankefuld tilbage til Bondehytten, hvorfra man bar Ridder Hartvig's Liig ud, og til Veddelkarren, hvorpaa den sorte Svend loe hoverende i sine Lænker. "Det første grønne Blad i Skoven er hans Dødsdom" — mumlede den mørke Feltherre — "blæste han Livet af hiint Drommer med et Ord? Min Gang skal Ingen rokke. Sine Klokker vil jeg høre — trods Gjøgler-snakken."

Kammerfvenden gjentog sit Spørgsmaal om Flygtningen skulde forfølges og pegede paa Støvstøen, der skjulte ham langt borte.

"Nei!" — svarede Greven — "han skal være Dødsenglen, der bebuder mit Komme. Den Skræk, der gav ham Vinger, skal følge ham i Hælene."

Idet Greven og den slesvigske Hertug nu nærmede sig Gottorp Slot, saae de gjennem den aabne Slotsport en Mængde prægtig opsadrede Heste med fremmede Betjenter og Vaabenmærker.

"Det er dem" — udbød den unge Hertug heftig glad — "Min Svoger Hertugen er alt kommen med

sin Søster. — Jeg kan ikke ledsage Eder længer, Greve Gerhard! Vil I ikke selv hilse paa dem?"

"For slig ridderlig Artighed standses jeg ikke med en Krigshær" — svarede Greven kold — "undskyld mig, Hertug! Medens du holder Bryllup, Valdemar! rydder jeg Veien til din Throne" — tilseiede han med dæmpet Røst — "Glem ikke Rytterne og vor Aftale! Om en Maaned møder du til Hyliding i Viborg. Her skal snart høres Tidender om mig."

"Lykke og Seier!" — sagde Hertugen høit, med tiltvungen Overherre-Mine, og svingede sin Hat. "Jeg har lagt min Ret i eders tappre Haand, Greve! I er min Marsk og Feltherre, hvor man erkjender min Kongeret." Med disse Ord tumlede han rask sin Hest, og idet han endnu engang hilsede Greven og hans Riddere, reed han med sit Følge ind ad Gottorp Slotsport, uden at bemærke de Yttringer af Mishag, som hist og her lode sig høre blandt den holsteenske Greves Krigsmænd.

Medens Hæren drog forbi Slottet, ilede den unge Hertug, heelt let om Hjertet, ind paa sin Borg, og følte sig nu først en fri Fyrste og sin egen Herre, idet han forlod sin frygtelige Morbroder, fra hvis aandelige Formynderskab han forgjæves ved Minen og Udsærd i Folkets Dine vilde løsrive sig. I Slotstets Forsal hilsede han ærbødig af endeel fremmede

Herrer og sine egne Kammerbende, der aabnede Dørene for ham til Høienloftssalen, hvor hans Søster, Prindsesse Helvig, og hans Svoger, den unge livlige Hertug Erik af Sachsen Lauenborg, traadte ham imøde med hans Brud, der allerede inden hun forlod Hjemmet per procurationem var formælet med ham ved hans Vicarius og Brudeferer. De vare komne Dagen før de ventedes, og at denne Overraskelse havde et vigtigt og statsklogt Niemeed, syntes den sachsiske Hertug strax at antyde, idet han bemærkede, at han havde ilet, for at bringe sin kjære Hr. Svoger en dobbelt Opfordring til et lykkeligt og fredeligt Liv, medens den urolige og bevægede Tid endnu tillod det.

Prindsesse Regitze af Sachsen Lauenborg, der nu med ridderlig Artighed og usfordulgt Tilboielighed modtoges af Hertug Baldemar, som hans Gemalinde og Hertuginde af Slesvig, var en ung lyshaaret Dame af udmærket Skjønhed og med et særdeles mildt og fordringsløst Væsen. Saasnart de festlige Cereemonier vare endte med Formælingens Stadfæstelse og Rundgjørelse, havde Hertug Erik en hemmelig Samtale med sin Svoger, medens hans Søster besaae Slottet med Prindsessen og med artig Egefremhed bortfjernede sit Følge.

Prindsesse Helvigs noget stive Væsen og stolte Udsærd var paafaldende forskjellig fra den unge Hertuginde. Helvig havde en kjendelig Slægtliighed i

Ansigtformen med Broderen, men der spillede et Liv og en Ild i hendes dybtliggende mørkeblaae Dine, og der var en Bestemthed og Kraft i hendes noget vel skarpe Blik, som Broderen saa aldeles manglede. Hun gjaldt ikke for nogen Skjenhed, men beherskede og henrev hvem hun vilde behage med et uimodstaeligt Udtryk af Følelse, som hun dog pludselig ved en besynderlig frastødende Kulde kunde overslere. Sin næsten ubetydelige Skikkelse vidste hun at hævde ved den rankeste Holdning. Ved Armbaand og kostbare Ringe droges ofte Opmærksomheden hen paa hendes fine Hud og de veldannede Hænder. Over hendes lange Haarflætninger, hvis glindsende brune Farve røbede omhyggelig Pleie og hyppig Brug af forskjønnende Salver, bar hun som oftest et kostbart Hovedsmykke. Saavel i hendes noget stive Dragt, som i Maaen og Udførelse, var den samme Higen efter Heihed og Glands umiskjendelig, som hun deelte med den hele Abelske Fyrstestægt. I hendes prægtige Gemak, hvor Hertuginde Regise nu beundrede hendes Kostbarheder og Klenodier, laae der blandt andre Smykker et med Edelstene rigelig besat Dronningdiadem, som hun dog hastig kastede et Blik over og syntes at ville unddrage sin ligefremme Svigerindes Opmærksomhed.

"Jeg er kommen hid i en urolig Tid, ædle Prindsesse!" — sagde Regise — "Eders Morbroder er en

stor Mand, men vist altfor streng; han vil neppe fare lempelig frem i Danmark. Oprigtig sagt, jeg er glad ved, at eders Hr. Broder ikke længer staaer under hans Formynderskab og ikke meer har saa farligt og oprørsk et Folk at regjere, som disse Danste."

"Hvorledes!" — udbød Helvig forbausset og betragtede sin Svigerinde med et skarpt Blik — "ønsker I nu da ikke, ved min Morbroders Vaabenmagt og min Broders Ophvielse, at blive Dronning i Danmark?"

"Nei, det veed Gud og den hellige Jomfru!" — svarede Regitze — "hvad Lykke og Glæde er der ved en saadan tiltvingen Heihed? Den forrige Konges Sønner har jo desuden billige Fordringer, og Folket selv har jo Valgret" —

"Kun Bedtægt — ingen Ret, men ædle Frænke!" — tog Helvig atter Ordet — "Med Fætter Ottos Fordringer er det ude, og Broderen er vist for klog til at ville det Umulige; han tænker jo ogsaa kun paa Jagt og lystige Eventyr ved Keiserhoffet."

"Ikke altid, Prindsesse! han har jo allerede taget Deel i et Felttog" —

"Ja, for at lade sig fange og udlese" — afbrød Helvig hende med et spodsk Smil — "Fætter Baldemar har sin Faders og Broders Krigslykke, men forstaaer kun lidt bedre at hjælpe sig med Sværd og Pen."

”Dermed kan dog mangengang udrettes meer, end med Krigshære og med alle disse plumpe legemlige Midler, der dog ere en Skjændsel for den fornuftige Christenhed” — svarede Hertuginde. — ”Man har sagt, Prinds Baldemar stod sig ikke ilde hos Eder” — tilseiede hun med et frittende Blik — ”og man har bygget Planer derpaa, som J vel kjender. Som jeg mærker, har han forspildt eders Yndest. Han skriver sig Arving til Danmark, veed J, og staaer i stor Gunst hos Keiseren. Min Broder er hans varmeste Ven. Jeg har selv seet ham. Hans muntre Sjælkhed er særdeles indtagende, og han gjør stor Lykke hos alle de fyrstelige Damer ved Keiserhoffet.”

”Ja saa!” — sagde Helvig og studsede — ”man vil da vel snart here om en statsklog Formæling. Hans Stadighed og Ærlighed berømmes just ikke. Men J har Ret — jeg har engang havt bedre Tanker om ham. Han har altid vilst sig artig og forekommende. Han sendte mig ifjor denne Slangering, som et Arvegods fra Dronning Beengjerd.”

”Gi, ei!” — sagde den unge Hertuginde med et skalkagtigt Smil — ”den Gave har J dog smukt holdt i Ære, Prindsesse! J bærer den jo endog paa den allerhelligste Finger, hvor jeg nu først tør bære min Brudering.”

En flygtig Rødme flei over Helvigs Kinder, idet hun uvilkaarlig foer sammen. Hun flyttede hastig

Ringen over paa en anden Finger, og hilsede med indtagende Mildhed og et næsten brændende Blik fra Vinduet til sin Kammerstue, den unge smukke Ridder Folqvad, der tumlede sin Jagthest i Slotsgaarden. "Jeg pleier sjældent at bære den Ring" — sagde hun i ligegyldig Tone — "den er plump og smagløs, som alle flige gammeltdags Prydelser; dens fatale Slangestikelse behager mig heller ikke. Som en Grindring om min store Stamsfader, Kong Valdemar Seier, og hans stolte miskjendte Dronning, har den dog altid et vist Værd for mig."

Samtalen blev nu afbrudt, idet de unge Damer herte deres Brøders Stemmer udenfor Døren.

"Min Broder kan vist ikke længer affee sin skjønne Brud" — sagde Helvig — "han gjennemføger nok hele Slottet for at finde os." Hun aabnede idetsamme Døren og bad Hertugerne træde ind. Regises Broder var særdeles tilfreds; men over Hertug Valdemars Pande laae en ængstelig Sky, som han søgte at skjule. Efter den hemmelige Samtale med sin sachsiste Svoger havde han nylig udstedet et Herrebud, som heilig forundrede alle hans sædvanlige Raadgivere. Hans Marsk, der stod rede til at følge Grev Gerhard med de slesvigske Ryttere, havde, uden Angivelse af nogen Grund, pludselig faaet Befaling at blive og lade Rytterne drage hjem.

Medens Hertug Erik med sin Søster betragtede den smukke Udsigt fra Gottorp Slot, greb Hertug Valdemar heftig sin Søster Helvigs Haand og sagde med dæmpet Røst: "jeg har gjort et vigtigt Skridt, Søster! Morbroder er en Forræder — han vil være Despot baade i Danmark og her. Jeg tager ingen Deel i hans Bøddeltog. For hvad der skal skee, maa Tid og Lykke raade. Jeg opgiver maaskee Kronen; men en glimrende Lykke kan blive dig til Deel. Alt er en Hemmelighed. Meer derom i Lenkamret! Nu skal her kun være Bryllupsfest og Lystighed."

Prindsesse Helvig havde skiftet Farve. Det var som en stolt hemmelig Glæde udtindrede af hendes mørke ildfulde Dine, medens hun dog syntes slagen af Skræk og med et ængsteligt Blik betragtede Dronning Veengjærds gyldne Slangering paa sin Finger.

Medens Grev Gerhard med sin mægtige Hær nærmede sig Nørrejyllands Grændser, syntes nu Hertugen af Slesvig, i hvis Navn Danmark truedes med Undertrykkelse og Trældom, selv at have forglemt alle Statsanliggender og alle ærgjerrige Planer, for paa Gottorp Slot paa den meest glimrende Maade at feire sit Bryllup med den skønne sachsenlaueborgske Prindsesse.

Evend Trøst, der fra Kong Abels Grav havde udspædet Grev Gerhards Raabenmagt, fortsatte i

flyvende Fart sin Tilbagereise foran Grevens hurtige Hær, og naaede Nørrejylland's Grændse med et betydeligt Forspring for Fjenden. Da han nærmede sig Kolding Na og den lange Pælebro, der med sine skrobelige Planter her forenede Nørrejylland med Slesvig, saae han med glad Forbauselse, at Broen var besat af jydsk Ryttere, der just vare isærd med at opslaae Leir paa begge Sider af Naen; men hans Glæde blev næsten til Skræk, da han saae hvem der anførte Rytterne. Foran Hæddingsteltet paa den slesvigiske Side af Broen holdt en hei Ridder paa sin Hest og havde Tilsyn med Arbeidet. Det var Grev Gerhards Marsk, den mægtige Sti Andersen af Bjernsholm, der saaledes lod til at ville sikke sin Herre Greven denne Overgang, hvor en god banet Veie tillod ham selv at medføre sine Blider og Beleiringsmaskiner.

"Den Forræder!" — udbrød Svend Trest og standsede — "Saa havde Morbroder dog Ret." Efter nogen Betænkning rykkede Svend Trest sin Hæue ned over Panden, og reed i jævnt Luntetrav med tilskyndende Egegyldighed frem imod Broen, i det Haab, at man ikke skulde kjende ham, men lade ham ustandset ride fort. Dog deri tog han feil. Skjendt Sti Andersen ikke havde seet ham siden hans lange Fangenskab, havde han dog strax kjendt sin forrige Bæbner paa Hesten, som han selv havde givet ham, og Svend Trest havde ikke naaet Broen, inden han paa Mar-

ffens Bink saae sig omringet af fire Ryttere og affordret sit Bæрге.

"Tøv lidt, Landsmænd!" — sagde han til Rytterne og sprang af Hesten — "derom vil jeg tale med eders Herre. Men først et Par Ord til Jer selv!" — tilføiede han med dæmpet Røst og blinkede fortrolig — "Veed I hvad jer Herre har i Sindet med Jer her? Han vil forraade Jer og hele Landet til Fjenden. Imorgen kommer den kullede Greve med sin Hær; saa skal I hjælpe Tydskten over Broen og gaae over til ham med jer Herre eller — hænges."

De jydskke Ryttere gjorde store Dine og saae forbausede til hverandre. "Det er en anden Sag" — mumlede de — "det har Huusbond ikke sagt var Meningen."

"Men det tør jeg sætte min Hals paa" — vedblev Svend Trost ivrig. — "Er I brave Jyder, kaster I nu Broen af for Sti Andersens Næse. Jeg skal holde ham med Snak, medens I løsner Planterne. Giv mig kun et lille Tegn, naar I ere færdige! Jeg fører Jer til Hals og skaffer Jer en god Tjeneste hos Hr. Bugge. Er I troe danskke Mænd, betænker I Jer intet Dieblif."

Rytterne vare fast blevne maalløse af Forbauselse. De lode den dristige Bæbner beholde sit Sværd. Medens een af dem førte ham hen til Marstken og blev holdende i nogen Frastrand med Hestene, opstod

der en hemmelighedsfuld Mumlen mellem de tre Muzdre, der strax rede tilbage til deres Kammerater, for at meddele dem hvad de havde hørt, og fornemme deres Mening om Tingen.

Den mægtige Sti Andersen holdt paa sin Strids- hingst ved Nabredden i fuld krigerisk Rustning. Hans spidse magre Ansigt var et tro Speilbillede af hans listige og urolige men dog kraftige Mand, som i saa bevæget og foranderlig en Tid syntes at ville bygge sin egen og Landets Lykke paa en klog Beregning af Begivenhedernes Udfald og en snild Benyttelse af Lykkens og Omstændighedernes Magt. Ved sin Forbindelse med de holsteenske Grever var han kommen i Besiddelse af betydelige Krongodser, uden at han dog havde taget Deel i noget fjendtligt Foretagende mod Landet. Under Opstanden havde han hidtil forholdt sig rolig paa sine befæstede Borge, og Mange haabede endnu, at han kun paa Ekremt var Bolds herskeren hengiven, for at gjere ham tryk og forraade ham, eller maaskee formilde Folkets Etjæbne ved sin Indflydelse, hvis Opstanden fik et ulykkeligt Udfald. Nu, da Grev Gerhard truede Jylland med saa mægtig en Hær, fordulgte Sti Andersen ikke sin Beundring for Grevens store Talenter. Han erklærede Opstanden i Jylland for en afmægtig Trods mod Nødvendigheden, og han havde nylig paadraget sig stort Had blandt Ridderne paa Hald ved den Yttring, at enhver

flog dansk Mand i nærværende farlige Dieblig kunde virke gavnligt for Fædrelandet, ved at understøtte Grevens store Planer og fremskynde det Kongevalg, der havde saa statsklog og mægtig en Beskytter. Ved nu at tage Post ved Nørrejylland's Grændse, havde han maaskee en mulig Mægling til Hensigt; men at han lige saa lidt agtede at afkaste Broen, som at forsvare den mod Fjenden, var eiensynligt. I det Dieblig, han saae og kjendte sin forrige Væbner, som han selv havde opdraget og næsten elsket som en Søn, men som han nu vidste i sine Venners Tjeneste, var det ligesom han følte sin Harme foreget ved en lønlig Selvbebreidelse. Svend Trest nærmede sig ham med frimodig Kjæthed, og det var som hans forrige Herre kunde læse i den unge Mands Blik, hvad Grev Gerhard's danske Marssk forgjæves søgte at delge sig selv, medens han her dog stod som en Overløber ved Broen mellem Fædrelandets Venner og Fjender.

"Ei, ei! Svend Trest! — sagde Marssen og rynkede Panden — "skal vi mødes her? Hvad godt Nyt fra Slesvig?"

"Venter I godt Nyt fra den Kant, Herre Marssk!" — svarede Væbneren med bitter Eftertryk — "saa maa I dog ikke vente det af min Mund. Det Nyeste, jeg veed, er ikke godt og ei heller fra Slesvig: een de af sulteste og største Mænd i Dan-

mark har nu slaaet Leir ved Kolbing Bro og vil selv hjælpe Fjenden over Grændsen.”

”Hvo har sagt dig hvad jeg vil, Elubbert!” — afbrød Marsken ham heftig dog i mildere Tone — ”holder du mig for en klog Mand, kan du vel vide, jeg vil sørge fuldt saa vel for Landets Bedste, som du og Narrene paa Gald. Siig frem! hvor har du været?”

”I Fjendens Land, som I seer, Herre! — men blandt eders gode Venner, desværre! Jeg vilde heller truffet min værste Fjende paa denne Post, end den Mand, jeg skylder Tak og Ære.”

”Evindelige Døsmer!” — udbrod Marsken — ”Hvem der i denne Stund er Danmarks Venner eller Fjender, veed du saa lidt, som de Gjæffe, du rider paa Speidertog for.”

”At det ikke er vore bedste Venner, der vil gjøre os til tydske Trælle, det veed dog vel Enhver, der er dansk i Hjertet endnu.”

”Vah med jer Danskhed og Frihedsnaak! derfor giver jeg ingen Ortug. Raade Jer selv, vil I; det er Meningen — Frihed for Lov og Ret, det er hvad vort Ridderskab har Mod paa. Ha! blinde og gale er I Alle tilhobe. Seer I da ikke, hvem der her har Ret som Magt til at lade Jer steile, som dumdriftige Dyrerere, med al jer Danskhed? Hvor saae du

Grevens Hær? hvor stærk var den? kommer Hertugen med? Bekjend Alt hvad du veed! eller, ved St. Andreas, det gaaer dig ilde.”

”Wil I vide hvad jeg veed, saa siig mig først hvad I veed, Herre!” — svarede Bæbneren trodsig — ”paa hvilken Pante-Borg gjemmes Agnete Stidatter til Tyrannens Yndling? Jeg har i min Gravhule under Segeberg Taarn lovet hende Frihed og Hans Wittighof Døden og Djæveln.” Svend Trost havde stillet sig saaledes, at Marsken, ved at dreie sig mod ham, havde faaet Solen i Dinene. De jydskke Ryttere flokkedes nu ved Brohovedet. Nogle hamrede og tumlede, medens Andre stillede sig for dem og lode som de nedrammede Teltpæle. ”Dog — lad mig kun ride, strenge Herre!” — vedblev Svend Trost pludselig i munter Tone, idet han med Glæde bemærkede, at hans Ord til Rytterne maatte have virket — ”Hvad jeg veed er snart fortalt. Om eders Greve og hans Bøddelhær vidste Ingen Meer i Slesvig, end jeg i dette Dieblit; det er den rene Sandhed. Men jeg vinder et Bæddemaal fra Ridder Frost, hvis jeg bringer ham en Hest fra Slesvig Marked inden tre Solemærker.” —

”Et Bæddemaal?” — gjentog Marsken og betragtede ham noie — ”tænker I kun paa slike Verne-streger paa Hald? Vil du binde mig Noget paa Ermet? Bogt dig, Svend Trost! Jeg lader mig

ikke spase med. Jeg har eengang lovet mig Meget af dig" — vedblev han med et forskende Blik og med en Mildhed i Tonen, der svarede slet til hans truende Stilling — "Din Raffhed og Smildhed har jeg havt Prøver paa. Nu har du prøvet hvad der kommer ud af at trampe mod Braaden. Vil du gaae i min Tjeneste igjen, skal Alt være glemmt og tilgivet. Jeg lover dig derhos Ridderslaget inden Nar og Dag, og det baade med Borg og Fæste. Ja — hvad meer er, Svend Trost!" — tilføiede han næsten hvissende med et listigt Blik — "vil du sværge her strax, med Haanden paa mit Sværdhæfte, at du vil tjene mig tro og lønlig blandt mine Venner og blot give mig et Bink itide, naar de har noget Vigtigt for mod mig og mine Venner — saa — ja du maa vel gjøre store Dine — saa skal selv din forvovneste Barnegrille ingen bestemt Galskab og Umulighed blive."

Svend Trost var bleven blussende rød; han stod som himmelfalden og stirrede paa Marsken, som hans Dine skulde briste ud af hans Hoved. Det var som om alle hans Tanker vare pludselig standsede, og som et eneste Ord kunde koste ham Liv og Salighed.

"Sværg strax! og din Lykke er gjort" — vedblev Marsken og rakte sit store korsdannede Sværdhæfte ned imod ham. Svend Trost oplestede sin Haand; men intet Ord kom over hans Læber. Idetsamme hørtes der et vildt Raab blandt de jydffe Ryttere,

medens de i stor Hast rede over Broen, og Nogle begyndte at løsne Broplankerne. Svend Trost slog Marssens Sværd tilside. Som et Lyn sprang han til sin Hest, og medens Sti Andersen med Forbau- felse saae paa sine Folks Bevægelse, uden endnu at ahne hvad det betydede, foer Svend Trost med de sidste Ryttere over Kolding Bro, hvis løsuede Planker alt nedstyrtede i Naen og bortrevs med Strømmen. I den heftigste Forbittrelse havde Marssen slynget sin Daggert efter Flygtningen, medens hans egen Strids- hingst ved den pludselige Larm sprang sky tilbage og steilede. Daggerten var faret hvinende forbi Bæbners Dre, uden at krumme et Haar paa hans Hoved, og inden Marssen kunde naae den edelagte Bro, saae han sig forladt af hele sin Rytterfare, der paa den modsatte Nabred istemte et hoverende Blødesraab og foer bort med den dristige Bæbner i Spidsen.

”Ja saa!” — mumlede Sti Andersen med sam- menklemt Lænder og nikkede — ”Nu ja! ogsaa det kan være godt. Ha! den Bæbner har jeg Være af. Men den, der leer sidst, leer bedst.” Han gav sin Hest et Slag med Klingen, og reed ene hen ad Slesvigveien.

Paa en lang hei Odde i Hald Ege, noget over en Mill sydvestlig for Viborg og ligeoverfor Ruinerne af det ældgamle Hald, laae det nye Slot af samme

Navn, som Ridder Bugge havde ladet opføre. Her var Samlingspladsen for Opstandshøvdingerne i Nørrejylland. Borgherren Ridder Niels Bugge var, næst Sti Andersen af Bjørnsholm, den rigeste og mægtigste Ridder i Landet. Han eiede betydelige Godser og Borge i Jylland, men havde stærkest befæstet Hald, hvor han førte et stort og næsten fyrsteligt Huus. Han kaldtes af Nogle den smukke, af Andre den stortalende Ridder paa Hald, og var en Svigersøn af den gamle Marsk Vendelboe. Mange unge Riddere beilede til hans Døtre og deltog i hans dristige Foretagender. Hans Indflydelse var stor blandt de høiere Stænder; men han var ingen Folkets Mand. Hans edle Pomp og storagtige Væsen mishagede den jævne jydsk Bonde, og Almuen vilde heller slaaes paa egen Haand i adspredte Hobe mod de tydske Skatteinddragere, end slutte sig til Ridder Bugge og hans Venner. I sin aristokratiske Stolthed havde Borgherren paa Hald ofte ladet Ord falde, som ikke havde gjort ham elsket af den ringe Mand, og til hans Trudsler mod den fælleds Fjende satte man ingen stor Lid. Med Ridder Poul Glob, Brødrene Anders og Eske Frost og flere af sine Venner, havde han offentlig paa Viborg Thing vovet at undsige den mægtige Grev Gerhard selv. Dog derved havde han kun bragt Greven til det Forsæt at knuse Opstanden inden den var blevet til Andet, end en regellos Feide. At

Ridder Bugge dog ikke blot var stortalende, havde han viist. Med sine 300 jydskke Ryttere havde han alt stormet og nedbrudt den ene af Grevens Panteborge efter den anden, og han samlede stedse flere Riddere under sit Banner.

Rygtet om den store Hær, der rykkede mod Landet, var endnu ikke kommet til Hald. Fra Borgens Høienloftsvinduer skinnede Lysene en Aften muntert ud paa Søen. Der lød Sang og Bøgerklang fra de høie Haller og blandt de talrige Krigsmænd i Borgestuen. Glæden var almindelig og larmende over en ny Seier, Ridder Bugge havde vundet over Statholderen Niels Lembek, hvis Borg han havde stormet og stukket i Brand. Statholderen selv var dog undkommen; men mange af hans Frænder og Venner vare tagne tilfange. Blandt Fangerne befandt sig en ung særdeles deilig Dame, som ikke var tydsk og som syntes meget vel tilfreds med sit artige Fangenskab paa Hald og den venlige Modtagelse af Fru Ingeborg og hendes livlige Døtre; men hun vilde paa ingen Maade tilkjendegive sit Navn, uagtet al den Glid, de unge Riddere gjorde sig for at bringe hende til at røbe sig. Hun sad nu, som en fornem Gjest, under den almindelige Spøg og Latter, mellem Fru Ingeborg og den gamle Peder Wendelboe, ved Aftensbordet i Riddersalen, og vidste paa en ret underholdende Maade at bortvise ethvert frittende Spørgs-

maal. Nagtet hendes Skjemt og tilsyneladende Munterhed, robede dog ofte hendes store mørkeblaae Dine en dyb tilbagetrængt Beemod og undertiden en ængstelig Uro.

Blandt Ridder Bugges talrige og larmende Venner sad en stille alvorlig Riddersmand med glat nedhængende brune Haar, der adskilte sig over den usædvanlig høie Jøse og kastede en Slagskygge over det store betydningsfulde Ansigt. Han tog ingen Deel i Samtalen, men stirrede ligesom drømmende hen for sig med et strengt grundende Blik, hvori der laae en forunderlig Kraft og Villiefasthed. Det var Svend Trøsts Morbroder, Ridder Niels, Ebbe Galt's Søn, Herre til Brattingsborg og Nørreviis. Han sad ved Siden af den ærværdige Biskop Svend fra Marhuus, som nylig var kommen til Hald i et vigtigt fædrelandslandsk Anliggende, og med hvem den stille betænktsomme Ridder samme Dag havde haft en hemmelig Samtale og en Ordstrid, der syntes at have forstemt dem begge. Man vilde endogfaa vide, at Biskop Svend havde negtet den alvorlige Herre Sacramentet.

Den feiersstolte Ridder Bugge greb nu en stor Sølvpokal og udbragte sin sædvanlige Skaal: "Leve hver Frihedens troe Ven! Død og Fordærvelse over Tyrannen og hans Venner!"

"Død og Fordærvelse over dem!" — udbød den hidtil tause Ridder nu med mægtig Røst og reiste sig — "derpaa tømmer jeg dette Bæger med samme Kraft og Gyldighed for min Sjæl, som det var det Høihelligste." Derpaa benedicerte han selv Bægeret med Korsets Betegnelse og tømte det til Bunden. Alle saae forbausede paa ham; men han syntes ikke at bemærke det. Han satte sig atter taus ned i samme drømmende Stilling som tilforn.

"Tænk paa hvad jeg har sagt og paa eders ubodelige Sjæl!" — hvisttede Biskop Evend ham med formanende Stemme i Øret — "lad ikke de vilde og ugudelige Tanker faae Magt over eders Retssind og Gudsfrugt!"

"J forstod mig ikke, ærværdige Herre! her er Ingen, som forstaaer mig" — svarede Ridderen sagte og taug.

"Hvorledes skal jeg forklare mig eders særdeles Iver iasten, min betænksomme Hr. Ven og Nabo!" — tog nu den stolte Borgherre Ordet med en vis Overherremine, men dog i høfelig Tone — "J er den eneste af alle mine kjække Venner, som har negtet mig sin Bistand i denne Tid. J har ikke rørt en Haand endnu mod vore Tyranner og Plagere, medens vi dog har stormet en Slump Borge. J synes ikke at mene Gjenden det stort bedre, end vi; men J lader det beroe med at drikke med en vis Høitids-

lighed paa deres Undergang. Naar J vilde, Ridder Niels! kunde J dog stille 100 Heste i Plade hvad Time det skulde være."

"Min Time er ikke kommen endnu" — svarede Ridder Niels af Brattingsborg og reiste sig — "Jeg er draget hid idag for at sige Eder og eders unge Benner et alvorligt Ord, Ridder Bugge! og det baade som eders og Danmarks Ven; men dertil har her endnu ikke været Orenlyd for Hoven og store Ord om Smaating. J opreiser ikke Danmarks Throne ved at nedbryde alle kongelige Lehnsslotte. Det er for tidlig at holde Seiersfester paa vore Borge, saalænge Borger og Bonde endnu forgjæves slider i deres Lænker. Vort Ridderskab spiller kun Kraft og Blod i unyttige Smaaseider. Om J vinder hundrede Seire, som den idag, er dog Danmark ikke frelst."

"Lader J haant om vore Smaaseire, Ridder Niels!" — tog Hr. Bugge heftig Ordet i stolt fornærmet Tone — "saa er J vel kommen hid, for at erstatte os med vise Raad, hvad J lader os savne i Daad og trofast Bistand. Siig frem! hvad Stort har J da udfundet, i eders gode Mag paa Brattingsborg, til Landets og Rigets Frelse, medens jeg og mine unge Benner kun har spurgt vore skarpe Sværd til Raads og tugtet Fjenden hvor vi traf ham?"

"Skal Landet reddes ved sin egen Kraft, og ei ved et Lykketræf eller enkelt Mand's Daad, maae vi

kunne mede Fjenden i aaben Mark med en ordentlig Hær" — svarede den alvorlige Ridder. — "Ingen vaabendygtig Arm blandt Borger og Bonde maae vi foragte eller støde fra os i overmodig Tillid til vort Riddersværd. Folket selv er Landets Marv, Ridder Bugge! men en Flok selvraadige Herrer og Riddere er ikke Folket."

"Den Tale kjende vi nok" — tog Ridder Bugge opfarende Ordet — "J vil gjælde for en Folkeven, en Almueforsvarer; det har jeg længe mærket. J vil ligesom min kjære gamle Svigerfader, der sidder, endnu holde paa det elendige Kongehuus; men det er Gjas med det One, som med det Andet. Hvilken frisbaaren Ridder i Danmark maa ikke i sit Hjerte foragte den dumme ustadige Hob, der idag vil Gæt og imorgent et Andet? Skrab en Hær af hundrede Tusinde sammen af eders plumpe ubehøvede Banderknolde og før dem mod en ordentlig Hær med deres Heleer og Træsko og ellevilde Heste uden Mandstugt og Orden, og J skal see hvad det hjælper til. Rende de end ikke hjem til Madgryden, naar de see man slaaes med skarpe Sværd, saa lade de sig dog slagte som Dvæg, uden at forstaae Andet af Krigskonsten, end hvad enhver Dre og gal Hund forstaaer. Saaledes gif det jo paa Taphede, og saa vil det gaae fremdeles med de frivillig Klodderjaner, J kalder Landets Marv, selv naar de har een af de naadige

Junkere i Spidsen, der kalde sig Arvinger til vort frie Valgrige."

Den gamle Peder Vendelboe havde under sin Svigersøns heftige og uskaansomme Tale uden Opfigt reist sig fra Bordet og forladt Riddersalen. Fru Ingeborg blinkede urolig til sin Egtemand.

"Det er en slet Fugl, der besudler sin egen Rede" — sagde nu Ridder Niels og opløstede sin Næst med ufordulgt Harme — "foragter I den ringeste danske Mand, der frivillig gaaer i Døden, for at frelse sit Fædreland, saa foragter I det Edelste og Bedste her i Landet, og jeg kan ikke længer kalde Eder min og Danmarks Ven, om jeg end agter eders Kjækhed og Kraft."

"I er min Gjest og gamle Ven, Ridder Niels!" — svarede Hr. Bugge og søgte at overvinde sin opbrusende Heflighed og Stoltthed — "Det gjør mig ondt, skal vi skilles ad i aften som Uvenner; Vi har dog i mange Aar kjendt og skattet hinanden. Har jeg maaskee for ringe Tanker om eders klostede og stivsendede Træskomænd og vore uduelige Junkere, saa har I for liden Agtelse for det frie ædelbaarne danske Ridderskab, hvortil I selv dog hører. Lad os ikke i saa vigtig en Tid adsplitte vore Kræfter ved daarlige Splid om Meninger eller Fordomme! Sant I en Hær af vore Bønder, hvis de har meer Tillid

til Eder, end til mig! jeg samler saamange Riddere og hyrede Evende, som vil følge mit Banner; saaledes mede vi Fjenden forenet, saasnart han viser sig!”

”Jeg frygter, det er for sildigt” — sagde Ridder Niels — ”Fjenden kan bryde over Grændsen idag eller imorgen; men en Bondehær kan ikke samles og øves i en Maaned. Jeg havde for længe siden gjort hvad I nu opfordrer mig til, Ridder Bugge, naar I ikke selv havde gjort mig det umuligt: ved eders Overmod og uforsigtige Udsærd har I vaakt Almuens Uvillie mod enhver dansk Ridder her i Landet og givet den menige Mand Mistillid til os Alle. De ere nærvæd at ansee Jer for en forvoven Lykkejæger, der selv tragter efter Kronen. De holde hele vort Ridderskab for Smaatyranner, der kun vil afløse Tydskerne med at plage og plyndre Folket. Nu har de tilmed seet, der er aabenbare Forrædere iblandt os. Den falske Sti Andersen er jo draget Fjenden imøde for at forraade os og hele Landet.”

Ridder Bugge var bleven rød i Ansigtet ved hün Uttring om de ærgjærrige Dnsker, Almuen tiltroede ham. Han vilde svare; men Mændenes heftige Samtale afbrødes ved en urolig Bevægelse blandt de tilstedeværende Damer. Den fremmede Jomfru, der ikke havde villet nævne sit Navn, var ved den alvorlige Ridders sidste Ord blegnet og faldet i Usmagt.

Medens Fru Ingeborg og hendes Døtre kom hende til Hjælp, og man under denne Forstyrrelse reiste sig fra Bordet, stødtes der i et Horn fra Porttaarnet. Mændenes Opmærksomhed afdroges derved fra den skjønne Ubekjendte og den deeltagende Gruppe, der skjulte hende. Der meldtes Ridder Bugge, at en Flok Ryttere forlangte at indlades paa Vorgen. Saa snart man herte, det var jydskke Krigsmænd, som vilde træde i Borgherrens Tjeneste, blev Porten strax aabnet, og Svend Trest reed ind i Slotsgaarden med Overløberne fra Sti Andersens Banner. Snart stod den dristige Væbner midt i Ridder salen og berettede Ridder Bugge og sin Morbroder hvad han vidste om Fjendens Fremrykken og Mængde, om den formeentlige Spænding mellem Greven og Hertugen, samt hvad der var forefaldet ved Pelestoven og ved Gølding Bro.

Efterretningen om Fjendens Nærhed og Styrke havde slaaet alle Ridderne med Forbauselse, og der var en urolig Mumlen iblandt dem om hvad man i denne overhængende Fare skulde gribe til.

”Op, alle mine Venner! i Pantser og Plade!”
 — raabte Ridder Bugge — ”her er jo Intet at betænke sig paa. Vi maae møde Fjenden med Sværd i Haand — han skal kjøbe hvert Skridt paa Nørresjyllands Grund med sit Hjerteblood.”

"Rask og nemt sagt, Hr. Bugge" — tog Ridder Niels med mørk Rolighed Ordet. — "Vil I med en Haandfuld Riddere og tre hundrede Ryttere standse en Hær paa saa mange Tusind Mand, saa maa I tilviise forstaae Krigskonsten som en Heremester. En eneste Haand kan vel formaae Meer, end mange Tusinder, men en saadan Haand maa komme fra Himlen eller" — han holdt pludselig inde og syntes selv at grue for hvad han vilde sagt. — "Vil I følge mit Raad" — vedblev han og fattede sig — "saa holder I Jer rolig her paa Hald, til vi erfare hvorhen Fjenden vender sig. At ville standse den forenede Hærstrøm er Ufsindighed. Fordeler Fjenden sin Etyrke, maae vi see hvad der kan gjeres. Lad os være enige i hvad vi samlet og aabenbart vil foretage! Jeg rider inat til Brattingsborg. Imorgen skal der staae 100 Heste i Plade. Følg mig, min Søstersen! hvor er du?"

Med al sin Iver for de vigtige Ting, der forhandlede, havde Svend Trøst dog pludselig faaet en ganske anden Gjenstand baade i Hoved og Hjerte. Han laae knælende for den ubekjendte Skjonne, der opslug sine deilige Dine paa ham. "Agnete! kjæreste Agnete! er det dig!" — udbød han. — "Jomfru Agnete!" — vedblev han bestednere — "kjender I ikke meer Svend Trøst, eders Legebrosder paa Bjørns-holm. — See! jeg har Huen endnu med de troe

Turtelduer og Væltet med eders Navn. — Jeg har tænkt paa Jer i sex lange Aar i den mørke Grube og ikke havt anden Sol og Maane, end Tanken i min Sjæl om eders himmelske Dine. I tier; I kjender mig ikke — Er det da ikke Eder selv? Er det ikke Sti Andersens lille Agnete, der nu er bleven saa stor og deilig og himmelsk over al Maade?” — —

Den unge Pige stirrede paa ham som maalles af den heftigste indre Bevægelse. Blodet var kommet mange Gange tilbage og atter flygtet fra hendes fine gjennemsigtige Kinder, uden at hun endnu rørte sig, og uden at der kom en eneste Lyd over hendes Læber. Fru Ingeborg og hendes Døtre saae forundrede paa hende og den knælende Bøbner. Noget af de unge Ridderne havde for et Dieblis glemte de vigtige Ting, der taltes om, for dette Døtrin. ”Sti Andersens, Forræderens smukke Datter” — hviskede de halvhjert mellem hverandre.

Evend Trost vedblev at nævne det Navn, der var ham kjærest af alle, og erindrede hende om Bjernsholm og alle Barndomsminde.

”Nei, nei!” — udbød hun endelig som fortvivlet og holdt begge Hænder for Dinene — ”jeg er ikke — jeg er ikke Forræderens Barn. Red mig fra det forvildede Menneske!” Dermed sprang hun op og kastede sig grædende i Armene paa Fru Ingeborg,

som med sine Døtre bortdroge hende fra Ridderfalsen og de nysgjerrige unge Ridderses Nærværelse.

Evend Trøst laae endnu knælende paa samme Sted, med de foldede Hænder over sin Pande og det fortunlede Hoved paa Knæet.

"Hvad er dette? Er du gaaet fra Forstanden, Evend Trøst!" — led en dyb Stemme i hans Øren, og han følte sin Morbroders stærke Haand paa sin Skulder — "Hvad drømmer du om? Glem hiin Førræderslægt! Den fremmede Jomfru kjendte dig jo ikke."

"Hun kjendte hverken mig eller sig selv" — sagde Evend Trøst forvirret og reiste sig ravende — "J har Ret — jeg maa drømme eller være gal" — vedblev han og rystede paa Hovedet — "den hele Verden løber rundt for mig. — Der er ingen Sandhed til. — Kjærlighed er Drem eller Galsskab. — Had og Fjendskab er kun sandt og virkeligt. — Drage vi strax mod Fjenden? Morbroder! Jeg maa have noget Virkeligt at tænke paa" —

"Det skal du faae" — svarede Ridder Niels — "Jil forud til Brattingsborg! Send mine Udridere strax afsted! Betegn dem Veien! Enhver Bevægelse af Fjenden maae vi vide saa snart muligt."

"Godt, Morbroder! ride kan jeg endnu — selv uden Haab og uden Sjæl. — Ingen skal bringe Jer hastigere Budskab, end jeg selv." Med disse Ord

var Svend Trost ude af Døren, og snart foer han paa en vild snysende Hingst bort fra Hald Slot og See over den lange dundrende Vindebro, som forbandt Borgen og Odden med Landet over en Fæstningsgrav af 40 Alens Brede. En halv Time efter reed Ridder Niels samme Vei ad Brattingsborg til, ledsaget af en talrig Flok Svende. Den fromme nidkjære Biskop Svend reed taus og betænkelig ved hans Side.

Den velbefæstede Borg Brattingsborg, der siden kaldtes Kleitrupgaard, laae omtrent $3\frac{1}{2}$ Miil nordøstlig for Hald ved Kleitrup See. Borgen var vel hverken saa stor eller prægtig som Hald; men Seentjente den ligeledes til et naturligt Værn, og Borgen var forsynet med stærke Volde, Fæstnings-Mure og Taarne. Det var over Midnat, da Ridder Niels med sin geistlige Gjest reed ind ad Taarnporten paa Brattingsborg, hvor Svend Trost over for en Time siden havde været og sat hele Huset i Bevægelse. Alle Borgens Hunskarle og Svende havde rustet sig selv og deres Stridsheste og ventede med travl Uro paa deres Herres Befalinger. Endeel Udridere og Holdere vare fulgte med Svend Trost for at udspeide og bringe Tilbud om Gjendens Fremskridt og Bevægelser. Paa et Vink og et Par Ord af den alvorlige Borgherre var al unødvendig Larm og Travlhed forbi.

Han lod kun Borgen bevogte som sædvanlig og de fleste Krigsmænd gaae til Hvile. Det var som hans blotte Nærværelse bortfjernede enhver Tanke om Uro og Fare. Han traadte nu op i Høienloftsbygningens Gjestestue med den geistlige Herre, der med Bølgens Tegns besvarede Huusmoderens Velkommen og stille Hilsen. Den vakre Huusfrues Udseende var besynderlig rolig. Hun hørte nu bekræftet af sin Ægtemand, hvad hun allerede havde erfaret af hans lidenskabelig forvirrede Søstersen, og at her vel ikke for denne Nat var nogen Fare. Hun havde bragt de smaa Børn til Sengs og sjunget dem i Søvn denne Aften, som sædvanlig; hun yttrede ikke den mindste Ængstselighed, men syntes med ubegrændset Tillid at betragte sin alvorlige Ægtemands Ansigt og Miner. Kun nogle Diebliske dvælede hendes Blik, spændt og ligesom med hendes hele Sjæls Hentabelfe, ved hvad hun troede at læse i hans Dine, og hun var nu kun den gæstfrie omhyggelige Huusmoder. Hun besørge selv Tvætbandet og den sædvanlige Aftendrik, med Alt hvad der hørte til en hædret Gæsts Modtagelse paa denne Tid. I den sorte ærbare Huusdragt, med Nøgleskippet ved Siden og den lille Hue over Haarfletningen, havde den høie Fru Jutta endnu en næsten jomfruelig Skikkelse, men i Alt, hvad hun foretog sig, var der en mild Ro og Sikkerhed, der strax gjorde et hjemligt Indtryk paa den Fremmede.

Hun mærkede snart, at Mændene havde noget Hemmeligt at tale om med hinanden, og hun ønskede dem begge en rolig Nattevile, hvorpaa hun forlod dem med samme trygge Mine, som i den lykkeligste og dybeste Fred. Ridder Niels bad sin Gjest om et Døblifs Undskyldning, medens han fulgte sin Hustru til Børnens Sovestue, for at sige hende et kjærligt Godnat i Cenrum, og kysse de smaa sovende Børn i deres Kurvesenge. Da han kom tilbage, var hans tungsindige Ansigt oplyst af en mild stille Glæde, der dog snart igjen forsvandt for den strenge næsten mørke Alvor.

"J er en lykkelig Huusfader, ædle Ridder!" — sagde Bispen og greb hans Haand, da de nu vare ene i den store svagt oplyste Gjestestue, og havde taget Sæde ved Drikke-Bordet.

"Derfor takker jeg Gud og min Helgen hver Aften og Morgen, fromme Herre!" — svarede Ridderen — "dog al saadan Lykke og Velsignelse er forgjængelig. Den Tid vil vel snart komme, da ingen ærlig Riddersmand i Danmark tør tænke paa Hustru og Børn eller paa den Lykke, der har Huus og Hjem i Verden. Dog, ogsaa det!" — tilføjede han og støttede Haanden mod den vældige Pande, idet hans store kraftfulde Dine stirrede paa Flisegulvet — "Lad styrte, hvad der maa, og synke under Muld! naar vi saa dog kun vidste, der var et Danmark til og

blomstrede en lykkeligere Slægt over Gruset af vore Borge og vore nedtrampede Grave.”

”Det vil der, med Guds Bistand — derover skal vi Alle glædes engang blandt de Salige” — svarede Bispen. Han sad i en høi Armstol med Albuen paa den fryndsede Borddug, hvorpaa Huusmoderen havde sat to blanke Bøgere og en Selv=Viinkande mellem tvende Vorlys i gammeldags Candelabrer. Lyset faldt nu stærkt paa den geistlige Herres Ansigt. Han havde ikke noget krigerst Udseende, uagtet han bar Skjæg over Mund og Hage, og skjendt han, mod Bispens og Prælaters Skik i hans Tid, havde fulgt Biskop Absolons og Andreas Sunesens krigerstke Exempel og grebet til legemlige Vaaben for Fædrene=landet og sin Konge. Han var høi, men yderst mager og af en temmelig svag Legemsbygning. Lærde Studier og dybsindig Nattegrandskning ved Lampen, saavel som en svær indre Kamp med Verden og dens Begjæringer, men endnu mere hans brændende Iver, som Lovens og Evangeliets geistlige Forkynder, syntes at have dannet Hovedtrækkene i hans skarpe næsten prophetiske Ansyn. Over et halvt Aarhundredes Tanker og Idrætter havde efterladt dybe Spor i hans indfaldne Kinder og den høie surede Pande, som kun en fin Krands af tynde graanende Haar adskilte fra Tonsuren og den sorte Fløielscaallot. ”Jeg har længtes efter at tale et Ord med Jer i Genrum om den

vigtige og heist alvorlige Sag, I har betroet mig" — vedblev han i en Skriftefaders fortrolige og formanende Tone — "Jeg ærer eders dybe Sorg over Fædrelandet; jeg er overbeviist om, at det fornemmelig er denne Sorg, men ingen lav Henvlyst eller Krænkelsen over hin personlige Forurettelse, der har bragt Eder paa den fortvivlede og usfromme Tanke. Den Dnm har altfor længe gnavet paa eders Sjælers og forstyrret Freden og den sande Gudstillid i eders Hjerte. Men husk paa, ædle Ridder! hvad der ikke er Guds Villie, er af Verden eller af Djævelen. Af hvad der er Ondt, kan der intet Godt komme evindeligt. Ved Uret fremmes hverken Guds Rige eller noget Mennekses og noget Folks sande Lyksalighed her og hiiser" — —

"Jeg veed Alt, hvad I kan og vil sige imod mit Forsæt, ærværdige Herre!" — afbrød Ridderen ham, og reiste sig — "Jeg har tænkt derpaa i flere Nætter, end jeg rimeligviis har Dage tilbage at handle i. Jeg kan ikke Andet, hvad enten I fordemmer det eller ei, og om jeg saa skal udstødes af Danmark, som en Misdæder, naar Landet er frelst, og alle Andre glæde sig."

"Finder I da selv et saadant Forsæt christeligt og ridderligt? ædle trofaste, men frygtelig forblindede Mand!" — spurgte Bispen og betragtede ham med

et veemodigt deeltagende Blik — ”Er der da ingen Gudskøst i eders Sjæl, der fordømmer en saadan Tanke, som ugudelig og en brav christen Ridder uværdig?”

”Nei, ved den retfærdige Gud, nei!” — svarede Ridderen og opløstede sin Haand, som han vilde sværge — ”saaledes som jeg nu har betænkt det, vil jeg forsvare det for alle ædelbaarne Riddere i Christenheden og for den høieste Retfærdighedens Domstol over os Alle. Jeg er ikke længer tvivlraadig: saaledes som jeg vil det, er det Ret og forsvarligt — Følgen blive som den vil her og hišset! Dog — hišt vil den Barmhertige domme — men om saa al Verdens Fyrster og store Herrer vil bryde Staven over mig, og selv J, fromme ærværdige Herre! J, hvem jeg af alle Guds og det hellige Ords Tjenere i Verden agter høiest — J, hvis milde Dom og Bifald i denne Sag vilde være mig kjærere, end den hellige Faders — ja selv om J vilde bryde Staven over dette Hoved og udstede mig blandt de Fordømte — jeg kunde og maatte kun ville hvad jeg i dette Dieblik vil, og hvad jeg med den almægtige Guds Bistand ogsaa skal fuldføre.”

”Den forbarmende Gud oplyse eders Sjæl! ædle Ridder! inden J i eders Forblindelse styrter Eder selv i timelig og maastee evig Fordærvelse!” — Med disse Ord reiste Bispen sig heftig og traadte med høi-

ttidelig næsten truende Mine hen for ham. — ”Forlad hans Sjæl, du skuffende Blændværk!” — vedblev han ligesom besværgende og stirrede med et fromtbegeistret Manerblik i Ridderens store funklende Dine — ”forlad hans Sjæl, du evige Løgner, som besmykker Forbrydelsen med Sandhedens og Retfærdighedens og Heimodighedens glimrende Raabe!” Han slog med disse Ord et Kors i Luften for den forbausede Ridders Mafsyn og foldede sine Hænder med en stille Bøn, medens han opløstede det magre Selgenansigt, og der glimede Taarer i hans fromme Dine.

Ridderen taug til Bispen havde endt sin stille gledende Bøn og atter stod rolig for ham, som han vilde læse Virkningen af sin gudelige Besværgelse i hans Mafsyn.

”Harde jeg, som I troer, været besat af en ond Mand, fromme Herre!” — tog nu Ridder Niels mild og rolig Ordet — ”den maatte visstelig være flygtet for den Reenhed og Kjærlighed, der udstraalet af eders Mafsyn og høie Blik, og for den Bøn, I nu opsendte til alle bundne Sjæles Frelser for min Salighed. Tak for eders ædle Omsorg for min Sjæl! men vær rolig, fromme Herre! Jeg har nu faaet Fred: der er ingen Tvivl og Uro længer i mit Sind” —

”Saa være den forbarmende Gud priset! Har I da opgivet hiint fortvivlede og fordømmelige Forsæt?”

"Nei, hjertenskjære Guds Mand, nei!" — svarede Ridderen heftig men hjertelig — "det opgiver jeg ikke, om I saa kunde nedbede alle Himlens forsonende Engle her om mig — jeg kan ikke" — —

"Saa her mit sidste Ord til Eder, Forhærdede!" — udbød nu Bispen med et front fortørnet Blik og traadte et Skridt tilbage — "Jeg ryster Støvet af min Fod og forlader denne Borg, inden den styrter sammen over en Ugudelig, der ikke vil høre hvad der tjener til hans Sjæls Frelse" — —

"J veed ikke Alt, Herre Bisp!" — afbrød Ridderen ham — "J veed ikke" — —

"Jeg veed Nok" — vedblev Bispen — "hvad jeg veed tynger alt som brændende Bly her" — han lagde Haanden paa sit magre Bryst og vedblev med stigende Iver: "Det usalige Forsæt, I har betroet mig, og som I nu ikke for Guds og min inderlige Bøns Skyld vil opgive — dets Tilværelse ligger beseglet i mit Bryst med Kirkens og det hemmelige Skriftemaals ubrødelige Segl. Men viid!" — tilføiede han og hævdede med hierarkisk Myndighed sin Arm — "lader I det udtræde af eders egen Sjæl i gruelig Daad og Bedrift, skal min og Kirkens Haand aabentbart være opleftet imod Eder med den verdslige Retfærdigheds Dommerarm — saasandt" —

"Trubler overbevise mig ikke" — afbrød Ridderen ham rolig — "vil I ei mistjende mig, saa her hvorledes jeg vil handle!"

"Hvorledes Synden saa udeves, er den Synd — paa hvilken Maade I vil trodse Guds Bud, er det fordommeligt" — tog Bispen Ordet med heftig Røst — "jeg vil Intet meer betroes. Kun hvor jeg kan være Sjælesørger, vil jeg være Skriftefader. Jeg forlader dette Jammerens og Lovløshedens Land — i hvad Erinde veed I. Lov og Ret skal, med Guds Bistand, vende tilbage her engang med mig; men fra eders Bei, som fra eders Tag, vender jeg mig bort med Sorg og Gru. Gud bedre eders Sind, Ridder Niels!" — tilseiede han veemodig, idet han greb sin Reisehue og fastede Kappen over sine spidse Skuldre — "Blandt Hedninger kunde I glimre ved Daad, som svarer til slikt Jern-Sind, og vinde udødelig Ære, som en Scævola og Brutus; men hvad der var Dyd og Storhed for den forblindede Hedning, det er Synd og Misgjerning i Guds og Sandhedens evige Rige. Tænk derpaa, medens I end har Frist, og kom mit Ord ihu, naar I ikke seer mig meer!" Med disse Ord vendte han sig bort og vilde gaae.

"Forlad mig ikke saaledes, fromme Herre!" — sagde Ridder Niels hjertelig og greb hans Haand — "Jeg vil ikke betyngede eders altfor æmme og midfjære Sind med hvad jeg selv, Gud skee Tak, kan bære;

men I skal see og selv tilstaae, jeg vil handle aabent og ridderligt."

"Som en hedensk Ridder maaskee, men aldrig som en Ridder, der bærer det hellige Kors paa sit Sværd, hvis I ei opgiver den Daad, hvorom Tanken alt er Ugudelighed" — vedblev den nidkjære Bisp — "Besmyk det, som I vil! blænd Verdens Dine, om I kan! Maaskee vil danske Hedninger engang reise Jer Vrestetter derfor, hvis jer Misgjerning lykkes og glimrer som Heroernes — og hvis de Ussindige kunne troe, at Gud ikke kunde frelse Danmark uden ved et forblindet Menneskes Udaad; men viid" —

"Jeg veed hvad jeg vil og hvad jeg tør, men I veed ei hvad I fordømmer i eders blinde Helligheds- Iver, Herre Bisp!" — tog Ridder Niels nu Ordet med mægtig Røst og stødte sit Sværd mod Gulvet — "Der er en evig Lov i mit Hjerte, som frikjender mig. Der er en Dommerrest i min Sjæl, der giver mig Fuldmagt til min Tid og Magt over dette Menneske til Døden." Han støttede sig paa det store Sværd og stirrede taus og merk paa Gulvet.

"Den Røst kommer fra Helvedes Afgrund, Ridder Niels, men ei fra den Retfærdiges Himmel" — raabte Bispens med en næsten frygtelig Stemme — "saalænge Guds Finger ei har udslettet det femte store Bud af sin evige Lovtable, skal ingen Lovens Forkynder sige Ja og Amen til hvad I tænker paa, og ingen Evans

geliets Lærer lyse Velsignelse over den Vei, I vil vandre." Derpaa vendte han sig hastig bort og gik med hastige Skridt mod Døren.

"Forblander I mig til Afsted, Biskop Evend!" — spurgte Ridderen med dæmpet Stemme, og udstrakte sin Haand, som for at holde sin fortorneede Gjest tilbage, medens hans Fædder dog stode som fastgroede i Fliserne.

"Vogt Jer for Forbandelsen!" — svarede Bispen og vendte sig endnu engang truende om — "vogt Jer for ham, der var en Morder fra Begyndelsen og ei blev bestaaende i Sandhed!" Med disse Ord slog han et Kors for sig og forlod Salen.

Ridder Niels blev staaende midt paa Gulvet, lænet til sit Sværd, og stirrede længe paa Døren, hvorigjennem den Mand var forsvunden, for hvis Retssind og Gudsfrugt han bar en fast sønlig Ærbødighed. Han kastede sig mærk og taus i den store Armstol, hvori Bispen nylig havde siddet. Det gjestfrit fyldte Bæger stod urørt paa Bordet, og snart hørte Ridder Niels i den stille Nat, at den ivrige Biskop reed med sine Evende ud af Borggaarden og forlod Brattingsborg.

Da Solen om Morgenens skinnede paa Kleitrup Søe og ind gjennem Heienloftsvinduerne paa Brattingsborg, sad Ridder Niels der endnu i Gjestestuen med Haanden under Kinden og Bispens urørte Bæger

for sig. Hans stille Huusfrue traadte nu ind til ham med et Barn ved Brystet og et andet ved Haanden; men han bemærkede dem ikke. Paa Fru Juttas deeltagende Spørgsmaal faldt hans stirrende Blik paa hende og Børnene, og han reiste sig. "Gud skee Tak for dig, kjæreste Sjæl!" — udbød han med svært Aandedrag, ligesom der faldt en tung Steen fra hans Hjerte, og hans Ansigt lystede mildt og venligt i Morgensolen. — "Du bringer mig Liv og Kraft igjen med den kjære Guds Sol" — Han greb hendes Haand og betragtede hendes klare rolige Ansigt med Velbehag. "Siden vor fromme Gjest vendte sig fortørnet fra mig her inat og rystede Støvet af sin Fod paa hiin Dørtærskel, har jeg været heelt underlig tilmode. Det var mig, som han tog Velsignelsen fra Huset og al min Livskraft med sig. Det kom mig for, som jeg var den gamle Holger Danske, der skulde sidde her og tænke paa Danmarks Frelse, til mit Skjæg var groet gennem Bordet, og Marhundreder faret hen over mit Hoved. Nu, jeg seer dig og de velsignede Børn, er det godt igjen. Bring dog Børnene bort! Jeg har Noget at sige dig alene." Han kyssede Børnene og deres Moder. Hun gif stille ud med dem og kom bleeg men rolig tilbage.

"Du veed jo dog, jeg er intet nedrigt og ugudeligt Menneske?" — begyndte Ridder Niels igjen og tog hende kjærlik ved Haanden. — "See mig ret ind

i Die og Sjæl! sig mig, veed du med Visshed, at det ikke er Djævelens, men Guds Villie, jeg vil gjøre her i Verden, saafremt der undes mig Leilighed til at foretage noget Vigtigt for vort ulykkelige Fædreland?"

"Ja, det veed jeg bedre, end al Verdens Bisper, om de aldrig ere saa fromme og vise" — svarede den høie Huusfrue med tillidsfuld Ro — "Kom der saa en Erkeengel hened fra Himlen og vilde rokke min Tro til Retsindigheden i dine lønligste Tanker, jeg vilde bortvise ham, som en Løgner og Bedrager."

"Men om jeg nu havde et Bærk for, min Husstru, som vilde misbilliges af de Høie og Store, og selv dadles af vore frommeste Sjælesørgere — en Bedrift, som jeg selv fandt retfærdig, og som maaskee kunde redde Folk og Rige, men som kunde styrte mig selv i Ulykke og gjere mig til en fredløs og forfulgt Mand" — —

"Vilde du saa spørge mig, om det var Ret?" — spurgte den blege Huusfrue med en Klarhed og Fred i Blik og Tone, der røbede den dybeste Følelse af Tryghed og Visshed.

"Ja, det vilde jeg" — svarede han, efter et Dieblisks Betænkning, og betragtede hende nøie — "Det var en Drem, troer jeg; men jeg saae dig inat i min besynderlige Livløshed. Jeg saae dig staae for mig i en Glæde og Herlighed, som den, Sandhedens

evige Vidner straaale i for Guds Throne, og det kom mig for, som det var mig beskiftet at hør Sandhedens Bekræftelse paa min bedste og største Tanke af dine rene fromme Læber. Du er min gode Engel — sig, troer du, det er den retfærdige Guds Villie hvad jeg tænker paa?”

”Visseelig! det troer jeg” — svarede Fru Jutta med fast og sikker Aest — ”saasandt jeg glæder mig til engang at nævnes den største Ridders Hustru i Danmark.”

”Vel, min Hustru! jeg tvivler ikke — Gud bevare dig!” Dermed forlod den alvorlige Borgherre hastig sin Hustru. Da hun stod ene, rullede der et Par store Taarer ned over hendes Kinder; men hun traadte kort efter ud paa Heienloftssvælen og nikkede med mild Rolighed til sin Egtemand, som med en talrig Flok Svende reed til Hald. Inden Sol gik ned, kom han tilbage med et større bevæbnet Følge. Om Aftenen sad han i Heienloftssalen paa Brattingborg ligeover for sin Hustru. Børnene vare bragte til Ro, og Alt var stille paa Borgen. Man horte kun Taarnvægterens Sang og Skildvagternes sædvanlige Raab ved Afsløsningen. I Husets daglige Skik og Orden var der ingen Forandring. Lampen brændte paa Bordet ved Haandtenen og Krønikebogen. Borgherrens Rustning og store Sværd stod blankt og pudset i Krogen ved Sanduhret. Maanen skinnede

ind derpaa gjennem de smaa Ruder, og man kunde høre Seens eensformige Skulpen mod Søskandsen. Ridderen og hans Frue sad tause i den svagt oplyste Sal, hver i sine egne Tanker, og det var, som den Gne ikke vilde forstyrre den Andens Ro ved at give Tankerne Rost. Nu stødte Kuren i sit Horn fra Porttinden, og man hørte det sædvanlige Tegns til, at Borgporten aabnedes for en Væbner eller Udrider. Strax efter stod Svend Trøst for dem begge. Hans Ansigt og Miner udtrykte den heftigste Anstrengelse og en dæmpet lidenskabelig Sjælestorm. "Fjendens Hær har deelt sig" — sagde han forpustet — "Greven selv farer ad Randers til med de hurtige Ryttere. Der er ved de fire Tusinde med ham."

"Til Randers!" — gjentog Ridder Niels med et dæmpet Blødesubbrud, og sprang op — "har han glemt? — — hm, ja saa!" — tilføjede han og nikkede — "Vil han være vor Skjæbnes Herre, maa han jo vise os, han tør trodsse sin egen. Godt! Naar kan han være i Randers?"

"Jnden Sol staaer op, Herre Morbroder! hvor han farer frem, brænde Byerne efter ham. Jeg saae kun Gru og Forsærdelse allevegne."

"Og den øvrige Beddelhær?"

"Den skjænder og brænder mellem Gølding og Ribe. Skal det saaledes gaae fort i tre Dage, er det halve Land lagt øde. Veed I da slet ingen Redning?"

"Sen, vil Gud! — Men gik til Ro, min Søster! du trænger hellig dertil. Imorgen kan jeg maaskee sige dig Meer."

Evend Trost betragtede sin alvorlige Morbroder med et forskende Blik, hvori der tindrede en vild fortærende Ild. "Get Ord kun, før vi skilles ad iaften, ædle Morbroder!" — sagde han med tiltvungen Roklighed — "kan I bruge mit unge Liv til hvad I har for, saa spar eders eget! — I har Hustru og Børn og et skjent lykkeligt Liv at tabe. — Jeg har Intet at miste eller vinde i denne Verden."

"Hm! min unge Ven!" — svarede Ridder Niels og betragtede ham med et strengt opmærksomt Blik — "er du saadan faren? Det Slags fortvivlede Helte mod giver jeg ikke Meget for. Ellers Tak for Tilbudet, Sen! Men gik hen og læg dig! bild dig aldrig ind, man udretter noget Stort med et Liv, man ei engang selv har Afgit for!"

Derpaa vendte han sig bort; men Evend Trost greb med næsten frampagtig Heflighed hans Haand. "Morbroder Niels! foragter I mig for mit Tilfind og det Galsskab, I nok har mærket mig af?" — spurgte han med halvqvast Stemme.

"Sætter du Priis paa min Afgtelse, min Søster!" — svarede hans alvorlige Frænde streng og rolig — "saa viis mig, at der lever et større Liv i dig, end det, der kan bortaandes af et vægelsindigt

Barn — og at du ikke er en elendig Myresjæl, der fortvivler over sin egen nedtraadte Tue, medens det hele Land omkring dig er nær ved at forgaae!”

Evend Trest stod et Dieblif som senderknuust ved disse Ord; men den ydmygende Følelse forbittrede ham og vakte hele hans Stolthed. ”Ei engang af Eder, Morbroder Niels! vil jeg taale slikt Overmod” — udbød han heftig — ”J har været min Afgud fra jeg var lille, og jeg er endnu Gjæk nok til at lade mig sønderlide af et haardt Ord fra eders Læber — men nedtrykke mig skal J ikke, fordi jeg er ulykkelig og har Lyst til en fortvivlet Gjerning at sætte Livet paa. Det har J jo selv. Er det foragteligt at være haables i Verden, nu, i Guds Navn, saa foragt mig, om J vil og kan! men ydmyge mig skal ingen Ridder eller Keiser. At der ingen Myreaand er i mig, det veed jeg: for det var eders Søster, Ridder Ebbes stolte Datter, der fødte Evend Trest til Verden. Godnat!” Dermed gif han hastig, og traadte saa haardt i Steensliferne, saa det rungede i Høiens Loftsaalen.

”Det hjalp: nu kom de Galters Blod i Rog” — sagde Ridder Niels og nikkede — ”det kunde behøves.” Han faldt atter i dybe Tanker.

Det var som Efterretningen, Evend Trest havde bragt sin Morbroder, havde vakt et besynderligt, næsten overtroisk Haab i hans Sjæl. ”Til Randers” —

gjentog han nogle Gange — ”ret saa! de Randers Klokker havde mig altid en herlig Klang.” Derpaa sagde han sin Hustru god Nat og rakte hende Haanden. Hun havde givet nye Hgt paa hans Ord og Miner, medens hun ordnede Alt som sædvanligt i Stuen, for at gaae til Hvile. Hun saae nu paa ham med sit klare rolige Blik. ”Timen kommer” — sagde hun med Bægt — ”I Guds Navn! Det er mig intet Nyt. Du har sagt mig det for et Aar siden i Dremme.”

Ridder Niels betragtede hende med et studsende Blik. Han trykte taus, men heftig, hendes Haand til sit Hjerte, og gik til sit Lenkammer.

Bed Midnat saae Skildvagten ved Udfigstaarnet paa Brattingsborg, at der steg en høi formummet Skikkelse ud af Taarnkjælderens og gik med lange spørgelseagtige Skridt gennem Gaarden. Han troede, det var et overnaturligt Væsen, og slog et Kors for sig, medens han bad sit Fadervor og lod det stride forbi. Det gik op ad Høienloftbroen og forsvandt i den Deel af Bygningen, hvor Borgherren havde sit Lenkammer og hvorfra der endnu glimtede et eenligt Lys ud mod Søen. En halv Time efter kom den samme Skikkelse tilbage og gik ligeforbi Skildvagten, der hverken turde røre sig eller gjere Larm. Krigsmanden saae nu med Gru et sort frygteligt Ansigt med et uhyre langt Skjæg. Den hemmelighedsfulde

Gjæst holdt Fingeren for Munden og forsvandt gennem Taarnkjælderens. I Dagningen meldte den for-
 skrækkede Skildvagt sin Herre hvad han havde seet.

"Jeg veed det" — svarede Ridderen — "du har holdt Vagt som en Vertekjærling. Det var en god Ven; men du har fortjent Taarn=Arrest i tre Døgn." Skildvagten saae forbausset paa sin Herre, og vilde gaae, for at underkaste sig sin Straf.

"Jeg veed, du frygter ellers intet Menneske" — tilføiede Borgherren mildere — "den, der vil følge mig herefter, maa ingen Dævel frygte. Man har havt dig til Nar. Gaf hen og sov ud! Den Sag bliver mellem os."

Da Solen stod op, blev der pludselig Larm paa Brattingsborg. En anseelig Flok holsteenske Ryttere holdt udenfor Porten, og deres Høvding forlangte kuit for sin Person at indlades med fredhellig Tryghed. Han bragte et forseglet Brevskab, hvorpaa han uop-
 holdelig fordrede Svar.

Ridder Niels stod ene med Brevskabet i Haanden i sit Lonkammer. Han havde ladet Borgkapellanen kalde, for at hjælpe ham med Læsningen. Han betragtede det store Seglasstryk med den luffede Hjelm og de tvende Horn, af hvilke der hævede sig 17 Fahner. Paa Omstriften: "Sig. Gerhardi Comitiss Holsatiæ ad Causas" saae han, det var Grev Gerhards. Inden Borgkapellanen kom, havde Ridder Niels dog selv

udtydet Brevet. Det var ikke, som de sædvanlige Fyrstebreve, paa Latin, men paa Tydsk og skrevet med den flerkelærde Greves egen Haand. "Gerhard, Greve af Holsteen-Rendsborg, Herre af Nørrejylland, til Ridder Niels Ebbe Galts Søn paa Brattingborg Hilsen med Gud og den hellige Jomfru" — saaledes begyndte det. Han kaldte Ridder Niels en tro Underfaat, der ei havde taget Deel i det formastelige Oprør, hvilket han nu var kommen for strengelig at straffe. At de ikke vare personlige Venner vidste han — skrev han fremdeles — men han ansaae den agtbare Ridder Niels for en Mand af Værd, der kunde forglemme en formeentlig Forurettelse og en smaalig Rettergangssag, for sit Fædrelands Vel. Greven indbød ham derfor til, under medfølgende sikre Leide, at begive sig til ham i hans Leir ved Randers, for om muligt at være Mellemand mellem den retmæssige Panteherre og de formastelige Oprørere i hans Rige, forsaavidt der endnu kunde dagtinges med de Skyldige. Brevet var skrevet i en myndig Overherretone, og Greven kaldte flere Gange Danmark sit Rige.

Ridder Niels knugede Brevet harmfuld sammen og kastede det paa Gulvet. "Hans Rige?" — gjentog han og løstede den knyttede Haand — "den Uforffammede! vil han nu nævnes vor Konge? — Herre i Jylland! — desværre! det er han i denne Stund,

med Boldshefferens Ret — men — der er en Herre
over alle Herrer.”

Kapellanen havde alt staaet nogen Tid og ventet
paa Borgherrens Befaling. ”See her, fromme
Fader!” — sagde nu Ridder Niels og tog Brevet
op — ”jeg har udtydet det selv. Lad mig dog endnu
engang høre de store Ord! de ere kostelige.”

Kapellanen læste Brevet, og Ridder Niels tram-
pede i Gulvet, hvergang de overmodige Udtryk gjens-
toges, der i saa høi Grad havde oprørt ham. Han
taug og syntes nogle Dieblikke i Betænkning.

”J stoler dog aldrig paa Leidet og hans Tryg-
hedsløfte, ædle Herre!” — spurgte Kapellanen —
”det er vist kun en forrædersk List, for at han kan
faae Jer i sin Bold.”

”Rød skal han ikke troe mig” — svarede Ridder
Niels stolt — ”Om! see ham vilde jeg dog idag, og
for Alles Dine. Hans Leide kunde aldrig komme mig
betimeligere, selv om han bryder det. Jeg reiser ikke
værgeløs.”

Paa Borgherrens Bud blev strax hans Hest
saddet, og hans sædvanlige Følge holdt snart rustet
i Borggaarden. Svend Trost kom nu med hans
Harnisk. Væbneren hilsende og iserte ham Pantseret
uden at sige et Ord.

”Er du vred endnu fra iastes? Brunshoved!”
— spurgte Morbroderen i godmodig Tone med et

opmærksomt Blik paa sin Søstersens stille alvorlige Udseende.

"Maa jeg følge Eder til eders Dødsstøbe idag?" — spurgte Bønderen — "eller agter I mig kun værdig til den Jomfrudødt, at spænde eders Rustning? Det er maaskee sidste Gang" —

"Du bliver her og vogter Døgen, hvis du vil tjene mig længer. Jeg har Svende nok med til Besæget idag. Er jeg her ikke igjen inden Sol gaaer ned imorgen, vil jeg betroe din Ungdom den Mandødomsgjerning, jeg har tænkt paa i syv lange Aar. Forstaaer du mig? det er mit bedste Arvegøds."

"Vel, Morbroder Niels! jeg forstaaer Eder" — svarede Bønderen og nikkede stolt — "men mig forstaaer I ikke. Vil I love mig at opsætte eders strenge Døm om mig, hvad enten I lider min Udseende eller ei?"

"Det faaer jeg vel, naar du saa vil det, Trodsøhoved! forraade mig vil du vel ikke, hvor vred du er — men gjer mig ingen dumme Streger, Svend Trost!"

Nu aabnedes Døren til Fruerstuen og den alvorlige Huusfrue stod i Døren med de smaa Børn.

"Gud velsigne Jer!" — udbød Ridder Niels og gif dem med aabne Arme imøde; men han lod Arømene synke og gav sin Huustru et kjærligt Bink til at gaae tilbage: "Jeg seer Eder snart igjen, vil Gud

— med ingen Afsted nu! — det gjælder neppe Livet idag — men Vren.”

Den høie Huusfrue var bleeg; men hun nikkede rolig, idet hun traadte taus tilbage med Bernene og lukkede Døren til Fruerstuen.

Saa Dieblikke derefter reed Ridder Niels med tredive Svende ud fra Brattingborg ved Siden af den fremmede Høvding, hvis tredobbelt talrige Rytterfære sluttede sig om Ridderen og hans Følge, som de vare deres Fanger. Leidet førte dem ikke ind i Randers Bye men til Marken Norden for Randers Fjord, hvor der var opslaget mange Telte, og hvor Grev Gerhard den Dag øvede sin Rytterhær.

”Ja saa!” — mumlede Ridder Niels — ”her skal vi medes idag? Hans Tid og Stund er ikke kommen — min ei heller, vil jeg haabe.”

Saa snart Greven saae den alvorlige Ridder fra Brattingborg, reed han ham imøde. Den mærkelige Samtale, her forefaldt imellem dem, har med Mindet om den hele deraf følgende Bedrift ofte gjentonet i Folkesangen fra danske Mænds og Qvindes Læber. Ridder Niels af Brattingborg kaldes i Folkesangen, ligesom siden bestandig i Folkemunde, Niels Gbbesen af Herreriis, og den mægtige Grev Gerhard af Rendsborg kaldtes som bekjendt af den danske Almue altid Grev Geert eller med Spotnavnet den kullede Greve.

Deres vigtige Møde her savnede ikke deeltagende Vidner blandt de opmærksomme Indvaanere af Randers Bye, der vare gangne ud for at see paa Menstringen.

”Greven rakte Niels Ebbesen Haand,
Dermed de taledes sammen” —

hedder det i Sangen. —

”Saa lidt da var der Skjemt iblandt,
Dg end fast mindre Gammen.”

Uagtet deres personlige Fjendskab, syntes Greven dog iferstningen heelt fredelig sindet; han bød Ridderen velkommen og behandlede ham som een af Landets vigtigste Mænd, der dog endnu ingen Deel havde taget i Opstanden og vel kunde ansees for at ønske Fred og Forlig med den overmægtige Hersker. Greven spurgte om Folkets Hu og Sind og hvad nye Tildender der gaves. Han spurgte endog saa nedladende til Ebbesens Frænder og Hustru og endelig, om han nu vilde fegte mod ham eller ønskede Fred.

Ridder Niels steg ikke af sin Hest; han svarede rolig med dybt tilbagerængt Harm: ”Huen staaer vel i Nørrejylland, Herre! hver Mand er ved trostigt Mod. Tak for gunstig Tilspørgsel til mine Frænder og Venner!” — tilføiede han i kold heftig Tone og med tvetydig Mening — ”de skulle være Eders Raade tilrede med Sværd i Haand hvad Time I selv lyster.”

"J er en konstig Mand, Ridder Niels! og from derhos" — svarede Greven i samme Tone — "hvor J ei kan naae Fienden paa den rette Wei, der rider J langt udenom, vil man sige. Med hvormange Evende kan J være mig tilrede?"

"Deres Tal veed jeg ei saa nøie, Herre Greve! men de ere trofaste Jyder tilhobe, og de følge mig alle villig, naar jeg fører dem mod deres — Fiender. Tredive har jeg kun med idag; men paa Mængden seer hverken de eller jeg."

"Saa faa nøies J ikke med hver Dag" — bemærkede Greven med et skarpt Blik — "Jgaar holdt J i Hr. Bugges Gaard med hundrede Heste i Plade."

"Den Ridder eller Evend, der har mældt Jer det, foer dog med Usandhed, Herre Greve! over et halvt Hundrede var der ikke, det vil jeg svare eders Speider til med mit gode Sværd, hvis ham lyster."

"Derom vil vi ikke tale" — afbrød Greven ham rolig og kold — "Vil J nu ride for mig til eders gode Ven, Hr. Bugge paa Hald, og spørge, om han vil holde Tro og Love?"

"O ja, Herre Greve! ogsaa det, naar vi først veed eders Mening tilfulde."

"Hr. Bugges Mening kjender J dog vel?" — spurgte Greven med et haanligt Blik — "den stortalende Gjak og hans Venner har undsagt mig for

længst — det vidste J vel før igaar? Gen af dem seer jeg fremmerst i eders Hob. Jeg seer fleer Svende blandt eders Mænd, som ere rømte uden Orlov af min Tjeneste. Vil J nu med dem følge Hr. Bugges Raad, Ridder Niels, saa vil J faae at see — hvad der er min Mening tilfulde, og hvor det vil gaae med Jer Alle.”

”Hr. Bugge raader sig selv” — tog Ridder Niels Ordet med ufordulgt Harm i Miner og Blik — ”men mine Svende svarer jeg for. De Jyder, J negtede Orlov, har taget sig den selv. Det var saa gammel Sæd i Danmark, at den frie danske Svend, der ei vilde tjene længer, tog Orlov hvad Time han vilde. Jagen er viet tilsammen, udenfor det ægte Livs Stand, undtagen Munkens og hans Ræppe.”

”Men vi har en anden Sæd hos os” — svarede Greven og reed ham med et stolt Nik nærmere, uden dog at forandre en Mine i det haarde steenkolde Ansigt. — ”den Tjener, der sviger sin Herre, hænge vi op, og lede ikke længe om Galgen. Jeg har nu hørt Nok af eders Mening, Ridder Niels! Nu skal J uden mange Ord here min: Enten rømmer J af Danmark inden tre Solemærker, eller jeg lader Eder hænge, som en Oprører.” — Han holdt inde et Dieblik og betragtede den frygtelige Forandring i sin Dødsfjendes bestemte Ansigt. ”Fredhellig er J kommen hid idag” — tilseiede han og rykkede et Skridt

tilbage — ”fredhellig maa I ride herfra; men var det ei for mit fyrstelige Ords Skyld, skulde I visseelig faae Andet at vide.”

”Vil I bryde det Leide, I gav mig, er det eders Sag” — svarede Ridder Niels med Haanden paa sit Sværd og med et Blik, som kunde skræmme den Stærkeste — ”men det vil I fortryde. Lyve kan I lade hænge i Galgen for Ravn og Orn, men ingen dansk fribaaren Ridder” — vedblev han — ”For jeg rømmer af Danmark fra Hustru og Børn, skal I vride eders Jernhænder til Blods over, at Grev Geerts Dine nogensinde saae Niels Ebbesen.”

”Riid nu kun bort, Ridder Niels!” — udbød Greven med høi Røst, og holdt paa et Vink omringet af alle sine Drabanter — ”Jeg vil intet Ord meer høre af eders dumdriftige Mund. Vil I levende herfra, saa skynd Jer! eller jeg lader knuse eders Brynie af Bødlen, saa vist jeg dertil har Ret og Magt.”

”Aldrig saae Nogen mig saa ræd, at jeg skjalt for en Voldsmands Bødler” — svarede Ridder Niels og saae rolig paa Greven og hans truende Drabant-hob — ”Jeg er ligesaa lidt eders Undersaat, som Danmark er eders Rige. Hør nu et Ord af mig til Afshed, Grev Geert! See vel, I vogter Eder selv! thi fra denne Time gjælder det Liv og Død, hvor vi To mødes, om det saa var for Herrens Altet.”

”Gødt!” — sagde Greven og nikkede — ”til Sol gaaer ned imorgen har I Fred og Frist for mit Ord's Skyld, men intet Dieblif længer. Naar vi saa skal mødes, bliver min Sag; men I skal ikke glædes derved. Hils eders Frænder og Venner! Jeg skal snart være jer Gjest paa Brattingsborg og Hald. Paa Galgen skal I være saa sikre, som Grev Geert er paa Danmarks Rige.”

Dermed var denne Samtale endt, som den dristige Ridder's Svende og flere Danske midt i Fjendens Leir vare forbausede Vidner til, og som næsten med de samme Ord siden gjentoges i Folkesangen. Hvad der var Ridder Niels meest om at gjøre ved dette Møde med hans mægtige Fjende, var at gribe Leiligheden til offentlig at undsige Greven, for derved i sine egne og sin Tidsalders Dine at befrie sig for enhver Anke og Vresplet, idet han, som en ærlig christen Ridder, vel vilde sin og Fædrelandets Dødsfjende tillivs, men uden derfor at ville brændemærkes for Samtid og Efterslægt med Ravnets af en lumsk Stimand eller Snigmorder, om det end maatte skee ved OVERRUMPLING. For at være ret vis paa, at denne hans Mening var tydelig forstaaet af alle Tilstedeværende, gjentog han den ham saa vigtige Undsigelse endnu engang heit, idet han forlod Greven og den fjendtlige Leir, og det hedder derom i Folkesangen:

"Bort reed Hr. Niels Ebbesen,
 Slog op med hviden Haand:
 Grev Geert! I lade Eder mindes vel:
 Saa snart jeg kommer igjen."

At Niels Ebbesen holdt Ord, veed alle Danske.
 Næste Dag var den store Beslutning ingen Hemmelighed længer paa Brattingsborg. Borgherren var kommen hjem om Natten; han havde ladet alle sine Svende og Stridsmænd sammenkalde saasnart det blev Dag. De vare kun 66 i Tallet, foruden Svend Trest, som var den Æneste, med hvis Udfærd Ridder Niels ikke var tilfreds. Da han havde aabenbaret dem sit dristige Forsæt, endnu samme Dags Nat at overfalde Greven i Randers midt blandt hans Drabanter og Rytterhær, bød han den lille Skare gjøre sig tilgode med frisk og lystigt Mod. "Naar næste Nat er forgangen, maa det være lys Dag i Danmark" — udbred han med begejstret Vished — "Dagen kommer ikke, før Solen skinner paa mange Liig og paa vores maaskee med; men saa maa der fare en ny stor Tidende om Land, om vi saa ikke skal høre den selv. — Den Svend, der er sin Herre fast og tro" — tilsiende han heitidelig og greb Evangeliez-bogen — "maa nu sværge mig ved den høieste Gud og sin Sjæls Salighed, at han ikke vil flye eller svige."

Al alle hans Stridsmænd var der ikke en Æneste som betænkte sig noget Dieblik paa at følge sin Herre;

de aflagde ham Alle den Gød, han forlangte, og svore at følge ham i Døden; men da Raden kom til Svend Trest, traadte han tilbage og sagde stolt: "hvor langt jeg vil følge Eder paa denne Færd, vil jeg betænke mig paa under Veis, Herre Morbroder! At forraade Jer agter jeg just ikke; men jeg forsværger mig ikke til nogen Herre meer i Verden, hvad enten han er en Engel eller Djævel. Vil I ikke troe mig uden Gød, faaer I lade være; men jeg følger Jer intet Skridt længer, end jeg selv har Lyst til."

Ridder Niels saae harmfuld og forbausset paa sin Søster søn. "Vel! du har din Frihed" — sagde han med dæmpet Stemme — "følg mig saa langt du vil, eller bliv tilbage!" Han greb ham heftig ved Armen og drog ham tilside fra de forundrede og forbittrede Svende, der alle betragtede ham som en Forræder. "Vil du for Sti Andersens og hans smukke Datters Skyld svige mig og dit Fædreland?" — hvistede han — "svar mig ikke! jeg troer dig endnu. Kjendte jeg ikke de Galters Blod i dit Hjerte, skulde du sidde i Brattingeborg Taarn, medens jeg redder Folk og Rige."

"Det vilde I kanskee fortryde imorgen, Herre Morbroder!" — svarede Svend Trest — "medens I redder Land og Rige, vil jeg tænke paa den lille Tue, I veed nok."

Ridder Niels saae paa ham med store Dine og rystede paa Hovedet. "Du har valgt en uheldig Tid at gaae fra Forstanden paa" — brummede han og vendte ham Ryggen. "Bryd Jer ei om min Esterssens Grillen!" — sagde han til sine Stridsmænd — "han har faaet nogle gale Fluere i Hovedet; men dem lader han vel flyve inden vi naae Randers."

Da man saa Timer efter bred op fra Brattingsborg, fulgte Svend Trost i nogen Graastand den eedsvorne Eskare, der sang lystig den hele Dag, men reed taus og hastig i Aftenskumringen ad Randers til med deres alvorlige Herre i Spidsen.

Det var Midnat, da man naaede Fruerslunden ved en Herregaard i Hornbek Sogn, tæt ved Randers. Her lod Ridder Niels sine Folk i al Stilhed stige af og binde deres Heste i Lunden; derpaa gik de taus ned mellem Engene Vesten for Randers til Broen over Nøraa, der nu kaldes Duff Møllebæk, hvorfra der kun var $\frac{1}{4}$ Mil til det gamle Slot Randersborg. Greven havde besat Slottet med sin Rytterhær, og enhver Udgang til ham syntes umulig. Dog Ridder Niels syntes sikker paa sin Sag. Hans troe eedsvorne Svende fulgte ham med blind Tillid til hans Klogskab og Lykke. Ingen af dem maatte møde et høit Ord; men de hvissede mellem hverandre. Havde deres Herre ikke Venner og Hjelpere paa Slottet, meente de vist, det maatte være Sellig-

Rnuud, der nu gav ham den Driftighed, for de vidste vel, at han altid bar en Reliquie af Danmarks Skyts-helgen paa sit Bryst. Det Rygte havde ogsaa udbredt sig iblandt dem, at han stod i Forbund med høiere Magter, og de fandt det ganske rimeligt, at Hellig-Rnuud vilde staae dem bi ved dette Foretagende.

Da de vare komne til Nabroen, vendte Ridder Niels sig om og talte sine Krigsmænd. De vare der alle 66, tilligemed Svend Trost, der stod nærmest ved Broen. Enhver Kriger var bevæbnet med Sværd og Spyd, uden andre Vaaben. Fire af dem havde paa deres Herres Befaling medtaget store Allarmtrommer, hvis Anvendelse ved saa hemmeligt et Overfald dog syntes dem ubegribelig.

"Den Svend, der ikke vil følge med, kan nu tage Orlov" — sagde Ridder Niels med et skarpt Blik til sin Søstersøn, og til hans Forbauselse fremtraadte Svend Trost, hvem han dog endnu allernødigtst vilde mistroe, og syntes virkelig at ville modtage Tilbudet.

"Hertil vilde jeg følge Jer, men intet Skridt længer" — sagde Væbneren bestemt — "Den Bedrift, I ikke vilde betroe eders Søstersøn fremfor den ringeste af eders Svende, den vil jeg nu heller ikke dele Vren for med Eder og eders blinde Redskaber. Af een Haand meer eller mindre afhænger vel ikke Danmarks Frelse" — tilføiede han — "hvis ellers denne

nattlige Færd kan bringe Frelse og være det danske Ridderskab værdig."

Det var som Dine skulde styrte den forbausede Ridder Niels ud af Hovedet, idet han hørte disse Ord af sin egen Søstersen. Sværdet foer ham af Skeden, og han var nær ved at knuse det unge Menneskes Pande; men da saae han en Mine i Evend Trests Ansigt, som afvæbnede ham. "Fly, Gledige!" — udbød han — "skjul for al Verden det Ansigt, som falskelig ligner Ebbe Galt og min stolte Søster! kom aldrig meer for mine Dine! den Skamplet, du sætter paa de Galters kjække Slægt, vil jeg i denne Nat udslutte med mit Blod. Om min Besdrift inat er Ridderskapet og Danmarks Værdig, skal ikke du, men Marhundreders danske Mænd bedømme. Nu følg mig, mine troe Mænd! lad Forræderren beholde det usle Liv, han vil spare til sin Skjændsel!"

Med disse Ord og med et foragtende Blik til sin Søstersen gik Ebbesen over Broen, og Alle fulgte ham, undtagen Evend Trest, som, med de foldede Hænder knugede mod sit Bryst, nogle Dieblikke blev staaende paa Broen og saae efter dem. Neppe vare de forsvundne for hans Dine i Nattens Mørke, før han fremtog af en stor Lomme under sin Kappe en Saand-Oxe tilligemed et Brækkejern og en Knibtang; herpaa gav han sig strax ifærd med at løsne Broens

Planter og udtroeffe Naglerne. Det var et svært og meifommeligt Arbeide. Eveden sprang ham af Panden, og Huden gif af hans Hænder; men han vedblev ufortreden, indtil den sidste Planke var løsnet. Derpaa hvilede han sig et Dieblif og undersøgte endnu engang alle Plankerne. Da han fandt dem saaledes løsne, at de i et Dieblif kunde afastes, nikkede han veltilfreds og kastede et opmærksomt Blik hen mod Slottet og Staden. Alt var endnu roligt. Han greb Prinds Ottos gylbne Sværd, som han under Arbeidet havde lagt fra sig, og ilede med rast Iver op imod Slottet ad samme Wei, som hans Morbroder havde fært sin lille eedsporne Skare. Evend Trest havde endnu nogle hundrede Skridt til Slottet, og nærmede sig Byens Vesterport, da han med Forbauselse hørte, at der ringedes med Stormkloffen fra Slots-taarnet. Han fordoblede sine Skridt og hørte, at Trommerne rertes baade paa Slottet og i Staden. Nu ringedes der ogsaa med Stormklokkerne i Byen; der hørtes Skrig og Baabenlarm, og en høi Flamme slog op over Randelsborg Heienloftsbygning. Baabenlarmen kom stedse nærmere. Evend Trest standfede nogle Diebliffe og drog sig langsomt tilbage imod Broen. Han var omtrent hundrede Skridt fra den løsne Plankebro, da han i det svage Daguingsfjær saae sin Morbroder med den lille Kriger-Skare trække sig kæmpende tilbage, forfulgt af et stedse større Motal

Gjender, der dog snart strømmede frem og snart tilbage i den største Forvirring og Uorden. Det var som de troede, der maatte være en mægtig Hær bag ved dem, og at den Haandsfuld Stridsmænd, de forfulgte, kun vilde lokke dem i en Snare. Imidlertid blev Kampen dog stedse heftigere og Niels Ebbesens Fare større. Han drog sig rolig og besindig tilbage og nedlagde Ridder Dve Hals med egen Haand. "Det var mig" — raabte han med høi Røst — "det var Niels Ebbesen af Nerreriis, der slog den stolte Grev Geert." — Han standsede atter ved en nedlagt Ridder, medens en ny Flok Gjender stimlede sammen imod ham. "Her!" — raabte han atter høit — "nu ringe de Randers Klokker for Tyrannens Sjæl, alt som det var spaaet ham forlængst — det var Niels Ebbesen, der lod Trommen og Stormklokken røre — al Verden skal here, jeg har holdt Ord og hævnnet Danmarks Frihed, trods Jer Alle."

Den talrige Gjende ordnede sig nu i en formelig Slagorden imod ham; de anfertes af en Ridder, der dog selv holdt sig tilbage, medens han, som en kydig Feltherre, samlede en stedse større Masse Krigere omkring sig.

"Tilbage! gjæve Morbroder!" — raabte nu Evend Trost og sprang sine Landsmænd forbi med draget Sværd — "over Broen kun! og I er frelst — I skal see, jeg var Jer tro. — Tilbage!"

Niels Ebbesen studsede, yderst forbausset, men fulgte sin Søstersens Vink. Han følede endnu en anseelig fjendtlig Ridder og traf sig rolig tilbage over Broen med største Delen af sit Mandskab. Den sorte Svend kom bag efter; han kæmpede sig frem som et vildt Dyr gennem Fjendens Rhynger og udbredte Forsærdelse blandt den overtroiske Mængde, der ansaae ham for en løsladt Djævel; han slyngede et blodigt Hoved med en sort Klærke-Gallot paa Dden af sit Spyd ind blandt Fjenderne, og standsede ved Svend Trest, ligesom Væbneren løb sit Sværd gennem Livet paa den fjendtlige Høvding. Det var Grevens Kammensvend, Hans Wittinghoff. Svend Trest kjendte ham først, da han saa ham i sit Blod. "Til Broen, Volle!" — raabte han nu med stærk Ræst, medens Fjendens overlægne Skarer rykkede frem for at storme over Naen — "hjælp mig med Plankerne, Volle! de ere løse." I faa Spring stode de paa Broen. I et Dieblit vare alle Broplankerne afkastede i Strømmen — og Niels Ebbesen med hans lille forvovne Skare var frelst.

De skuffede Fjender udstedte et rasende Harme-krig, da de nu med en Styrke af over 3000 Mand pludselig saa sig afkaarne fra den ubetydelige Krieger-skare, de forfulgte, og som de med deres Mængde kunde have knust. Niels Ebbesen og hans troe Evende naaede snart Fruerlundens ved Hornbek og stege paa deres Heste. Inden Solen stod op over

Randers Bye og det brændende Slot, hvor Grev Geert laae slagen, holdt Niels Ebbesen stille paa en Hoi og saae tilbage over Maen paa Fjendens raads-vilde Bevægelser. Her indhentedes han af den sorte Skytte og Svend Trost, som nu blev modtaget af de Brattingsborg Evende med et jublende Hurraraab.

Da Ridder Niels saae sin Søstersøn igjen, sprang han af Hesten og sluttede ham i sine stærke Arme. "Jeg har gjort dig svar Uret, Bruusshoved!" — sagde han, hjertelig bevæget — "men, ved den høieste Gud, jeg vil gjøre det godt igjen i denne Time. Hvad min Len vil blive i Danmark, veed jeg ikke; men du har visseelig fortjent Ridderslaget af Niels Ebbesens Haand og paa denne Plet. Uden dig skulde vi nu ikke seet den Sol staae op, som med Guds Hjælp bebuder Danmarks Frihed."

I dette Dieblit stod Solen op over Randers Fjord og kastede sine Straaler paa Byen og den store Regstøtte fra Slottet. Svend Trost havde styrket sig af Hesten i sin kjære Morbroders Arme. Han boiede nu sit Kne paa Hoien, med det prægtige Syn for Die, og modtog med overvættets Glæde Ridderslaget af den Haand, han altid havde agtet og æret høiest.

"Oder tilkommer Wren, næst Gud og Hellig Knud, Morbroder Niels!" — sagde den nyslagne Ridder og reiste sig. — "Tilgiv mig mit dristige Ord inat mod eders store Bedrift! nu seer jeg, den er een

af de største, danske Mænd har udøvet i Verden; men det gif først op for mig i den Stund, jeg hørte Allarmtrommen og vidste, det var Jer selv, der lod den røre, som en ærlig Fjende. Siig mig kun" — tilføiede han med dæmpet Røst, idet han atter svang sig i Sadelen ved Ebbesens Side — "faldt Grev Geert med Sværd i Haand? Gav I ham Frist til ridderligt Forsvar i hans Ulykke?"

"Nei, han faldt som Forbryderen paa Retterstedet" — svarede Niels Ebbesen mørk — "men det vil jeg forsvare paa den yderste Domsdag. — Den, der har solgt Danmarks Rige og truet alle danske Riddere med Galgen, fortjente ingen bedre Død."

Evend Trost taug og syntes et Dieblif heelt ilde tilmode. "Det var vel ikke som jeg helst gad havt det, kjære Morbroder!" — sagde han lavrøstet — "men I maa bedre forstaae den Ting. Hvorledes Tyrannen saa faldt, I har magelest fuldført en Guds-Dom i Vorherres og Folkets Navn. Gder stylder Danmark en Hæderskrands" —

"Uffted!" — afbrød Ebbesen ham og kastede endnu et Blik tilbage mod det styrkende Randelsborg, hvorfra en Hob Fjender under vilde Hevnsskrig udbar Geerts Liig. — "Det første Slag er kun gjort; men det maa vække hele Folket. Jer Fjenden er ude af Landet, skal Ingen drømme om Seierskrandsen i Danmark."

Derpaa reed man i stærkt Trav henad Veien til Brattingsborg. Allebegne, hvor Rygtet høretes om Grevens Fald, var der stor Forbauselse og Glæde, og hvor Niels Ebbesen kom frem, vidste den fattige Bonde ikke hvad Værelse han vilde gjøre ad ham. Inden de naaede Brattingsborg blev baade Ridder Niels og hans Svende hungrige, og paa denne Vej var det, han modtog hiint rørende Beviis paa den ringeste Almues Glæde og Taknemlighed, ved hans Besøg hos den fattige Kone. Derom hed det siden saa smukt og simpelt i Folkesangen:

"Niels Ebbesen gjested sig en Kjerling;

Hun havde ikkun to Leve (o: Smaaabrød)

Det ene gav hun Niels Ebbesen:

Han slog den fullede Greve."

Paa Tilbageveien til Brattingsborg var den sorte Svend heelt lystig. "Saae I nu, min splinternye Hr. Ridder!" — sagde han til Svend Trest — "jeg var ingen dum Hund, da jeg lod dem slæbe mig til Randelsborg, for at hænge mig, naar Skoven blev grøn. Endnu er Skoven ikke grøn, og nu ligger alt den fullede Greve hiist med Næsen i Veiret, med samt Hr. Dve Hals og den sorte Kapellan; ham tog jeg da sely paa min Samvittighed, for min Bedstemoders Skyld, hvorvel han hverken havde Vaaben eller Værge. Jeg maatte slagte ham ligesom et andet Stykke Dvæg; men bedre Død var han ikke værd,

den Skabhals! For den Bedrøft faaer jeg sagtens intet Ridderflag. Stort bedre haandterede vi ellers ikke med Grev Skaldepande selv; men hvad enten I vil kalde det ridderligt eller slagterligt, han fik den Ende, min Bedstemoder havde spaaet ham, for hun blev brændt, og mod hvad der staaer i Ekjæbnens Bog kan al Verdens Ridderstab intet Muf have at sige."

Svend Trøst tvistedes med ham om den Wildhed og Grumhed, hvormed han havde taget Hevn over sine egne Venner, mere for sin egen og sin Bedstemoders Skyld, end for Fædrelandets Frihed og Frelse.

"I skulde kun tie stille med den storagtige Tale, unge Herre!" — svarede den sorte Svend — "slog I ikke selv Hans Wittighof for Panden med god Villie, og havde derved nær forsemt at kaste Broen af? det gjorde I neppe for jer Vorherres eller Fædrelandets Skyld, men for den smukke Agnetes Skyld fra Bjørnsholm."

"Jeg kan vidne ved den høieste Gud, jeg kjendte ham ikke før han var faldet" — sagde Svend Trøst ivrig — "dog, jeg havde endnu mindre skaanet ham, havde jeg kjendt ham; det kan meget gjerne være, jeg havde glemt baade Broen og jer Alle, for at løse mit sidste Ord til Hans Wittighof" — —

"Ho, ho! seer I det!" — afbrød den sorte Svend ham og loe — "i det Stykke er vi nok Alle

lige rene. Mener I, jer fornuftige Morbroder havde sat sit Liv paa Spil ved saa fortvildet et Bovestykke, hvis ikke den kullede Greve havde givet Sti Andersen Ret hiin Dag paa Viborg Thing? I den Time besluttede han Grevens Død; det saae jeg paa det Hvide i hans Vine. I maa sætte saa sed en Dypsele derpaa, som I vil, det var dog Meningen igrunden.”

”Nei, ved den levende Gud, nei! du gjer ham Uret” — udbrod Svend Trost ivrig — ”du har jo selv sagt mig hvorledes han harmede sig syg over den Tanke, at man vilde demme saa lumpent om ham.”

”Snak med Lumpenheden! den Synd vil jeg æde op i et Stykke Smul. Jeg saae nok hvor glad han blev, da jeg kom til ham forgangen Nat paa Brattingsborg og lovede ham Hjælp og sikker Hævn over Greven.”

Svend Trosts Indvendinger hjalp ikke. Den sorte Svend blev ved sin Mening og vilde ikke tiltroe noget Menneske større Heimodighed og Selvfornegtelse, end han selv besad. Af disse forstjellige Meninger om den sande Grund til Niels Ebbesens Bedrift horte han selv nu Intet. Han reed stille og alvorlig i Epidsen for sin Rytterhob og tænkte paa hvad der fremdeles maatte skee for at redde Fædrelandet. Da de naaede Brattingsborg, sørgede han omhyggelig for

Borgens Bevogtning, og lukkede sig inde i sit Vænkammer med sin Hustru.

Om Aftenen var der lystigt i Borgestuen paa Brattingborg. Her sad nu den sorte Svend for Enden af Drikkebordet og ferte Ordet. Her var ogsaa Svend Trest tilstede, for at høre hvorledes Alt var gaaet til. Hvad den sorte Svend selv havde seet og haat Deel i ved OVERRUMPLINGEN af Randelsborg og Grev Geerts Fald, det blev nu selv i hans Mund her ved Drikkebordet til et Stykke af hiin Folkesang, der siden med andre Dienvidners Tillæg og Forandringer klang over hele Landet. Om sig selv fortalte han hvad der heller ikke er glemt i Folkesangen, ved Fortællingen om Gbbesens Ordstifte med Geert, der i sin Nød vilde tinge om Livet og give sig til Fange:

"Og det da meldte den sorte Svend,

Fordi han var ikke hvid:

Vi lægge nu denne lange Tale!

Vi lade Sværdene bide!"

"Den, der gjorde os bedst Tjeneste, var dog Jer, unge Hr. Ridder!" — sagde den sorte Svend tilsidst og vendte sig til Svend Trest, der stod som slagen af Forbauselse og Gru over den raæ Karls Beretning om Grevens Fald og formelige Halsbyggelse over Sengestoffen. — "Harde I ikke været snildere, end vi Alle tilhøbe, havde nu Ingen af os siddet her."

"Jeg gjorde et Spotvers over Jer igaar, unge Herre!" — sagde een af Niels Ebbesens Estrids-mænd — "det hvistede vi saa smaat om paa Veien til Randers, medens I reed bag efter. Det Ord, Huusbond havde sagt os, tyktes os vel værd at sjunge, seer I, og saa faldt det saaledes i Led for os, at I fik en Hib med det Samme, for vi troede dengang Alle, I var en Skjelm, unge Herre! Gud forlade os den Synd! nu fortryder det mig."

"Syng mig kun jeres Spotvers!" — sagde Svend Trøst — "idag har jeg faaet Været nok for Lidt og kan sagtens taale at høre hvad Galt I tænkte om mig igaar."

"Ja, naar I ikke vil blive vred, unge Hr. Ridder! det faldt os saadan i Lag, seer I, efter hvad vi havde hert og seet:

"Ikke kommer Dagen førend Solen skin,

Saae saa vi Tidende ny —

Hvilken Svend sin Herre er fast og tro,

Han maa ikke fra hannem flye.

Op da stode vi Svende heelt trøst

Dg svor ham Tjeneste paany

Foruden Niels Ebbesens Søster søn

Han vilde da fra hannem flye."

"For Fanden! det var jo ikke min Mening, I Taaber!" — udbød Svend Trøst ærgerlig — "I skulde aldrig synge Viser om nogen Gjerning før den

er halv endt. Den Sib var der da heller ikke stort
 Bid i, kan jeg troe.” —

”Tænkte jeg det ikke nok, I blev vred, kjære
 Herre!” — sagde den trohjertige Vaabensvend —
 ”det skulde jo ikke være Andet, end den rene Sand-
 hed; men Gud ske Tak, det blev Løgn! Jeg slaaer
 mig nu hjertensgjerne paa min Mund og sluger det
 dumme Ord i mig igjen, hvad enten det var raat
 eller sedent.”

”Lad kun Visen blive som vi har nemmet hende!
 men hør, hvad jeg har sat til idag! — ” sagde den
 sorte Svend — ”det er endnu det bedste Stykke Vise,
 jeg har gjort, og det skal alle danske Piger synge efter
 mig. Giv Ngt, Karle, at I kan lære det med, og
 fyld Krusene! Ridderen af Randers Bro skal leve!”

Snart gjenlød nu Borgestuen af Hurraraab for
 Svend Trost, medens man ikke blev kjed af at gjen-
 tage hvad den sorte Svend sang til hans Vre:

”Niels Ebbesen kom til Randers Bro
 Der vanked saa gode Hug;
 Der fandt han da hiin liden Svend Trost,
 Som førre Drlov tog.

Niels Ebbesen gaaer over Randers Bro,
 De Holster efter hannem hastet;
 Efter gaaet hin liden Svend Trost
 Og Broen han efter hannem fasted.

Sat have Niels Ebbesens Søstersøn!

Han var sin Morbroder tro:

Han kasted i Naen de Fjælle saa brat

De Hølster funde ingen Bro *)."

"Lad der være Maade med min Berømmelse, Godtfolk!" — sagde Svend Trost noget undseelig — "hvad jeg frelst idag, var dog kun en Myretue mod hvad I og Morbroder Niels maaskee har bjerget, saa sandt selv den bedste Ridder i Danmark og hans Evende kun er en ringe Deel af Folk og Rige. Ha! Tilslødt bryder enhver dansk Mand sig nu meer om sin egen Frelse, end om det Hele, og det er Landets Pest og Ulykke" — tilføiede han ivrig, da de halvberusede Krigsmænd vedbleve at raabe Hurra for ham og gjentage Visen om Broen — "Gjør I mig meer Bæsen over den lumpne Bro, var jeg tilfreds, I aldrig vare komne levende over den. Her er Andet at tænke paa, end at hytte vort eget og vore gode Venners Skind." Med disse Ord forlod han Borgestuen, og den overdrevne Begeistring for hans Bedrift havde Ende.

Svend Trost havde forladt den qualme Borgestue i en besynderlig Stemning og var gaaet ud paa Høienloftsvalen under den stjerneklare Nathimmel. Det var Aftenen efter Søndagen "Judica" d. 1ste April,

*) Fragment af Folkesangen.

der, som Grev Geerts Dødsdag, var bleven saa mærkelig en Dag i Danmarks Narbøger. Ingen af de Brattingeborg Krigsmænd havde tænkt paa Aft eller Messe den hele Dag, og Grev Geerts Banemænd havde endnu ikke tvættet Blodet af deres Vaaben og Klæder. Niels Ebbesens forbausende Daad og den mægtige Geerts Fald havde gjort et stort Indtryk paa den unge Ridders Sind; men han havde faaet en Forestilling om hiint Tyrandrab, der midt i hans stolte Glæde forstemte ham. Hvor vigtig end denne Bedrift maatte være for Danmarks Frihed og Lykke, forekom den ham dog nu, i den sorte Svends raae hevnslade Beretning, hverken saa ædel eller ridderlig, som hans gamle Beundring for hans Morbroders stormodige Sind fordrede det. Billedet af den mægtige Geerts Endeligt, som en lav Forbryders Genrettelse, var ham modbydeligt. Det Had, han før havde næret mod Danmarks Undertrykker, syntes næsten forsvundet for Tanken om den faldne Fjendes Navnkundighed, som Helt og Feltherre. "Nu er der da een mærkelig Mand mindre i Verden" — sagde han ved sig selv — "men er Danmark dermed reddet?" Han løstede sit Blik mod de tindrende Stjerner "Hvi forstaaer jeg ikke hvad hist staaer skrevet med Guds Finger?" — vedblev han — "Hvad vil Enden blive? hvor vil det gaae Geert den Stores Banemand? Sm! min Lykkes lille Fjende er ogsaa

falden" — vedblev han fast mismodig og bitter — "Tyrannens Haandlanger skal nu aldrig holde Bryllup med Agnete — men — Svend Trest kjender hun dog ikke meer, er jeg nu end Ridderen af Randers Bro og har faaet Lov for Lidt af den sidste Nats Helte." Riddernavnet var en Hæder, Svend Trest i mange Aar havde higet efter. Nu, da denne Lykke var opnaaet, forekom den ham næsten barnagtig, forfængelig og slet fortjent — det overdrevne Bisaldsraab i Borgestuen klang ham næsten som Spot, siden han dog kun havde taget mindst Deel i den natlige Heltefærd.

Nu hørte han at Deren aabnedes til Heienloftsalen fra Borgherrens Lenkammer; han traadte ind fra Svalen og mødte Ridder Niels, som med et Lys i Haanden vilde begive sig til sit Sovokammer.

"Tænker I paa at sove i denne Nat? kjære Morbroder!" — spurgte Svend Trest og betragtede med Forundring Ebbesens rolige og tillidsfulde Masyn, der dog bar Præg af en mægtig men oplest Sjæls-spænding.

"Hvorfor ikke? min Eesterson!" — svarede Ridder Niels og standsede — "jeg tænker nu første Gang i sex Aar at sove roligt. Fra denne Dag maa et nyt sundt Liv begynde i Danmark; dertil hører Hvile saavel som Daad." Han satte Lyset paa Bordet og tog Plads i den store Arms stol. "Har du

endnu Skrupler over min Gjerning? Evend Trest!" — tilføiede han — "jeg meente dog, du havde faaet bedre Tanker om mig og min Færd, da du herte Trommen og Stormklokken i Randers."

"J har givet mig Ridderflaget idag, Morbroder Niels!" — sagde Evend Trest og greb hans Haand — "skjænk mig nu ogsaa den Tillid og Fortrolighed, J hidtil har negtet mig! Säg mig kun Get! og jeg er eders Vres Ridder og jer fuldtroe Mand til min Dødsstund: var det for Danmarks Friheds Skyld alene, at J slog den stolte Grev Geert?"

"Det vil jeg haabe, Sen!" — svarede Ebbesen og foer med Haanden til den store Pande — "havde jeg tvivlet derpaa forgangne Nat, havde den sterste Tyran i Verden endnu levet. Dog — hvo kjender hver hemmelig Tanke i sin Sjæl? — hvo seer hvert Gran paa Bunden af Tankedybets Afgrund? hvo tør sige om sin bedste Gjerning, den var reen for Guds Afsyn?"

"Gud velsigne Eder, ædle Morbroder!" — tog Evend Trest heftig Ordet og trykkede hans Haand til sine Læber — "Jeg skal ære og hoiagte Eder saa længe jeg lever, og aldrig meer spørge om eders Tanker: nu veed jeg, de ere saa retfærdige, som nogen Engel kan fordre det af et syndigt Menneske. Men sig mig nu ogsaa, hvad agter J fra denne

Stund at foretage til Fædrelandets og eders egen Frelse?"

"Først Fjenden ude af Landet og en retmæssig Konge paa Danmarks Throne!" — sagde Niels Ebbesen med freidigt Blik og stod op — "saa kan vi maaskee tænke paa den Fred, der kan blive tilovers for Landets Befriere og Venner i Nøden. Nu maa hver ærlig Mand holde sammen, og hele Folket staae os bi med Lyst og Mod. Rygtet om Grevens Fald skal flyve foran os med Skræk, og den døde Tyrans Hær adspilttes, som en Bispærm uden Dronning paa Heden."

"Godt, kjære Morbroder! men hvo styrer saa Folk og Rige? Er der tænkt paa et Kongevalg?"

"Jeg vil betroe dig hvad endnu er en Lødom: Biskop Svend er reist til Brandenburg med Hyltingsbrev til Junker Baldemar. Landets vigtigste Mænd har underskrevet det; mit Navn staaer først derunder; men Ridder Bugge og hans Venner har andre Tanker."

"Og Otto — den ædle Junker Otto — skal han sidde forglemt og forbigaaet i sit Fængsel?" — udbred Svend Trost med smertelig Iver — "hvor kunde I fremskynde det Valg, Morbroder!"

"Det har smertet mig dybt, som nu dig; men det er Nødvendighed — den eneste Udvei: Prinds Ottos Fangenskab har gjort hans Valg umuligt; selv om

vi nu kunde befrie ham med Vaabenmagt — han har tabt Folkets Tillid. Broderen har de vigtigste Stemmer; til ham staaer Alles Haab. Otto maa opgive hine Fordringer og vente sin Frihed af Broderen med hele Landet. Det er ingen Forbigaaelse. Folkets Villie er her Lov. Danmark er endnu et frit Valgrige.”

Svend Trest stod ved denne Meddelelse fast nedslagen og betragtede med en inderlig veemodig Følelse Prinds Ottos gyldne Sværd, som han holdt i Haanden. Saa var ogsaa det kun en smuk bedragerisk Drom, som alt andet Skjænt og Herligt! — sagde han med et dybt Suf — ”Jeg saae ham ved den store Absalons Grav, den Aften, de begrov hans Fader i Soer; jeg var i den Time dog saa vis paa, det maatte blive ham, der engang skulde bringe Lykke og Velsignelse tilbage over Danmark.”

”Det var mit med hele Danmarks Haab for sex Aar siden” — svarede Ebbesen veemodig — ”Blodstremmen paa Taphede har udslukt det. Ulykken er med ham. — Statsmand er han jo ikke; det skal Broderen være. Hans Statsklegt bliver maaskee min Ulykke” — tilføiede Ebbesen og tog sit Lys fra Bordet — ”dog — Danmarks Lykke vil vi nu kun tænke paa. I Guds Navn! lad Valdemar raadslaae med Bispen og Fyrsterne som han vil og maa! — jeg har ryddet ham Veien til Thronen, gaaer den ogsaa

over Brattingsborgs Gruus og det, der er bedre — jeg maa dog ønske ham Lykke paa Veien, for gamle Danmarks Skyld.”

Ridder Niels trykkede sin Søstersøns Haand og gik med faste rolige Skridt til sit Sovestue.

Evend Trest saae længe efter ham, og der trængte sig Taarer i hans Dine. ”Han og Otto” — sagde han — ”de to bedste Sjæle, jeg kjendte blandt danske Mænd — skal de nu begge gaae tilgrunde for den kolde Statsklogt? — og han, den overmodige unge Herre, der truede mig med Jagtpidsken — han vor Konge — han den store Statsmand, man har Bud efter! Gud bedre det! de ere blinde. Hvad skal Danmark med Hovedet uden Hjerte? Mod har han ei engang, det tør jeg døe paa.” Han gav nu ret sin Harmes Luft, og talte saa høit med sig selv, at det rungede i Salen: ”Ha! lad os nu da udslætte Leerverne og Hjerterne af Danmarks Skjold, og sætte lutter smaa Slangehoveder istedet! saa kan det blive som hiint Hedningskjold, der forstenede Hjerter og Sjæle; men oplive vil det aldrig i Ewighed — aldrig!”

Som Evend Trest i sin Iver udraabte disse Ord, stod den sorte Evend for ham i den dunkle Høiens loftsæl. Han havde endnu ikke afvasket sit smudsige Ansigt eller kæmmet sit uhyre Skjæg, og hans Klæder vare endnu blodige fra den sidste morderiske Nat.

"Jh, Fusetastens, der blev besat ved at see hende, ham skal hun jo have et godt Die til. Maaſkee er Fuglen kun ſleiet fra Hald, for at lade ſig fange af den nybagte Ridder med Randers Bro i ſit Skjold, og han ſkylder hende jo en Brudgom for den, han ſlog iſtykker for hende ſidſte Nat."

"Gaa din Vej, Volle!" — ſvarede Svend Troſt med et dybt Suk — "Broer kan jeg kaſte af og Slynkler kan jeg ſlaae for Panden; men den Fugl, du taler om, fanger jeg aldrig. Det var en Drem med den lille Agnete fra Bjørnsholm; Jeg er ikke meer til i hendes Sjæl, og i min er der nu kun et deiligt Billede tilbage, men uden Sandhed og Kjærlighed" —

"Gi hvad! lidt Legn er der i al Elſkov, det veed vi jo nok, og holder hun af Jer, er det ſnarere for Meget, end for Lidt" — mumlede den ſorte Svend. Men den unge Ridder vendte ham Ryggen og gik med et Lyſglimt i ſit urolige Blik til ſit Sovekammer i Ridderloftet.

Næſte Morgen fulgte Svend Troſt ſin Morbroder til Hald med ſterſte Delen af Borgens Mandſkab. Han var adſpredt og ſvarede bagvendt til Alt. Den ſorte Svend var bleven vaſket og pudſet; han fulgte Toget med lyſtig Sang.

"Hvad tænker du paa, min kjære troe Søſterſen!" — ſpurgte Niels Ebbesen med venlig Roſt og

lagde sin Haand paa den unge Ridders Skulder —
 "er det Danmarks Fremtid eller min og Junker Ottos
 Skjæbne, du grunder saa dybsindig paa?"

Evend Trøst blev rød over hele Ansigtet; men
 den sorte Evend loe hemmelig og trak paa Skul-
 drene.

"Gud bevare Danmark — og Eder med, kjæreste
 Morbroder!" — udbred den forlegne Dremmer og
 rev sig ud af de Forestillinger, der syntes at fængsle
 ham — "tænkte jeg end hverken paa at tjene Fædre-
 nelandet eller Eder og den brave Junker Otto i denne
 Stund, saa var det, sandelig, ei fordi jeg har nogen
 bedre Idræt i Verden at bruge Liv og Tanke til.
 Lydsken har I jo alt givet Been at gaae paa, saa-
 vidt jeg hører."

Hvor man kom, herte man virkelig, at Fjenden
 allerede var paa Tilbagetoget ud af Landet, og at
 Rygtet om Grevens Fald havde oplest og adsplettet
 hele hans store Hær af tydske Soldtropper. Paa
 Hald var der Jubel og Glæde. Ridder Bugge og
 hans 300 Krigsmænd holdt i Pantser og Plade i
 Gaarden, for strax at bryde op og forfølge den flyg-
 tende Fjende. Niels Ebbesen forenede nu sin Skare
 med Hr. Bugges og blev modtagen af ham og alle
 Ridderne paa Hald som en Hædersmand.

"Nu skal Ingen sige Jer paa, I har siddet ør-
 fesløs, medens vi Andre sloges, brave Ben og

"Nabo!" — raabte den heirestede Ridder Bugge og rystede Ebbesens Haand — "for den ene Bedrift vilde jeg give alle mine Seire tilhobe og Hælvten af dem, jeg endnu agter at vinde. Vil I fere Befalingen over vore Krigsmænd, træder jeg selv tilbage. I har viist os, at I er den fiffigste og derhos den drifligste Riddersmand i Landet."

"Iaf for eders bedre Tanker om mig, Ridder Bugge! hvorvel jeg heller vil hedde ærlig, end fiffig" — svarede Ebbesen — "for I kun Befalingen, som det semmer sig, hvor I selv fast lønner alt Krigsfolket! Und mig kun et Ord med i eders Raad paa dette Tog! Nu mener jeg, vi lade ringe med Stormflokkerne over hele Landet mellem Dette og Ribe, at Folket kan komme paa Venene, og hver Lyde, der har en sund Arm, vil hjelpe os at følge Tydsken til Ders."

"Som I vil! dennegang skal Niels Ebbesen raade" — svarede Hr. Bugge — "hvorvel jeg meer stoler paa os Riddere og vore frigsvante Mænd, end paa alt det Skrab, I vil ringe sammen med Kirkeflokkerne." Paa Hr. Bugges Bud foer der strax en Snees Svende forud, for at kalde Folket til Landstorm mellem Viborg og det Elesvigiske. Ridder Bugge og Niels Ebbesen droge selv i samme Time ud fra Hals med en stedse vorende Hær. Fra Landsby til Landsby ringede Kirkeflokkerne foran dem, og Folket strømmede

med stor Jubel sammen, for at slutte sig til den lille udvalgte Ryttereskare, i hvis Spids de saae Landets Befrier. "See! der rider han" — led det fra Mund til Mund — "med Niels Ebbesen alle Mand! det var ham, der slog den kullede Greve." Med Ebbesens Navn til Løsen fulgte Banderne Toget i store Eskarer tilhest og tilføds med Drer og Leer. Ridder Bugge taug, men rynkede Panden over dette Optog, og saae med Ringeagt paa den uordentlige og sletbevæbnede Almuehob.

Paa Ribevæien stødte en anseelig og velbevæbnet Ryttertrop til dem, med en svær geistlig Herre i Spidsen. Det var den frigerske Bisp fra Ribe, Magister Jacob Split eller stærke Mester Jacob, som han i Almindelighed kaldtes af Almuen. Han havde vel ikke Biskop Evends geistlige Værdighed i Mafyn og Udsærd, men langt mere frigersk Anseelse. Han sad paa en høj sort Stridshest med et Brystharnisk over den sorte Prælathjortel og med en Feltherres Myndighed i det store fyldige Ansigt. Han var af høiadelig Byrd, men var fri for den gjængse aristokratisk Hovmod og viste sig jævn og ligefrem som en Bonde. Han var, ligesom Biskop Evend, høit agtet for sin Lærdom, som han tilligemed Magisterværdigheden havde erhvervet sig paa udenlandske Høiskoler. Som Biskop beskyttede han med Kraft og Myndighed sine underordnede Geistlige mod de verdslige Magthavere.

veres Gjesterie og Undertrykkelse, og naar Vandstraalen ikke vilde virke, greb han uden Betænkning Sværdet. Han havde været Hovedmand for hiint Forbund mod de holssteenske Grever, hvori Biskop Svend ogsaa havde deeltaget i Kong Christophers Tid. Med en Magt af nogle tusinde Mand havde han, især i Fegtningen ved Haderslev, indlagt sig stor Berømmelse. Da Ridder Bugge og Niels Ebbesen saae denne Mand i Spidsen for den betydelige Rytter-skare, der kom dem til Hjælp, hilsede de ham med stor Ærbødighed og Belvillie. Ved Bispens Side rede fire svære Krigsmænd, der gave Ngt paa ethvert af hans Bink; det var hans Benner og nærmeste Frænder, der altid fulgte ham som Bæbnerer; den ene lignede ham temmelig i Hæide og Styrke, det var hans kæmpestærke Broder Hans Split.

”Tak og Ære for Bovestykket i Randers, djærve Ridder Niels af Brattingsborg!” — sagde Bissen og rakte Niels Ebbesen Haand — ”J har gjort et dygtigt Dommедagsslag i Danmarks og Vorherres Navn, hvorvel jeg ikke tør sige, det var ganske efter mit Ethica, som vi hørte den paa de høie Skoler; men den Gjerning maa nu forsvare sig selv. Hvad Tak J end faaer derfor af de Store og Mægtige paa Jorden, jeg tænker dog nok, vi skal undskyldte det for St. Knud og den fjære Herre Gud, der bedst kjendte vor Nød og jer Villie.”

"Det er ogsaa min Fortrøstning, Herre Bisp!"
— svarede Ebbesen — "enddog eders fromme Collega
Biskop Evend strengelig fordømte mit Forsæt og truede
mig svart, hvis jeg satte det i Værk."

"Det har han gjort som en from og nidkær
Guds Mand" — svarede Bissen — "det vilde jeg
gjort med i hans Sted. Nu, Gjerningen er skeet,
er det en anden Sag. Nu siger jeg: Gud skee Tak
for hvad han tillod til vor Frelse! og nu vil jeg hjælpe
Jer frit og aabenbart ved hei lys Dag med hvad I
har begyndt i Mulk og Nat paa eders egen Fare.
I have ogsaa Tak, Ridder Bugge!" — tilfæiede han
og vendte sig til den stolte Ridder fra Hald, der syntes
først at have ventet Bispens Hilsen og Tiltale — "I
har først undsagt Tyrannen og begyndt aaben Fejde
mod ham. Er det skeet med et gudeligt Sind, i Fol-
kets og Kronens Navn, og ei af vor fribaarne Stands
Egenraadighed, som jeg vil haabe, saa fortjener I
visse ogsaa alle brave Dannemænds Tak. Her er
Landet alt ryddeligt" — vedblev han, uden at vente
paa Ridderens Svar — "jeg har ogsaa hjulpet Fjen-
den til Dørs paa egen Haand, efter ringe Gvne, og
sendt En og Anden lidt hovedfuls ind i Skjærsilden;
men det er en ærlig og forsvarlig Sag i denne lovlese
og kongelese Tid. Vil I nu som jeg, drage vi ad
Beile og Solbing til og vise Fjenden Vinterveien, hvor
han findes."

Man antog Bispens gode Raad, og forfulgte Fjenden i den Retning, han angav.

Paa en Landsbykirkegaard, en halv Dageise fra Golding, havde en Flok holsteenske Ryttere forskandset sig, for ikke at overrumles om Natten, medens de hvilede sig i den opbrudte Kirke. Det var Morgengry, da man opdagede denne Forstandsning og stormede den. Til sin Forundring saae man nogle danske Krigsmænd forlade Skandsen og løbe over til deres jydsk Landsmænd for at overgive sig paa Naade og Unaaide. Men Forbittrelsen mod disse Overløbere var fast større, end mod Fjenden selv. "Landsmænd! Forrædere!" — udbød Ridder Bugge og Niels Ebbesen paa eengang og studsede. Paa Hr. Bugges Befaling bleve Overløberne strax bundne, og han truede heirestet med at lade dem hænge, saasnart Skandsen var tagen.

"Vil I hænge eders egne Landsmænd, saa hold Jer først til vor Huusbond! han har bundet os med Ged" — sagde een af de fangne Overløbere, og Svend Trost troede at kjende een af Sti Andersens Skytter fra Bjørnsholm. Han meddeelte strax sin Morbroder denne Opdagelse, og Niel Ebbesen skiftede Farve. Daggrøet oplyste det heftige Kampoptrin, som nu ved Ebbesens Iver blev afgjørende. Den lille holsteenske Trop forsvarede sig fortvovet; men hele Kirkegaarden var omringet, og snart stod Ebbesen med

Ridder Bugge og den krigerste Bisp indensfor den store mede Kirkegaardsmuur, tilligemed Svend Trost og et Par hundrede Stridsmænd. Vaabnene faldt de overvundne Fjender af Hænderne, og Jyderne ventede paa det sædvanlige strenge Bud fra Ridder Bugge: "Gug dem ned!" men nu traadte der en høi Mand ud af Kirkens Vaabenhuus, og man kjendte Sti Andersens af Bjernsholm. "Hold inde, Landsmænd!" — raabte han med stærk Røst — "mener I det ærligt med Danmark, saa lader I mig drage fri herfra med mine Folk. Jeg har ikke baaret Vaaben mod Fædrelandet, men oppebriet Kampens Udfald her, for i ethvert Tilfælde at gavne baade Jyder og Holster. Havde den store Grev Geert seiret, skulde min Forbøn have formildet Folkets Skjæbne. Nu er det min Agt at være Fredsmægler mellem den faldne Greves Sønnen og vor forskudte Kongeslægt. Jeg seer min Uven Niels Ebbesen i eders Spidse" — vedblev han — "har han Fædrelandet kjærere, end sin egen Høvn, vil han selv være den første, som frikjender mig." "Nei, Sti Andersen!" — svarede Ebbesen med dæmpet Harm — "frikjende Jer vil jeg aldrig: I er og bliver en Magthaver-Bøn, som Ingen skal stole paa; men gjælder mit Ord noget her, skal I drage fri herfra og forsvare Jer for Danmarks Folk og den danske Krone, naar Tid er. Opfyld denne min Bøn, Ridder Bugge! Var Sti Andersen min

Ben eller Broder, som han er min affagte Fjende, vilde jeg rødme ved at bede for hans Liv."

"Paa denne Mands Forben kan I drage fri herfra, Ridder Andersen!" — raabte Hr. Bugge med en stolt Overherremine — "paa dette Tog lader jeg Ebbesen raade, fordi han slog eders Herre Despoten; men vogt Eder, hvor vi mødes igjen, Ridder Sti! faaer I end al Verdens Tyrster til Benner med jeres Rævekøster, mig har I til Uven til min Dødsdag, saasandt jeg hader alle Tyranner og Tyrantjenerere."

Uden at svare et Ord steeg Sti Andersen paa sin Hest og reed med en stolt og listig Mine, i Spidsen for sine Krigere, ud af sin bestormede Skanse. Paa Høvdingernes Bud gjorde Jyderne ham Plads; men der mumledes heit og misfornøiet om Riddersnes Skaansel mod en Forræder af deres egen Stand, og den gamle Bemærkning hertes gjentaget, at de store Skjelmer lod man dog altid løbe, men de smaa hængte man op. Dog den Skaansel, man havde viist Sti Andersen, blev heller ikke negtet hans jydsk Svende. Paa Ebbesens Ord bleve Fangerne Baand strax løste, og man lod dem gaae hvorhen de vilde.

Medens Sti Andersen og hans Følge forsvandt paa Veien til det Slesvigskke, fortsattes de adspredte Soldtrovers Forsølgelse lige til Solding. Man indhentede og nedfablede mange Hobe, der havde givet

sig for lang Tid til at plyndre paa Tilbagetog; men man naaede ikke den Deel af Grevens hurtige Hær, der med begge Geert Sønnen i Epidsen førte den faldne Greves Liig ud af Landet.

Intet var i disse Dage almindeligere i Slesvig og Holsteen, end Synet af flygtende "Ghunzhower" eller hine letbevæbnede vestphalske og rhinlandske Soldryttere, der havde staaet i Grev Geerts Tjeneste, og som nu i større eller mindre Bander gjennemføre disse Egne og bekræftede Rygtet om Grevens Fald og hans Hærs Opløsning.

I et Herberg paa den holsteenske Side af Gideaen, hvor Beiene stødte sammen fra Rendsborg, Ikehoe og Segeberg, sad en Aften i hiin første mærkelige Uge af April en Flok af 16 slige Soldryttere ved det lange Drikkebord paa Dilen eller Tillien, der baade var Kjøkken, Stald og Folketue. Deres Heste fik Foder i samme store Staldstue mellem Dvæget, og Urnerøgen trængte ud gennem det aabne Loft og Tag. Ilden fra Urnestedet og en Tranlampe over Bordet oplyste det store Selskab af Menneker og Dyr. De mange blanke Kobberkar vidnede om Kromandens Rigdom, og over Kreaturerne bugnede Høstøngen af Foder. Den tykke holsteenske Krovert skjænkede flittig for de Fremmede og hørte med nysgjerrig Deeltagelse paa deres Samtale. De havde spændt de spyblange

Sværd af og lagt deres Stridskolber paa Drifkebordet mellem Ulkrusfene, medens de strakte sig paa Bænkene og hvilede sig mageligt paa store Bylter af Mansgods fra de jydskke Herregaarde og tildeels fra Kirker og Klostre. Een af dem havde fremtaget en forgyldt Alterkalk, hvoraf han med Frækhed og overmodig Seierherremine drak sit *Ol*, medens han heivøstet førte Ordet blandt sine Kammerater. Det var en vestphalsk Veteran med et uhyre langt Mundstjæg, der hang ham i tykke Flætninger ned paa Brystharnisset; han syntes at kunne være Fader til hele Flokken, og hans vilde Bagabond=Ansigt var saa gjennemslænget paa Kryds og Qvær af Skrammer, at der ikke var Plads til fleer.

”Nu har vi da sat Skræk og Angest i det Folkeslag med” — brummede Vestphaleren med hæs Ravnestemme og satte den tomte Alterkalk paa Bordplanten, saa det klingrede — ”Det er dog et lumpent fattigt Folk, disse Danske, og glubste dertil som Ulve. Det er sidste Gang, jeg lader mig hyre mod de Bulbidere. Havde vi ikke hørt en Messe iblandt og taget vor Sold, som en Guds Gave, hos de fromme Klerke, var vi, Herren hjælpe mig, komne ud af Landet som Prækkere og Rjæltringer. Det fede Bytte, Greven lovede os i Marsken, det kan vi nu slyde en hvid Pind efter.

”Havde vi kun ikke taget os Orlov paa egen Haand, kunde her maaskee endnu være Noget at fiske”

— bemærkede en lang skeelsiet Karl, af hvis Baabentreie der fremstak et Selverucifix — ”Man siger jo, de unge Grevesønner slur vil hyre en ny Hær mod Dansken.”

”Lapperie med de Sanehyllinger!” — brummede Veteranen — ”hvor skal de tage Lenningen fra? kunde den gamle Stridshane ei engang skrabe vor Sold sammen paa de danske Møddinger, men maa gaae som vor Skyldner i sin Grav, hvad vil Sønnenne saa tænke paa? En Nar hvem der tjener for Sladder og tomme Løfter herefter! Nei, Solden forud, Kammerater! i Lommen eller i Halsen! og saa slaaes for den, som brave Karle, det er der Mening i — hvad har man ellers for sit Liv, naar det ryger ad Helvede til i Herretjeneste? De stormægtige Herrer love altid Guld og grønne Skove, naar de trænge til os; men før de faae Stridsfolberne betalt, der skal vinde dem Riger og Lande, kan det være ude som et Lys med al deres Magt og Storhed, og hvad har vi frie løse Krigsmænd saa Andet, end Skrammer og lange Næser? Den store Greve var en allerhelvedes Karl, det er sandt; men han var aldrig god at plukke Haar af, og hvor høit han bar sit Hoved, sad det dog for læst i Randers.”

”Det kan aldrig være gaaet rigtigt til, Kammerater!” — bemærkede en rhinlandsk Soldrytter, der havde smykket sin Baabenhue, som en Turban, med et

Stykke af et rødt Fjelds Alterklæde — ”naar har man hert, at saa stor og mægtig en Feltherre er bleven slagen midt i sin Leir mellem saa mange tusind Stridsmænd, og det af en eneste Ridder med en Haandfuld Bovehalse? Der var Trolddom med i Spillet; det ter jeg sætte min Hals paa. Husker I den lange sorte Karl, der spaaede os Alle Død og Ulykke ved Peleskoven? ham, Greven vilde hængt naar Skoven blev gren — han har jo heret Fjenden baade ind og ud paa Randers Slot, vil man sige. Men det maa du vel bedst vide, Jochum Westphaler! du havde jo Nattevagt ved Grevens Sovestue.”

— ”Ja vist, Kammerat! derom veed jeg Bested” — svarede Veteranen og brystede sig — ”med Trolddommen havde det sin Rigtighed; men hvad bryder jeg mig om en Flok Troldkarle? den sorte Herremester har jeg selv taget mig af med en halv Snees Lomler af samme Suurdeig. — Hjalp han Fjenden ind med sine Djævelskonster, ud har han, den Sorte annamme mig, hverken hjulpet nogen Anden eller sig selv, for jeg flækkede hans Pande i tre Stykker og jog mit Sværd tværs igjennem hans Liv med det samme.”

— ”Det var Fanden til Hug, Jochum Westphaler” — bemærkede Rhinlænderen — ”du tager altid Munden vel fuld. Men hvor blev han af, den raske Bovehals, der blev sidst tilbage og fastede Broen af for jer Næse?”

"Hvor han blev af?" — brummede Vestphalereu — "ja, det maa du spørge de Randers Lær om; for jeg drev ham mit Kastespyd gjennem Bugen, saa det kom heelt ud igjen af hans Ryg i det selvsamme Dieblif, han vilde springe derfra — og saa styrtede han selv ud i det vilde Hav med den sidste Planke."

"Det var som Pokker, Kammerat!" — udbød Rhinlænderen — "kunde du see Spydet komme ud af hans Ryg og det ved Nattetide? du fik det dog igjen, seer jeg — men var det i Havet, han faldt? jeg meente, det var kun en lille Flod, den Bro var over."

"Ganden heller! de Danste har jo ingen Floder, som andre christne Folkesærd; men Hav og See har de Nok af, de Hunde! Du veed kun lidt af det: du kom jo ikke langt over Rendestenen ved Grændsen."

Medens de endnu talte herom, var der traadt et Par nye Gjester ind paa Dilen med deres Heste. De vare klædte som holsteenske Ryttere; men det var Svend Trest og den sorte Svend. De mærkede først hvad Selskab her var, da de allerede vare heelt inde paa Dilen, og de kunde nu ikke gaae tilbage uden at røbe sig. De satte sig tause ved et andet Bord, med en Kande Øl for sig, uden at indlade sig med Soldrytterne.

"Hvor mon vore Grever vil hen med vor store Herres Liig?" — spurgte nu Kromanden — "har I ikke seet Toget underveis? Godtfolk!"

"Vi slap dem forbi mellem Flensborg og Slesvig" — svarede Rhinlænderen — "De vil nok til Tjehoe med ham; men nu gibe de sig vel Stunder, siden de har faaet ham lykkelig ud af Nørrejyland."

"Kaldet I det, at faae ham lykkelig ud?" — mumlede Kromanden med et mørk Blik — "J veed kun lidt hvad det er, at miste en saadan Herre; men det vil Dansken faae betalt, kjender jeg vor store Greves Sønnen. Nu slipper den danske Prinds aldrig levende fra Rendsborg."

Evend Trest udbred i et uvilkaarligt Suk og foer halvt op af Vænken; men den sorte Evend kneb ham i Armen, og han satte sig taus igjen paa sin Plads. "So af de Karle var med at slagte mit gamle Herre paa Segeberg" — hvissede Volle — "lad I kun mig raade her!"

"Ei, ei, et Par nye Krigskammerater!" — sagde den stortalende Westphaler og blev nu først de to Fremmede vaer — "Seer jeg ret, var de med at narres April i Randers. Sei, Karle! saae I ikke hvorledes jeg klovede Panden paa den sorte Troldkarl, og hvorledes jeg stak den fordomte Hund ned, ham der havde affastet Broen?"

"Tilviisfe!" — raabte den sorte Evend paa galt Lydst med et forsærdeligt grovt Mæle — "Det er vist og sandt i alle Maader; det kan jeg og mit Kammerat bevidne. Men herte I, hvad den sorte

Seremester lovede Jer, medens han satte sit Hoved sammen igjen, som en Daase? han vilde flyve efter Jer med Genduls Mander og stoppe Munden paa alle Storpralere og Hasesmørere iblandt Jer."

Soldrytterne gjorde store Dine og nogle korsede sig. "Hvor er du fra? Kammerat!" — spurgte Westphaleren og greb til sin Stridskolbe.

"Ja gjæet engang, Farlil!" — svarede den sorte Svend og vendte det Hvide ud af sine Dine imod ham — "at jeg har været med i Randers, kan I jo høre, siden jeg veed saa god Væfede med jeres Bedrifter. Den Ungersvend, I stak ned af Broen, forstod ogsaa den sorte Kunst: han reed iland paa Ryggen af en Lax, men trak først jert Kastespyd ud af sit Liv, da han havde ædt Døvre samme Morgen og vilde stange sine Tænder."

"Nu forraader du os jo selv med din gale Spas, Bolle!" — hviskede Svend Trøst.

Soldrytterne saae forundrede til hverandre og til den dristige Spasfugl, hvis mørke Ansigt var halv skjult af Sjelmhuen. Medens en urolig Mumlens opstod mellem de serten Krigsmænd ved Drikkebordet, stillede den holsteenske Kromand sig mellem dem og de to nye Gjester, som han betragtede nøie. Den sorte Svend blinkede hemmelighedsfuld til ham med et fortrøligt Nik: "Det er ganske rigtig dem, Landsmand!"

— hviffede han paa godt Plattydsff — ”lader I de Karle slippe levende herfra, er I en daarlig Holster: de var alle sexten med at forraade vor Greve i Randers.”

Den svære Holstener nikkede og gav de to formeentlige Landsmænd et betydningssfuldt Bink. I et Dieblif vare de alle Tre ude af Dilen, og der begyndte nu en ivrig Troette mellem Rytterne ved Drikkebordet. Nogle paaastode, den Fremmede var en Nerrejyde og ingen Ulden, end hiin sorte Troldkarl selv; men Nogle bandte paa, det maatte være den livagtige Satan, som nu vilde annamme dem, der havde betyngtet sig med Kirkeran og forraadt den store Greve til hans Fjender. Jochum Westphaler holdt ikke af den Snak; han stak hastig Kirkekalken i Lommen, og drak sig en dreii Hjertestyrkning af Sinekanden. Karlen med Selvcrucifixet og han med Alterklædet om Huen syntes heelt ilde tilmode og reiste sig urolige.

”Troe I, her er Ugler i Mosen, Kammerater! saa lad os strax bryde op!” — tog Westphaleren temmelig sagtmaelet Ordet — ”den tykke Bert er ikke at lide paa. Disse Holster see skjævt til os, fordi vi ikke bedre har hyttet deres Afgud. Er her Noget i Veien, maae vi ærlig holde sammen. Det var rigtignok Løgn, hvad jeg sagde før om den Sorte; saae jeg ret, var det ham selv, her sad; har jeg ikke flækket Panden paa ham før, kan det ssee endnu;

men lad os see os for med den Karl! Alle Mand tilhest!"

Rytterne ravede fra Drifkebordet og opsegte deres Heste. Enhver havde grebet sine Bylter og Vaaben, og de nærmede sig den lukte Dileport; men den Ene saae urolig til den Anden, og Ingen havde Lyst til at trække sin Hest først ud. Endelig traadte Vestphaleren frem og sparkede Porten op; han vilde selv holde sig tilbage, men blev stød ud gjennem Porten af de utaalmodige Kammerater. Der var bælmærk paa Weien udenfor. Der høretes et dæmpet Skrig, og Ingen vovede at følge efter. Men nu styrtede Kroverten og den sorte Svend med en heel Deel holsteenske Huuskarle ind til dem med Dør og Sværd, og der begyndte en frygtelig Myrden paa Dilen.

"Kom, Bolle!" — raabte Svend Trost paa Dansk, og trak sin Hest ud af Huset — "med den Handel vil jeg ikke smitte mit Sværd — du er en vilde blodgjerrig Satan."

"Lad mig og Genduls Mander om det! unge Herre!" — svarede den sorte Svend og vedblev at klove Pander paa de forfærdede Soldryttere, der syntes at see en virkelig Djævel i ham. Arneilden og den matte Tranlampe oplyste det vilde blodige Døtrin. Kroverten og hans Huuskarle sloge drabelig ned blandt de fortvivlede Krigsmænd, som i deres halve Ruus og overtroiske Skræk forsvarede sig slet

Han med Alterklædet om Hjelmhuen laae allerede med knuset Hoved paa Gulvet blandt flere Saarede og Dede. De lese Heste sprang ud over Eigene. Det forstrækkede Dvæg rev sig løs, og Husets Indre gjenleed af Dvinders og Børns Skrig. Den lange Soldrytter, med det ranede Sølvcrucifix, havde taget sin Tilflugt til dette Alenod i sin Nød; han var krøbet under Drikkebordet, hvor han laae knælende med Crucifixet til sine Læber, medens hans skælende Blik foer vildt omkring til alle Sider; men den sorte Evend trak ham frem ved Haaret og halskhuggede ham formelig over Hjekkenblokken med en vild Latter. Medens Verten og hans Huuskarle forfulgte de Andre udenfor Dilen, sprang den sorte Evend efter sin Hest og trak den ud. Da han gik forbi Urnen, greb han en Brand og ky-lede den op paa Høstænget. ”Puust til, Bedstemoder! puust til, Genduls vevre Mander!” — mumlede han og reed ud af Dilen efter Evend Trøst, som han snart indhentede paa den mørke Bei, medens man endnu kunde høre Skrigene og Myrderiet ved Kroen.

”See saa! dengang hjalp de stærke Gamle!” — sagde den sorte Evend munter og tørrede Blodet af sit Sværd, medens han med et veltilfreds Nik saae sig tilbage, hvor allerede Huset stod i Flamme — ”saa-dan skal de have det Alle tilfammen.”

”Du er et vildt rasende Dyr, Volle!” — udbrød Evend Trøst heftig forbitret — ”hvad var din

Hensigt med det unyttige Blodbad? og — hvad seer jeg — Huset i Brand! — Er det ogsaa dit Værk, Mordbrænder!”

”Hvad Andet, kjære Herre! det er jo i sin Orden. Hvad bedre Hensigt er der med det hele Slagterierie og Mordbrænderierie, de Store kalde Krig og Fejde i Verden? Hvor jeg træffer mine Fjender, slaaer jeg dem ihjel paa Stedet, hvis jeg kan, for min egen Fornøielse, og gjer dem hvad Ondt, jeg formaaer, af et oprigtigt Hjerte. Det er naturligt, veed jeg: det gjer de uskyldige Dyr, som jeg; det tykkes mig meget ædlere og bedre, end at myrde Folk for Penge og efter Konst og Regler eller leie fremmede Slynkler dertil, for at vinde Kroner og Herskabsret og siden pine Folkene tilbøde med Skatter og Afgifter. Er det Uret, at slaae en Snees lumpne Karle ihjel i en Kro og svie et Huus af, for at redde Livet, saa er det vel større Uret, at slaae en Snees tusind brave Folk ihjel paa en Valplads og brænde hele Byer af for ingen Ting; men det kalder man stort og fyrsteligt, og det skammer ingen christen Ridder sig ved at tage Deel i. Nogen Nytte var det dog til, jeg gjorde lyst i Kroen” — tilføiede han — ”havde jeg ikke givet dem Andet at tænke paa, havde vi nu begge været hængte, og hvem skulde saa tage sig af Junkeren i Rendsborg? En gammel Regning fik jeg da ogsaa betalt med det samme.”

"Er dette Veien til Rendsborg?" — spurgte Svend Trost hastig — "viis mig paa den vei, og forlad mig saa! Vi To passe ikke længer sammen."

"Mod hvilket Verdens Hjerne vi ride, kan jeg først sige Jer, naar Stjernerne komme frem" — svarede Volle og saae sig om — "J maa ikke være vred paa mig, kjære Herre!" — vedblev han i benlig godmodig Tone — "jager J mig fra Jer, rider jeg tilbage til Brandstedet og lader dem spidde mig eller kaste mig i Flammen. — Jeg har nu eengang faaet Godhed for Jer, baade fra Bjørnsholm og fra den Tid vi deelte Ondt sammen paa Segeberg. J har to Gange reddet mig Liv og Lemmer, som en brav Karl, og jeg har besluttet at tjene Jer tro til min Dødsdag, om J saa vil sparke mig fra Jer hver Dag, som en skabet Hund."

"Du er mig et underligt Menneske, Volle!" — svarede Svend Trost — "du hader og elsker lige sært. Om hvad der er Godt og Ondt demmer du altid paa din egen Viis, og mangengang farer der ligesom en Djævel i dig. Siig mig oprigtig: er du christendøbt? paa Bjørnsholm var der Mange, der tvivlede paa det."

"Hvem kan huske det saa noie? unge Herre! i alt Fald har det neppe bidt paa mig, siden jeg er bleven saa fort. Om min Peblingetid veed jeg ei Andet, end hvad min Bedstemoder har sagt mig, for

hun blev brændt, og hvad jeg husker fra mine Sun-
 dedrengsdage paa Segeberg; men lad det aldrig be-
 kymre Jer! Med den Bernetvæt, jeg har faaet, vil
 jeg noies. Den eneste Klerk, der har taget sig af
 min Tro, har jeg taget mig af igjen efter ringe
 Leilighed — det var Grevens Kapellan. Hvad I
 kalder Kirke og Kleresse gjer jeg ikke saa overvættes
 meget af; det vil jeg gjerne tilstaae Jer, for I vil
 dog ikke angive mig og lade mig brænde derfor af
 Christen-Kjærlighed eller hvad Kapellanen kaldte
 Omhu for min Sjæl?”

”Men har du da slet ingen Tro eller Noget at
 holde dig til, hvad Sjæl og Salighed angaaer?”
 — spurgte Svend Trost med et deeltagende Blik.

”Jo vist har jeg det” — sagde Volle — ”jeg
 troer paa Jorden og Stjernerne, paa Ild og Vand
 og Staal — paa Guld og Sølv med og paa Gen-
 duls store Nander, dem der styre baade Ild og Luft
 og Hav. Jeg troer ogsaa paa hvad min Bedste-
 moder har lært mig af Sulla Suls stærke Ord: dem
 er der meer Magt i, end i Alt hvad jeres Bisper
 og Primere præker om. Derhos troer jeg paa mig
 selv og paa mine gode Næver” — tilføiede han —
 ”og paa hvad der ret levende falder mig ind, naar
 jeg tænker paa min Bedstemoders Dine eller seer paa
 de gamle Stjerner. Men lad nu det være godt alt-
 sammen, kjære Herre! Om min Dyd skal I aldrig

bekymre Jer: jeg gjer mine Venner hvad Godt jeg kan og mine Fjender hvad Ondt jeg kan; det er ærligt og naturligt, og det gjer I Andre igrunden med, naar det kommer til Stykket. Jeg tager min Føde hvor jeg finder den, ligesom Himlens Fugle. Hvad jeg føler Drift og Trang til, skal Ingen bilde mig ind er Synd eller Uret; jeg er aldrig freidigere tilmode, end naar jeg ret af Hjertenslyst har brugt min Frihed, hvad enten man vil klappe mig eller hænge mig derfor. For min Sjæl og Salighed kan I være rolig, hvorledes det saa hænger sammen med hiin Tvæt, I spurgte om. Der har jo levet og er døet mange tusind Menneffeslægter i Verden, før der var Bievand og Døbefonter til; værre end dem, vil det vel ikke gaae den sorte Svend, hvad enten jeg er vadsfet af en Klerk eller ei. Jeg har slaaet mange Slyngler ihjel, som vare christendebte og bare Helgenbilleder og Crucifixer paa Bryftet, og jeg mener, jeg skal blive fuldt saa salig baade som Grevens Kapellan og den fullede Greve selv og de fleste store Fyrster og Riddere i vor Tid. Jeg er tilmed noisom og vant til ringe Kaar, unge Herre! jeg forlanger ikke nær saa megen Salighed, som I fine og fornemme Folk. Naar jeg kun har frist Lust og min Frihed og en Bid tort Bred i Tassen, bryder jeg mig kun lidt om alle de Livsens Kroner, I spidse jeres Næser paa. Jeg forlanger ligesaa lidt at synge omkaps med jeres Engle,

som at blive tilbødet af eders Efterkommere blandt jeres kogte og stegte Helgene.”

”Hvilket grueligt Hedenskab lever din Sjæl dog i, arme Volle!” — udbød Svend Trøst med hjertelig Bekymring — ”din raae forvilbede Sjæl staaer det vel ikke i min Magt at oplyse og frelse; men nu vil vi dog ikke skilles ad for det Første. De Mander, du altid raaber paa, er sagtens noget Djævelspak” — vedblev han — ”dem maa du aldrig bede om Raad og Hjælp til min Tjeneste, om du saa kunde frelse mit Liv derved — det skal du love mig” —

”Det er et svært Løfte, Herre! det maa I unde mig Frist til at betænke mig paa; det er som jeg vilde forlange af Jer, at I aldrig maatte bede til eders allerhelligste Jomfru og hendes Familie eller Svogerstak, som jeg nok veed I holder svarlig paa” —

”I stille, Hedning! forhaan ikke, hvad du ingen Ahuelse har om, med din vantroe Tale” —

”Der seer I, kjære Herre! hvor urimelig I er: jeg maa ei engang tale høfligt om de Guder eller Mander, I tilbeder, og I vil have Lov til at kalde mine usynlige Venner Djævelspak. Nei, lad os hver beholde sin Tro i Fred, unge Herre! det vil nok vise sig engang, hvem der har de bedste Hjælpere her i Verden.”

Svend Trøst saae fast ængstelig paa sin sorte Følgesvend, som i dette Dieblif havde faaet Die paa

nogle fremtindrende Stjerner og atter mumlede een af Sullas Suls hemmelighedsfulde Besværgelser, idet han snart saae paa Stjernerne, snart paa alle Træer og Buske ved Veien. "Lad ham fare hvileles i Gruben — i de onde Vætters Vold!" — mumlede han og spyttede. — "Her kommer Liigtoget imorgen, Herre!" — udbred han høit med hoverende Gløde — "den Stads bliver værd at see. Vi er paa Veien til Tjehoe."

"Ja saa! Men den fører ikke til Rendsborg" — svarede Svend Trøst.

"Til Grevernes Fangetaarne kan vi tidsnok finde Veie, Herre! men maaskee seent nok tilbage. — Skal vi dog fare avet om i Fjendens Land og sætte vor Hals i Bove paa Udriders Eventyr, saa lad os give vel Agt paa hvad de unge Ulve tude om, hvor den gamle nu skal tie for evig!"

"Hm! du kan have Ret" — svarede Svend Trøst og nikkede — "Det Tog vil jeg see: — det bliver fast et glædeligere Sørgetog for Danmark, end det, jeg saae i Soer." Man reed fort i rask Trav, og den sorte Svend sang en plattydsff Storpraler-Bise med en temmelig overdreven Efterligning af de Krigsmænds Fagter, hvis Vaaben og Klæder han havde frataget dem med deres Liv.

Da det ringede til Heimesse næste Dag i Tjehoe, var det, som det aldrig skulde ophøre med Klokkelans

gen, og den udbredte sig fra Kirke til Kirke over hele Holsteen. Det var Liigklokkerne, der lode for den mægtige Grev Geert. Paa Korsveien udenfor Staden havde Svend Trøst og den sorte Svend alt holdt i nogle Timer blandt en talrig Almueskare fra Omegnen, der ventede paa det Syn, Ingen her glædede sig over, uden de to forklædte Danske. Svend Trøst var dog heelt alvorlig og næsten veemodig stemt. Den Deeltagelse, han saae i Alles Mafsyn, og den Beundring, han herte Holstenerne yttre for deres vidtberømte faldne Herre, tilbagetrængte hans veltilfredse Følelse, som Dansk, over det Dptog, han her med Livsfare vilde beskue. I den sorte Svends raae hoverende Miner var derimod Glæden over tilfredsstillet Høvn temmelig synlig; han rykkede forsigtig sin holsteenske Hjelmhue dybt ned over Panden og det sorte brune Ansigt, for ikke at røbe sig blandt de tallose Fjender, der ofte udbrode i vilde Trudsler og Forbandelser mod alle Danske.

Gjennem en stor Støvsfy paa Rendsborgveien glimtede nu en fremrykkende Landseskov i Solskinnet, og snart saae man den anseelige Krigereskare, der med Geerts Sønner i Spidsen førte den faldne Greves Liig mod Ikehoe. I de unge Grevers Mafsyn var den dybeste Sorg og en frygtelig Harmé synlig. Grev Claus syntes mildest bevæget, og der kom hyppigt Taarer i hans Øine. Den stolte Grev Henrik

var bleeg; men der var en iisnende Ro over hans
 mørke kraftige Ynglingsaasyn. Der var ingen Saarer
 i hans skarpe Falkesine; men hvergang han saae sig
 tilbage til Liigkisten med Faderens Liig, som førtes
 paa en stor aaben Rustvogn, omgivet af hans sør-
 gende Livvagt, foer der frygtelige Sevnllyn fra Grev
 Henriks mørke Blik, og hans Bleeghed afverlede med
 blusfende Rødme. Inden Toget naaede Ijehoe Stads-
 port, mødtes det af en stor Sørgeskare fra Segeberg-
 veien. Blandt mange gamle holsteenske Riddere, som
 formedelst deres Alder ikke havde deeltaget i Felttoget,
 saae man her to høie sortklædte Damer tilhest. Den
 ene var en aldrende Frue med et skarpt spidst Ansigt
 og et uroligt stedse verlende Blik, hvoraf Sorg og
 bitter Harm syntes at udtindre, under en idelig næsten
 frampagtig Blinken, medens hun med stolt Mine holdt
 Hovedet opreist og iøvrigt iagttog en sørgende Dron-
 nings Aulstand og Selvbeherkelse. Det var den
 faldne Grev Geerts Gemalinde Sophia, en født
 Fyrstinde af Werle og en Datterdatter af den myrdede
 Kong Erik Slipping i Danmark, med hvem man
 havde villet finde en betydelig Liighed i hendes Væsen
 og Ansigtstræk. Den anden sørgende Dame var Grev
 Geerts Søster, den stolte Fru Elisabeth fra Segeberg,
 der endnu ofte bencævnedes med Dronningnavnet, men
 hvis Mod og Stolthed nu næsten syntes knækket af
 den store uventede Ulykke med Broderens Drab. Liig-

toget og Hæren holdt stille, medens Grev Henrik og Grev Claus steg af deres Heste og modtog deres Moder og Faster med et heftigt Udbrud af Sorg og bitter Smerte, som nu endogsaa fremkaldte en Taare i den jernfaste Grev Henriks Øine. Saasnart han havde kysset sin Moders og Fasters Haand, førte han deres Heste taus hen til Rustvognen, som han selv steg op paa. Han lod løfte Laaget af Lügkisten. "Har I endnu Kraft og Mod, min heifyrstelige Moder! — har I eders sædvanlige Sjælsstyrke, min høie Faster!" — udbød han med fast og kraftig Stemme — "saa seer her hvorledes en dansk Snigmorder har mishandlet eders Gemal og Broder, min berømmelige Herre Fader, den sterke Krigshelt og Seierherre i Norden! See, det er hvad Verden har tilbage af Holsteens Grev Gerhard den Store; men, ved den levende Gud! og ved den mægtige Himmeldronning, som selv i sit Billed har bragt ham Seier og u dødelig Ære!" — Her tog han det berømte Mariabillede fra Ikehoe med den store Guldkjæde ud af Lügkisten og hang det høitidelig om sin Hals — "saa sandt dette vor Slægts Ålenod, vort evige Pant paa Storhed og Seier, nu er vorden min Fædrene-Årv! den Mægtiges Mand er ikke bortfaren: den lever i hans Blod og Afkom. Hører mig, ædle Frøender og Venner!" — vedblev han med endnu stærkere Røst — "hører, mine brave Holster! I gjæve Riddere og fri-

baarne Mænd, hvad jeg, Grev Henrik af Holsteen, her lover for Guds Nafn og al Verden! — ingen anden Tanke skal leve i min Sjæl, end Hevnens og Gjengjældens retfærdige Tanke, til jeg har stædt mit store Faders Sværd i Brystet paa hans Morder og hevnet det Blod, her sfriger mod Himlen, paa Danmarks Folk og Tusinders knuste Pander.” Med disse Ord greb han Faderens store Slagsværd af Kistelaaget og lagde sit eget istedet. ”Jeg lover dig et Blodoffer, som skal ryge til Himlen, min Faders Land!” — udbred han atter med frygtelig Røst — ”saasandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord! derpaa vil jeg tage det høihellige Sacramente.” Han havde lagt sin venstre Haand paa sin dede Faders Bryst, og med den høire vendte han Spidsen af Faderens Sværd mod Himlen, medens han kysede paa det forsdannede Hæfte og knælede paa Rustvognen foran Kisten. Der var i nogle Dieblikke dødsstille blandt de mange tusinde Menneſker omkring ham. Derpaa reiste han sig taus. Paa hans Vink lagdes Laaget paa Kisten igjen. Grev Henrik steg paa sin Hest. De sørgende Damer havde tilhyllet deres Nafn i de lange Sørgeflor og græd. Grevinde Sophie var nær ved en Afmagt, og man maatte understøtte hende nogle Dieblif; hun havde dog ikke seet Liget; men Fru Elisabeth havde seet stift og længe paa sin Broders blodige Lüg, der laae som en halsbugget Forbryder i Kisten. Sørgetoget drog nu

langsomt og heitideligt videre, og en latinsk Lügpsalme istemtes af en talrig Skare Klosterbrødre og Chorherrer, som med alle Holsteens Prælater var draget Liget imøde fra Tsehoe og nu, med Vorkjerter i Haand og den hellige Jomfrues Kirkebanner imellem sig, stillede sig i Spidsen for Sørgeffaren.

Den store Almuehob fulgte Toget med deeltagende Udbrud; men Svend Trest blev ene tilbage paa Korsveien med sin Ledfager. Han sad stille paa sin Hest i alvorlige Tanker, medens Psalmetonerne og Klokkeflengen endnu rungede i hans Dren, blandet med Folkeshobens Klager og Mumlen. "Bort!" — udbred han og vendte sin Hest — "det var ikke smukt, vi vilde see paa deres Jammer. Jeg glædede mig fast dertil; men det var en ond Glæde."

"See! nu kommer han dog som en stor Mand i sin Grav, det Bestie!" — mumlede den sorte Svend og rakte Tungen hemmelig ud efter Lügtoget — "et heelt Folk hyler over det Nadsel, som deres Afgud. Havde jeg Magt som god Villie idag" — tilseiede han med et vildt Blik — "jeg stjal dem endnu den skaldede Hund ud af Lügkisten og slængte ham i Raskerfulen hist." Han vedblev at mumle med hevnghjerrige Miner.

"Fy, Wolle! farer dine onde Mander i dig igjen?" — afbød Svend Trest ham med streng Røst og truede — "Lad vor tappre Fjende fare med Fred

i sin Grav! han gjør ikke flere Ulykker i Verden. Den forbarmende Gud være ham og alle Syndere en naadig Dommer!”

”Genduls Mander slide hans Sjæl!” — mumlede den sorte Svend, dog saa sagte, at Svend Trest ikke hørte det. ”J har Ret, unge Herre!” — vedblev han heit — ”der var dog ingen stor Fornieelse ved den Liigfærd: de heie Herrer og Fyrster maae være saa store Slyngler, de vil — de komme dog altid med Hæder og Stads i deres Grav. En saadan Jordefærd faaer eders brave Morbroder aldrig i sine Levedage — eller efter sin Død skulde jeg sagt — og han har dog mandelig frelst det Folk og Rige, denne storagtige Varulv vilde opsluge.”

”Stadsen kan de Dede undvære. Gud give dem det, der er bedre! Naar jeg engang udfifter Sjælegods, til Bod og Bøn for de Dodes Fred” — vedblev Svend Trest alvorlig og kastede endnu et Blik tilbage til det store Sergetog — ”saa vil jeg vel ogsaa tænke paa din Sjæl, Volle! men først dog paa vor store Niels Ebbesen og selv paa den henrettede Grev Geert. De to Navne vil dog aldrig glemmes saalænge Danske og Holster er til.” Med disse Ord sporede han sin Hest og reed fort, uden at vide hvorhen, under den stedse vorende Liigklokkelang, medens han ikke uden Uro tænkte paa den jernfaste Grev Henrik med det opløstede Blodhevnerspærd paa Liigvognen.

Ogsaa i Rendsborg forkyndte nu Kirkeklokkerne den almindelige Landesorg over den Navnkundigste af alle holsteenſke Fyrſter. I det ſtærkeſte Fangetaarn paa Borgen ſad her Prinds Otto af Danmark i en merk hvælvet Steenſtue ved et i Muren faſtnaglet Bord, hvorpaa der kun ſaldt nogle ſaa Lyſſtraaler gjennem et lille Gitter i Muurfordybningen. Ligeſor ham ſtod en aldrende Herre med den tydſke Ordens Kors paa ſin ſorte Kjortel og en hvid Kappe med ſamme Ordens tegn over Skuldrene. Det var Ordens Heimeſter, Broder Henrik Thuffener, ſom var den førſte Fremmede, man i ſyv Mar havde tilſtedet Afgang til Prindsen. Ved Kaminen knælede en gammel graaſtjægget Tjener og puſtede i Glederne, for at opvarme den fugtige Taarnſtue. Det var gamle Arvid Smaalænding, ſom her havde opſøgt ſin Herre og ſaaet Tilladelse til at dele hans Fangenſkab, for at beſørge hans perſonlige Opvartning.

Prindsens Anſigt var bleegt, men forunderlig mildt og roligt. Paa Bordet laae en tilluft Evgangeliebog i ſort Fleiels Bind, mærket med den tydſke Ordens Sigil, tilligemed et opſlaget Haandſkrift, der indeholdt hiin geiſtliche Ridderordens Statuter og nogle hiſtoriske Beretninger om Ordens Bedrifter i de hollænſke Lande, ſamt en begeiſtret Udvikling af dens Fortjenester og ophøiede Planer. Prindsen hvilede Armen paa det opſlagne Haandſkrift og herte med

velvillig Opmærksomhed paa Høimesterens Tale. Det var en anseelig Herre med en Prælat's geistlige Værdighed i Minder og Udfærd, forenet med Ridderens Artighed og den fine Hofmands statskloge Forsigtighed. "Det glæder mig, høibaarne Herre!" — sagde han med en artig Beining — "at finde Eder saa gunstig stemt for vor hellige Orden og dens store Formaal, som I nu af dette mit ringe Skrift tilstrækkelig kjender" —

"Tag Plads, værdige Fader og Herre!" — afbrød Prindsen ham — "I er ikke her ved Hove. Jeg taaler ikke selv at staae længer. Savnet af den friske Luft begynder næsten at borttage mine Ungdomskræfter."

"Tillad mig at blive staaende, som det sommer sig i min fyrstelige Herres Nærværelse!" — svarede Høimesteren med ærbødig Mine. — "Gid det kun var lykkedes mig fer at faae personlig Udgang til eders Naade! — Med min Kundskab om eders christelige Sindelag og den fromme Resignation, jeg ærer i eders Tænkemaade, kunde jeg maaskee have understøttet Keiserens og eders Frænders Bestræbelser for eders Frihed. Et formaaende Ord fra den hellige Fader skulde min ringe Indflydelse vel have udvirket, og det vilde neppe have forseilet sin Virkning. Med al sin Strengthed og Ubøielighed i verdslige Sager, var eders mægtige Fjende dog altid en lydige Son af

St. Peders Stol, som han var en hengiven Tilbeder af vor himmelske Naadens og Herlighedens Dronning. Her! nu ringe Liggklokkerne for hans Siæl, høibaarne Herre! bærer I Nag til ham endnu for hans Haardhed mod Eder, saa vil vist disse Toner forvandle Naget til fromme Benner for hans Salighed. Kun med et saadant forsonligt Sind vil I heelt erkjende Manden i vort selyfornegtende Samfund, der selv Intet fordrer af Verdens Magt og Guds og Herlighed, men kun har Guds Rige og vildsarne Menneskers Salighed for Dø.

"Vor Herre og Dommer være nu mildere mod min dede Fjende, end Geert var mod Danmark og mig!" — sagde Prindsen med et Suk og foldede sine Hænder — "hans gruelige Endeligt har rystet mig" — vedblev han med kraftigere Røst — "men hans bratte Død har vist mig, at Den, der raader evig over Folkenes Skjæbne, ikke behøver Fyrsters og store Hæres Hjælp for at udføre sine retvise Domme. Seer I, værdige Fader! denne viensynlige Gudsdom i hin mægtige Tyrans Fald, medens jeg sad her afmægtig i hans Fangetaarn — det Lynslag har lagt den største Vægt til en længe næret Tanke i min Sjæl, som eders Meddelelser og fromme Iver nu ogsaa har bestyrket mig i. Mig trænger Verden ikke til, det har jeg seet. — Vil Danmarks Folk, som I siger, nu række min yngre Broder Kronen, og feler han Kraft

og Kald til at bære den med Ære for Gud og Berden — i Guds Navn! saa vorder jeg eders.”

Med disse Prindsens Ord rejste Arvid Smaalænding sig urolig fra Kammen med en smertelig bedende Mine, idet han foldede de store Hænder og rystede paa Hovedet; dog Prindsen gav ikke Ngt paa ham; men Heimesteren bemærkede den Gamles fære Udfærd og stillede sig mellem ham og Prinds Otto. ”Udsig Løftet! høibaarne Herre!” — sagde han hastig — ”der ligger Evangeliebogen. — Lad eders gudelige Forsæt aldrig roffes! bekræft det for eders Fædrelands Ro, saavel som for eders egen Sjælefreds Skyld, med den Ged, der vistnok, med Hensyn paa mig og min hellige Orden, er overflødig, hvor inderlig kjær det end vil være os engang at kunne omfavne en saa ædel Fyrste, som vor frie Ordens Broder og vor Medstrider for Guds og Sandhedens Rige.”

Prindsen rejste sig nu med en pludselig Ild og Heflighed, der vidnede om Fangens angrebne og let bevægelige Nerver; han oplestede sit Hoved og det fromme Blik mod sit Fængselsloft, medens gamle Arvid forgjæves gjentog sine advarende og betænkelige Miner. ”Den alvidende Gud er mit Vidne” — sagde Otto med Haanden paa sit Bryst — ”hvad jeg i denne Stund beslutter, skeer ikke i Haab om nogen timelig Fordeel, ei engang i Haabet om min Frihed

i denne Verden, men for Guds og den evige Saeligheds Skyld, til Danmarks og min kjære Broders Lykke. Jeg lover og tilsiger Eder da, værdige Fader og Herre, at jeg, uden Fordring paa noget timeligt Guds og Herredømme, engang vil indtræde i eders hellige Orden, for at segte med Eder under Korset for Guds Ære, saafremt jeg skal leve og atter indaande Guds frie Luft udenfor disse Fængselsmure. Modtag dette mit frie Løfte, ærværdige Herre og Fader! jeg nedlægger det i eders Haand og i eders Sjæl med Haanden paa dette høihellige Evangelium. Jeg er eders og Ordensens Tjener, naar jeg engang seer Danmark befriet og lykkelig uden mig."

"Amen! saasandt hjælpe Eder Gud og dette hans hellige Ord!" — tilseiede Primesteren med heitidelig Røst, og hans Dine tindrede af Glæde, idet han lagde sin Haand fast over Prindsens paa Evangeliebogen. — "Jeg modtager eders ubredelige Løfte i Guden Almægtiges og vor hellige Ordens Navn. — See saa! Nu kan jeg først tage Sæde hos Eder, som min tilkommende Broder og Medtjener under Korset og det mig betroede Banner" — vedblev han i fortroligere Tone og satte sig. — "Nu vil jeg da ogsaa forklare Eder, hvad I fast har anseet for et Under, hvorledes det blev mig muligt, at faae Udgang til Eder her, og hvorledes jeg netop i dette mit ringe Skrift og i mit sanddrue Vidnesbyrd om vor hellige

Orden kunde bringe Eder det Bestikkelsens høiere Bink, J syntes at vente paa. Uden Besindighed og Klarhed er al vor Begeistring Sværmerie, Herre Broder! selv det Helligste og Høieste aabenbarer sig kun for os under naturlige Betingelser. Eders fromme Sind har længe været mig bekendt, og hvad J nu saa ædelt har besluttet, har længe været mit saavel som Keiserens og eders Frænders inderlige Ønske.”

”Hvorledes?” — spurgte Prindsen og studsede — ”er J da ei kommen hid af egen Drift, efter hiin Kants fromme Indskydelse, J med saa megen Salvelse omtalte, men som en verdslig Ufsending fra Keiseren eller selv fra min Svoger og Broder?”

”Om just ikke directe, saa indirecte, min tilkommende Herre Broder og Ven!” — svarede Heimesteren, noget forlegen, og syntes at frygte for at have sagt for Meget. — ”Selv de frommeste og gudeligste Forsretagender” — vedblev han og rømmede sig — ”staae altid i et vist Forhold til Verden og ere ofte betingede af det ydre Livs Omstændigheder. Det er ogsaa vor hellige Ordens Pligt at forene Verdensklogskab med Fromheden og ikke oversee hvad der tjener til Folkenes og Rigernes timelige Vel, idet vi dog fornemmelig har deres evige Frelse og Salighed for Øie. Misforstaa mig derfor ikke, ædle Herre! jeg vil oprigtig tilstaae Eder, at verdslige Bihensyn finde Sted ved dette mit Besøg; men det gjælder eders egen som

Andres timelige Lykke. Paa eders heimodige Tænke-
maade har eders Frænder og Venner bestandig bygget,
hyergang der raadsløges om eders kjære Fædrelands
Frelse og eders egen Befrielse af dette Fængsel. Det
blev mig derfor paa en Maade overdraget, at over-
tyde mig selv tilligemed eders Venner og Fjender om
eders selvfornegtende Sindelag, med Hensyn paa den
problematiske Successions-Ret, hvis Afvigelse fra
eders Side er bleven Betingelsen for Fredsunderhand-
lingerne i de høie Herrers Raad. Uden et saadant
statsklogt Niemeed skulde den strenge Grev Gerhard
aldrig have billiget min gudelige Hensigt med at besøge
Gder her; dog den oprerte Sindstemning, hans uvær-
dige Fald nu har fremkaldt hos hans Venner, vil i
dette Dieblis gjøre Frugterne af alle foregaaende Un-
derhandlinger tvivlsomme og selv maaskee forøge Mis-
ligheden i eders Stilling, hvis jeg ikke ved Meddelelsen
af eders fromme Leste kan være saa lykkelig at afvende
Faren."

"Mit Legems Frihed, maaskee selv mit Liv er i
syndige Menneskers Vold" — udbrod Prindsen yderst
spændt og reiste sig heftig — "det veed jeg; men min
Sjæl og min frie Villie troede jeg hverken mine Fjen-
der eller mine Venner vilde formaste sig til at raade
over. Efter hvad jeg nu hører, Hr. Svimester! har
altsaa eders fromme Besøg havt et statsklogt Hoved-
siemeed, som I hidtil uredelig har fordulgt mig.

Det var altsaa Keiserens og min Svogers og selv min kjære Broders Dnske, at I skulde udforske mig her og afløste mig den Afsigelse og det Løfte, jeg troede at overraske dem med, som et Offer af min egen frie Villie, som den reneeste Tanke i min Sjæl, men ingenlunde som en Frugt af Trudsel og fremmed Indflydelse eller af Venners og Fienders egenlyttige Statsklogt."

"Eders Uvillie smerter mig, min Prinds!" — svarede Heimesteren, der ligeledes havde reist sig — "den viser mig en Skygge af Svaghed i eders ædle Sjæl, som jeg troede Eder fri for: den sande Selvfornegtelse fordrer aldeles Intet i Verden, ei engang Vren for sin egen Tilværelse. At jeg ikke har nævnet Samstemmelsen af mit og eders Venners Dnske med hvad I selv i eders stille gudelige Sind har besluttet og nu ved et helligt Løfte har bekræftet, det er ingenlunde skeet af Underfundighed og trædsk Statsklogt, som I troer, men netop af Uerbødighed for eders christelige og moralske Frihed og af Urefrygt for vor rene hellige Sag, der er hævet over alle verdslige Hensyn. For Guds og Kirkens og vor hellige Ordens Anliggender maatte enhver timelig Hensigt træde tilbage; derfor er det først nu, da jeg har modtaget eders fromme ubrodelige Løfte, at jeg kan omtale dets Overeensstemmelse med en fornuftig Statskunst og med eders deeltagende Venners og

Frænders Planer, for at I nu selv ved et aabenhart Document kan gjøre eders Beslutning frugtbringende.”

”I har hert mit Løfte” — svarede Prindsen koldt — ”benyt det, som I vil forsvare det for Gud og eders Samvittighed! men vent intet Skridt meer af mig efter eders Planer! jeg forskriver mig hverken til Mennesker eller — Dødsle. Den Svaghed, I troer at have opdaget i min Sjæl, er jeg stolt af: jeg var i Sandhed en elendig Fange, kunde jeg føle mig aandelig hildet, uden at krympe mig og foragte de Midler, hvormed man har villet besnære mig. Stig mig dog, før I forlader mig” — tilføiede han med bitter Bæsmød — ”bringer I mig intet kjærligt Ord fra de Frænder og Venner, der overdrog Eder at bearbejde mit Sind og min frie Villie? Jeg har nu i syv lange Aar intet Ord hørt fra min Broder og Svoger. At min kjære Søster Markgrevinden er død af Sorg over vor Faders og min Ulykke, var den eneste Efterretning, man har undet mig.”

”Jeg har de kjærligste Hilsener til Eder fra eders Svoger Markgreven og eders Farbroder, saavelsom fra eders høifyrstelige Herre Broder” — svarede Høismesteren med en høflig Hilsen — ”hvad der kan udrettes for eders Frihed og Lykke, vil være dem i høieste Grad magtpaaliggende, og jeg kunde forlade Eder med det bedste Haab i denne Henseende, hvis I ei

blot vilde tillade mig at aabenbare saavel Fjender som Venner, hvad I saa fromt har besluttet og lovet, men selv kunde overvinde Eder til at medgive mig et synligt Certificat derpaa, for den vantroe og forsigtige Verdens Skyld. See! det er allerede opsat — I behøver blot at underskrive og besegle disse faa Ord” — Dermed fremtog han et beskrevet Pergamentsblad.

”Nei, aldrig i Eviighed!” — afbrød Prindsen ham heftig — ”Jeg fordrer Intet fordulgt, ei en gang den Svagthed, I har bebreidet mig. Min Beslutning fortryder jeg ikke: den kom fra min Sjæls Underste; den var i syv Aar min bedste Tanke; I har ikke fremkaldet den, men kun givet den Ord og Skikkelse for Gud og mig selv. Hvad der fortryder mig, er kun Tanken om den Besmittelse, der klæber ved alt Menneskeligt, og at selv mit bedste og reneste Forsæt skulde udtræde i Verden gennem eders Statsklogts smudsige Løngange. Det er mig en smertelig Forestilling, at min egen kjædelige Broder, for hvem jeg frivillig vilde opoffre enhver Tanke om verdslig Magt og Høihed, har sat dette Offer til Betingelse for sin Broderkjærlighed og min mulige Befrielse af dette Fængsel, medens han selv fri vil bestige den Throne, jeg stod nærmest.”

”Det Ord, I der siger, er aldrig kommet over mine Læber, høibaarne Herre!” — svarede Hoimesteren forlegen — ”saaledes staaer det ikke heller i det

Document, jeg her har medbragt. Det er en falsk Slutning, I har udtaget af mine Ytringer. Saa vidt jeg kjender eders høifyrstelige Hr. Broders Sindsdelag, nærer han den broderligste Kjærlighed til Eder, om han end er for statsklog til ikke at indsee, at eders formelige Afstigelse nu vil blive en nødvendig Fordring saavel for eders Frihed som for hans egen sikke Thronbestigelse" — —

"Godt!" — afbrød Prindsen ham heftig med et stolt bestemt Blik — "I har hørt mit Ord og betingede Løfte; men her vil jeg døe i dette Fængsel, før jeg nogensinde giver et eneste skriftligt Ord fra mig om hvad jeg indenfor disse Mure kun har lovet Gud og mig selv. Lad dem myrde mig her, om de vil og tør! Prinds Otto af Danmark fornædret sig aldrig til at handle med egennyttige Venner eller Fjender om Frihed, Liv eller Ære. Siig det til dem, der udsendte Jer!" Med disse Ord vendte han Høimesteren Ryggen og greb i en Klokkestræng. Fængselsdøren aabnedes udenfra, og Bagten traadte ind. Den tydske Ordens Høimester skjulte hastig det fremtagne Document tilligemed Evangeliebogen under sin hvide Kappe, og forlod den fangne Prinds med en taus ærbødig Hilsen, hvorpaa Fængselsdøren atter lukkedes og stængedes efter ham.

"Arvid! gamle Arvid!" — udbød Prindsen, dybt rystet, og styrkede sig i den gamle Tjeners Arme —

"nu er du den eneste Menneſteſjæl i Verden, jeg vil støtte mig til. Fra denne Time ſkal du være min ſiſte Ven og Broder — udenfor diſſe Fængſelsmure har jeg — ingen. Det Menneſte, der nu forlod mig, medtog kun mit Uſkald paa en Krone og al verdslig Lykke; men havde jeg nu ikke dig for Die, vilde han have medtaget mit Uſkald paa al Troſtab og Kjærlighed i Verden."

"Al, ædle unge Herre!" — ſukkede den Gamle og kyſſede hans Haand — "hvi turde jeg ikke tale høit og advare Eder! — hvi ſaae J ikke min Sjæleangest og mit Hjertes ydmyge Ven, da J lod Eder aflokke hiint Løſte og hiin ſørgelige Ged? En ſaadan Ordensridder maa jo ei engang gifte ſig og fortsætte ſin Slægt. Siig mig nu kun Get, Herre Junker" — vedblev han og rynkede den store Pande — "agter J at opfylde det Løſte, naar J engang bliver fri? — vil J da ikke lade den hellige Fader gjøre det dødt og magtesløſt?"

"Kan du ſpørge derom? Urvid!" — ſpurgte Prindſen og traadte tilbage — "mener du, der ikke er en eneste Fyrſte meer paa Jorden, ſom holder Tro og Love og agter Eder hellig, han ſvoer i ſit Hjerte?"

"Tilgiv mig min Tvivl, Herre Junker!" — udbød Urvid heftig bevæget og omfavnede hans Knæ — "Jeg har mangengang ſeet de Store i Nød

og Ulykke; men jeg har Ingen seet stor og from i Ulykken som Eder og min lille Kong Magnus Birgersen: han bad for sine Fjender, medens de huggede hans deilige Hoved af paa Helligaandsholmen."

"Saa from tør jeg ikke love dig at see mig, Arvid!" — svarede Prindsen — "jeg har mangengang havt Meie med at dæmpe Naget i min Sjæl til mine Fjender — og idag har jeg ikke været langt fra at hade og foragte mine Venner."

"J ser Nar har jeg ikke hørt et haardt og ubilligt Ord af Eder om eders Fjender — nu har J selv tabt Haabet om Trost og Kjærlighed hos Venner og Frænder — og dog" —

"Dog vil jeg ikke være en Meeneder" — afbød Prindsen ham og smilede — "finder du det saa stort og beundringsværdigt, Arvid! — Maaskee gjør jeg dog min Broder Uret" — vedblev han roligere — "jeg læste jo ikke hiint fatale Document — han veed jo dog hvor høit jeg altid har elsket ham og Danmark. Kunde Broder Baldemar frygte, jeg nogensinde vilde vække Borgerkrig, naar jeg blev fri, og segte mod min egen Moders Søn om en blodig Krone?"

"Sligt er intet Nyt i vore Tider, Herre Juncker!" — sagde gamle Arvid med et dybt Suf — "Fyrsternes Broderkjærlighed er mangengang heelt gruelig, det har jeg seet; men hvad eders Herre Broder saa troer om Eder, tro J kun Godt om ham

faa længe I kan, ædle Herre! han er jo selv endnu landflygtig og hjælpeløs. Det kan vist ikke være hans Skyld, I har siddet her saa længe, og nu maa han vel seie sig efter de Mægtiges Raad, som vil hjælpe ham til Riget. See! nu ride de Fremmede herfra" — vedblev han og saae ud af Fængselsgitteret — "Der er to fornemme Herrer med den tydske Høimester. Seer jeg ret, er den ene eders Farbroder, den milde Grev Johan selv."

"Hans Mildhed er vel altsaa med i Raadet om min Skjæbne" — sagde Prindsen med et dybt Suk — "Min Fader talte heelt underligt om ham paa sit Yderste." Prindsen kastede sig i dybe Tanker paa Leibænkens; men Arvid blev staaende i Muurfordybningen ved Gitteret og gav længe Ngt paa Alt hvad der foregik i Borggaarden.

Liigklokkelangen over Grev Geert var forstummet. Det blev Aften og Morgen og Aften igjen. Fra Gitteret i Prinds Ottos Fangetaarn stirrede den gamle troe Arvid atter ud i Slotsgaarden, medens hans Herre slumrede paa Leibænkens. Det var merkt. Guldmaanen var tilhyllet af tunge Regnskyer, og han kunde ikke tydelig adskille nogen Gjenstand; men han bemærkede med Uro en stor Bevægelse af Heste og Krigsfolk i Gaarden, og nu hørte han en mægtig befalende Stemme. "Vi tage Ingen til Fange" — led det — "Liv for Liv! Tusinders Blod for den

store Grev Gerhards! — hans Morder skal fløde Hjul og Steile!”

Et vildt bifaldende Raab af mange krigeriske Stemmer afbrød den strenge Krigshøvdings Tale, og ved Lyset af de Faller, der nu antændtes, saae Arvid en hei Ridderstikkelse stige tilhest i en sort glindsende Rustning. Stigbrælen holdtes af den alvorlige Borgfoged selv. ”Vogt Pantet for min dyreste Blodhevn, Borgfoged!” — led det atter for hans Dre med den jernklædte Krigshøvdings Malm-Stemme. — ”Er det ikke indløst, naar Guldmaanen atter skinner paa høint Taarn — saa veed du paa hvilket Hoved den skal skinne.”

Arvid saae i det gnistrede Fakkellys, at den mørke Borgfoged nikkede og pegede op mod Borgens heieste Skandsbakke, hvor der stod en hei sort Pæl med et Hjul paa. Ridderen nikkede bekræftende, og Borgfogden veeg tilside for hans fnyfende Stridshingst. Høvdingen og hans Krigerstare foer hastig ud af Slotsporten, og der blev atter stille og mørkt som i en Grav. Men nu traadte Guldmaanen frem gjennem de tunge Aprils-Skyer. Arvid saae tilbage til sin ulykkelige Herre, som endnu laae rolig og slumrede paa Leibænkens. Maanelyset faldt paa Taarnet og oplyste Fangens blege Masyn, der dog smilte mildt i Dremme. Arvid knælede ved hans Leie med foldede Hænder og sukke med dyb qvalt Stemme: ”forbar-

mende Gud! om en Maaned? — nei, det forbyde den Almægtige! her er jo ikke Selligaandsholmen — det Syn skal jeg dog aldrig see anden Gang” —

”Fæst Korset paa mit Bryst, værdige Fader!” — hvisttede nu Otto med sagte Ræst i Drømme — ”See! hvor Maanen skinner deilig paa Gravene! — Danmarks Throne staaer dog endnu. — En bedre Slægt opblomstrer omkring den. — Lad os nu drage i Kamp for Guds Rige!”

”Lad hans fromme Drømme opfyldes! Herre mit Gud!” — bad Arvid — ”lad mig følge ham under Korset til din Throne!” Dermed bøjede han sit graae Hoved mod Leibækken og slumrede rolig ind paa Steengulvet ved sin Herres Fødder.

Hvad gamle Arvid Smaalænding havde hørt og seet hin Aften fra Sluggittret i Prinds Ottos Fange-taarn, bevarede han som en mærk gruelig Løndom i sin Sjæl. Næste Morgen var han ikke aldeles vis paa om han havde hørt ret, og om det blodige Hoved, næste Fuldmaane skulde skinne paa, ei maaskee dog var et Foster af hans egen Iudbildning, hvori de mørke blodige Grindringer fra Fortiden ofte blandede sig med hans tungsindige Hensigten paa Fremtiden.

Snart fløi Rygtet imidlertid over Danmark og Holsteen om Grev Henrik's Hevntog mod hans Faders Morder og alle Danske. Noget stor Hær kunde de unge Grever vel ikke strax skaffe tilveie; derpaa

stolede man i Danmark. Dette krigeriske Foretagende ansaae man kun for et vildt regellest Udbrud af Grev Henriks mørke Lidenskabelighed, og Krigen med Geerts Søner betragtedes mere som een af de smaa personlige Hævnsfeider, der saa ofte fandt Sted mellem enkelt Borgherre og Ridder, end som noget farligt og betydende Foretagende for Land og Rige. I Jylland hed det, kort efter Geerts Begravelse i Tzehoe, at Grev Henrik havde gjort Landgang i Sjælland med en Haandsfuld rasende Holstenere; men i Holsteen selv talte man hoverende om en stor Seier, den forbittrede Blodhævner skulde have vundet ved et Sted, man kaldte Marienborg, men som Ingen vidste Bessed om, og hvor han med 300 Holstenere skulde have nedhugget over 2000 Danske. Ingen vidste hvad han skulde troe af disse Rygter, som daglig foregedes og forandredes. Det hed endogsaa i nogle Dage over hele Holsteen, at Grev Henrik havde fanget Niels Ebbesen selv og ladet ham levende radbrække og lægge paa Steile. Men disse Rygter modsagdes snart igjen og vare kun Yttringer af den herskende Forbittrelse og den Hævnløst, alle Holstenere deelte med Geerts Søner. Saameget var kun vist, at der var foresaldet blodige Fegtninger mellem Jyder og Holstenere, og at Grev Henrik allerede havde givet Prøver paa den Standhaftighed og det uroffelige Mod, der erhvervede ham Tilnavnet den Jernhaarde. I de første 4 Uger

efter Geerts Fald og næsten hele Tiden mellem Paaſte
 og Pindſe, medens Mark og Skov grønne-ede, og For-
 aaret udbredte ſin Herlighed over Danmark og Hol-
 ſteen, herſkede der en mærk Stemning og den fjendt-
 ligſte Spænding hos begge Folk. Snart talte man
 om en ny frygtelig Krig, hvori Keiſeren og mange
 tydſke Fyrſter vilde underſtøtte den danſke Prinds Val-
 demar og hans Landsmænd mod de holſteenske Grever
 og Hertug Valdemar af Slesvig, der atter gjorde
 Fordring paa den danſke Krone. Snart heb det
 igjen, at der blev mæglet Fred ved Grev Johan den
 Mildes, Sti Underſens og Biſkop Evends Beſtræ-
 belſer, og at der var ſluttet en foreløbig Dvereens-
 komſt i Spandau, der inden Mai Måanedes Udgang
 ſkulde ſtafæſtes ved et vigtigt Fyrſtemøde i Lübeck.
 Endelig herte man med Forundring, at et Forlig
 virkelig var ſluttet mellem de ſtridende Herrer og Fyr-
 ſter i Lübeck Sendagen før Chriſti Himmelfarts Dag,
 og at dette Forlig ſkulde være ligesaa hæderligt for
 Danmark, ſom tilfredsſtillende for de holſteenske Gre-
 ver og Hertugen af Slesvig.

Under alt dette ſad Prinds Otto endnu i ſit
 Fængſel paa Rendsborg Slot. Fuldmaanen ſkinne-
 de atter paa hans Fangetaarn, og gamle Arvid Smaa-
 lænding bævede for den unge Fyrſtes Liv. Men Alt
 blev ved det Gamle. Man ſaae hverken Fjender eller
 Venner. Den ſtrenge Borgfoged holdt Taarn og

Fæstning stærkt bevogtet. Den fangne Prinds og hans Tjener modtog de deres Fornødenheder paa sædvanlig Tid gennem en Luge i Loftet, og naar det var Helligdag, kunde de i Taarnkamret høre Chorsangen fra Slotskapellet.

En Morgen opvaagnede Prindsen med et vee modigt Suk. Foraarsjolen skinnede venligt ind paa hans Leie, og der kimeedes festligt med Kapellfloffen. "Er det ikke vor Herres Himmelfartsdag idag? Arvid!" — spurgte han — "jeg drømte, jeg var fri og i Kirke, og det led saa deilig hvad de smaa Chordrenge sang om vor Herres og Frelseres Seier og Himmelflugt. Naar skal jeg dog have den Hjerteglæde igjen, at knæle i en kristen Kirke? hor, nu ringer det jo til Ottesang."

"Tilvisse er det en heihellig Dag" — sagde Arvid adspredt og saae ud af Gittret — "Men see! nu kommer her Fremmede, Herre Junker! Der rider en sort jernklædt Herre ind ad Slotsporten. Det er vist Grev Jernhenrik selv, som de jo kalde ham. — Ederes Farbroder er med og mange fornemme Herrer. Gud give, det maa være for det Gode!"

"Det venter jeg ikke — dog, i Guds Navn! lad der komme hvad Gud Almægtigst har bestiftet! Bore Hovedhaar ere alle talte." Prindsen stod op og fuldendte rolig sin Paaklædning.

"Den raske Svend Trost er med" — vedblev Arvid — "men han seer heelt tankesuld ud; han bærer ikke eders gyldne Sværd meer. — Han rider ved Siden af en bunden Svend mellem Rytterne."

"Fangen altsaa" — sagde Prindsen med deeltagende Røst — "maaskee atter for min Skyld. Er han Ebbesens Frænde, kommer han vist til sin Ulykke til Rendsborg."

"Det forbyde Gud og St. Erik! han var en egenfindig Galning for syv Aar siden; men Grundten i ham var ægte Guld. — Hvad han syndede mod eders ulykkelige Herre Fader, vilde han gjere godt imod Jer. See, nu løfter han sit Hoved, som han var slagen til Ridder af den store Thorvald Knudsen selv. Ak, Gud bedre det!" — sukede han — "hvor er der nu et Riddersværd i Verden, som Marsk Thorvalds? og det bred vore Bødler istykker paa Skaffottet" — —

"Er du atter inde i din blodige Fortid, min troe gamle Ven!" — sagde Otto — "kun hvad der er forbi og hvad der kommer, lever du dog heelt i. Hvad mener du denne Dag vil bringe os?"

"Det vil vi snart faae at vide, Herre Junker! Jeg herer alt, man aabner Saarndøren dernede. Hvergang den piber paa de rustne Hængsler, huffer jeg paa den Søndagmorgen, de aabnede Døren til vore Hertugers Hingertaarn paa Nykjøping. Man

skulde altid smøre Hængslerne paa disse gamle Taarnporte" —

Man hørte nu Godtrint paa Taarntrappen, og snart aabnedes Døren til Prindsens Fængsel. Hans Faders Halbroder Grev Johan den Milde traadte ind, ledsaget af den høie Sti Andersen af Bjørns-
holm. Ridder Sti vendte sit spidse Ansigt om i Døren, med et tilbagevisende Vink til Bagten, og vilde lukke Døren efter sig; men den aabnedes igjen paa Klem.

"Jeg beder Eder, kjære Herre, for eders gamle Kjærligheds Skyld" — hvistede en lenlig Stemme udenfor, medens en bestøvlet Fod hindrede Døren i at lukkes — "Lad mig blot komme et Skridt indensfor og see ham! Det var kun derfor, jeg overgav mig til eders Heimodighed og lagde mit Liv i eders og jer nybagte Konges Haand."

"Dumdriftige Bovehals! var det Meningen?" — brummede Sti Andersen — "Taf din Helgen, kan jeg bringe dig levende herfra! Du kan tidse nok komme i Grev Henriks Taarne. Kom da, Galning! du skal here din Dom" — tilføiede han truende, dog i mildere Tone — "men du tier som en Muur, eller du er dødsens."

"Gud velsigne Jer, Hr. Sti!" — hvistede Evend Trest og traadte heelt ind ad Døren, hvor han blev staaende ved Tærskelen, taus og stille, efterat

han havde hilset Prindsen med inderlig Deeltagelse og givet gamle Arvid Smaalænding et venligt Nik.

Prindsen havde med rolig Tilbageholdenhed halvt unddraget sig sin artige Farbroders Omfavnelse og tillige bemærket det besynderlige Ordskifte i Fængselsderens, hvorfra han havde ventet at see Grev Henrik selv indtræde; da han nu saae, det var Svend Trest, der trængte sig ind, som en blot nysgjerrig Tilskuer, overfoer en uvilkaarlig Harm-Rødme hans blege Kinder; men den unge Ridders deeltagende Blik og beskudne hjertelige Hilsen bortfsjernede øiebliklig hiin Følelse af Uvillie. Prinds Otto besvarede hans Hylдинг ret mildt, medens han kun værdigede Sti Andersen en kold og formelig Opmærksomhed.

Efter en Strøm af høflige Ord, hvori den milde Grev Johan bevidnede sin "kjære fyrstelige Herre Brodersen" sin Deeltagelse i hans sørgelige Stilling og forsikrede, at hans Befrielse i mange Aar havde været hans Venners og Frænders inderligste Ønske og alvorligste Bestræbelse, kom han endelig frem med sit Hovedanliggende og overrakte Prindsen et Document, med 11 Segl ved, som han bad ham behageligt at gjennemlæse. "Jeg har troet, det vilde være Gder kjærere at modtage dette vigtige Fordrag af en Vens og Frændes Haand, end af Grev Henriks" — sagde han — "derfor har jeg paataget mig alene hvad der ligesaafuldt var Grev Henriks og hans Bro-

ders Pligt. Ligesom det nyelig er lykkedes mig, med Ridder Sti og Biskop Evend, at mægle hæderligt Forlig mellem eders Herre Broder og de holsteenske Grever, saaledes haaber jeg nu ogsaa, at min Mellemkomst her vil være af gode og velsignede Følger. I seer her det Senebrey, der sikker eders Herre Broder Danmarks Throne og forelebig hæver alle Fjendtligheder saavel med det grevelige holsteens-rensbergiske som med det hertugelige slesvigiske Huus. De Betingelser deri, som angaae eders paa Bedtægt grundede Rettigheder, som ældste Prinds af Danmark, saavel som eders personlige Frihed, haaber jeg, I ikke vil tage i Betænkning at besegle, helst da eders fromme Leste at ville indtræde i den hellige tydske Orden, efter hvad Ordenens værdige Svimester har berettet os, allerede indirecte indeslutter Alt hvad her fordres."

Prindsen havde taget Documentet i Haanden, men uden at see paa det. Efterretningen om Forliget og hans Broders Lykke syntes at gjøre et dybt, dog blandet Indtryk paa ham. Alles Dine vare henvendte paa ham, undtagen gamle Arvids; han havde stillet sig i en Krog ved Kaminen, hvor han besteden kun syntes sysselsat med sine Tjenestepigter, medens han dog opmærksom lyttede til hvert Ord og undertiden foldede sine Hænder med en sagte Mumlen. Sti Andersen betragtede Prindsen med et snu forstøende Blik. Den milde Grev Johan smilte venligt, som

sædvanlig. Han holdt nu inde og ventede Prindsens Svar.

”Jeg takker Eder, Hr. Farbrøder, for den Deeltagelse, I forsikkrer mig om, men som jeg i syv Aar ei har været saa lykkelig at bemærke” — tog Prinds Otto Ordet med sagtmodig Røst, dog ei uden en bitter Følelse, der bragte hans fine Mundmuskler til at bæve — ”I være ogsaa takket for den Skaansel, hvormed I nu befrier mig for en oprørende Underhandling med mine aabenbare og grusomme Fjender! Det Budskab, I bringer mig om min Broders Ophevelse, ber gjere mig denne høihellige Dag til en Glædesdag, ogsaa i verdslig Henseende, om end ikke min Frihed, som jeg dog havde haabet, bliver en ubetinget Følge af hans Lykke. Behag at lade Forliget oplæse for mig! Alt kunne læse et trostende Ord, har hidtil været mig en Husvælelse; men det svage Fængsellslys har nu svækket mit skarpe Syn. Saa vidt jeg mærker” — tilføiede han — ”kan dette Document dog Intet indeholde, som behøver min Stadfæstelse, siden det allerede uden mig er sluttet og befeglet.”

Greve Johan modtog Documentet med et høfligt Smil og overrakte det til Sti Andersen, som herover blev noget forlegen. ”Jeg læser slet, velbaarne Herre Greve!” — sagde han undvigende — ”saagodt som slet ikke; men der staaer min forrige Væbner,

den unge Ridder Trest — ham har jeg ladet oplære i Eligt. Han har intet Andet at gjøre her. Tillader I, han oplæser det? derfor lod jeg ham træde her ind med.”

Paa Grev Johans indvilligende Mine og Sti Andersens Bink fremtraadte Evend Trest og greb Documentet; han fæstede dog først sine Bine paa Prindsen med et ærbødig spørgende Blik, og paa hans Bink begyndte han nu med stigende Forbauselse og bævende Stemme.

”Til det Første” — stod der — ”skal Junker Otto, Hr. Valdemars Broder, blive hans Fængsel qvit, naar denne Sone er forviiset, og skal han antvordes til Lübeck til Markgreven eller Kong Valdemar, hvem der ham fordrer; dog skal Grev Henrik og hans Broder Claus item Grev Johan tage Forvaring af ham tilforn, saa han skal afstaae al hans Tiltale til Danmark; thi der i Riget skal Ingen flere regjere med Guds Naade uden Kong Valdemar” — —

Her standsede Evend Trest paa Prindsens Bink. Blodet var vejet fra Ottos Kinder; han holdt sig fast ved Bordet og vakkede. ”Forstod jeg de Ord rettelig” — sagde han med dyb Smerte i den bittreste Følelse af krænket Ære og Menneſkeværd — ”saa er den Frihed, her tilsiges mig, ei stort Andet, end et nyt og langt mere oprørende Fængsel. Vil man antvorde mig, som en Træl eller et Gods, i andre

Menneskers Bøld, ei til min egen frie Raadighed? — og den nye Bøldshersker over min Person er min Svoger eller min egen Broder? — store Gud! er jeg nu da solgt af mine Fjender og ei befriet, men kjøbt af min egen Slægt? Raser I eller jeg? — Lad mig selv see hvad der staaer!”

Evend Trest rakte Prindsen Documentet. Otto stirrede paa de nysop læste Ord; men det fortnede for hans Dine, og han kunde intet Ord læse.

”I er i en stor Vildfarelse, min ædle Herre Brodersøn!” — sagde Grev Johan hastig — ”hvor kan I saaledes mistyde disse Ord og tiltroe eders opheiede Svoger og Broder en saa lav og uværdig Fremfærd? Eders Overantvordelse til dem under den nævnte Betingelse er jo kun et maaskee uheldig valgt Udtryk for eders Befrielse af Fjendens Magt under eders Benneris Bærge og Leide. Hvilken mulig Hensigt kunde der tænkes med at lade Eder ombytte eet Fængsel med et andet?”

”Gud give, jeg gjorde Eder Uret!” — svarede Prindsen, der imidlertid selv havde læst hine Ord — ”jeg vilde give Resten af mit spildte Ungdomsliv for, at jeg i dette Dieblik bedrog mig; — men Hensigten er jo klar — de ansee mig for en farlig Medbeiler til Thronen — de behandle mig jo allerede her som deres egen Fange, idet de foreskrive mig hvad jeg

skal love dem, inden denne tvetydige Frihed kan for-
uades mig."

"Det klinger stødende; det indrømmer jeg, min
ædle Brodersen!" — vedblev den milde Greve — "men
det er kun en statsklog Formalitet, som man fandt
nødvendig. Eders Hr. Broder var selv bekymret for,
at denne Betingelse skulde krænke Eder og bringe Eder
til at miskjende hans broderlige Tillid og Kjærlighed;
men det stod ei i hans Magt at gjøre det anderledes. —
Jeg selv har befeglet Forliget, som I seer, og havde
det været mig muligt" — —

"Læs kun videre!" — sagde Prindsen og sat-
tede sig, idet han rakte Documentet tilbage til Svend
Trest.

"Ydermere" — læste Svend Trest — "skal
Hertug Valdemar af Slesvig give Junker Valdemar
af Danmark sin Søster Prindsesse Helvig tilægte, og
Medgiften skal være 24,000 Mark ledige Selv" — —

"Her drives altsaa ikke blot Handel med mig og
min Ret, som Fyrste og Menneſke" — udbred Prinds
Otto bitter — "men selv med en værgeles Dames
Lyksalighed og med det hellige Egteſkabs Sacra-
ment."

"Med denne Pagt forenes begge fyrstelige Per-
soners frie Tilbeielighed med Staternes og Rigerneſ
Velfærd" — forsikkrede Grev Johan — "hvad be-
væger Eder, min ellers saa ædle og veltænkende

Frænde! til at betragte dette Skridt med Hobens sædvanlige mistroiske Blif, der kun seer Egennytte og smaalige Hensyn i enhver Forbindelse mellem Personer af vor Stand?"

"J har Ret, Hr. Farbroder! Dette er hans egen Sag og hendes maastee" — sagde Prindsen — "Af saa beleilig og statsklog en Kjerlighed venter jeg ikke stor Lyksalighed; gid dog Udfaldet maa vise, at jeg ogsaa heri har været i en stor Bilsfarelse! Lad os høre videre!"

Efterat Svend Trost nu havde oplæst hvorledes Medgiften skulde anvendes til for en Deel at indløse Sjælland og Fyen af de fremmede Panteherrers Hænder, og hvorledes Valdemar og de hollsteenske Grever forbandt sig til gjensidig Hielp med Krigsfolk, kom han til det Punkt i Forliget, der paa ham selv gjorde det største Indtryk, og han blev dødbleg, medens han nu læste: "Ydermere skal Junker Valdemar ikke forsvare dem, som myrdede Grev Geert, men skal være deres Fjende og alle deres, som dem ville forsvare" — —

Svend Trost tabte Documentet af Haanden. "Morbroder Niels forladt og forraadt!" — udbroed han — "Retfærdige Gud! det er de store Herrers Taknemlighed! Det er Konnen, den Mand faaer, der reddede Danmarks Frihed og Krone!"

"Si stille, Dummerjan!" — hvistede Sti Andersfen ham i Øret, og greb ham heftig om Armen — "herer Grev Henrik hvem du er, kan du blive hængt her imorgen med den sorte Bildttuy." Han beiede sig selv og tog Documentet op. "Tillad nu mig et Ord, Herre Junker!" — tog han heit og myndig Ordet — "Lad mig nævne Eder de Mænds Navne, der har beseglet dette Forlig, og I vil maaskee tilbageholde eders ugunstige Dom over hvad I synes at misbillige. Foruden eders høifyrstelige Hr. Broder, vor ved et retmæssigt Hyldingsbrev udkaarne Kong Valdemar, og eders Svoger, Markgrev Ludvig af Brandenburg, og eders værdige Herre Farbroder, Grev Johan, som her staaer, saavel som Hertug Albert af Sachsen og Grev Ginter til Schwartzborg, har den fromme værdige Biskop Svend af Marhuus sat sit Segl herunder, og der er vist ingen Ridder eller Klerk i Danmark, der vil tvivle paa Fromheden og Retsindigheden i hvad denne brave Guds Mand kan underskrive og besegle."

"Om saa een af de hellige Erkeengle havde beseglet denne Pagt" — udbød Prindsen med fast og rolig Stemme — "jeg vilde dog vidne for Guds Naasyn, den er uretsfærdig og jammerlig, som jeg nu blues derover paa min Broders og Danmarks Begne. Hvad det sidste Punkt angaaer, da er det et feigt og skjændigt Forræderie mod dansk Land, Trofskab og

Fædrelandsfølelse. — Jeg underskriver det ikke. Hvad der mistroisk og uædelt her fordres af mig, er ei Andet, end hvad jeg selv forlængst har besluttet og lovet den alvideude Gud, for Danmarks og min mislede Broders Lykke; men det er et betinget Løfte og en fri Samvittighedsag. Jeg lader mig intet Ord afsvinge. Jeg vil troe, min Broder mener det bedre, end det seer ud til, og at han her kun med Uvillie har givet efter for sine hjertelose Raadgiveres Statsklegt; men min Beslutning er fattet: kun som en fri Mand vil jeg bestemme hvad jeg vil opoffre. Førend dette sidste oprørende Punkt i Forliget bortfalder — før den troe Niels Ebbesen erklæres fri og frank, som en brav dansk Undersaat, under Beskyttelse af den Krone, han med sin hjætte Daad har bevaret — før opgiver jeg ikke ved nogen verdslig Afstigelse min Ret til at tale et vægtigt Ord med om hvad der nu skal være Lov og Ret i Danmark — om jeg saa aldrig meer skal see Dagens Lys og udvandre fra disse Fængselsmure." Med disse Ord bukkede han for Sti Andersen og den forbausede Grev Johan og vilde intet Ord mere høre.

Grev Johan begyndte nogle Gange paa at udvise ham Nødvendigheden af hvad der var foretaget, og hvorledes han, til ingen Nytte for Niels Ebbesen og hans Partie, kun gjorde sig selv ulykkelig og maaskee til Statsfange paa Livstid ved sliq asmegetig Trods;

men Prindsen afbrød ham hver Gang med et alvorligt afflaaende Blik og med en Hæthed og Kølighed i de bestemte Blik og Miner, som næsten forvirrede ham.

"Nu vel, min kjære Ven og Frænde!" — sagde den milde høflige Grev Johan tilsidst, uden at hans smilende Mine forlod ham — "vil I endelig være en Martyr for eders altfor fine Vredsefælle og for et sælsomt Edelmogheds-Eværmie, der kun lidet passer til den virkelige Verdens Fordringer og den Klogskab, vor bevægede Tid kræver af os Alle — saa forlader jeg Eder nu kun med det Ønske, at I ikke alt for smerteligt maa føle Savnet af den Frihed og Lykke, I selv nu behager at bortstøde fra Eder. Sid de ophøiede Dremmerier, I synes her at leve i, maae kunne erstatte Eder den Verdens Glæder, som I synes at finde en smigrende Tilfredsstillelse i at have Mod til at foragte!"

"Betænk Eder vel, Hr. Junker!" — sagde Sti Andersen — "I Grev Henriks Vold vil jeg ikke raade Jer eller Nogen af Niels Ebbesens Belyndere at forblive en Time længer, end nødvendigt. Enhver, der forsvarer hans Faders Morder, har han svoret Død og Fordærvelse. Imorgen lader han hænge een af Ebbesens Haandlangere — eller maafee to." Her faldt hans Blik paa Svend Trest.

"Frels denne brave unge Mand, hvis I kan, Herre Morbroder!" — sagde Prindsen og vendte sig

til Grev Johan med et deeltagende Blik til Svend Trøst. — ”Om mig skal I ikke bekymre Jer, om det nu end gjælder mit Liv. Meld min Broder hvad jeg har sagt! bed ham, for Danmarks og sin egen Særligheds Skyld, ikke forraade sit Fædrelands stormodige Befrier! Jeg gjentager for sidste Gang min urokkelige Beslutning: Jeg afstaaer ikke formelig min Tiltale til Danmarks Rige og det Spiir, min yngre Broder har grebet, før det bestærmende er udstrakt over den bedste Ridders Hoved i Danmark. — Dermed Gud befalet!”

Sti Andersen aabnede nu Fængselsdøren og kaldte paa Bagten, hvorpaa han og Grev Johan hilsede Prindsen koldt og forlode Taarnkamret.

Svend Trøst havde længe staaet som en Billedstøtte og betragtet den rolige Heihed og Selvopoffrelse i Ottos klare Blik. Han styrkede sig nu med den høieste Beundring og Kjærlighed for hans Fædder og trykkede hans Haand til sine Læber. ”Tak! Tak! om det ogsaa er forgjæves, ædle heimodige Herre!” — udbred han — ”J redder dog Danmarks og Kongehusets Værelse i eders Fængsel. Skal den troe Niels Ebbesen nu gaae tilgrunde med Eder selv og hvad der er det Største og Bedste i Danmark — Ingen skal dog sige, al Trofskab og Taknemlighed er udded i danske Hjerter.”

Sti Andersens Røst kaldte høit og strengt idenfør, og Svend Trost ilede bort med et venligt Haandtryk af Prinds Otto og et kjærligt Nik af gamle Arvid, der stod stille beskeden i Kaminkrogen, men med et Ansyn, der straalede af Stolthed og Glæde over hans kjære Herres Fængselsbedrift, medens Befyrningen for dens Følger dog havde bortjaget hver Bloddraabe fra hans surede Kinder.

"Nu kan han faae Tid til at blive en Dømmes Martyr inden fire Vægge" — sagde Grev Johan kort efter med et medlidende Skuldertræk, da han stod med Sti Andersen i Heienloftsalen paa Rendsborg Slot, hvor de ventede Grev Henrik.

"Det vil være Broderen en fortrædelig Tidende" — sagde Sti Andersen betænkelig. — "Det vil neppe behage ham at synes saa streng, som Nødvendigheden og Landets No her fordrer det."

"J har dog kastet eders Lærninger godt og redet Jer selv snildt ud af det, Ridder Sti!" — bemærkede Grev Johan, og betragtede den suue Statsmand med et listigt Smil — "J var den store Grev Gerhards Ven, og er nu snart den nye Kong Baldemars heire Haand."

"En Klods hvo der ei svømmer ovenpaa og bjerger hvad han kan i dette Skibbrud!" — hvistede Ridder Sti med et selvtilfreds Nik — "Den Konst

forstaaer I ogsaa, Hr. Greve! I har bevaret det gamle Pantebrev og hængt Femern derved til god Besegling. — Dog det opveier kun ringe eders Fortjenester af Kronen og Riget? — tilseiede han hæstlig i smigrende Tone — ”De, der see skjævt til vor Mægling, skulde betænke, at det dog i grunden bliver os, der redder Danmark, men hverken Ebbesen eller Hr. Bugge eller Noget af de glubste Vulfbidere.”

”Jeg har holdt paa Thronen efter Gyne” — bemærkede den milde Greve — ”Jeg haaber, mine Brodersønner saalidt, som min heilalige Halvbroder, skal faae virkelig Grund til at beklage sig over mig. Kan Otto reddes endnu, skal det være mig kjær. Hans Sværmerie vil finde sine Beundrere. Kunde man endnu redde Ebbesen, vilde det maaskee endog være klogt. Almuens Yndlinger og stupide Meninger skal ingen viis Regjering foragte.”

”Lad der være Naade med Mildheden, Hr. Greve! Hvormed skulde vi tæmme denne rasende Fjernhenrik, beholdt han ikke det Stykke Vildt at jage sig træet paa?” — hvistede Sti Andersen og saae til Døren — ”Lad Ebbesen kun med egen Haand forsvare, hvad han paa egen dumdriftig Haand har begyndt! Den Fyrste, der vil sidde sikker paa Thronen, skal ikke aabne Festen med at lyse Fred over Fyrstemordere.”

”Det var ogsaa Biskop Svends Mening, hvor ondt det gjorde ham for hün Bovehals. Eder gaaer

det neppe saa nær til Hjerte. J har et gammelt Horn i Siden paa hiin brutale Brutus."

"Det skal jeg aldrig negte; dog ikke derfor, men af min fuldeste Overbeviisning om hvad der for Die-
blikket er Landet gavnligt, stemmer jeg paa hans Undergang" —

"See der!" — afbred Grev Johan ham — og saae ud i Slotsgaarden — "der gaaer Gbbesens Søstersen Grev Henrik forbi og hilser ham ikke engang. Har J betænkt hvad J vover her ved at beskytte det Menneſte? Saae J Grevens skarpe Blik baade til Jer og ham, da man kjendte hans sorte Følgesvend og lod ham lønke som een af Morderne?"

"Bliver han hængt, er det hans egen Sag; det har han længe nok fortjent, den Slubbert!" — brummede Sti Andersen, og saae hastig ud af Vinduet — "hvad vilde han her, den Gjæk! Lad os dog see, om vi kan frelse ham!"

De forlode begge hastig Høienloftsſalen.

Midt i Slotsgaarden stod den mørke Grev Henrik med Haanden paa sin Faders Sværd og det berømte Madonnabilled over sit sorte Brystharniff. Han uddeelte Befalinger til Borgfogden og sine Huuskarle. Hans Stridshest stod rustet ved Slotstrappen, og en Flok jernklædte Ryttere holdt tause og alvorlige ved Stalden. Svend Trost gif som en Drømmer over Gaarden og syntes kun beskjæftiget med sine egne

Tanker; men Grev Henrik betragtede ham med et skarpt mistænkeligt Blik. Nu traadte Grev Johan ud og søgte strax at fængsle Grev Henriks Opmærksomhed ved en ordrig Meddelelse om den fangne Prinds, hvis Vægring ved at opfylde Betingelserne for hans Frihed han fremstillede i det mildeste Lys, som en blot forsængelig Betænkelse, der vel snart vilde bortfalde. Grev Henrik hørte adspredt derpaa uden at svare, medens hans skarpe Blik ikke forlod Svend Trøst.

"I min Konges Navn!" — raabte nu Sti Andersen med hei og streng Røst til sine Svende, idet han pegede paa Svend Trøst — "bagbind min forløbne Væbner der! pas vel paa ham! han var med i Forræderiet mod Kong Christopher. Derfor skal han dømmes af vor Konge; men nu tænker han paa at søge Beskyttelse her."

Ridder Sti's Svende udførte deres Herres Befaling, og Svend Trøst saae høist forbauset til Sti Andersen, men syntes at mærke hans Hensigt og lod sig rolig binde.

"Undskyld den Strengthed, jeg her nødes til at udøve i eders Gaard mod een af min Konges Fjender, Hr. Greve!" — sagde nu Sti Andersen og vendte sig høflig til Grev Henrik — "Den samme Forselgelsesret, Forliget i Lübeck indrømmer Eder mod eders Herre Faders formastelige Mordere, den samme Ret

maa I billig indrømme min Konge mod dem, der har forraadt og forfulgt hans ulykkelige Fader."

"Hm! var I ikke selv blandt dem?" — mumlede Grev Henrik og studsede — "hvad eders Bæbner dengang har foretaget, maa vel være skeet paa eders egen Befaling. — Dog, I er en Statsmand, Hr. Marsk! I maa vel vide hvad I gjør. Eders Retfærdighedspleie kommer mig ikke ved. Ingen Forræder finder Beskyttelse hos mig." Grev Henriks Mistanke til Svend Trøst syntes nu aldeles forsvunden, og han gav ikke længer Ngt paa ham. "Hæng den sorte Hund under Sluggen hist før det ringer til Messe imorgen!" — bød han sin Borgfoged, idet han steg til Hest — "han behøver hverken Præst eller Sacrament."

Grev Johan og Sti Andersen steg nu ogsaa til Hest og forlode Rendsborg paa samme Tid med deres Følge, hvoriblandt den bundne Svend Trøst befandt sig. Strax udenfor Rendsborg forlod Grev Henrik dem, taus og hemmelighedsfuld, med sin mørke Krigerskare, og Ingen vidste hvor de droge hen.

"Han har et nyt Hevntog ihu" — hviskede Grev Johan — "og see kun til! han bryder Forliget, saasnart det kan skee med Fordeel."

"Saalænge han har Ebbesen at drage til Felts mod, tænker han neppe paa større Ting" — svarede Ridder Sti og nikkede — "Inden han er færdig med

Blodhundejagten, vi gav ham Lov til, maae vi selv kunne holde ham Stangen." Paa Sti Andersens Bink blev Svend Trøst befriet fra sine Baand, og han fulgte de tvende Herrer paa Befien til Gottorp og det Slesvigske.

Næste Morgen før det ringede til Messe i Rendsborg hørte gamle Urvid Smaalænding, medens den fangne Prinds endnu sov, en underlig Bevægelse udenfor Fængselets Sluggitter. Han hørte den strenge Borgfogeds Røst: "Klyng ham op, det Beest, om han saa er Djæblen!" hvorpaa der fulgte megen Larm og en raa vild Latter af Huuskarlene. Urvid formodede en Henrettelse, og vilde ikke see ud af Gitteret. Den hæslige Latter vedblev, medens Borgfogden gjentog sin Befaling: "Ingen Sladder, Karle! vor naadige Herre vil adlydes punktlig, og han har Ret: han behøver hverken Præst eller Sacrament, det forte Beest" —

"Han bider" — raabte Nogle. — "Skynd Jer!" — skreg Andre — "den lede Satan stikker i ham — han er en Troldmand — det veed vi jo nok — det er eet af hans gamle Kneb — træk til!"

Urvid syntes nu at høre den hæslige Lyd af en Hængts Kallen og Sprætten paa Taarnmuren. Han saae endelig ud, og der hang en virkelig død sort Hund under Sluggen. Det var een af Grev Geerts gamle Hunde, som man havde fundet i den sorte

Endens Halsjern i Hundehulsfængslet, medens den listige Bovehals selv ingensteds var at opspore paa Slottet. I Stalden var desuden Grev Henriks bedste Hest forsvunden, og man maatte opsætte den dumdriftige Flygtnings Forfølgelse, medens Nogle i raar Spøg, Andre med overtroisk Alvor ordret fuldførte den strenge Borgherres Befaling om hans Henrettelse.

I Pindseugen var der store Festligheder paa Den Als. Den slesvigske Hertug Baldemar holdt Hof dette Foraar paa Sønderborg Slot med sin unge Gemalinde; men hans Søster Prindsesse Helvig var i disse Dage Festernes Dronning.

Man havde her modtaget den vigtige Gjest, paa hvem hele Nordens Opmærksomhed var henvendt, og som nu skulde forandre Tingenes Skikkelse i Danmark. Junker Ottos yngre Broder, Prinds Baldemar, som nu allerede kaldtes Danmarks Konge, havde, med en prægtig Skare af nogle danske, men mange bairiske, schwabiske og brandenburgske Riddere, gjort sit Indtog paa Sønderborg den 28de Mai. Samme Dag var Forlovelsen mellem ham og Prindsesse Helvig stadfæstet, og den 4de Juni var det allerede deres Bryllupsdag.

Enhver, der havde seet den unge danske Konge, var fuld af hans Berømmelse, og kunde ikke noksom beundre hans raske kjække Udseende og hans artige

ridderlige Afsærd. Prindsessen var ogsaa særdeles tilfreds, forsikrede de geskkæftige Terner paa Slottet. Hendes Broder Hertugen var meget mild og naadig. Han vilde nu opgive sine gamle Fordringer paa Danmark med den ædlestes Resignation — hed det blandt Hofmændene — det var en statsklog Plan, han længe havde forudseet og selv virket for; ved hans Søsters Opheielse til Danmarks Dronning, endtes nu alle Tvistigheder mellem de tvende Fyrstelinier paa den hæderligste Maade for det slesvigiske Fyrstehuus, der ved Kong Abel nedstammede fra Baldemar Seier og billig kunde gjøre Forbring paa at dele Kronens Glands.

Blandt de mangfoldige nysgjerrige Mennesker, som hiin 4de Juni Morgen opfyldte Slotsgaarden paa Sønderborg og ikke talte om Andet, end om alle de store Herstaber i Slotsalene, befandt sig en fremmed ung Ridder, som ikke indlod sig med Noget, og som hverken holdt sig til Herstaberne eller de andre Riddere, men gik stille og saae paa Festlighederne med et bittert tungsindigt Smil. Det var Svend Trost, der nu vel havde faaet sit gyldne Sværd tilbage og ikke længer behandlede som Fange, men dog syntes en heel uglad og udeeltagende Tilskuer af al den Pragt og Herlighed, der omgav ham. Ridder Sti havde lovet ham, ved Leilighed at forestille ham for Kongen og om muligt udvirke ham et Beskyttelses-Tilsagn,

som den, der ikke personlig havde taget Deel i Grev Geerts Drab, hvorvel man vidste, han havde været med paa hans Morbroders natlige Tog til Randers. Om sliig Gunst havde Svend Trøst dog ikke selv yttret det Mindste til sin forrige Vaabenmester, der nu var saa mægtig og formaaende en Mand; men han havde modtaget det gunstige Tilbud, blot for at faae Kongen i Tale i et andet og, som han meente, langt vigtigere Niemeed. Paa Veien fra Rendsborg til Sønderborg havde Sti Andersen bestandig brummet paa sin forrige Væbner, ligesom han pleiede paa Bjernsholm, og kaldet ham en gal Gventyr-Ridder, som man Ingenting kunde bruge til, og som aldrig gjorde Andet i Verden, end dumme Streger; men han havde dog ikke kunnet skjule sin gamle Velvillie for ham, idet han lovede at sørge for hans Skjæbne og halv truende tilseiede, at den ikke skulde blive meget værre, end han nok vidste, han havde fortjent det ved Goding Bro. Svend Trøst havde paa den hele vei været saa bestæftiget med sine egne Tanker, at han kun lidet havde givet Ngt paa hvad man talte om. Saaledes gif han nu ogsaa her, som en tungsindig Drømmer, uden at Noget bekymrede sig om ham, og uden at han endnu havde fundet Leilighed til at nærme sig Kongen, hvem han i sin Forstemthed ligesaa meget syntes at undgaae som at sege. Sti Andersen var selv saa bestæftiget om Kongens Person

og havde saa mange vigtige Statsfager at tænke paa, at han siden Ankomsten til Sønderborg syntes reent at have glemt sin forrige Væbner, der aldrig havde følt sig saa ubetydelig og tilovers nogensteds som her. Han stod nu i Slotsgaarden paa et Sted, hvor Bryllupsfaren skulde forbi til Kapellet. Ved Følkefestens Bevægelse og Udraab: "See, see! der er de!" gav han først Aigt paa hvad der foregik.

Brudestfaren drog over Heienloftsbroen, og han saae nu den unge Kong Baldemar ret tydelig. Det var ikke længer hiin halvborne lattermilde Herre, der havde truet ham med Jagtpidsken i Prenzlow Fruerlund. I de sidste Aar havde Junker Baldemar udviklet sig til en anseelig betydningsfuld Skikkelse. At han havde gennemgaaet Artighedens og Ridderlighedens Skole ved det fine glimrende Keiserhof, var synligt i alle hans Bevægelser og i hele hans frie raske Udfærd; i hans muntre Måner og livligt spillende Blik laae der nu tillige en Besindighed og en Bevidsthed om Forstandsoverlegenhed og Verdensklogskab, der dog i Svend Trosts Dine havde noget koldt Beregnende, Underfundigt og næsten Grusomt. Imellem den unge Fyrstes eiendommelige fiint uddannede Einiamenter kom mange af Faderens Træk umiskjendelig frem, skjøndt i langt skjønnere og heldigere udviklede Former. Svend Trost maatte indromme Alt, hvad der hørttes rundt om ham til Berømmelse for den

kongelige Brudgoms kjække, kloge og majestætiske Udseende; men den heit priste Dagens Selt var ham dog af inderste Hjerte forhadt, naar han tænkte paa, at han kunde lade sin storsindede Broder blive siddende i Rendsborg Fangetaarn, medens han selv lod sig kalde Konge af Danmark og nu gik her i al Pragt og Herlighed, som den lykkeligste Fyrste, til Brudeskamlen. Svend Trest stod med blottet Hoved mellem den jublende Skare; men han kunde ikke beqvemme sig til at bære sit Hoved eller istemme Hyldestraabet for den Fyrste, der i dette Dieblig forekom ham saa ubroderlig og hjerteles. Kongen saae stift paa den mutte unge Ridder og syntes at gjenkjende ham; han smilte hæfelig og tvang den trodsige Bestuer til en Hilsen; men Svend Trest blev blodrød af Harm over sig selv og den Magt, den forhadte Ynglings Majestæt dog imod hans Villie syntes at udøve over ham.

Al Prindsesse Helvig havde Svend Trest kun eengang seet et flygtigt Glimt paa Gottorp Slotsaltan. Nu gik hun ham tæt forbi, og han fandt hende langt smukkere, end han havde forestillet sig hende. Det heie glimrende Diadem og hendes ranke noget vel kneisfende Holdning gav hende al den Anseelse, man pleier at vente af en Dronning. Den Følelse af Majestæt, hun syntes at være sig alt for bevidst, var dog forenet med en Opmærksomhed for Andre, der borttog det Egoistiske og Stolte, man ellers vilde have fundet i

hendes Udfærd. Hun fæstede vel ikke sit Blik længe paa nogen enkelt Tilskuer, men det udstrakte sig til des flere, og idet hun gjengjældte Folkets Hilsen, troede næsten Enhver at have modtaget en Gjenhilsen. Hvad hun manglede i regelmæssig Skjønhed, var tildeels erstattet ved den glimrende Pragt, men dog meer ved hendes veltilfredse Miner, der især syntes livlige, naar hun af og til verlede et artigt Ord med sin kongelige Brudgom, hvorved hun gjerne med en smuk Bøining bevægede Haanden med de glimrende Edelstene, hvoriblandt en plump gammeldags Slangering stak besynderligt af. Undertiden syntes man dog at bemærke en halvskjult Uro i hendes stolte Blik, især naar den unge smukke Ridder Folqvard Lovmandsen viste sig i hendes Nærhed; og Nogle hvistede om, at den unge Ridder Folqvard var hendes hemmelige, men nu opoffrede Elsker.

Al de andre fyrstelige Personer lagde Svend Trøst Mærke til den vakre livlige Hertuginde Regise og hendes Gemal, den lidet mandige, men zürlige Hertug Valdemar af Slesvig, hvis Mangel paa selvstændig Fasthed endnu var synlig i hele hans Væsen og Udfærd, uagtet han nu dog ikke meer havde sin frygtelige Morbroder ved Siden og den strenge Geerts Formynderskab at frygte for.

Blandt de geistlige Herrer i Brudeskaren kunde Svend Trøst ikke uden en besynderlig bitter Følelse see

den ærværdige Biskop Svend af Aarhus, hvis Fromhed og Retsindighed alle Danske priste saa høit, og som selv Niels Gbbesen agtede høiest af alle Bisper og Prælater i Landet, men som dog havde beseglet det Forlig, der holdt Junker Otto tilbage i Fængslet og gav Gbbesen, som en fredløs Mand, til Priis for Hevn og Forfølgelse. Nu, da Bissen gik Svend Trest forbi, og hans fromt opleftede Blik medte Ridderens urolige Masyn, syntes Bissen at læse i den unge Mands Miner hvad han tænkte; han kjendte Niels Gbbesens Søstersøn, og han lagde den venstre Haand paa sit Bryst med et inderligt Suk, medens han med den høire tilvinkede ham en Velsignelse, der dog snarere saae ud som en betydningsfuld Advarsel.

Svend Trest skiftede Farve og vendte sit urolige Blik fra Bissen til Ridderne og Kongens vigtigste Mænd. Kong Christophers forrige Marsk og Drost, den gamle ærlige Peder Bendelboe, nikkede venligt til ham. I Marskens heitidelige Festaasyn troede han dog at læse en skjult Bekymring. Den formaaende Sti Andersen gik derimod med et triumpherende Smil blandt de verdslige Herrer af første Rang, der næsten alle vare Fremmede; blandt disse Herrer, som Svend Trest med patriotisk Harm betragtede, hørte han nu nævne, som vigtige og betydende Mænd, den nye Marsk, Ridder Frederik af Løken, og de hidtil ubekjendte Riddere, Hr. Reimer Skarpenberg og Hr. Jens af

Messe. Men Ingen syntes at staae høiere i Gunst og Fortrolighed hos den unge Konge, end en vis Ridder Henning Podebusch fra Rügen, en ung smuk Herre med et rask, men letfærdigt Væsen, i hvem man allerede saae den tilkommende Drost. Han havde kjendt Kongen fra Keiserhoffet og var nu kommen til hans Bryllup, for at følge ham til Danmark med hele sin Familie, der dog kun bestod af Moderen og en Søster, den lille deilige Jomfru Love. Denne fremmede Dame var den skjønneste af alle Dronningens Brudepiger og betragtedes stundom af den muntre Brudgom med et meget kjærligt Blik.

"Gud hjælpe os for Herskab, vi faae!" — mumlede Svend Drost og vendte Brudeskaren Ryggen, uden at ville see meer af al den Pragt og Herlighed, han herte alle Folk beundrede. Istedetfor at slutte sig til de yngre Ridderses Skare, blandt hvem Udgangen stod ham aaben saavel til den kirkelige Formælingsfest, som til alle Dagens andre Festligheder, tog han sin Hest og reed i Fjirspring ud af Slotsporten, for at aande frit i Fruerlundten og give sine urolige Tanker en anden Retning.

Da han kom tilbage, var det Aften. Det gamle Slot var prægtig oplyst, og han herte Dandsemusik og festlig Tummel i de høie Sale. Han gik op i den store Ridderisal og saae paa Dandsen. Den unge Konge dandsede med sin Brud, og Alles Opmærksom-

hed var henvendt paa det fyrstelige Brudepars ziirlig afmaalte Bevægelse, men næsten endnu meer paa det andet Par, der paa samme Tid bevægede sig over det bonede Gulv og ofte verlede Blik og dansede rundt med Brudeparret: det var den rügenste Ridder Pödebusch og hans Søster, den lille deilige Brudepige Jomfru Love. Medens begge de skjønne rügenste Sødsfende ligesom i fortryllende Kredse omsnoede Kongen og ofte bortdroge hans artige Opmærksomhed fra hans Brud, stod Ridder Folsvard Lovmandsen hældet til en Muurpille og betragtede den unge allerede forfemte Dronning med et brændende Blik.

Evend Trests Dine forfulgte Parrenes Miner og Bevægelse med et bittert Smil. Nu fælte han en Haand paa sin Skulder. "Vær paa Haugevalen om en halv Time!" — led Sti Andersens Næst ham i Dret — "saa kan det maaskee være et gunstigt Dieblik. Men hvad Djævelen fattes Jer?" — tilfæiede han forbausset — "J staaer jo som J dremte — leer J det heie Herfskab ud? Hvad Fluere J saa har i Hovedet, min sære Hr. Ridder! tee Jer dog ikke saa galt, at man maa spørre Jer inde!" Med disse Ord vendte Sti Andersen sig fra ham, for at sige en Artighed til Kongens Yndling, Ridder Pödebusch, som nu traadte ud af Dansen med sin Søster.

De tvende Hofmænd talte hemmeligt sammen, og Evend Trest troede at høre Agnetes Navn i deres

Underholdning. Det var som den hele Verden løb rundt med ham, og en Række af Forestillinger indstrømmede i hans Sjæl, som han ikke kunde forklare sig. Han tumlede bort blandt de talrige Bryllups-gjæster og betragtede nu først de unge Damer med Opmærksomhed; men han saae ikke en eneste, som han kjendte, eller som lagde Mærke til ham, for de mange fornemme og prægtigere klædte Riddere.

En halv Time efter stod han paa Haugevalen med Hatten i Haanden og kjolede sit brændende Hoved i den stille Juniaftens Lustning. I Slotshaugen brændte der hist og her Fakler mellem de grønne Løvtræer, og der bevægede sig prægtige Ridderskikkelser i de brede Buegange. For Enden af den midterste Havgang, ligesom Riddersalen, glimrede Baldemars og Prindsesse Selvigs Navnetræk, med Kroner over, i en kunstig Lygtefrands mellem Løvværket. Her bevægede sig ogsaa nogle pyntelige Dame-skikkelser. Svend Drost glemte for et Dieblif alt Andet, og syntes at see den skønne Agnetes Skikkelse i dem Alle; men han udrev sig af disse Drømmerier med en bitter Latter. Fra Riddersalen tonede Fidemusikken og Dandsesangen i Frastand. I den mat oplyste Haugefal, paa hvis Svale han befandt sig, stod et prægtigt Drickesbord opdækket til de fyrstelige Herrer. Svend Drost stod længe her og ventede; men Ingen lod sig see. Han søgte at samle sine Tanker og berede sig paa den

vigtige Samtale, han ventede med Kongen. "Har han et menneskeligt Hjerte, maa han høre mig" — sagde han ved sig selv — "kunde jeg kun uden Bitterhed sige ham Sandheden! Maaskee er han dog misledet. — Hvor henter jeg Verdensklogskab og Besindighed fra? — hylke kan jeg dog ikke. Dette glatte falske Væsen gjør mig rasende. Her drives en lenlig Handel med Hjertes og Sjæle — under Epil og Klang. Der er ikke Trost og Sandhed i Noget af dem — og Agnete — Agnete var ogsaa Talen om" — — Han havde den hele Dag i sin Forstemmelse og urolige Spænding ikke tænkt paa nogen Vederqvælgelse, og han leed af en brændende Tørst. I sin tungsindige lidenskabelige Stemning traadte han ind i Haugesalen og kastede sig paa en Stol ved Drickebordet. Han fyldte og udtømte et Bæger, der stod ligesom ham. Idet han ligegyldig satte det tilbage paa Dugen, saae han en Medaille derpaa og betragtede den opmærksomt. Han saae i dens Præg det samme Vaabensmærke, han havde seet i eet af Seglene under Forliget, han havde oplæst for Prinds Otto i Fængslet; det hang der under Prinds Valdemars Navn. Paa den ene Side var der afbildet tre Løver eller Leopardter og en Hjelm med to Veselhorn; men paa den anden Side, hvor Rigets Vaaben skulde staa, var der Intet. "Ha, rigtig!" — mumlede Evend Trost og nikkede — "Hjernerne mangle — Riget er endnu ikke

hans." Derpaa stødte han Bægeret heftig fra sig, som han havde brændt sig derpaa, og stod op. I det samme hørte han en munter Latter og saae den unge Kong Valdemar staae midt i Salen med Sti Andersen.

"Ei, ei! min artige Sr. Ridder!" — sagde Kongen med lidt tydsk Betoning og loe — "geneer Jer ikke! Jeg beder Eder! bliv siddende! I tager Jer fortræffeligt ud paa min Brudgomsplads. Nu, nu!" — tilseiede han, da han saae den unge Ridders blussende Ansigt — "der er ingen Ulykke skeet. I vil ikke være den Sidste, der drikker eders Konges Skaal iasten. I vil strax vise mig paa godt bredt Dansk, at I mener mig det ærligt og ikke skammer Jer ved at drikke af Kruus med mig."

"Det var ikke min Mening, Eders Raade!" — svarede Svend Trost alvorlig, medens Sti Andersen rømmede sig og gjorde sig synlig Umage for at finde paa en ret sundrig Undskyldning for sin ubehøvede Klient; men Indsaldet udeblev. "Det var, saa sandelig, ikke den unge Mand's Mening, naadigste Herre!" gjentog han kun. Kongen loe endnu høiere.

"Ei hans Mening, at mene det godt med mig?" spurgte han spøgende.

"Jeg har en alvorlig Bøn til Eder, høie Herre!" — begyndte Svend Trost nu, fuldkommen fattet, og gjorde Bold paa sig selv, for ikke at røbe den Vit-

terhed, der atter rørte sig i hans Sind ved Synet af Kongens lystige Mine. — "Denne Dag er en Glædesdag for Eder; den burde være det for alle Danske, der i Eder tør vente en hjærlig og retfærdig Konge. Min Bøn gjælder ikke mig selv: det er Danmarks første Fordring til eders Hjerte og danske Sind — Frihed for eders Broder! Retfærdighed mod Ebbesen, Herre!" —

Kongen saae forbausset paa den dristige Ridder, og Sti Andersen blinkede urolig til Svend Trost; men han vedblev trostig med stigende Iver: "Gud tilgive dem, hvis Raad I har fulgt, da I beseglede Forslaget i Lübeck, Herre Junker! Havde I med mig seet eders fromme Broder i Fængslet og Niels Ebbesens Mafyn Matten efter Geerts Fald — I vilde aldrig bære Danmarks Krone, før de to ædlest Mænd, der droge Sværd for Danmarks Frihed, stode frie og hædrede ved eders Side."

"I undres nok over min Saalmodighed, Ridder Sti!" — sagde nu Baldemar og vendte sig ligegyldig til sin Ledsager — "det morer mig dog at høre, hvorvidt vore jydskke Riddere har drevet det i den rørende Talekonst. De kan gjøre mig det broget nok paa de fedtsommelige Daneoffer, hvis jeg ikke faaer lært dem at tænke herefter for de mæle. Menner I, jeg ikke meget godt veed alle de smukke Ting, I kan sige mig om denne ubehagelige Sag, Ridder Trost og

Haab! — eller hvad I hedder” — vedblev han og vendte sig atter til Svend Trost — ”Er min Broder og denne Ebbesen kloge, gjøre de nu som jeg, og finde sig som fromme Christne i Nødvendigheden. Kommer Tid, kommer Raad. Man kan aldrig høre Mæsse og bede Gaver paa eengang. Nu intet Ord meer om den Sag! I har meent det godt, og jeg tilgiver Jer eders ubeheylede Indblanding i mine Sager. Jeg troede, I havde en Gunst at udbede for Jer selv, og klogelig vilde benytte eders Konges gode Lune paa hans Bryllupsdag, istedetfor at forstyrre det.”

”Nei, Herre Junker!” — svarede Svend Trost og kunde ikke længer skjule sin Forbittrelse — ”vort Haab staaer til Sandhed og Ret, men ikke til nogen Herskers gode Lune. Er eders Hjerter lukket for eders egen høihjertede Broder og den sterke Ridder i Danmark, saa har jeg ligesaa lidet at vente af Baldemar Christopherson, som det danske Folk; men endnu er I hverken min eller Danmarks Konge.”

”Ei, ei, min høflige Hr. Ridder! var det eders Mening” — sagde Baldemar og traadte stundsende tilbage. — ”I har Ret” — vedblev han i munter Tone — ”der mangler en Smule Hyliding endnu. I har vel seet, der er god Plads i mit Baabenmærke til Riget; dog — der kommer en Dag efter denne.”

Ja, tilvisse! en stor Dag, Herre Junker!” — sagde Svend Trost med Vægt, og pegede ud mod

Stjernehimlen — "det er iaften eders ædle Broders
Trost i Rendsborg Slotstaarn — og Niels Ebbesens
bag Brattingsborg Mure."

"Guds Død!" — udbød Baldemar blussende
og stampe, idet han satte Foden tilbage — "Er
det den angergivne Ridder, I vil gaae i Forben for?
Ridder Sti! — han synes mig snarere opsat paa at
undsige mig paa min Bryllupsdag, end bede om Bes-
fhyttelse og Naade for sine dumme Streger" —

"Han maa have en Skrue løs, Eders Naade!"
— stammede Sti Undersfen forlegen, og truede hem-
melig ad Svend Trost — "han maa, saa sandelig,
have beruset sig, i sin Hengivenhed for Eder, af eders
eget kongelige Bæger" —

"Haha!" — loe Baldemar — "I vil redde
hans Ære. Nu vel! jeg giver Jer Ret." Derpaa
dreiede han sig ligegyldig om paa Hælen og vilde
gaae.

"Har I saa længe været i Keiserens Gaard,
Herre Junker!" — tog Svend Trost Ordet — "at
I har glemt, danstke Mænd tør mæle frit og djærvt
uden at være berusede eller affindige? Jeg forlanger
ligesaalidt eders Besfhyttelse, som jeg nogensinde vil
betle til eders Naade."

"Tag Jer iagt! det kan blive Jer et dyrt Ord"
— sagde Baldemar og vendte sig hastig imod ham —
"I er en Partigjænger og Ebbesens Haandlanger.

Jeg husker Jer fra Prenzlow. Nu er den Tid forhaanden, jeg ventede: nu er det snart forbi med Lovløsheden og Egenraadigheden i Danmark."

"Med Ærligheden og Retfærdigheden — vil I vel sige, Herre Junker!" — svarede den forbittrede Ridder trodsig — "Dog saa megen Trofskab og Djærved er der endnu tilbage blandt det danske Ridderskab, at vi tør see den Uretfærdige under Dine og nævne hans Uret uden at ræddes."

"Hvo slog dig til Ridder? Uforfammede!" — spurgte Baldemar, heftig opbragt, med Haanden paa sit Sværd.

"Den Mand, som befriede Danmark, medens I dandsede ved Keiserens Hof, men som I nu har forladt og forraadt" — svarede Svend Trøst bitter — "og vil I vide hvo der gav mig dette Bæрге" — tilføiede han med et dristigt Slag paa sit Sværd — "det var den Fyrste, der stod Thronen nærmest og var den værdigst — han, der mandelig hævede sin Arm mod Danmarks Fjender, medens I lærte at spille Skak og lege med Hjerter, som med Tro og Love, ved det falske Keiserhof."

"Nu seer jeg, man har fuldelig Ret, Sti!" — sagde Baldemar og vendte sig fra den forvovne Ridder med et truende næsten frygteligt Blik — "det er kommet vidt med Dumdriftigheden og Løseløsheden i Danmark. Har min Broder slike Tilhængere, er hans

Fromhed ikke at stole paa. — Slog Grev Geerts Morder Jer til Ridder" — tilføiede han, og vendte sig atter mod Svend Trøst — "saa hold Jer nu til ham og deel hans Skjæbne! I er fra denne Time fredløs, hvor jeg raader. I mener vel, jer Frændes dumdristige Daad har gjort al Verdens Fyrster rædde for det jydskke Ridderstab; men giv Tid! det er endnu ikke alle Dages Ende."

Med disse Ord forlod Kongen hastig Haugesalen med Sti Andersen. Svend Trøst stod alene tilbage med Haanden paa sit Sværd og i en frygtelig Spænding. "Fredløs, hvor han raader!" — gjentog han — "her vel altsaa med? — Ha, hvad Andet ventede jeg? Sandheden maatte han dog høre. — Men nu herfra! — Er der Gnist af Trofkab og Erlighed tilbage i Danmark, skal den Junker aldrig hyltes paa Viborg Thing." Han gik med hastige Skridt ud af Haugesalen, for sieblisklig at forlade Sønderborg; men i de andre Sale var der næsten Trængsel blandt de talrige Bryllupsgjester, og han maatte standse sin Jil. For at komme til en Udgang, skulde han gjennem Riddersalen, hvor den unge Konge nu allerede stod, munter og spøgende, hos sin Brud mellem Damerne og nogle fremmede Riddere. Svend Trøst vilde skride dem forbi; men Kongen havde seet ham og traadte ham med et besynderligt Smil i Veien. "Lad mig foresille Jer for eders tilkommende Dron-

ning, min vakre frimodige Ridder Trost!" — sagde han hastig med et satirisk Smil og førte ham frem for Prindsessen — "Der seer I et udvalgt Exemplar af vort unge jydskke Ridderskab, ædle Prindsesse!" — vedblev han i tvetydig Epoetone — "Denne unge Mand har allerede givet mig en overraskende Prøve paa den Eigesfremthed og ædle Oprigtighed, der udmærker vore tilkommende Undersaatter. Det er en Frihedens og Edelmødighedens Ridder af første Skuffe."

Svend Trost syntes et Dieblif noget forlegen, og Prindsessen vidste ikke hvorledes hun skulde forstaae denne Unbefaling. Hun gjengjældte Ridderens tause Silfen med et af de sædvanlige Smil, som Enhver kan udlægge som han vil. Men nu havde Svend Trost fattet sig; han tede sig pludselig ligesaa beleven og fri, som den muntre Konge og de fine Hofmænd, idet han skjulte sit Hjertes Bitterhed i en ironisk Begeistring over den Lyksalighed, han her var saa lykkelig at være Vidne til, og som nu fra Kong Baldemars og Dronning Selvigs Bryllupsfal vilde udbrede sig over hele Danmark "med Trofskab og Broderkjerlighed, med usminket Oprigtighed og retfærdig Paaskjennelse af de største fædrelandskke Bedrifter." Det var som en hævnende Mand lagde ham alle de Ord paa Tungen, der indeholdt den meest skjærende Modsigelse til hvad han saae i denne Bryllupsfest og

hvad han meente, Kongen selv lønlig maatte føle i sin dyrtkjøbte Lykke. Det faldt ham ikke vanskeligt at bevare en vis Lethed i Tonen og en Artighed i den berømmende Spot, som skuffede de Windviede. Damerne og de fine Hofmænd syntes at tage det Altsammen for gode gjængse Hof=Varer; men Prindsessen rødmede, og hver Braad i Svend Trøsts Artigheder ramte den unge Konge heelt føleligt, medens han dog smilte med stolt Ligegyldighed. Han afbrød hastig den ubeleilige Underholdning med en tvungen Speg og rakte sin Brud Armen, for at fere hende til en Dands. Med Kongen og hans Brud fulgte den hele hyldende Skare af Damer og Hofmænd; men Svend Trøst fortsatte, tilsyneladende rolig, sin Gang gjennem Ridder salen.

"Besatte Menneſte!" — hvistede Eti Andersen ham i Øret i Forbigaaende — "Eg nu, som I har redet! — Jeg kan ikke meer redde Jer."

Svend Trøst agtede ikke derpaa. Han havde seet Kongen skifte Farve ved den dristige Ironie i hans Lykenskningsstale, og han følte en hemmelig Glæde over dog maaskee at have vaakt en Nemesis i hans Sjæl. Nu saae han Baldemar dandse med det livligste Ansigt igjen ved den stolte Prindsesses Haand, medens Brudgommens Opmærksomhed dog syntes fængslet til hiin smukke rågisse Brudepige, og Ridder Følqvad Lovmandson atter lønlig forfulgte Bruden

med sine brændende Blik. Svend Trost forlod Riddersalen med en bitter dæmpet Latter. Han vidste ikke selv hvor han gik hen, og Sti Andersens Advarsel klang nu først tydelig i hans Sjæl, da han saae en Række bevæbnede Krigere for sig, og man spurgte ham i barsk Tone hvor han agtede sig hen.

”Ud — ud i det Frie!” — sagde han, og saae nu først, at han stod i een af de indre Slotsgaarde ved en Gitterport, der førte til Slottets Fængselsbygninger.

Vagten saae mistænkelig paa den fremmede Ridder og gjorde ham opmærksom paa, at han endnu var i det Frie, men var paa Veien til Fangetaarnet. Han vendte hastig om og fordybede sig i den dunkle Baggaard, medens han søgte en Udgang til den store Slotsgaard og Stalden, uden atter at betræde det ham forhadte Slot. Han fandt endelig Udgangen og stod i den ydre Slotsgaard ved Fruerstulofstet. I det han her standsede et Dieblik, for at betænke sig, herte han en deilig qvindelig Stemme, som sang:

”Nu vil jeg være i saa mørkt et Huus,

At jeg seer hverken Ild eller Ljus” — —

Det var Visen om Kong Valdemar den Store og hans ulykkelige Søster, som døde i Dandsen med sin strenge Broder. Den Vise havde han ofte i sin Barnsdom grædt over med den lille Agnete paa Bjærns-

holm, og nu forekom det ham, som det var Agnetes
deilige Stemme, der sang. "Agnete!" — udbred
han — "Jomfru Agnete! er det Eder?"

Vinduet flirrede over hans Hoved i Fruerstu-
loftet, og han saae ved Fakkellyset i Slotsgaarden
den samme fortryllende Skikkelse, han sidst havde seet
paa Halb, men som dengang ikke vilde kjende ham
og ikke kaldes Sti Andersens Datter.

"Fly, fly, Svend Trost!" — hvisttede den kjære
velbekjendte Stemme — "J er i stor Fare."

"Jomfru Agnete!" — gjentog han — "J her?
og J kjendes ved mig og vil nu dog redde mit Liv fra
disse smilende Ulve?" —

"Fly! skynd Jer!" — vedblev den venlige Røst
ængstelig — "J skal kastes i Taarnet. — Jeg har
hert Faders strenge Bud til Portvagten."

"Eder's Fader? saa vil J nu dog hedde hans
Datter? — nu, han atter er en Tyrans Haand-
langer" —

"Jeg har ingen Fader og ingen Ven i Verden"
— led atter den skønne Jomfrustemme fra Vinduet —
"men bryd Jer ikke om mig! — For Himlens
Ekyld! fly!" —

"Jeg gaaer ikke af Stedet, om det saa koster
mit Liv, fer J siger mig, om J endnu har mig kjær,
som i vor Barndom — eller jeg har drømt om Eder
som en affindig Daare alle mine Dage" —

"Ne! tænkt aldrig meer paa mig, Hr. Ridder!"
 — led nu Jomfruens Stemme mere fremmed, men
 ligesom bævende. — "Jeg skal ægte Ridder Podebusch
 eller gaae i Kloster."

"Kongens Yndling? hiin Kobler fra Rügen!"
 — udbrod Svend Trost forfærdet — "vil J da ægte
 ham?"

"Nei, aldrig! Derfor sidder jeg indelukket her. —
 Jeg vil døe i Klosteret."

"Sig mig kun, har J mig kjær, skjenne vel-
 signede Aagnete! og — saasandt jeg lever! J skal
 hverken ægte Hr. Podebusch eller døe i Klosteret."

"Fly! fly! — Man kommer!" — hviskede den
 bævende Stemme. Vinduet lukkedes hastig over ham,
 og det skjenne Udsigt var forsvundet. Svend Trost
 blev staaende og stirrede op til det lukte Vindue. Han
 troede at høre Sti Undersens Røst indenfor. Men
 nu led der Jodtrin af mange Krigere og Rasken af
 Vaaben i Nærheden. Han drog et dybt Suk og for-
 lod den usikre Plads. Han gik langs med Slots-
 muren i den stærkeste Skygge hen mod Stalden. Her
 fandt han sin Hest og trak den ud af en Bagdør,
 som han spærrede efter sig. Hesten var endnu sadlet
 fra hans forrige Ridt. Det var første Gang, han
 saaledes havde forsemt sin Hests Pleie. Han svang
 sig strax i Sadelen og reed ud af den ubevogtede Bag-
 gaardsport til Fjeldet og Marken. Neppe var han

dog kommen hundrede Skridt fra Slottet, ser han bemærkede en Flok Ryttere, der ilede ud af den almindelige Slotsport og lod til at forfølge Rogen. Han benyttede sit Forspring og foer bort som en Pæl i Natten.

Formælingsfesten paa Sønderborg var endnu ikke forbi. Biskop Svend havde tidlig trukket sig tilbage fra den verdslige Larm til sit Studerekammer i et affides Havehuus, der kun beboedes om Sommeren, naar der var mange Gjester paa Slottet. Her sad han ved et Bord med en Lampe og endeel Skrifter for sig, og han syntes at ville tilbringe den festlige Nat med vigtige og alvorlige Arbejder. I disse Sysler blev han nu afbrudt, idet en ung Ridder traadte ind til ham med et forstyrret Blik og en næsten fortvivlet Lidenskabelighed i det særdeles smukke men blege Ansigt. Det var Ridder Folqvard Lovmandsen, den eneste Søn af Drost Lovmand eller Lovgiver, som hans afdøde Fader Drost Peder Hessel undertiden kaldtes af Almuen. Den unge Ridder havde den hele Dag været i en lidenskabelig Spænding, som ikke var undgaaet den strenge Biskops Opmærksomhed. Den geistlige Herre havde ogsaa hert Røgtet om Ridder Folqwards formeentlige Kjærlighedsforhold til Prindsesse Helvig, og at der idetmindste fra den unge Riders Side ikke gik Røg af Branden uden Ild, havde den fromme Herre nu troet sig overbevist om. Bisper

havde været Ridder Folquarbs Skriftefader og Læremester i boglig Konst. Han havde i sin Ungdom været en god Ven af hans afdøde Fader og siden altid taget sig faderlig af Sønnen. Inden han forlod Bryllupsalen, havde han givet den forstyrrede Ridder et alvorligt Vink og bedet ham komme hid i denne Time. Nu stod det ophidsede unge Menneske for Bispfen, men uden at sige et Ord. Bispfen rakte ham sin Haand, og han trykte den heftig til sine Læber.

"Jeg har jo neppe seet dig i alle disse Dage, min kjære Søn!" — sagde Bispfen — "og det er nu dog over et Aar, du har tumlet dig om her paa de farlige og slibrige Hofvele, uden at lade høre fra dig. Du har dog vel ikke forsoemt dine boglige Konster? Har du intet Forsøg i den ædle Ethica eller udi Logica at meddele mig? slike Syssler berolige og forædle Sindet og afdrage det fra den forføngelige Verdens Forvildelser og Fristelser.

"Ak, nei, jeg har kun digtet en Sang, fromme Fader!" — svarede Ynglingen — "men den forstaaer Ingen i Verden, uden jeg selv."

"Saa er der vel ingen sund Logica og Forstand deri, min Søn!"

"Det kan gjerne være, der kun er liden Forstand deri for Andre" — svarede den unge Ridder, og opløstede sit kjække Hoved — "men det veed jeg, at min Sjæls Liv og Tanke har jeg begravet deri, og

naar jeg engang skal opstaae af min Grav paa den yderste Domsdag og sriste for den Alvidende al min hemmelige Synd og al min Qual og alt mit Haab i denne forunderlige Verden, saa har jeg ingen anden Rest, end denne Sang, der nu Dag og Nat toner i min Sjæl, men som intet Menneſſe i Verden kan eller skal begribe.”

Bispen rystede paa Hovedet. — ”Hvad der er reent og klart i os, pleier ikke at sſkye Lyset eller være merke Taler for de Fromme” — sagde han betænkelig — ”Jeg er bange, du bedrager dig selv, min Sen, og gjer selv Merket i din Sjæl til din Afgud. Lad here hvad du mener, der skal saa stor Viisdom til at forstaae!”

”Er hver Menneſſeſjæl ikke sig selv en Gaade? fromme Fader! og hvorledes ſkulde en Række af Ord kunne udtomme den uendelige Rigdom i vor uedelige Sjæl? Dersom jeg havde min Strængeleeg ved Haanden, ſkulde jeg maaskee kunne antyde Eder hvad jeg mener, men hvad intet menneſſeligt Sprog har Ord for. Dog — vil I nøies med de Toner, jeg har i mit eget Bryſt, og mere lytte til Tonerne, end til de fattige Ord, ſkal jeg gjerne paa denne Maade nedlægge mit hemmelige Skriftemaal i eders Sjæl.”

Bispen nikkede, og det unge Menneſſe begyndte nu med dæmpet Røst og bævende Læber paa en underlig hemmelighedsfuld Elſkovsſang, som endnu to

hundredre Aar derefter var alle hemmelige og ulykkelige
 Gisternes Indlingsfang, og selv, som en ganske ny
 Vise, opskreves af det 16de Aarhundredes Damer.
 Hans veemodige Stemme fik stedse mere Liv, og
 de dunkle Ord bleve til de skønneste Toner paa hans
 Læber, medens hans Dine snart fyldtes med Taarer,
 snart tindrede af en lidenskabelig Dristighed og et for-
 tvivlet Mod, der trodses Dval og Død. Det var
 som hans Sjæl var en deende Drn, der med for-
 brændte Vinger svang sig op mod den Sol, der
 fortærte den.

I Fjersningen saae Bispen med deeltagende Bee-
 mod paa ham, medens den unge Ridder med bævende
 Stemme halv hvissede, halv sang:

"Lad fare, min Sjæl! din høiest! Attraa!

"Lad fare saa stolt en Begjære!

"Lad sidde den Frugt, du ikke kan naae!

"Bespør dig ret aldrig mere!

"Hvi bærer du Bed saa til det Baal,

"Som dig kan selver brænde?

"Naar det opstander, oplues det vel

"Og staaer ei til at vende.

"O ringe Creatur! elendige Trost!

"O fattige Haab og Sinde!

"Som ei var værd at have den Lyst,

"At Solen skulde over dig skinne!"

Men nu blev hans Stemme fastere; nu tindrede hans Blik af et vildt dristigt Haab, medens han i et livligere og hastigere Tonefald vedblev:

"Hvi siger du det umuligt være,

"Som alt kan skee og hænde?

"Ejelden tiendes Bud kan Meget bære,

"Umuligt til muligt vende.

"Aldrig sidder Frugten saa høit paa Dvift,

"Som modnes af Solen om Sommer,

"At den jo falder engang for vift,

"Gud give, inaar det kommer!

"Aldrig sidder Falken saa høit paa Fald

"Og Dyrene er aldrig saa vilde,

"At de jo maa frygte dem for et Fald,

"Om Jægerens Raad ere snilde.

— "Min Styrke er større, end du forstaaer:

"Jeg den usynlig følger;

"Jeg er ei ene; ihvor jeg gaer,

"Tryk Bagt mig altid følger.

"Et villigt Fængsel og lystig Svang!

"Let Byrde, som gjerne drages!

"Sød er den Graad, som endes med Sang —

"Kort Nat, som lystig dages!" — —

"Ak ti, Glendige, med de forbyrne affindige Tanter!" — afbred Bispen ham bekymret — "den Sang, du dremmer, der skal ende din Graad, den

gruer jeg for. — Den lystige Dag, du skifter i din
Synds og Forvildelses Nat, forfærder mig, naar
jeg tænker paa din Fremtid."

Men det unge Menneske hørte ikke hans Ord;
han vedblev med stigende Begeistring og høiere Røst:

"Hvi skal jeg ei forsøge det Baal,

"Som kan baade slukke og tænde?

"Det lædskes af Dug, som brændes af Sol —

"Trods dem, det kan forvende. —

"Hvi skulde jeg frygte den Livets Nød,

"Som mig kan holde i Live?

"Kort er den Evang, ringer' den Død,

"Som mig kan Livet give." — —

"Ti, ti! Jeg veed Alt, Ulykkelige!" — udbød
nu Bispen og greb hans Haand — "Din Sang saa-
velsom dine Dine skjuler kun slet hvad Enhver kan
see der foregaaer i dit daarlige Hjerte. Har du din
Salighed kjær, min unge Ven! saa sluk den Brand,
der lønlig fortærer dig! Har du dit unge Liv kjær,
saa forlad det danske Hof! see aldrig meer den op-
høiede Dame, du veed nok!"

"For mit Livs Skyld flygter jeg ikke" — svarede
Folqvard heftig — "jeg er mig ingen Forbrydelse
bevidst. Min høieste Glæde og Dval maa min Sang
og mit Blik røbe for al Verden, som for Eder; men
endnu har min Tunge ikke nævnet det for-nogen Men-
neske sjæl."

"Sæller ikke for hende?" — spurgte Bispen.

"Nei, ved den levende Gud, fromme Fader! hvor skulde jeg have vovet det? jeg har jo heller aldrig talt med hende uden Bødner."

"Godt, min kjære Søn!" — sagde Bispen beroliget — "saa er Ulykken, Gud skee Tak, mindre, end jeg frygtede. Men — du maa bort: ei blot dit Liv — din Sjæl er i Fare."

"Hvad er mig Livet, hvor hun ikke er!" — vedblev den lidenskabelige Yngling — "for min Sjæls Saligheds Skyld var det daarligt at flygte: al den Salighed, jeg kjender, er i hendes Nærhed og i Glandsen af hendes fortryllende Dine" — —

"Ufguderie, min Søn! hedensk gruelig Forblindelse! — Dienslyst, Kjædslyst" — —

"Forsynd Eder ikke, fromme Herre!" — afbrød den unge Ridder ham med stolt Hestighed — "saa er det ogsaa Synd og Ugudelighed, naar I knæler for den hellige Jomfru og tilbeder den rene Salighedens Moder" — —

"Med disse unge Hjerters Casuistik er der dog ingen Udvei" — vedblev Bispen — "Jeg kjender den Uffindighed; men jeg veed Raad derimod. Er din Følelse saa from og reen, som du troer, saa viis mig det! Er det ikke dig selv og din egen Dienslyst, du elsker, men den Sjæl, du formastelig forguder, saa kan du dog ikke ville gjøre din egen Ufgud ulykkelig?"

"Gud forbarme sig! hvorledes mener J? ærværdige Herre!"

"Er du da saa forblindet, at du ei kan see, hvortil en saadan Lidenfhab fører? Kjender du saa lidet til de Store og Mægtige i Verden? mener du, Iversyge, Mistanke og krænketh Stoltthed ei kan bringe Retfærdighedens Skaal ud af Egeværget, selv i den bedste Haand, Folk og Riger kan betroe deres Skjæbne? Dnsker du at leve den Dag, da du hører om Eplid og Tvedragt i det danske Kongehus — og for din Skyld? Vil du, for at møtte dine blødagtige Dine med et smukt Billede, der dog kun opfylder din Sjæl med Uro og Fortvivlelse, eller, hvad værre er, med syndig og ugudelig Lyst — vil du, for et saadant usfelt selvsygt Velbehag, forstyrre et maaskee ellers tilfreds Familieliv og ei blot selv vove Liv og Ære, men maaskee bringe Skjændsel og Livsfare over det Hoved, du med sværmerisk Glæde kunde dee for?"

"Store Gud!" — udbød Folqvand og blev dødbleeg — "en saadan Mulighed kan J tænke Jer? til et saadant Uhyre skulde hun i sin stolte Forblindelse have henkastet sig!"

"Dem ikke ubilligt om den Fyrste, Danmark vil betroe sin Lykke, men du nu er paa Vej til at forraade! — kunde han blive uretfærdig og grusom i sin Fortørnelse, var det menneskeligt" —

"J har Ret" — tog Folqvard Ordet — "jeg var den usleste Ridder i Danmark og ikke den store Drost Peder's Søn, kunde jeg bringe en saadan Ulykke over hende. J har forfærdet mig, fromme Fader! Jeg drager herfra i denne Time. Jeg seer kun endnu engang hendes fortryllende Dine i Lysset af disse rædsomme Brudekjærter — og saa — farvel Liv og Glæde i denne Verden! — Godnat!" Han vilde styrte bort; men Bissen greb kjærlig hans Haand.

"Modtag nu min bedste Betsignelse, min værdige Peder Hæsfels Søn!" — sagde Biskop Svend glad og reiste sig, medens han lagde sin Haand paa Folqvards brændende Hoved — "Nu seer jeg, det er ingen lav uædel Videnskab, der fortærer dig, om det end er en ulykkelig Wildfarelse. Fat mandigt Mod, Søn! og lær at bruge det Liv, du nu ringeagter! brug det til Fædrelandets og den store Herres Tjeneste, der gav dig det! En christen Ridder maa ikke blot føle og drømme — han maa handle" — —

"Vel, Herre Bisp! det vil jeg ogsaa" — udbrød Folqvard, stolt og bestemt — "bliver end denne Konge, J har hentet os, min Fjende derved. — Hvor er der nu Handling og Bedrift i Danmark, uden under den ædle Ebbesens Banner, om han end er fordømt i de Mægtiges Raad, og selv af Eder" —

"Bogt dig for den Wei, Søn!" — sagde Bissen og traadte studsende tilbage — "Lad dig ikke

blænde af den falske Glands! Miskjend heller ikke hvad der endnu er dig dunkelt i min og Kongens Fremfærd mod Ebbesen! Jeg havde en Gjerning til dig i den retmæssige Landsherres Tjeneste; jeg vilde vise dig en daadrig Vej til Hæder og Lykke" — —

"Fromme Fader!" — afbrød Folqvard den statskloge Bisp med et skarpt Blik, og greb hans Haand — "J har viist mig den Afgrund, jeg stod ved, og hvori jeg var nær ved at styrte den Sjæl, jeg tilbeder; men — tilgiv mig min Tvivl! — staaer J ikke selv her paa en slibrig Grund? og leder J denne frygtelige Konge rettelig?" —

"Næst Guds Bistand, Søn!" — svarede Bispfen alvorlig og foldede sine Hænder — "disse onde Tidens Sviig fordrer Raad, som ikke ethvert fromt og ærligt Hjerte strax i sin Genfold kan billige; men, med Raadelysets og den hellige Lands Bistand! vor unge vise Konge vil tilsidst faae Ret for Den, der klogelig veier Tider og Omstændigheder. Cras nobis respondebit justitia nostra — der kommer en Dag efter denne, og den skal aabenbare vor Retfærdighed" — —

"Det maa jeg lide, Hr. Bisp! J præker over min Yndlingstext for det unge Menneffe" — led nu Kongens muntre Stemme fra den aabne Dør, og saavel Bispfen, som Ridder Folqvard traadte studsende tilbage. — "Hvad er her ellers paaferde?" —

vedblev Kongen — "hvad har I for hemmelige Ting at afhandle med denne blufærdige Herre, som følger mig og min Brud med saa deeltagende Blik idag, uden dog endnu at have bragt os sin Lykensfning?"

"Tillad mig at forestille ham for Eder, som en udmærket Mands Sen, Herre Konge!" — tog Bispen hastig Ordet med rolig Fatning — "Eders heilsalige Farbroders troe Ven, Droft Peder Hessel, var denne unge Mands Fader, og jeg haaber, Ridder Solqvard vil træde i sin ædle Faders Spor og blive Eder en ligesaa tro og hengiven Mand med Tiden, som min nu i Herren hensovede Ven fordem var Kong Menved og det danske Kongehuus."

"Ei, ei! en Sen af den Droft Hessel, som i sin Ungdom var Dronning Agnes's ridderlige Tilbeder?" — sagde Kongen med et tvetydigt Smil. — "Nu ja, han var jo en brav Mand forresten. Det skal glæde mig, vil hans Sen følge hans priselige Fodspor."

"Jeg har udseet ham til et Foretagende, hvortil han behøver eders naadige Orlov" — vedblev Bispen og slog Dinene ned — "jeg har meent, han kunde vise sin Iver og Dygtighed, som eders tilkommende Tjener og troe Mand, ved at give Adel og Almue et Bink om den selvfornegtende Mildhed, hvormed I vil tiltræde Regimentet, for derved at indvirke paa Saand"

fæstningen og berede eders ubetingede Hylsding paa Viborg Thing" — —

"Ja saa!" — afbrød Kongen ham og studsede — "dertil havde dog en ældre og erfarnere Statsmand været meer skicket. Den unge Mand kan tie, mærker jeg vel, og det kan være meget godt til sin Tid; men om han ogsaa kan tale, og uden at sige for Meget, det er en Gjenstand, jeg endnu ikke er saa lykkelig at kjende hos ham. Dog — siden I allerede har indviet ham i den Sag, Hr. Bisp! maa han reise strax. I har min Tilladelse, Ridder Folqvard! men see til, I hverken misforstaaer eller misbruger den!"

Ridder Folqvard saae forundret baade paa Kongen og paa Bispen, der hemmelig blinkede til ham.

"Derfom det vilde behage eders Naade, selv at meddele mig eders Villie, vilde dette Andragende være mig lettere at udføre til eders Tilfredshed" — tog han nu Ordet, medens han med Meie søgte at skjule sin Uvidenhed om hvad der meentes og sin høist forvirrede Sindstemning. — "Den Mangel paa Frimodighed og Verdensklogskab, I synes at tiltroe mig, høie Herre! gjør mig det til et betænkeligt Sverb" — —

"Det maa I selv om. Jeg har nu ikke Leilighed til at tænke paa Eligt" — afbrød Kongen ham med et skarpt Blik — "selg denne værdige Herres Forholdsbregler! hans og eders er Ansvarret. — Gud

befalet!" Derpaa vendte han sig fra Ridder Folqvard, der med en forvirret Hilsen og blussende Ansigt styrtede ud af Døren.

"Hvad var der i Veien med eders unge Klient?" — spurgte Kongen, da han var ene med Bispen — "Han er den anden danske Ridder, man iasten har forestillet mig. Skal jeg af disse Herrers Udsærd slutte til Resten, maa det unge danske Ridderstab lide af Feber eller Hjernebetændelse."

"Med Ridder Folqvard er det paa en Maade Tilfældet, Herre Konge!" — svarede Bispen — "han lider virkelig af en feberagtig Uro i det unge Blod, som jeg intet bedre Raad veed imod, end siebliklig Virksomhed, og netop i et saadant Andragende, der fordrer Besindighed og Klogskab. I skal see, mit Balg var ei slet. Den unge Mand vil vist ikke gjøre min Tillid og Anbefaling Skam."

"Det vil Tiden vise" — svarede Kongen med et ubestemt Blik. — "Nu om andre Ting! Jeg er fast træet af Gjegleriet her idag. Jeg fik Lyst til at tale et Ord med Jer i Genrum. Jeg har nu bragt det Offer, Statskonsten og Danmarks Lykke fordrer. Det var min egen Plan, som eders. Jeg har Intet at beklage mig over. Jeg er nu bundet til en Gemalinde, som kun rækker mig Haanden, for at kaldes Dronning af Danmark. Det vidste jeg. Maaskee har hun endogsaa en anden Yndling i Hjertet. Det

vidste jeg ikke. Men, lad gaae! Om mit eget Hjerte kunde jeg maaskee ogsaa have Et og Andet at skrifte. — Dog, det er Fjas og Gjeglerie tilhobe. Paa Hjertesager forstaae I geistlige Herrer Jer ogsaa kun slet. Alt gaaer endnu ret godt, som sagt. Min Broders Egenindighed ligger mig kun paa Hjerte. Den Betænkning har gjort mig disse Dages Lyksalighedsmaaske noget besværlig. Det var min Agt, som I veed, at udlese ham strax af Grevernes Fængsel, uden alle Betingelser; men nu mærker jeg, han har et Partie, og det af forvovne, farlige Sværmere.”

Kongen meddeelte nu Bissen sin Samtale med Svend Træst og hvorledes han havde fundet det fornødent at give Befaling til den trodsige Ridders Paa-gribelse, for at han ikke skulde udbrede sin fjendtlige Stemning blandt Folket og bringe Ottos Tilhængere til at modsætte sig Hylvingen.

”Det smerter mig” — svarede Bissen betænkkelig — ”dog sliig Strengthed er maaskee nødvendig for en kort Tid. Selv med eders Herre Broders Frigivelse maa det vel under disse Omstændigheder beroe, til Hylvingen er forbi og eders vigtige Thronbestigelse sikret. For Landets og Rigets Skyld maae vi nu Alle opoffre, hvad Nøden fordrer — og, Herre Konge! eders Offer er neppe det mindste; dog — med Guds Bistand vil det føre baade til eders og Danmarks Lykke” —

"Det vil ogsaa Tiden Lære" — sagde Kongen afbrydende — "i alt Fald, I skal aldrig høre mig klage. Hvad jeg selv har villet, vil jeg aldrig plage mig med at fortryde. — I raader mig altsaa dertil?" — vedblev han — "I vil ikke ansee mig for en hjertesløs Broder, naar jeg nu lader Otto blive, hvor han er, til jeg, uden Fare for Land og Rige, kan udlese ham og lade hans Afvigelse beroe paa hans eget Lume?"

"Efter hvad jeg herer, maa jeg ansee det for en sørgelig Nødvendighed, Herre Konge!" — svarede Bispen med et smerteligt Suf — "I handler ikke her blot i eders egen Sag og kan ikke følge eders egen Lyft og de broderlige Tilskyndelser i eders Hjerte; det gjælder Thronens Sikkerhed og Danmarks Lykke baade for denne og de kommende Slægter. Her maa den Enkeltes bedste og skjønneste Duffer heimodig opoffres for Fædrelandet og Alles Vel" —

"Godt! det maa da saa være. Nu ingen Skrupsler meer derover!" — sagde Kongen hastig — "Har I opsat Amnestie-Brevet?"

"Her ligger det, min naadige Konge! Det gjør eders Hjerte som eders Klogskab Vre. Derved vil I strax vinde hele Folkets Hjerte. Jeg har med eders Tilladelse selv udstrakt eders heimodige Tilgivelse til dem, der nu frygte for Følgerne af de forrige Dages Lovløshed og Dumdristigheden med eders ullykkelige

Herre Fader. I dette Stykke handler I visere og forsonligere, end eders høifalige Farbroder, den ellers ædle og priselige Kong Menved, og — sandelig! Det er skjønnere at tilgive, end at straffe og forfølge.”

”Godt!” — sagde Kongen og nikkede — ”hvad der kan vindes ved et Pennestreg, behøver jeg ikke at udøse Blod for.” Han gjennemlæste hastig det Document, Bispen rakte ham. ”Vel! Forglemmelsesacten gjælder Alle — undtagen Ebbesen og hans Venner. De maae være og blive mine Fjender. Det har I selv beseglet. Falder han ikke for Geerts Sønner, maa han forfølges. Dog — dermed har det ingen Hast.”

”Det er dog sørgeligt, Herre Konge!” — tog Bispen atter Ordet med bekymret Ansyn — ”og det ligger mig svært paa Sinde, at selv de største Foretagender i vor ulykkelige Tid maae mangle den Reenhed og Klarhed, der kan bortfjerne alle Tvivl i den Gudfrygtiges Sjæl og besegle Folkenes Lykzalighed med den høieste Sandheds og Retfærdigheds Indsegl. Sverken Ebbesens vigtige Daad eller den statskloge Plan til Danmarks Frelse, jeg selv med Eder har maattet billige og besegle, kan jeg kalde reen og uden Plet for Guds Ansyn. Det er vor syndige Tids Forbandelse, at den kaster sin Skygge over Alt, og at ingen Sjæl, der vil tage Deel i Tidens Handeler, kan udgaae reen fra dens Besmittelse.”

"Gjer Tiden om, fromme Hr. Bisp!" — sagde Kongen med utaalmodig Raffhed — "omskab Jorden til et Himmerig, om I kan! tænk saa paa at gjere os til Helgene, der kan staae i Glorie og med Palmer i Tidens Bog, som de hellige Martyrer i eders Vildebibel! Vil I følge mig fremdeles paa min knude-rede Vei, min gudsfrygtige Herre! saa plag mig aldrig med eders Skrupler over hvad der eengang er skeet eller bestemt! Gjer mig saa mange Indvendinger, I vil, mod hvad jeg endnu ikke har besluttet! men ikke en eneste om hvad der er afgjort! — hvorledes skulde jeg ellers faae Tid til at bringe Rede i dette Chaos?"

"Tillad mig dog et Dnske, Herre Konge!" — vedblev Bispnen — "det gjælder eders egen tilkommende Lyksalighed og gjer, saavidt jeg veed, intet Brud paa hvad I allerede har besluttet" — —

"Hvad er det? sliig frem, Hr. Bisp! men fat Jer fort! man savner mig. Ridder Podebusch venter mig herude med et artigt Gudinde-Dyotog."

"Al! vogt Jer for falske Guder og Gudinder, naadige Herre!" — udbrod Bispnen ivrig — "især for disse rügenske Sedskende! det var netop dem, jeg vilde bede Eder give Afsted og ikke bringe med Jer til Danmark" — —

"Hvi saa? Bisp! — spurgte Valdemar og redmede — "hvad har I mod de vakkre underholdende Meennesker?"

”Hvad den eenfoldige Almue drømmer om Koglerie og Fortryllelse, er vel kun Overtro og Levninger af Hedenstabet” — vedblev Bissen — ”men skulde jeg tiltroe Mennesker sliq overnaturlig og djævelsk Koglekonst, maatte det være denne rügiske Herre og hans forferiste Søster. Tro mig, Herre Konge! de lægge Snarer for eders ungdommelige Hjerte; de vil hverken bringe Eder Lykke eller Velsignelse med til Danmark” —

”Lad mig om det, min gode Bisp!” — afbrød Baldemar ham hastig og loe — ”skulde jeg finde min Sjæl engang besværet af de Trolddomskonster, I frygter for, skal jeg maaskee henvende mig til Jer i Skriftestolen — men skal jeg udholde alt det Brøvl, her nu vil blive, inden jeg faaer de urolige danske Hoveder under een Hat — saa kan jeg ikke undvære muntert Selskab og noget Smukt at see paa idetmindste.” Derpaa forlod Kongen hastig det eensomme Haugehuus, og Bissen herte, at han i Slotshaven blev modtaget af en Festsang, hvori en særdeles deilig qvindelig Stemme med en fremmed men fortryllende Selvklang fremhævede sig, med en henrivende Magt over Sind og Sands.

Disse Toner gjorde selv et forunderligt blandet Indtryk paa Bissen. Han lyttede længe med uroligt Velbehag og spændt Opmærksomhed paa den fjælne smeltende Sirenesang, der efterhaanden tabte sig i det

Fjerne og blandede sig med en eenlig Nattergals Skovskluf i den stille Sommernat, medens en Natugle fra Slotstaarnet forenede sin skjærende og sergelige Hylen dermed.

Det var silbdigt. Brudeblusfene udsluktes i Slots-
haugen, og efterhaanden forstummede den sidste Lyd
af Musik og festlig Larm paa Slottet. Biskop Svend
blev siddeende i dybe Tanker ved sin Lampe og syntes
hverken at have No til Studering eller Hvile. Han
foldede ofte sine Hænder og bad, ligesom i Dvivel og
Kamp med sig selv, og der trængte sig dybe Suk fra
hans bekymrede Hjerte, idet han snart nævnede Kon-
gens, snart Ebbesens og Prinds Ottos Navn. Og
saa for Svend Trest, som han troede fangen paa
Slottet, og for den unge Ridder Folquards Forvil-
delse var han inderlig bekymret. Det begyndte alt at
dages, da han slukkede sin Lampe og begav sig til sit
Sovekammer. Det vendte ud mod den ydre Slots-
grav og Landeveien. Han aabnede Vinduet, for,
inden han lagde sig til Hvile, at indaande den friske
Morgenluft. Ridder Folquard reed nu langsomt bort
fra Sønderborg; men han saae ikke til Haugehuus
Vinduet, hvor Bispen stod og tilvinkede ham sin Vel-
signelse. Den unge Ridders Ansigt var vendt mod
Dagningen, og han sang nu med dæmpet Rest:

"Ekin, Sol, du klare, med kraftigt Ekin!

"Lænd op den, gjerne vil tændes!

"Udsmelt som Sneed ved Varmen din

"Det Haab, som saare længes!"

"Thi der er Ingen i Verden til,

"Der dig dit Hjerte kan tvinge,

"Udtagen Een — om du saa vil —

"De Andre er alt for ringe."

"Gud hjælpe os for de Forelstedes Logica!" —
 sukede Bispen og rystede paa Hovedet — "Vor
 Herre bevare hans Forstand og frelse hans forvildede
 Sjæl!" Under dette Hjertesuk luffede Bispen Vin-
 duet og gif til Ro, medens Ridder Folqvard reed
 som en Drommer hen ad Veien og fortsatte sin Gl-
 skovs Sang.

Inden han endnu havde endt denne Sang, der
 røbede en besynderlig Uklarhed og hiin fortærende Vi-
 denskab, der ei engang var sig sin egen Usalighed
 bevidst, blev han indhentet af et Par andre unge
 Riddere, der ligeledes forlode Sønderborg og droge
 til Jylland. Den ene var Sti Andersens Søn, den
 teileløse Ridder Ofte Stisen, som Faderen gjerne
 vilde danne til en fin og klogtig Statsmand, uden
 at det dog ret vilde lykkes. Saavel denne lystige
 Herre, som hans uadskillelige Ven og Drikkebroder,
 Ridder Peder Andersen, herte til de selvraadige Ari-
 stokrater, der i den lovløse og kongeløse Tid havde
 sluttet sig til Ridder Bugge paa Hald og fundet sær-
 deles Behag i det raske ubundne Liv, man hidtil

havde ført, med Sværdet til sin Lov og sin egen Willie til Landeret. Efter Sti Andersens Tilskyndelse havde dog disse Frihedsriddere fundet sig i at tilbyde den unge Konge deres Tjeneste. Som Bryllupsgjester paa Sønderborg, vare de blevne saa indtagne af Prinds Baldemars raske muntre Væsen og den suilde Opmærksomhed, han havde hændret dem med, at de nu, som hans ivrigste Talsmænd, droge forud, for at berede hans Hyliding og udbrede hans Berømmelse blandt deres urolige Venner. I den nye Regjerings Planer troede de sig allerede med hændrende Fortrolighed indviiede, og saavel til Ridder Bugge paa Hals som til mange andre anseelige Riddere i Jylland havde de vigtige Hilsener og halve Løfter baade fra den formaaende Sti Andersen og tildeels fra Kongen selv. Endnu halv berusede af Bryllupsvinen og al den Ære, man havde viist dem, tumlede de deres Heste med overgiver Lystighed, og medens den lidensfabelige Ridder Følqvard drømte sværmeriff om sin hemmelige Elskov, sang Dffe Stisen plat og lystig bag ved ham en bekjendt Parodie paa Ridderligheden og den romantiske Helteaand:

”Ramund gik sig i Stuen ind

Alt til den netteste Skræder:

Hør du Skræder, baade faur og fiin!

Vil du gjøre Ramund Klæder?

Hvorfor ikke det? sagde Skræderen —

Da gjør du meget vel, sagde Ramund den unge.”

Hans Rejsefammerat loe af fuld Hals og stemte i med, og nu skrege de begge i raar Svirebrodertone:

”Halotredsfindsthye Alen til Buretoi,

Dg femten til Bureremme!

Det skal du gjøre mig stærk og dros,

Om du skal Burerne somme.

Dette er mig meget trangt, sagde Ramund,

Seg kan ikke skræve min Gang, sagde Ramund
den unge.

Ramund gik sig ved salten Hædbred” — —

”De 11,000 Jomfruer omfavne mig!” — raabte Ridder Stifsen og holdt inde med den overgivne Sang — er det ikke vor elskovsflagne Ridder Folqvard, der rider! Hei, Folker Spillemand!” — vedblev han i fortrolig Spøgetone og slog ham paa Skulderen — ”flagrer I som en blindet Nattergal fra Bryllups-gildet og synger Miserere, medens der nu messes Gloria i alle raske Patriots Hjerter?”

”I maa nok see Solen dobbelt paa Himlen, mine Herrer!” — sagde Folqvard og betragtede begge de overgivne Ridders Solskins-Ansigter og lykkelige Blis.

”Hvad Andet? Folqvard! tredobbelt, om I vil” — svarede Stifsen og svingede sin Hat — ”Nu er det ikke Tid til at sukke for Maanen over de knipske Jomfruer — nu kommer der jo atter hei lys Dag til

Danmark med Kong Atterdag og den grønne Skjær-
sommer."

"Gid der kun kom Glæde og Kjærlighed med,
Landsmand!" — sukkede Folqvard — "og fremfor
Alt dansk Ærlighed og Trofast!"

"Ei, hvor vil I hen?" — tog Hr. Etison
atter Ordet med en skjelmst Mine — "Hvo kan bringe
større Glæde og galantere Kjærlighed med sig, end
en rask munter Brudgom, som har lært Konsten ved
Keiserens Hof? Hvor ærligt han vil holde sin Brud-
gomstro, det kommer jo forresten hverken Jer eller os
ved; men den Tro, han vil love os ædelige Landsens
Herrer, den skal det danske Ridderskab nok lære ham
at holde, med samt hans Haandfæstning."

"Saa maae vi først lære selv at holde Malen ved
Salen" — mumlede Folqvard — "see til, I ei
pynter Jer et Fastelavnsris! Dem, han først vil tugte,
bliver nok os Riddere; dog derom vil vi ikke tale,
før I har faaet disse Dages Rums heelt ud af eders
hede Pander."

"Ei! hvad er det for Kjætterier, Folqvard!"
— raabte den runde rødmsede Peder Andersen —
"har ei engang vor statskloge Bisp faaet Jer om-
vendt? Er I bleven stokblind af den ubegribelige
Deiligheds-Glands, I sukker for? Lad den Fugl
Phoenix flyve og fang Jer en anden! saa har jeg
gjort mange hundrede Gange, uden det har taget paa

mit Hulb. Tag nu baade Hoved og Hjerte iagt og hjælp os at gjøre lyst for vor nye Kong Salomon!”

”Jo, I er mig de rette Vendekaaber!” — udbød Folqvard — ”for en Maaned siden vilde I sprænge Junker Ottos Taarn og føre ham til Hylbing paa Viborg Thing; men nu blæser I alt i Trompet for hans siffige Hr. Broder; den Herre forstaaer Konsten, at angle Kroner med Menneskehjertes.”

”Omvend dig, vilbsfarne unge Menneske!” — svarede Hr. Stifsen i pudseerlig Præketone — ”Vi har alle været Syndere og paa gale Veie; men nu er jeg og min gode Ven blevne satte og fornuftige unge Mænd, der kan bruges i Statsfager og engang sidde i Kong Baldemars vise Raad, saagodtsom Biskop Evend og min meget formaaende Herre Fader. Kom I ogsaa til Forstand, Folqvard! og lad fem være lige! Det nytter dog ikke, vi stampe mod Braaden, og Verden bliver ikke et Haar bedre ved alle Suurmulerier. Denne lystige Konge skal nu bringe Liv og Lystighed i os Alle. Sidder den Guds Engel, I sukker for, paa en Herreborg eller i et Kloster, ei hvad! saa sig frem, og vi skal ærlig hjælpe Jer at tage hende med Storm, paa frie Ridderes Viis. Vor lystige Landsherre vil maaskee selv sige Ja og Amen til sliig Spas.”

Ridder Folqvard blev blussende rød; men den rundfindede Peder Andersen udbød i en høi Latter.

"Nei, Kammerat! dertil siger Kong Baldemar aldrig Ja og Amen; derpaa kan J bede de 11,000 Jomfruer savne Jer tilbede. Hvor har J havt eders Dine, Ofte Stisen! har J for de smukke Brudepiger da ikke seet hvad enhver ædru Karl kunde see paa Folqvard med et halvt Die. Den Herreborg, hans Hjertes udvalgte Dronning kommer til at throne paa, vil jeg aldrig raade vor elskovsflagne Ven at sætte sin Fod i, naar han ei vil lade sit Hoved i Stikken. Alvorlig sagt, Ven Folqvard!" — tilfæiede han — "See til, J ikke kommer den Sol for nær, J allerede har sjunget vel heit og kjæsent om! — Den brænder Jer, Gud bede mig, til Afse. Vor unge Herre har Falkerine i Hovedet og ingen Lyst til andre Kroner, end den synlige."

"Ho, ho!" — udbød Stisen og gjorde store Dine.

"Den Sol, J advarer mig for, drager jeg nu bort fra" — svarede Folqvard med et lynende Blik — "og fra Falken med, der snart vil hakke Jer de blinde Dine ud af Hovedet. Gjer J kun denne Baldemars Hyltingsreise til et Triumphtog, om J kan! men den Seier, der skal gaae forud, før det er Tid at raabe Victoria i Danmark, den vil jeg nu hjælpe Landets troe Venner at vinde paa egen Haand." Med disse Ord sporede Folqvard sin Hest og reed i Fjirspring fra dem. De to lystige Riddere løe, medens de dog

beflagede den ubehændige "Dronning-Elster", der ikke snildere vidste at skjule sine skuffede Forhaabninger eller søge den rette Wei til Hæder og Lykke, som de selv nu troede heelt sikkert at have fundet.

Baldemars forestaaende Hylдинг og det statskloge Egteffab, hvormed han havde sikket sig Kro-
nen, var nu mellem Pintse og St. Hans-Dag Gjen-
standen for hele Danmarks Opmærksomhed. Enhver,
der gjaldt for at have Forstand paa Statskonsten,
lovede sig store Ting for Land og Rige af en saa for-
standig ung Fyrste, der lod til at kunne underordne
sit eget Hjertes Fejelsler for Statsklogten og Rigets
Vel. Prinds Ottos Venner havde opgivet alt Haab;
deres Partie var ogsaa for lidet til at gjere sig gjæl-
dende. Den heirestede Beundring over Niels Ebbes-
sens dristige Daad, man for en Maaned siden havde
hørt allevegne baade blandt Høie og Lave, tog nu
mærkelig af, og Opmærksomheden for denne Folkets
Helt maatte vige for hvad der syntes vigtigere.
Blandt Almuen gjaldt dog Ebbesens Navn endnu
meer, end nogen Fyrstes. Den Ridder, der slog den
kullede Greve, var i Bondens Dine Landets vigtigste
Mand, og saasnart man hørte, han af Fyrsterne og
de Store var overladt til sig selv og truedes med en
frygtelig Hevnfeide af Geerts Sonner, strømmede der
betydelige Skarer af jydskke Bunderkarle til Brattings-
borg, for at vove Liv og Blod for Geerts Banemand

og Danmarks Befrier. Men herom bekynde man sig kun lidet blandt de heiere Stænder. Man kaldte nu Geerts Drab et heldigt og dumdriftigt Foretagende, der kunde have sin Rytte; men den nye Konges Talsmænd sandt det i sin Orden og meget fordeelagtigt for Land og Rige, at denne Bedrift og dens Følger betragtedes som en privat Strid mellem en jydsk Herremand og Greverne af Holsteen = Rendsborg. Det var en Sag, der maatte gaae sin egen Gang, hed det, og hvorfor man ikke kunde sætte Kronen og Landets Belsærd i Bøve.

Uagtet der nu paa en Maade var Fred i Landet, ifølge Forliget i Lübeck, saae man dog ikke sjelden tydske Krigerfkarer drage frem og tilbage mellem de jydskke Borge, der tildeels endnu vare i Panteherrernes Hænder, og snart var Ebbesens Navn igjen paa Alles Læber med Rytet om de Seire, han paa egen Haand tilkæmpede sig over Geerts Sønner.

Et. Hans-Dag, den 24de Juni, var der en stor Folkemasse samlet i Viborg og dens Omegn, men med det glædeste og fredeligste Udseende. Kong Waldemar havde modtaget Stændernes Hylдинг paa Viborg Thing. Han havde, uden mindste Indvending, med et muntert Smil beseglet sin Haandfæstning og lovet Stændernes Udsendte Alt, hvad de fordrøede. Ridder Bugge fra Hals med de anseeligste jydskke Ridere og Prælater vare tilstede. De havde alle mod-

taget smigrende Beviser paa den nye Konges Gunst, og vare henrevne af hans indsigtsfulde Ytringer og indtagende Artighed. Han havde samme Dag udstædet sin milde Forsoningsact over alt det Forbigangue, og den store Hyldingsfest endtes nu med et heitideligt Te Deum i Viborg Domkirke.

Paa Thinget havde man dog blandt de fjernest staaende Bønder hørt enkelte misfornøiede Stemmer, som havde raabt Junker Ottos Navn og fordret ham til Konge; men de vare strax blevne overdevede af det almindelige Hyldingsraab for Baldemar. Og saa Ebbesens Navn syntes man at have hørt hist og her blandt Bønderne, uden at dog Noget tydelig havde tilkjendegivet hvad dermed meentes. Da nu Kongen mellem Biskop Svend og Sti Andersen, blandt sit talrige Følge af tyske og danske Riddere, traadte ud af Domkirken og steeg til Hest udenfor Kirken, for strax at drage videre til Hylдинг over hele Landet, blev han atter hilset med et larmende Hyldestraab af de talrige Folkeskarer, der med nysgjerrig Trængsel opfyldte Stadens Gader og strakte sig langt ud ad Nalborgs Veien. Kongen gjengjældte disse Bisaldsraab med indtagende Mildhed, og Alle syntes berusede af Glæde over den smukke raske Konge. Men længst udenfor Stadsporten, hvor den egentlige Folkestimel var ophørt, stod en Flok alvorlige Bønder, der for detmeste vare bevæbnede og over dobbelt saa talrige

som Kongens hele Følge. De toge ogsaa deres Hatte og Suer af, da Kongen drog forbi; men af dem hørte man intet Hyltingsraab. De raabte derimod Alle som med een Røst: "Frihed for Junker Otto! kongelig Beskyttelse for Ebbesen!"

Kongen studsede; men han fattede sig siebliflig. Han vinkede venlig til Bønderne med et meget lovende Nik. Nogle af de nærmeste i Flokken svingede strax Suerne i Lusten og raabte Hurra for Kongen, hvilket snart istemtes af de Fleste. Blandt denne store Flok Misforneiede, der nu dog beroliget adspredtes, saae man to Riddere i fuld Rustning, men med aabent Hjelmgitter. Det var Evend Trøst og Ridder Folsqvad Lovmandsen. Ingen af dem unddrog sig Kongens Opmærksomhed. Han saae skarpt paa dem begge og afnedte dem paa sin egen uimodstaaelige Maade en visnok taus og kold Hilsen. De holdt her begge tilhest med endeel Evende; men Kongen og hans Følge var neppe draget dem heelt forbi, førend de to dristige Riddere næsten befandt sig ene paa Veien og rede bort i en modsat Retning.

Paa Brattingsborg saae det imidlertid heelt alvorligt ud. Efter adskillige Sciervindinger over de unge holsteenske Grever, var Niels Ebbesen vendt tilbage til denne sin bedst befæstede Borg, hvor han i tre Uger havde været indesluttet og beleiret af den rasende Grev Henrik. De Beleirede havde gjort

hyppige Udfald, og der var forefaldet mangan blodig Fegtning udenfor Borgen; men hver Afsten havde Ebbesen trukket sig tilbage bag Brattingsborg Mure med et stedse ringere Antal Krigere. Nu var hans lille troe Skare saaledes sammensmeltet, at han ikke længer kunde tænke paa noget Udfald, men maatte indskrænke sig til at afflaae de idelige Stormforsøg af den overlegne og forbittrede Fjende. Grev Henrik havde viist den meest rasende Tapperhed ved ethvert Angreb; men med sin ungdommelige Hidtsighed gjorde han kun Kampen vildere, uden endnu i Krigskonst og Besindighed at kunne maale sig med den rolige Ebbesen. Geerts stolteste Søn snyste af Harme over de mange betydelige Tab, han havde lidt. Hans Broder Claus var nu kommen ham til Hjælp med nogle hundrede Ryttere og med de Beleiringsmaskiner, han hidtil i sin ubændige Jær havde forsmæct. Nu var Borgen først efter alle Krigskonstens Regler ængstet, og Brattingsborg trueedes med et afgjorende og tilintetgjorende Angreb, medens Svend Trost og Ridder Folqvard rede mismodige fra Viborg Thing, og det blotte Syn af den nye Konge syntes at have fortrængt enhver anden Forestilling hos den store Hob.

En Afsten gik Niels Ebbesen med et dæmpet Suk ned fra Skandserne paa sin beleirede Borg. Han traadte heelt alvorlig ind i sit Værelse og betragtede tvende aabne Brevskaber, der laae paa hans

Brev. Det ene var en Afskrift af Hyltingsbrevet, Biskop Svend havde overbragt Junker Valdemar, og hvorunder Ebbesens eget Navn stod først blandt de tre danske Riddersmænds, der havde tilbudt ham Kroonen. Det andet var en Afskrift af Forligene i Spandau og Lübeck, hvorved den nye Konge forpligtede sig til at være alle Deres Fjende, som havde Deel i Geerts Drab. Dette sidste Document var med et stolt lidenskabeligt Feidebrev oversendt ham af Grev Henrik. "Hm!" — sagde Ebbesen med et bittert Smil og rullede begge de mærkelige Brevstaber sammen — "Det Vidnesbyrd om vor Tids Nøds skal glemmes til Efterslægten. Den Skat skal man udgrave engang under Brattingsborgs Ruiner." Han forvarede Papirerne i et Hul i en stor grundmuret Pille. Nu herte han sin Hustru synge for Vænnene i Amnestuen med sædvanlig Rolighed, og det var som hendes urokkelige Tillid til Retfærdighedens og den gode Sags Seier gav ham den Sindbro tilbage, han et Dieblis savnede. Idet han nu vendte sig om, saae han Deren til Borgens underjordiske Løngang aabnet, og en hoi Vindestikkelse stod for ham i det dunkle Lenkammer. Et sortebrunt Ansigt og et Par vildt funkende Øine kom tilsynne under den smudsige Hoveddug, tilligemed et sort filtret Skjæg.

"Genduls Nander vil frelse Jer, Herre!" —
 lod den sorte Svends Røst, og den forklædte Skytte

gjorde et Glædeshop, hvorved Skjærterne næsten flet ham om Drene.

"Hm! dig, gale Bolle!" — udbød den alvorlige Borgherre forbausset, og traadte et Skridt tilbage — "bliv mig fra Livet med dine hedenske Mander! Jeg troer saa lidt paa dem, som paa Vind og Veir — og Menneskehjelp" —

"Saa er I meer vantro, end jeg, Herre!" — afbød Bolle ham — "hvem skulde Mennesker kunne hjælpe uden de stærke Livets Mander i Kjød og Blod og det mægtige Staal?"

"Guds er Manden og Magten" — sagde Ebbesen — "men det Folk, den Retfærdiges Land har forladt, stoler jeg ikke paa. Har nu Danmarks Folk, med Bisp og Konge og alle de Mægtige paa Jorden forladt mig, som en fredløs Udaadsmand, vil jeg give mig Gud i Bøld og døe. — Imorgen vil jeg falde med Sværd i Haand paa den sidste Steen af mit Borg, som en fri christen Ridder; men af dine Mander eller Djæble vil jeg ikke frelses" —

"Ei heller, strenge Herre! naar de komme som brave danske Mænd og med eders egen raste Søstersøn i Spidsen?" — spurgte den Sorte og loe.

"Det er en anden Sag, Bolle! Lad kun dine søre Talemaader fare! dermed gjer du mig selv den ærligste Hjelp mistænkelig. — Hvad har min brave Svend Trest for?"

"Han og Ridder Folqvard har samlet en Hob raske Kneise. De vil gaae i Døden for Jer. De staae en halv Miil herfra i Skoven. Naar I ved Midnat vil vove et Udfald, vil de falde Fjenden i Ryggen og give Jer en god jydsk Haandrækning."

"Vel! det er en ærlig Sag" — udbred Ebbesen glad — "kan du bringe Budskab tilbage, saa sig dem Tak! Ved Midnat skal jeg gjøre Grev Henrik det Besøg, han mindst venter. Imorgen skulde Brattingsborg falde."

"Denne Gang staaer Brattingsborg vel, og I med, kjære Herre!" — sagde Volle og nikkede hemmelighedsfuld — "har jeg læst rettelig i Bedstemoders Bog, skal Ingen fælde Geerts Banemand, uden den, der springer den Kulledees Sværd — og seer I, Herre! det er nu eders med samt Trolddoms-Stabilkenet, hvor med han altid koglede os Seiren af Haanden." Med disse Ord fremtog den forklædte Svend et stort Slagsværd, som han havde skjult under sine Qvindeflæder, tilligemed det Madonnabilled fra Ibehoe, som var de holsteen-rendsborgske Grevers Seierspalladium, og som Grev Henrik paa sin Faders Begravelsesdag havde taget fra Ligets Bryst og hængt om sit eget.

"Hvad er dette?" — udbred Ebbesen forbausset — "Geerts Sværd og berømte Alenod! hvor kom du til dette Bytte? Volle!"

”J Jern-Henriks Leir — i hans eget Telt, Herre, medens han selv, lidt før Dag, laae en halv Savn derfra og sov. See! nu er disse Sager i eders Bold, Herre! Jeg tænker, J vil ikke forsmaae dem, men passe vel derpaa, helst J nu veed, J dermed har eders eget dyre Liv i jer Haand. Kun derfor gjorde jeg mig den Meie, og det havde nær kommet mig dyrt nok at staae. Jeg vilde bragt Jer Grev Henriks krusede Hoved med, seer J; det laae mig just lige for Haanden; men saa reiste han sig paa Loibænken i Søyne og saae paa mig med et Par Dine, som jeg ikke skjætter om at see anden Gang: for de stirrede livagtig paa mig ligesom den kullede Greves, da hans Hoved laae ved vor Fod og gloede paa os i Maanestinnen.”

”Jy, Bolle! — du er en Bøddelsjæl og dumdriftig Kansmand. — Mener du, jeg vil hœle med dig og beholde dette Tyvegods?”

”Gjer hvad J vil, Herre! det er eders egen Sag, om J vil leve eller dee” — svarede Bolle fortrydelig — ”men jeg meente dog, jeg havde forskyldt lidt bedre Tak for det Konststykke, end at skjældes Guden fuld” —

”Du har Ret — du har meent mig det godt, Bolle!” — svarede Ebbesen og klappede ham paa Skulderen — ”du har vovet dit Liv for at redde mit, ffete det end af dum Overtro og paa en Maade, jeg

foragter. Men det siger jeg dig" — tilføiede han med streng Alvor — "havde du lumskelig myrdet min tappre Dødsfjende i Sevne og bragt mig hans stolte Hoved, som du tænkte paa — ved den retfærdige Gud! jeg havde til Tak derfor ladet dit eget sorte Hoved bringe til Fjendens Leir med samt dit Ransgods."

"Hm! det maa nok have ahnet mig, strenge Herre!" — svarede Volle og nikkede — "for jeg blev saa ræd for Grev Henriks Hoved og stive Dine, som det gjaldt mit Liv, hvis jeg tog det med. Derfor lod jeg det ogsaa sidde, og listede mig bort med hvad jeg havde bjerget, inden han blev levende eller kom til Forstand. For de Dine, han slog op paa mig, var der ikke denne Verdens Liv og Forstand i, men des meer af de Dødes. Hans Krigsmænd havde jeg gaaet i Sevne med Sulla Sults stærke Ord. Jeg vilde hugget Hovederne af en god Slump til Gode morgen; men jeg var bleven lidt ræd, som sagt, og det ahnede mig nok, det var ikke efter eders ridderlige Røgebog, hvorvel det igrunden havde været lige saa reent og ærlig en Sag, som vort raske Nattebesøg i Randers" — —

"Satan!" — udbred Ebbesen heftig — "vil du besmitte min Ridderære i min egen Sjæl, fordi jeg havde dig til Bevøiser hin store Nat! — Dog nei, Volle!" — tilføiede han roligere — "jeg holder

dig hverken for nogen Djævel eller Herremester; men du er en raa forvildet Hedningsfiæl; du kjender hverken den levende Gud eller hvad en christen Ridder kalder Ære. — Gaf strax tilbage den Bei, du er kommen! Siig de brave Landsmænd Tak! Ved Midnat skal Fjender som Venner høre Ebbesens Trommer før vi mødes.”

”Godt! strenge Herre!” — svarede Bolle og trak paa Skuldrene med et pudseerligt Smil — ”Eders Dyd og Ære forstaaer jeg mig rigtignok ikke paa, og det maa jeg tilstaae: eenfoldige Folk, som mig og mine Fige, kunde det aldrig falde ind at lade tromme for os, naar vi vilde overrumple vor Fjende; men det er nu eengang eders Maade, og I har viist, det lader sig gjøre. For jer Liv og Lykke maa I nu selv raade. Tro mig, Herre! Byttet, jeg har hentet Jer, kan bringe Jer Liv eller Død, eftersom I selv lyster. Det er eders med al Ære. Den faldne Ridders Vaaben tilhøre jo altid Seierherren. Saasnart vi høre de berømte Trommer, I har sat eders Dyd og Ære i, skal I høre paa vore Kbhorn og Dreslag, at Genduls Mander ere vaagne til jer Bistand.” Derpaa sprang den sorte Svend ned i Længangen og var forsvunden.

Ebbesen stod længe taus og betænkelig med Geerts store Sværd og Madonnabilledet i Haanden. Han opleftede det berømte Feltherresværd, hvorfor

hele Danmark nylig havde skjælv. "Hm!" — sagde han ved sig selv — "hvad skal Erobrerens Jernspir i den Haand, der kæmper for Frihed?" Han kastede Geerts Sværd hen paa Bordet og lagde Mariebilledet derover. Efter et Ord til Gaardsfogden, traadte han siden ind til sin Hustru i den huuslige Værestue. De, der her saae Ebbesen saa Timer før den nye blodige Nattekamp, der ventede ham, fristedes til at ansee hans beleirede Borg for en stille Fredens Bolig, medens dog de Brattingsborg Krigsmænd fleb deres forhuggede Sværd, og der paa Borgherrens Befaling skete de alvorligste Forberedelser til Nattens farlige Bedrift.

I Grev Henrik's Leir udenfor Brattingsborg Mure var der nu fuldkommen roligt. Alt var beredt til den afgjørende Storm, der ved Dagens Frembrud skulde begynde. De ved Beleiringsmaskinerne udmattede Krigere skulde nu styrke sig ved Søvn og Hvile til Kampen og den Erobring, der skulde gjere den følgende Dag mærkelig. Grev Henrik selv havde lagt sig til Hvile i sit Telt; men hans urolige Sjæl forbed ham at sove. Det dumdriftige Ran forrige Nat af hans Blodhevnere Sværd og hans fyrstelige Huses Palladium havde den hele Dag opfyldt ham med Harm og Uro. Han laae i den stille Sommernat paa sit Feltleie med aabne Dine og glødede af Længsel efter Morgenen og Hevnens Time. Nattblusset brændte udenfor Teltet, og to Skildvagter hvistede

ængstelig om den formeentlige Trolddom, der sidste Nat havde koglet deres Kammerater i Søvn og ført dem i Ulykke.

"Det har været den lede Satan selv" — hviskede den Gne. — "Uden Djævelens Hjælp havde aldrig de Danske faaet Bugt med vor store Greve."

"Derom er der ingen Tvivl, Landsmand!" — svarede hans Kammerat — "Enhver veed jo, denne Ebbesen har forskrevet sig til den Sorte med Sund og Haar. Mange har jo seet ham livagtig ved hans Side. Fer Accorden er udlebet, komme vi dog ingen Bei med ham. Vi hente os kun blodige Pander ved hver Dyst."

"Men maaskee kan den Accord være ude imorgen" — bemærkede den Første — "saaledes som vi nu har ham i Klemme, skal han neppe med Djævels Bold slippe derfra."

"Pas paa, vi komme dog tilfört" — hviskede den Anden — "Vore unge Grever maa kagle saa rask, de vil, de skal æde mangen Skjæppe Salt, før de blive halv saa kloge og stærke som deres Fader. — Og nu er hun jo Fanden i Bold — vor hellige Frue fra Isehøe — uden hende kunde jo gamle Geert selv aldrig vinde Seir over Dansken. Havde han bare havt hende hos sig hiin forbandede Aprils-Nat i Randers! saa skulde den jydsk Satan aldrig krummet et Haar paa hans Hoved."

"Nu ja, det kunde vel være, helst der ikke var Stort at krumme" — sagde den første Krigsmand halv skjemtende — "men lad os ikke møde for høit, Kammerat! mærker Jern-Henrik vor Snak, er han istand til at lade vore Hoveder lige Stjerner hist blandt Søvnetryernes fra sidste Hundevagt."

Grev Henrik havde hørt nogle Ord af Skildvagneternes Samtale udenfor Teltet, og var fareet forbittret op i Leiet. Han syntes i Begreb med et overilet Hovedingsbud; men han betænkte sig og lagde atter sit glødende Hoved tilbage paa Feltleiet. "Hm! Jernet, Ingen skal bøie, maa være koldt" — mumlede han. Senved Midnat faldt han i Blund; men han havde neppe lukket sine skarpe Dine, før han vakte af en fjern Trommehvirvel og Skildvagtens Raab: "Fjenden, Herre Greve! Fjenden! — Trommerne fra Randers!"

Grev Henrik sprang i fuld Rustning op fra sit Leie og foer ud af Feltherreteltet. Han kaldte forbittret sine Krigere til Vaaben, under de stedse stærkere Trommehvirvler og Forposternes Larmstrøg. Inden man endnu vidste hvor Fjenden var, og inden Grev Henrik og hans Broder havde faaet samlet de søvndrukne Krigsmænd, saa man Beleiringsmaskinerne ved Søen i Brand, og Wagten, der skulde bevogte dem, flygtede med Forsærdelse ind i Leirens Midte. Grev Henrik svang sig paa sin Stridshingst

og havde udstedet vigtige Befalinger til Leirens Forsvar, da en flygtende Forpost-Kriger til hans store Forbauselse bragte ham hans Faders lange Sværd og det berømte Madonnabilled.

"Fra Ridder Ebbesen, Herre Greve!" — sagde den skjælvende Kriger — "jeg var den Første, der faldt i hans Vold hist ved Søen; men han gav mig fri og bød mig bringe Jer dette. Hvad hans ringeste Svend tog med Tyvehaand, medens J sov, vil han selv tage med Staalhandske, naar J er vaagen; det var hans Ord. Men fly, Herre, fly! — her er Dævelskønster i Spillet — her er Fjender baade for og bag og allevegne — her, her!"

Greve Henrik havde hængt Guldfjæden over sit Brystharnisk og Sværdet ved sit Bælte, uden at mæle et Ord, medens hans lynende Blik foer frem og tilbage i den mørke Leir, hvor Fjendens Trommer og Lurer led fra begge Sider med Raabenklang og dobbelt Hærraab. Nu faldt hans harmfunklende Blik paa Krigeren, der havde bragt ham de vigtige Elemodier og som uagtet den overhængende Fare syntes at vente en viebliklig Belønning. "Den Første, der flyer eller lader sig fange i min Leir, er dødsens" — raabte nu den jernhaarde Henrik, og hans Faders Slagsværd foer ham af Skeden — "har du glemt det Bud i din Skræk? feige Udsling!" Med disse Ord fløvede han Panden paa den forfærdede Flygtning og

reed frem over hans Liig. — "J Kreds, Karle!" — bed han strengt og opløstede sin Malmrøst — "den, der viger et Fødsbred uden Orlov, skal døe paa Stedet."

"J Kredsorden!" led det fra Høvding til Høvding; men inden den befalede Forsvarsstilling var indtagen, bred Fjenden ind fra begge Sider paa de urolige Kriger-Flokke, og rundt om dem stod Leiren i Brand. Grev Henrik selv og hans Broder vare i faa Diebliffe saaledes indklemte mellem deres egne Krigsmænd, at de hverken kunde komme frem eller tilbage med deres steilende Heste. De søgte forgjæves ved Raab og Trudsel at bringe Orden i de larmende Klynger, der trængte sig sammen i en forvirret Knude og selv forhindrede hverandre i at forsvare sig. Et hastigt Tilbagetog var den eneste Redning; men et betydeligt Blodbad var alt anrettet, inden Grev Claus kunde formaae sin rasende Broder til at redde sig selv og Hæren ved det ham saa piinlige Feltherreraab: "tilbage!" Endelig led dette Ord fra Grev Henriks fraadende Læber; men Tilbagetoget var dem nu fast umuligt. Gbbesen trængte frem fra Søsiden med besindig Kraft i sluttet Slagsorden, medens Svend Trost og Ridder Folqvard med den jydskke Bondehær omsleiede den brændende Leir og udbredte Skræk og Ddeløggelse blandt de tilbagekastede Krigermasser. Det var næsten Morgen, da det

endelig lykkedes de unge Grever at redde sig selv og deres Adelsfylking, ved at hugge sig gennem den svageste Arm af Bondehæren, og nu fulgte Resten af Grevernes Hær deres Herrer.

Da Solen stod op over Brattingsborg Sec, mødtes Ebbesen og Svend Trost paa den ryddede Leirplads og ilede glade i hinandens Arme. Der var ingen levende Fjende meer at see, og Brattingsborg var reddet. Ogsaa Ridder Folqvard rakte Ebbesen Haand og lykønskede ham med stille Glæde i det blege veemodige Ansigt; men den sorte Svend sprang lystig om mellem de brændende Telte og plyndrede de rige hollsteenske Ridderses Liig, under en vild Takketsang til Gønduls Mander.

"Sluk Branden! seerg for de Saarede!" — bed Ebbesen — "Byttet skal bevares og deles — Hælvten er Krigsfolkets, Hælvten Landsherrens."

"Kongens?" — gjentog Svend Trost — "hvad tænker I paa, Morbroder! han har jo Fred med vore Fjender, men truer Jer med Undergang."

"Derfor er han ligefuldt vor Landsherre" — svarede Ebbesen — "det er kun i Kronens og Danmarks Navn, jeg fører Sværdet."

Saa snart det Nødvendige var besørget og en Flok Udridere udsendt, for at give Ngt paa den flygtende Fjende, reed Ebbesen fra Mand til Mand gennem Bondehærens Rækker og rakte hver Krigsmand Haand

med Tak og Roes for deres Kjærlighed og Kjæthed. Hvor han viste sig, hvirvlede Hatte og Suer i Luften under et vældigt Hurraraab.

"Her, Fa'er Ebbesen!" — raabte en rast Bønderkns, der reed frem som hele Flokkens Ordfører — "vi drage nu med Jer den hele Sommer, hvorhen I vil føre os. Saalænge her er en Fjende i Landet, vil vi ingen Anden lystre, end Jer, om vi saa skal hænges derfor tilhobe. Det har vi Alle lovet og svoret som een Mand ved hellig Knud og alle Helgen."

Denne Yttring ledsagedes af et høit og eenstemmigt Bekræftelses-Udraab af den lille frivillige Bønderhær.

"Tak, Børn, Tak! i Landets og Kronens Navn!" — svarede Ebbesen — "Jeg skal føre Jer ærlig mod Danmarks Fjender saalænge Gud under mig Liv og Kraft, hvad Tak vi saa faae for det tilfammen."

Der blev nu rigelig sørget for Krigernes Pleie, og man drog ind paa Brattingsborg med saa Mange, der kunde rummes. De Andre leirede sig i hvad der var reddet af de fjendtlige Telte, og Luften gjenleed af Sang og Glædesraab den hele Dag.

Alf Evend Trost og Ridder Følqvard herte nu Ebbesen Alt, hvad de vidste om den nye Konge og hans Sindelag. Evend Trosts Beretning var den mindst trostelige, og Ebbesen blev heelt alvorlig til-

mode. ”J Guds og hellig Knuds Navn! mine troe brave Venner!” — sagde han dog rolig — ”vi vil gjøre hvad vi kan for Landets Befrielse og den danske Thrones Tryghed, uden at bekymre os om hvad der i Fyrsternes og de høie Herrers Raad maa kaldes Ret eller Uret. Den fine Statsklogt forstod jeg mig aldrig ret paa; men jeg veed, det er en ærlig Sag, at vove Liv og Blod for sit Fædreland, og den Tid vil jeg forsvare baade for Gud og Danmarks Folk nu og til evig Tid. De, der føre Vaaben mod Landets Fjender, ere visseelig Landets troe Sønner, hvad enten de nyde Lovens Beskyttelse og Landsherrens Gunst eller ikke.”

Derpaa slog man sig til Ro paa Brattingsborg den Dag, og der feiredes en Seiersfest, hvorved Ebbesen var saa tilfreds og glad, som endnu Ingen havde seet ham siden Geerts Fald. Hans stille Huusfrue fyldte Fæstbægrene for ham og de troe Venner, og rundt om det befriede Brattingsborg led de jydskke Bønderkarles Jubel med Hædersraab for Ebbesen, som deres og Danmarks bedste Ven og Fader. Svend Trøst glemte den Dag hvad der laae tungt paa hans Hjerte, og der tindrede selv en Gnist af Glædesild i Ridder Folsquards mørke glødende Dine. Det var een af de skjønneste og lykkeligste Dage paa Brattingsborg.

Medens Kongen med Biskop Svend og sine Rid-
dere drog hele Jylland igjennem lige til Nalborg, og

derfra over til Sjælland, hvor han i Roestilbe modtog Kongehylдинг af Sjællænderne og de andre danske Deboere, fortsatte Niels Ebbesen, i Spidsen for sin lille kjække Bondehær, paa egen Haand, den mærkelige Feide med de holsteenske Herrer i Jylland. I den nye Regjerings Dine paadrog han sig derved Udseendet af en egenraadig Partigjænger, medens han erhvervede sig en Folkeyndest, som ingen privat Mand i Danmark nogensinde har eiet. Baade paa Brattingsborg og Nørreriis var der den hele Sommer og selv langt ud paa Vinteren et krigerisk Liv og den sterke Virksomhed. Fra begge disse Ebbesens Borge skete der idelige Feidetog mod de fremmede Krigerstyrker paa de endnu pantsatte Kronborge, hvergang hine forhadte Landeplagere vovede at lade sig see, for med Magt at inddrage Skatter af Almuen. Den lille Krig fortos med en Bitterhed og Lidenskabelighed, der stedse gjorde den blodigere. Evend Trosts Jver var heftig; men han savnede Morbroderens Besindighed. Ridder Folqvard higede utaalmodig efter farlig Daad og Bedrift; han var som i en bestandig Feberhede og syntes tidt med vild Hestighed at søge Deden; men Ebbesen reed som oftest ved hans Side og reddede manges Gang hans Liv. Til Grev Henrik selv saae man dog Intet. Han var draget tilbage til Rendsborg; men han rustede sig her af al Magt med lidenskabelig Jver, og det lod dennegang ikke blot til at

gjælde Ebbesen, men Kongen selv og hele Danmark, medens Prinds Otto blev bevogtet strengt, som en Livsfange.

Paa Hald var siden Kongens Hylbing det krigerske Liv ophørt. Ridder Bugge og hans aristokratiske Venner vare fordømmte traadte i Kongens Tjeneste og forholdt sig rolige; men de vare misfornøiede med Alt, hvad der foretoges, og der taltes ofte heit og dristigt mod Kongen og hans Raad i deres Gilder og Jagtselskaber. Man priste derimod den kongeløse Tid, da den frie dristige Ridder uden Fare kunde raade sig selv. Nu ansaae man det dog for klogest, at holde sig fra Ebbesen, som en fredløs Mand, der tilmed plettede sit Adelskjold ved at være Almuehøvding. Ridderne paa Hald droge ofte med stor Pomp paa Jagt, naar Ebbesen med sin graakostede Bondefkare drog ud paa Feidetog. Den stortalende Ridder Bugge trak paa Skuldrene ad Bondehelten, som han kaldte ham, og saa med et fornemt Smil paa den fattige Træstø-Hær, der fulgte Ebbesen med Folkesangen om Toget til Randers og den kullede Greves Fald.

Winterkulden havde endelig nødt Ebbesen til at lade Sværdet hvile og trække sig tilbage til sin bedst befæstede Borg, Brattingsborg. Bondehæren var opløst, men skulde atter samles til Baaren og var

kampberedt hvad Dieblif man saae Blodfanen vate fra Gbbesens Borg.

Man levede imidlertid bag Brattingsborgs Mure paa streng Krigsfod. Vindebroen var bestandig optrukken, og der holdtes aarvaagen Vagt Nat og Dag paa Skandserne. En Flok Udridere var desuden i bestandig Bevægelse. Den sorte Evend var en suib og ivrig Speider, og der kunde Intet af Vigtighed skee i Landet, som man ei snart havde Underretning om paa Brattingsborg.

Paa eet af de sidste Feidetog var saavel Evend Trost som Ridder Følqvad bleven saaret; men ved den omhyggelige Huusfrues Pleie vare de snart blevne helbrede. Juleaften sad begge de unge Riddere i Fruerstuen hos deres Saarløgerinde. Følqvad sad ved Kaminen med en Strængeleeg i sin Haand og stirrede i Flammen, medens han for den deeltagende Huusfrue gjentog hiin londsfulde Elskovsang, som han sang med saa besynderligt et Udtryk, at ingen Kvinde kunde here det uden Taarer. Hans merke Dine glødede, medens han sang; men om Gjenstanden for hans Sange og hans lenlige Elskov var der aldrig kommet noget Ord over hans Læber.

Evend Trost saae den fortærende Lidenskab i Følqvads Blik; han trykte heftig bevæget Ridderens Haand; han var selv denne Aften i en lignende Stemning. Den sorte Evend havde for en Time

siden bragt Nyheder til Brattingsborg: Sti Andersen af Bjernsholm var alt steget saa høit i den unge Konges Gunst, at han var udnævnt til Kongens Hovedsmand og Statholder i Estland; mellem Juul og Nytaar ventedes han paa Bjernsholm med mange fremmede Herskaber; saa skulde hans Datter hentes fra De-Kloster, hvor hun i tre Maaneder havde været indespærret som Novitse. Hun skulde nu, efter Kongens og hendes mægtige Faders Villie, ikke begrave sin Ungdom og Skjenhed i Klostret, men ægte Kongens fortrolige Ven, den smukke Ridder Podebusch fra Rygen, som man vel vidste hun havde givet Afslag tilforn, men hvis Elskværdighed og indtagende Væsen man nu dog troede hun ikke længer vilde modstaae. Nytaarsaften skulde deres Bryllup staae paa Bjernsholm. — Dette almindelig bekjendte Rygte havde sat Svend Trost i en saadan Stemning, at hvert Ord i Folqvards Elskovsang blev et Udtryk for hans egen Qual og Fortvivlelse; men Sangen opluede tillige hans Mod og det lønlige Haab i hans Sjæl, at den skjønne Agnete dog umulig kunde elske nogen Anden, end hendes Barndomsven, hvorvel hun aldrig havde tilstaaet ham det og endnu mindre givet ham noget Løfte eller Haab. ”Ja visselig!” udbød han nu og sprang op —

”Aldrig sidder Frugten saa høit paa Dværg” — —

"Hvordan var det nu? Folqvard! o syng det Vers igjen!"

Ridder Folqvard reiste sig og gjentog med vildt tindrende Blik, medens Kaminilden spillede paa hans blege Kinder:

"Aldrig sidder Frugten saa hoit paa Dvift,
Som modnes af Solen om Sommer,
At den jo falder engang for vift —
Gud give, inaar det kommer!"

"Ret saa!" — udbred Evend Trest — "det kommer — det maa komme — eller det hele Liv er en ussel foragtelig Løgn" —

"Aldrig sidder Falken saa hoit paa Hald" —

"Var det ikke saa? kjække Folqvard!"

"Og Dyrene er aldrig saa vilde" —

— gjentog Folqvard med et Blik, der næsten forfærdede den opmærksomme Huusfrue —

"At de jo maae frygte dem for et Fald,
Om Jægerens Raad ere snilde."

"For Guds og vor kjære Frues Skyld! bedste unge Herrer!" — afbrød Fru Jutta den lidenskabelige Sang — "Lad ikke saa vilde Tanker faae Rum og Røst i eders Sjæle! I er istand til at synge Eder en hidsig Febersot paa Halsen. Staae I ikke der begge som I havde isunde at nedrive den kjære Guds Stjerner af Himlen" —

”Rigtig, ædle Frue! det vil jeg” — vedblev Svend Trost — ”jeg vil nedrive den skønneste Stjerne fra Himlen til mit Bryst, trods al Verdens Stattholdere og Konger. Nu forstaaer jeg eders Sang, Folqvard!”

”Min Styrke er større, end du forstaaer —

”Jeg den usynlig dolger —

”Jeg er ei ene, ihvor jeg gaaer” — —

”Hvad er her paa Færde?” — spurgte Ebbesen med et roligt Smil og traadte ind i Fruerstuen med begge sine smaa Søner ved Hænderne. Den Eine reed paa hans Rastespyd; den Anden legede Blindebuk med Faderens store Hjelm over Hovedet — ”Er det et Fastelavnsspil, I øve Jer paa til den glædelige Jul, mine unge Venner!”

Ridder Folqvard taug beskæmmet, og satte sig atter med blusfende Kinder hen ved Kaminen, hvor begge Ebbesens raske Søner snart sadde til Hest paa hans Knæ og legede dristig med ham, som man saae de vare vantede til. Men Svend Trost greb heftig sin Morbroders Haand. ”Nei, det er hverken Fastelavnsspil eller Juleleeg, jeg tænker paa, kjære Morbroder!” — sagde han ivrig — ”denne Stilhed duer ikke for mig. Vil I laane mig den sorte Svend og en halv Snees Ryttere paa nogle Dage?”

"Hvad har du for? min Søster søn!" — spurgte Ebbesen alvorlig — "du vil dog aldrig være en ubuden Gjest ved Bryllups-gildet paa Bjernsholm?"

"Det Bryllup bliver der Intet af" — udbød Svend Trost heftig — "eller jeg skal ikke see Nytaars Ny tændes."

"Vi har endnu otte Døgn til Nytaar" — svarede Ebbesen rolig — "der kan ske Meget i den Tid; dog husk paa, min unge Ven! det Bryllup gjælder ikke Landets og Rigets Lykke, og her er dyr Tid paa tro og ærligt dansk Hjerteblod i Landet. Sæt dig ned, Svend Trost! det er jo den glade Juleqvæl" — tilseiede han med kjærlig Røst, og indtog selv sin Sønns faderplads ved Kaminen — "saa maae Frøender og gode Venner blive kjent roligt sammen og temme Julebægeret i Kjærlighed og Fred. Hvo veed, om vi saaledes skal sidde sammen nogen Juleaften meer!"

Den alvorlige halv veemodige Tone, hvormed Ebbesen sagde disse Ord, gjorde et besynderligt Indtryk paa den ophidsede unge Ridder. "J har Ret, kjære Morbroder!" — sagde han med dæmpet Røst — "det var stor Synd, vilde jeg forspilde eders Juleglæde. Har nogen Mand i Danmark fortjent en glad Juleaften iaar, saa er det Eder. Men sig mig, kjæreste Morbroder!" — vedblev han atter ivrig — "vilde J betænkt Eder paa at tage Bjernsholm med Storm eller nedbryde De-Kloster, naar eders kjære

Fæstemøe havde sidet derinde og skulde være tvunget til at ægte en Kobler?"

"Dertil kunde Ingen have tvunget min kjække Hustru, selv om hun aldrig havde givet mig sin Tro" — svarede Ebbesen med et kjærligt Blik til den stille Huusfrue — "Men gjer du ikke Regning uden Bert? Svend Trøst! Hvo har sagt dig, det er Evang med det Bryllup? hvad Pant har du paa, at du gjælder meer hos Sti Andersens Datter, end hiin smukke fremmede Hofmand, der nu kappes med Forræderen i Lykke og Kongegunst?"

"Derpaa har jeg Pantet i min egen Sjæl, Morbroder! enten er der ingen Sandhed og Kjærlighed til, eller Agnete maa elske mig ilen, som jeg har elsket hende fra hun var lille."

"Men hun vilde jo ikke kjendes ved dig paa Hals, den Gang hun fornegtede sin forræderske Fader; det kunde jeg ellers lidt hende for, hvis hun ei havde faret med Usandhed og nu vendte Rappen efter Binden."

"Gud maa vide hvorledes det hængte sammen" — sukkede Svend Trøst — "men Usandhed har hun aldrig sagt — det tør jeg døe paa."

"Saa vær du trostlig! saa har du jo kun Pigebarnet selv at holde dig til" — sagde Ebbesen munter — "Er du kun vis i din Sag, kommer du

vel ud af den Rød saagodtsom hiin raske Hr. Anfind i Sverrig."

"Gud velsigne Jer for det Ord, Morbroder!" —
— udbrod Svend Trest ivrig — "hvad en svensk Ridder har vovet, skal Ebbesens Søstersen ei være ræd for, om Agnete saa var en Prindsesse og Sti Andersen fuld saa mægtig som den falske Kong Birger" — —

"Betænk dog den Ting vel, min Søstersen!" —
afbrød Ebbesen ham alvorlig. — "Den Sag, en ærlig Ridder ikke tør sætte sit Hoved paa, regner jeg vel ei til de store og vigtige Ting i Verden; men derfor er ikke enhver Sag stor og ædel, som en ung lidenskabelig Ridder vil vove Livet for. Du har mangengang sat dit krusede Hoved paa Spil, Svend Trest, blot for at kunne sige de Overmægtige et dristigt og trodsigt Ord, hvor Taushed baade havde været visere og gavnligere. I vor lovløse Tid hænger Livet i et Haar, og den høieste Ret er tidt den høieste Uret; men hvorledes Tungen saa vakler paa Retfærdighedens Bægt, den Time vil komme engang, da hver Bedrift med hvert Hjerte og Hoved skal veies rettelig. Lad os ikke glemme det, Søn! og lad os ikke lege Bold med Hjerter og Hoveder, blot for vor egen Morstab eller for en Lykke, som Jugen glæder sig ved, naar vore Dine ere lukte."

Svend Trost taug, blussende rød, og faldt i dybe Tanker. Hans Blik faldt paa Prinds Ottos gylbne Sværd, der nu stod erkeslest i Kaminkrogen, medens den fangne Kongesøn syntes glemt af hele Danmark. Men nu sprang Ridder Folqvard op fra sin Plads ved Kaminen, med een af Ebbesens Søner ved hver Haand. "Den Tid, I taler om, Fader Ebbesen, venter jeg ikke at see" — udbred han med luende Blik — "men saalænge Ebbesens Slægt og Navn lever i Danmark, skal her, vil Gud og St. Knud, aldrig savnes det Sværd, der kan være Tunge paa Retfærdighedens Vægt." — Derpaa lod han de raske Drengene løbe, og de fortsatte deres Leeg, uden at agte paa deres store Legekammerats heftige Tale. "Lad Hovederne kun sidde her saa løse som de vil" — vedblev Folqvard — "Hjertet maae de dog følge, hvad enten Østerslægten vil glæde sig derved eller ikke."

"Kjære, brave Folqvard!" — sagde Ebbesen og reiste sig, idet han venlig lagde sin Haand paa den lidenskabelige Ridders Skulder — "I er bleven mig og Mine en hjertenskjer Ven i disse Kampens og Farens Dage; men der brænder en Ild i eders Sjæl, som I maa dæmpe, hvis I ei vil gaae tilgrunde. Hvad I drømmer og synger om, veed vi Alle, hvorvel I troer, det er en Løndom" — tilføiede han med dæmpet Stemme — "men tro mig, det er Selvsdrag og Hjerte = Skuffelse. Den Drem kan koste

eders Hoved og berøve Danmark engang eet af sine ædleste Hjerter."

"Vi veed det Alle, kjære Folqvard!" — hvistfede den deeltagende Huusfrue og rakte ham med Belsvillie Haanden — "Jeg har selv maaskee gjort Ondt værre, ved at here paa eders smukke Sange; men jeg tænkte, eders Hjerte trængte til sliq Udgydelse og maaskee derved vilde helbredes. Nu tale vi aldrig meer om den Sag. Jeg vil heller være paa Raad med Eder og Svend Trest om Toget til Rendsborg, naar I vil glemme eders egne Sorger for Junker Ottos Frihed og en bedre Konge i Danmark."

"Hvad i al Verden tænker I paa?" — udbroed Ebbesen forbausset og studsede — "har I bygget sliqe Luftkasteller i Fruerstuen? og i den Afstandighed har du bestyrket de unge ubesindige Mennesker, min Hustru!"

"Det var vel ikke umuligere, end Toget til Randers" — svarede Ebbesens Hustru — "helt naar Danmark's Befrier stod i Spidsen derfor. — Hvad hjælper os nu Geerts Fald? Den hjerteløse Tyran, du ryddede Veien til Thronen, lader jo baade dig og den ædle Otto gaae tilgrunde. Dog lad vore Fruerstue=Planer ikke foruroilige dig!" — afbrød hun mild og rolig — "hvad der skal skee, maa du selv, næst Vorherre, raade for. Lad os nu iafsten være glade og trestige!"

Derpaa forlod Ebbesens Hustru Fruerstuen, for at berede Alt til den festlige Aften. Børnene fulgte hende i nysgjerrig Forventning om de smaa Juleastens- Glæder, de skulde overraskes med; men Ebbesen saae forbausset efter hende og paa begge de unge Riddere, der halv forlegne syntes at undvige hans strenge Blik. "Sm!" Jeg har nu faaet et vanskeligere Hverv, end nogensinde" — sagde han med et veemodigt Smil og rystede paa Hovedet — "her er Ungdommen og Dvindehertiet i Komplot sammen, mærker jeg. Det er fast lettere at faae Bugt med sine værste Fjender, end bringe sine egne gode Venner til Fornuft. Junker Otto har jeg kjær som J; men for ham og hans Forbringer kan nu ingen danst Mand drage Sværd, uden at forraade Kronen og Fædrelandet; mærk det vel, mine unge Venner! om det Galsskab vil jeg ikke høre et Ord. Dermed har det vel heller ingen Nød, saalænge J har eders egne smaa Jern i Jlden. Dit Hjertesorg, min kjære Søstersøn, er der dog Raad for, saalænge du har Haab, og Pigen endnu er frank og fri. Men, kjære Folqvard!" — vedblev han alvorlig og trykte den glødende Ridders Haand — "for Eder er der intet Raad i Verden uden at slaae de vilde Tanker bort, som kun kan føre til Ulykke, men aldrig i dette Liv til Fred og Lykke for nogen Menneffjæl. Kom nu, begge mine kjære unge Venner! og lad os temme et Bæger sammen paa

Danmarks Lykke og Fred for alle Tider! Lad os først see Folk og Rige frelst, før vi fortvivle over os selv og vor egen Smule Lyksalighed i dette stakkede Liv! Han, der i denne velsignede Nat lod sig føde i Ringhed til den hele Verdens Frelse, han tænkte jo hverken paa et lyksaligt eller langt Liv for sig selv i denne Timelighed."

Derpaa gik Ebbesen, rolig og mild, med Arzene paa begge de kjære unge Venners Skuldre, ind i Heienloftsaalen, der paa Huusmoderens Foranstaltning allerede glimrede af Lys, og hvor det festlige Julenadverbord stod dækket midt paa Gulvet, medens Børnene med Jubelstrig hoppede og sprang om et lille Bord i Kaminkrogen, der nu af Huusmoderen blev afhylllet og var opfyldt med Julegaver.

"See, see!" — raabte den ældste Dreng og greb et forgyldt Børnesværd — "dermed skal jeg ride til Randers og slaae den fullede Greve."

"Og her!" — raabte den Yngste og buldrede paa en BARNETROMME — "dermed skal jeg vække alle hans Mænd, at de kan here, vi er ærlige Riddere og ikke bange for dem Alle tilhobe."

"Hvem har lært Jer den Leeg? Børn!" — spurgte Ebbesen, og klappede Drengene paa de runde Kinder.

Den Stolthed og Glæde, der tindrede i Faderens Blik, forsvandt dog pludselig, da den ældste

Dreng nu slap Sværdet og greb en lille Dre fra Bordet — ”og med den vil vi saa hugge hans Hoved af” — sagde Drengen — ”saa det skal trille hen ad Gulvet og sige: bommelom! saa glædes Genduls Mander og hjælper os til Seier alle Dage. Den Leeg har vi lært af sorte Volle, Fader! saadan var det jo I bar Jer ad i Randers.”

”Leeg en anden Leeg, Vern!” — sagde Ebbesen med dyb Ræst og blegnede. Det var forbi med hans Munterhed og Glæde. Man satte sig taus og forstemt til Bords. Dog snart vidste den besindige Huusmoder at udlette hiint ubehagelige Indtryk af Bernenes Leeg og Snak, og nu forkyndte Kurens Horn fra Porttaarnet, at der var Fremmede, som ønskede at indlades. En Krigsmand meldte Biskop Jacob Splitt af Ribe, og Ebbesen reiste sig for at modtage sin ærede Gjest.

”Guds Fred og en lyksalig Juul ogsaa paa Brattingsborg, Ridder Niels!” — led Mester Jacobs stærke Stemme i Døren. — ”Jeg kunde ikke drage jer Borg forbi, uden at see ind til Jer. Nu, det glæder mig af Hjertet” — vedblev han og saae sig tilfreds om — ”Jeg seer, I sidder her ret luunt og godt indenfor de sorte Mure og lader ikke Modet falde i Ulykken. Det maa jeg lide. Tu non cede malis, sed contra audentior ito! deri havde den gode Virgilius Ret, hvorvel han var en Hedning.”

"Endnu har vi, Gud skee Tak, paa godt Tydsf holdt Ulykken Stangen, Herre Bisp!" — sagde Ebbesen — "og det skulde gjere mig ondt, om I ansaae mig for en ulykkelig Mand, aldenstund Vorherre og hellig Knud, som jeg haaber, med samt det brave danske Folk ikke har slaaet Haanden af mig."

"Det siger jeg med" — svarede Bissen — "det kan være godt nok at have Kongen og denne Verdens Herrer til Venner; men det er dog tryggere at holde sig til Vorherre og hellig Knud og sin egen Samvittighed, naar den duer noget. Folkets Næst er vel ikke altid Guds Næst — som den hedenske forblindede Verden vil paaastaae — men der er dog Noget i Glæderen, og den Mand, der har et ærligt og gudfrygtigt Folk til Ven, kan neppe have Vorherre til Uven, om han end staaer paa det sorte Bræt hos denne Verdens Guder og Statholdere."

"Tag Sæde, fromme Herre! og lys Belsignelsen over vor tarvelige Madver!" — sagde Ebbesen, heelt vel tilmode, og ferte Bissen til Høisædet ved Bordenden — "just som Vorherre sendte Jer hid, følte jeg Trang til en saadan from og ærlig Gjest og til et træstigt Guds Ord over vort Julebord."

"Det skal I faae, Fa'er Ebbesen!" — svarede Bissen og tog Tonsurkallotten af sit djærve Kæmpehoved. Med foldede Hænder læste han nu en latinsk Bødbøn, som han dog sluttede med en syndig Belsig-

nelle paa Danst. Derpaa tog han Gredstéen i den store Haand og gjorde Bæfled med Jver og god Gyne.

"Skulde I troe det, Herre Bisp! her er endnu Hedninger i Landet" — tog Ebbesen atter Ordet, efterat hans dygtige Gjest havde fortæret et halvt Fad Gred og nu greb det store Sølv=Ulkrus, der stod for ham. — "Jeg har selv et Stykke af en Hedning i mit Huus blandt mine egne Evende; han bilder sig ind, han er en Trolldmand, og nu mærker jeg, han maa have snakket mine Drenges Noget for om sine Koglerier og hedenske Nander" —

"Da er det, min Gud og Skaber, ingen Speg, Sjære!" — udbred Bispfen ivrig og satte Ulkruset hastig fra sig — "lad mig faae fat paa den Karl! Jeg ombender Jer ham i en Haandevending, saa det skal knage i hans Sidebeen."

"Hvorledes, fromme Herre!" — spurgte Ebbesen og studsede — "I mener dog vel ikke med haandgribelige Midler?"

"De ere stundom de allerkræftigste, Ja'er!" — svarede Bispfen og knyttede sin stærke Haand. — "En ret forstokket Hedning lader sig aldrig ombende uden af en ærlig Guds Mand, der er hans Overmand baade i legemlig og aandelig Dygtighed; hvor Ordet skal have Klem, maa Haanden være redebøn til dets Vistand. Gudsfrigten maa knuges ind i de haarde og vantroe Sjæle med Estertryk. Det er nu eengang

min Maade, Fa'er! Dermed har jeg revet mangen forvildet Sjæl fra den brede Bei og kylet ham ind paa den snevre, der fører til Himmerigs Porte."

"Det maa I forstaae, Herre Bisp!" — sagde Ebbesen med et trohjertigt Smil — "paa min sorte Svend troer jeg selv ingen lempeligere Omvendelse vilde frugte. Jeg skal sende ham til Jer. Siig mig nu, med Forlov, fromme Herre! Kommer I fra Sjælland og vor unge Konge? Vil han mig for Alvor tillids? siger han endnu fremdeles, der kommer en Dag imorgen, og lader fem være lige?"

"Jeg har besøgt ham for at ønske ham Velsigelse med Regimentet og see hvad vi med Guds Hjælp kunne vente os af ham. I kan naturligviis ei vente Andet, end hvad han har maattet love og befegle, saavel for Guds Skyld som for Landets og Rigets Belsærd, og tag Jer iagt, Fa'er! hjemseger han Brattingsborg engang, bliver her visseelig ikke Steen paa Steen tilbage. Alt hans Beslutninger desuagtet ere ligesaa fromme og christelige, som forstandige, det kan I forlade Jer paa, saalænge min fromme og vise Collega Biskop Svend sidder i hans Raad."

"Biskop Svend har ogsaa engang staaet i Glorie for mine Dine" — svarede Ebbesen med dæmpet Røst — "han fordemte min Tid og truede mig med den hellige Vandstraale; men han stod reen som en Helgen for min Sjæl, hvorvel jeg ikke kunde følge hans

fromme Veie. Dog da han beseglede hiint Forlig i Lübeck, der endnu holder Otto i Fængslet, da var det forbi med min Drem om et skrebeligt Menneſtes Hellighed. Ved I, at den Fred og Tryghed, der blev Ebbesen negtet, blev Biskop Evend til Deel, som Geerts og hans Sønners Fjende, og at dette var et Hovedpunkt i Forliget? See, det kalder jeg at sørge for sig selv, medens man fordømmer sin Næste. I sloges jo fuldt saa dygtig ved Haderslev og var Grevens Fjende som Evend; men paa eders Fred blev der ikke tænkt. En saadan Fredsmægler kan jeg aldrig meer beundre, om han saa sad paa St. Peders Stol eller stod for Guds Throne blandt de hellige Patriarker."

"Jeg vil ikke troe, I farer med Usandhed, Ridder Niels! men jeg vilde ønske det, hvis det ikke var Synd" — sagde Mester Jacob og var bleven blussende rød — "Jeg kjender ikke hiint Forlig i alle Punkter; dog hvad Biskop Evend har beseglet, maa han vel kunne forsvare. Ret betænkt, vil jeg forsvare det paa hans Vegne" — vedblev han ivrigere.

"Besvær Eder aldrig dermed, brave ærlige Herre!" — afbrød Ebbesen ham — "I faaer mig dog ikke til at beundre ham meer; han være saa from og viis og modig en Guds Mand som han vil, Hoflusten taaler han dog ikke; for sin egen Lykke og

denne Verdens Frihed besegler han Alt, hvad de Store og Mægtige forlange.”

”Guds Død! I gjer ham Uret!” — raabte stærke Mester Jacob og slog i Bordet, saa Kander og Bøgere dansede — ”Hvad Biskop Svend tænker er reent, hvad han siger er sandt, og hvad han handler er Ret; det er jeg saa vis paa som de hellige Troes-
 Artikler, og forlanger I eller Nogen yderligere Beviis derfor, er jeg Mand for at føre Beviiset tilfods eller tilhest, med Landse og Sværd eller Stridskolbe — det er mig Altsammen Gæt; men hvad jeg troer saa vist, at jeg tør dee derpaa, gider jeg aldrig spildt et Ord paa.”

”Tilgiv mig, min fromme ærlige Gjest! hvis jeg har forternet Eder” — svarede Ebbesen mild og rolig — ”Jeg vil før troe Jer paa jert djærve Ord, end fordre det yderlige Beviis, I tilbyder mig, hvorvel det er saa syndigt, som nogen Lægmand og Ridder kan forlange. Nu kan jeg først forstaae hvorledes I omvender de forstokkede Hedninger” — tilføjede han med et godmodigt Smil og greb Bispens svære Haand — ”den faste urokkelige Tro, denne eders hjækkede Haand er saa redbon til at indprænte os, og som I selv tør sætte Liv og Blod paa hvad Time det skal være, maatte man virkelig være en haardhjertet Hedning for at tvivle paa, hvad enten det saa gjælder guddommelige eller mennesselige Ting.

Herester skal jeg ikke dømme saa haardt og ukjærligt om eders statskloge Collega — det lover jeg Eder. — Kan jeg ikke altid forene Statsmanden med Menneſket og den nidkjære Guds Mand i Biskop Svend — ih nu, saa vil jeg stille dem kjent ad. Er I dermed tilfreds?”

”Meer forlanger jeg ikke, Ja'er!” — svarede Mester Jacob trohjertig og rystede hans Haand — ”saa bliver min gode Ven Svend dog altid en ærlig Guds Mand, det var jo eders Mening — quod erat demonstrandum.” — Derpaa tømte han Kruſet og var atter mild og rolig. Hvad Kongen angaaer, min djærve Ridder Niels!” — tog han atter Ordet — ”da vil jeg kun ſige Jer saa Meget: han er en snild Herre, og mener det godt med Folk og Land, hvorvel han kalder Jer en dumdriftig Partihøvding og efter Gød og Pligt maa være jer Fjende.”

”Det forſtaaer jeg Altsammen” — ſagde Ebbesen rolig — ”Gud forlade ham den Pligt og Gød! men hvad gjøres der for den brave Junker Otto og for at samle og forsvare Riget?”

Alt Muligt, Ja'er! men det er ikke Meget, og langſomt gaaer det. Nervus rerum, det fordømte Mammon, ſavnes førſt og fremmeſt. Medens der underhandles med Panteherrerne, maa der efterhaanden

dannes en Hær for at give Slabderen Bægt; det er i sin Orden."

"Men som jeg hører vil man nu atter forsvare Landet med fremmede Soldknegte, istedetfor at væbne Landets egne troe Sønner og stole paa dem — kalder I det klogt og priseligt?"

"Det er Borgriddernes, eders Herrer Collegers Skyld. — Kongen troer Jer alle kun halvt, og I veed selv — dog det vil jeg ikke demme om. Alt kan ikke rettes paa eengang, og Rom blev ikke bygget paa een Dag. Vor unge Konges besindige Valgsprog klinger ilde i de selvraadige Herreris og den utaalmodige Ungdoms Øren. De kalde ham Atterdag for Spot; men det Ravn kan, med Guds Hjælp, blive hans Hædersnavn, naar vor Nat er forgangen, og det atter bliver Dag og en ret Valdemars-Tid i Danmark."

"Men, kjære Herre Bisp!" — tog nu Svend Trost utaalmodig Ordet — "I sagde os ikke hvad der gjordes for Junker Otto. Kongens Underfundighed mod hans heihjertede Broder vil vist hverken I eller Biskop Svend kunne forsvare, hvorvel han jo selv har været paa Raad med i den Sag."

"Svad jeg ikke veed eller tør demme om, min unge Herre!" — svarede Mester Jacob med et forternt Blik — "det skulde I ikke tage Jer paa at mæle saa raff om. Hjerterne ere i Guds Haand; han kan gjøre dem haarde som Steen og bløde som

Vor, alt som han vil, og som det er Folk og Rige gavnligst. Saa besfeden burde I dog være, at opsætte jer Mening om hvad Ingen kan vide, uden Den, der prøver Hjerter og Nyrer. Jeg kjender Jer nok, vor kjække fremfusende Bro-Ridder!" — tilseiede han mildere og betragtede ham med Deeltagelse — "jeg veed, I har fortjent Ridderlaget af den dygtige Haand, der gav Jer det; men det vil jeg kun sige Jer til venlig og forneden Advarsel: Kongen kjender Jer ogsaa. Han veed det var Jer, der stod i Spidsen for de oprørske Bønder, der vilde hindre Hylningen paa Viborg Thing."

"Det var en ærlig Sag og intet Oprør, Herre Bisp!" — svarede Svend Trest frimodig — "Ved Thinget vare jo alle Stemmer frie; den der blev overstemt og reed taus fra Hylningen, uden at røre en Haand mod den nye Landsherre, kunde gjerne see ham stift i Dinene og fordre Retfærdighed af ham, uden at frygte for at kjendes."

"Bravt, ærligt, min Sen!" — sagde Mester Jacob og nikkede — "deri giver jeg Jer Ret, hvad saa Kongen og min gode Biskop Svend siger. Imidlertid, min unge Ven! — var det med draget Sværd i Haand I fordrede Retfærdighed, var det en egen Sag. Det vil jeg dog sige Jer, I staaer vel saa heit paa det sorte Bræt, som eders alt for djærve Morbroder, der sidder, og hvad den timelige Lykke

angaaer, seer det ligesaa broget ud for Jer som for Drost Hæssels Søn, der nok var i Ledtog med Jer. Dog Vorherre raader for Lykken; men for et tro og ærligt Hjerte raader en brav Karl selv."

"Ridder Følqvard, Drost Peder Hæssels Søn, sidder der ligesom Eder, værdige Herre!" — tog Ebbesen hastig Ordet — "hvorledes han, med mig selv og alle mine Venner, end staaer anstrevet ved Hove, Eder vil jeg dog forestille ham, ei blot som een af mine bedste Venner, men som een af Landets tappreste Beskyttere i denne lovløse Tid."

"Saa lad mig takke Eder paa Folkets og Landets Vegne, Hr. Følqvard!" — sagde Mester Jacob med et trohjertigt Nik og rakte den tause Ridder Haand over Bordet — "den Hofgunst, I maaskee har forspildt, hører til de undværlige Goder og fast til Overdaads-Barer her paa Brattingsborg. At jeg ikke sætter heiere Priis paa sliig Glands, end det semmer sig en christen Bisp og en ærlig dansk Mand, det mener jeg nu at vise Jer Alle, ved at holde Juul med Ridder Niels paa Brattingsborg. Vil I huse mig i nogle Dage? Fa'er!" — vedblev han og vendte sig til Ebbesen — "Jeg har Meget at tale med Jer om. Saaledes som I har det her, kan I vel ogsaa trænge til et fredeligt Guds Ord og en ordentlig Julehøitids-Messe, om ei just til den sidste Olie, som jeg endnu dog haaber I for en Stund vil kunne undvære."

”Dertil siger jeg og min Hustru Eder hjertelig Tak, fromme Herre!” — sagde Ebbesen glad og trykkede hans Haand. — ”Siden I traadte over min Tærskel, synes mig, Juleglæden først er kommen heelt herind.”

Den omhyggelige Huusmoder havde fyldt Festsbægerne med Viin; hun henvendte sig venlig til Bispen og gav Samtalen en mild og rolig Vending. Der taltes nu ikke meer om de alvorlige Statsfager, og snart syntes man paa Brattingsborg at feire denne Juleaften i den tryggeste Fred og uden mindste Beskyrmring for Fremtiden, medens Sværdet dog hang truende, som i et Haar, over Borgherrens og hans Benners Hoveder. Bernene stæiede med det nye Legetoi, medens de Ældre loe og spøgede ved Bordet. Ogsaa Svend Trøst var bleven munter og trøstlig tilmode over Bispens venlige Tilstale; han kastede undertiden et Blik paa Sanduhret, og i hans dristige Dine lyste et Haab og en fast Beslutning, som et Par Bægere Viin endnu mere oplivede. Man drak med Begeistring en Skaal for Fædrelandets Gjenforening og Lykke, hvorpaa Bispen reiste sig og udbød: ”Vor unge Kong Valdemar leve! Gud unde ham de store Valdemarers Lykke og Seier!”

Ebbesens Benner saae forundrede til hverandre og bleve stiddende; men Ebbesen selv reiste sig og hævdede sit Bæger: ”Valdemar Christophersen har kaldet

mig og mine Venner sine Fjender" — sagde han med Selbovervindelse og hans alvorlige Ansyn opklaredes — "Dog saasandt denne Haand selv har rakt ham det Spiir, hvormed han truer mig — jeg erkjender ham for min og Landets retmæssige Herre. — Fordrer han mig for sin Dom, skal jeg møde, om det saa gjælder mit Liv. Danmarks Konge leve!"

"Brav Karl!" — mumlede Bispen ved sig selv — "Ogsaa hans Dronning skal leve!" — vedblev han heit og hans stærke Stemme bævede af den Følelse, han vilde skjule — "gid den ædle Dronning Selvig maa vorde os og Danmark en forsonende Dagmar!"

Ved disse Ord foer Ridder Følqvard op med blussende Kinder og spingede sit Bæger; han tomte det ud til Bunden og satte sig atter taus med glødende Blik paa sin Plads.

Da man reiste sig fra Bordet, rystede Bispen Ebbesens Haand med Varme, og nikkede, glad bevæget. Evend Trest drog sin Morbroder tilside. "Laaner I mig saa Volle og en halv Snees Mand?" — hvissede han — "det gjælder min heieste Lykke. — I har vel Intet imod det, hvis jeg bringer Jer en Julegjest" —

"Saa mange du vil" — svarede Ebbesen — "far med Gud og tag med hvem du vil! Men hvad du har for, lad det ikke koste for meget Blod — og endnu mindre Sjælefred og Ære!"

”Over jeg noget Liv, bliver det vel mit eget — det er en ærlig Sag, mener jeg.” Med disse Ord var Svend Trest ude af Deren, og man saae ikke meer til ham den hele Aften, undtagen i Stegerset, hvor han med den sorte Svend, til Pigernes Forundring, gav sig af med Kogekonsten. De lavede en Styrkedrik til en Syg, hed det. Den sorte Svend mumlede hemmelighedsfuldt, medens han fyldte en lille Flaske med Saften af kogte Urter; men idetsamme herte man Bispens stærke Stemme i Borgestuen, og Svend Trest sprang ud i Stalden for at sadle sin Hest.

Da det ved Sengetid var stille paa Brattingborg, reed Svend Trest med den sorte Svend og ti Ryttere uden al Larm og Opsigt ud af Borgporten. De droge Vester paa gjennem Kleitrup til Sundstrup hvor de ved Midnat lode sig sætte over en Arm af Liimfjorden. De rede videre. Den sorte Svend var mod Sædvane taus og tvær. Svend Trest havde talt nogle Gange til ham næsten uden at faae Svar. Endelig blev han fed deraf og spurgte heftig: ”hvad gaaer af dig, Volle! har du glemt Mund og Mæle paa Brattingborg? eller skjætter du ikke om at hjælpe mig til min Lykke, nu, jeg meest trænger til dig?”

”Ik, kjære unge Herre!” — sagde Volle med et halvt arrigt halv modfaldent Hjertesuf — ”var I bleven rystet og ombendt, som jeg efter Julenad-

veren, af stærke Mester Jacob, havde J vel ogsaa tabt Mund og Næse for en Stund. Det er en Bisp, der forstaaer at tale Folk til. Det maa jeg lade ham. Der var baade Næb og Kler i hans Ord; han rystede mig saaledes baade med Ord og Næver, at jeg aldrig glemmer det i mine livsbedte Dage."

"Ja saa!" — udbred Svend Trest og maatte lee uagtet sin alvorlige Stemning — "det kunde du havt godt af, Volle! Men du speger vel? tog han virkelig sine Kæmpekræfter til Hjælp?"

"Til at spege er Lysten forgaaet mig, Herre!" — mumlede den sorte Svend, og rykkede arrig i Hestes bidset — "Det var ingen Spas, kan J troe — J har godt ved at lee — J skulde selv prøve hvad det er at blive saaledes omvendt."

"Er du bleven omvendt, er det neppe til det Bedre: stor Fromhed mærker jeg just ikke af dig endnu; men jeg vilde ønske, du havde Ret. Skulde Nogen ryste Hedenskabet og Gønduls Mander ud af dig, maatte det være stærke Mester Jacob."

"Han har gjort sit Bedste — det var Synd at negte ham det" — mumlede Volle. — "Jeg stod stiv og stum for ham, som en Muur, og vilde ikke lade mig rokke et Haarsbred af al hans Christendom, og da han endelig tog Næverne til Hjælp, var jeg i Laug med at tage igjen, som jeg pleier; men aldrig har jeg kjendt Mage til Karl — trykkede han mig ikke

i Knæ med et eneste Tag, saa han nær havde knuust alle Venene i mig, og saa rystede han mig i sin hellige Tver, saa det knagede i alle mine Ledemod. Vilde jeg ikke lade Sjælen ryste ud af min sølle Krop og fare til Helvede strax, som han svor paa, maatte jeg krybe til Korset for den forfærdelige Bisp — og saa forbandede jeg Genduls Mander med alt Hedenskab Ord for Ord, ligesom stærke Mester Jacob forlangte det.”

”Men naar er alt Det skeet, Wolle! du var jo ikke længer Tid hos Bispen i Borgestuen, end jeg behøvede til at sadle min Hest.”

”Længer Tid brugte han heller ikke baade til at omvende og døbe mig” — mumlede Wolle — ”det gik rask nok, og det var til stor Andagt for alle Huuskarlene. Men Hastværk er Lastværk” — tilføiede han halv sagte — ”hvor godt det blev gjort, vil jeg selv see, før jeg troer det.”

”Men var du da virkelig aldrig christendøbt før, Wolle!” — spurgte Svend Trost — ”du har dog sagt mig engang, du troede det.”

”Dengang lei jeg, som en Hedning, Herre! siden jeg nu er bleven en Christen, vil jeg sige Jer Sandhed. Ingen af min Slægt er holdt over Daab, og vi har aldrig troet paa andre Guder og Helgene, end de brave Genduls Mander, som jeg nu skammelig har bandet og gjort mig til Uvenner. Nu vil jeg see

hvad der er ved jeres Frue og alle Helgen, og om et saadant fint Stykke Jomfru har den Magt, Bispen siger. Hjælper hun mig nu ikke heeltindtet gjennem Verden, faaer jeg hjelpe mig selv, og det bliver sagtens Meningen. Den helligste Jomfru kan vel snarere selv trænge til Karlehjælp, end hun skulde tage sig af en lang Lømmel som mig; dertil er jeg ogsaa for sort — hos Svindsfolk har jeg aldrig gjort Lykke.”

”Nei, Volle! omvendt har Bispen dig ikke, hvor vældigt han saa har rystet din Krop; det mærker jeg nok” — sagde Svend Trøst — ”Men viis dig nu som en god Christen i Gjærningen og udspeid Keiligheden i Klostret! Den Dag imorgen skal afgjøre mit Skjæbne.”

”Det er tilvisse en from Gjærning, I har for, unge Herre!” — mumlede Volle og trak paa Skuldrene — ”faaer stærke Mester Jacob Jer fat, vil han nok lære Jer det. Dog det maa I selv om. Vedstemoders Urt svarer jeg for. Der har I den.” Derpaa mumlede han Noget ved sig selv, og rakte Svend Trøst en lille grøn Flaske. — ”Havde jeg kun ikke bandet Gulduls Nander, skulde Alt nok gaae godt. Ved nu I den hellige Jomfru staae os bi! Jeg er lidt fremmed endnu i hendes Tjeneste.” Derpaa sporede han sin Hest og reed forud.

Dekkloster, den nuværende Herregaard Orholm, laa eenligt paa den lille De i Limmfjorden, der kaldtes

Deland, men som nu ved Dæmninger og Cluser er landfast med Vendsyssel. Det var et rigt og anseeligt Kloster for Nonner af Benedictiner-Ordenen og stod under Kronens særdeles Beskyttelse. Det bestyredes af en gammel streng Priorinde, der havde den mægtige Prior Andreas Petri til Medhjælper. Prioren selv besøgte kun af og til de fromme Søstre, som deres Skriftestader; men siden Klosteret i Geerts losse Tid var blevet plyndret og næsten afbrændt af de treilelose Krigesfolk, blev det nu paa Kronens Beføstning omhyggelig bevogtet af en Klosterbapt, der opholdt sig i Fiskerhusene ved Fjorden, hvor de tillige gjorde Tjeneste, som Fiskere, og passede Klosterets rige Aalegaard.

Sulemorgen saaes den sorte Svend blandt de festlig pyntede Landsfolk fra Kysten om Liimfjorden, som i en stor Mængde Baade vare komne til Deland, for at høre Prior Andreas holde Fromesse i Klosterkirken, hvor Nonnerne, usete af Menigheden, vare tilstede paa et tildækket Pulpitur og forstjønede Guds-tjenesten ved deres gudelige Sang. Saasnart Messen var ude, forlod den sorte Svend Kirken og gav sig i Snak med Klosterbaptten, hvorpaa han atter seilede fra Den med de andre fremmede Kirkegjængere.

Ved Hoimesen var Klosterkirken, som sædvanlig, besøgt af Eguens fornemste Herstaber, og da der om Aftenen ringedes til Nye, landede Svend Trest paa

Deland og steg i sin pynteligste Ridderdragt iland med et Følge af otte Svende, medens den sorte Svend og to Mand bleve tilbage ved Vaaden. Klostervagten, der stod, tolv Mand stærk, ved Kirkeporten, gjorde ærbødig Plads for den fornemme Herre og hans Følge. I Vaabehuset satte Svend Trest hemmelig den lille grønne Flaske for Munden og temte den rask ud i eet Drag.

Da Svend Trest traadte ind i Klosterkirken, tonede Romernes heilige Stemmer fra det lukte Pulpitur. I den skønneste af dem alle gjenkjendte han Jomfru Agnetes henrivende Stemme, saaledes som den endnu klang ham i Sjælen fra de glade Juletider paa Bjørnsholm, naar Agnetes klare Barnestemme gjennemtonede Kapellet med Englebudskaftet om Frelserens Fødsel, og han selv blandede sin Røst med de rene Barnestemmer og syntes at see Himlen aaben og Guds Engle fare ned til Hyrderne med det store Evangelium. Grindringen om hiin fromme uskyldige Barndomstid trængte sig med disse Toner med bebreidende Veemod til hans Jnderste, og den Hensigt, hvori han nu knelede i en christen Kirke paa den heihellige Julefest, forekom ham i dette Dieblif saa vanhellig og ugudelig, at han gyste for sig selv og syntes forfoglet af onde Mander. De fromme heilige Toner vedbleve, men de bleve nu til Dødens og Fordømmelsens Barseltoner i hans ængstede Sjæl. Han blev

blegere og blegere. Kirken løb rundt for hans svimle Blik, og det var ham som Altertavlen og alle de hellige Billeder vendte sig. Han syntes, han var hiin frække Havmand, der vilde røve den uskyldige Agnete, og at han fra en christen Ridder var forvandet til et ugudeligt Uhyre. Den kolde Sved sprang fra hans Pande; han soer op, og vilde styrte ud af Kirken; men det var forsilbdigt. Den Bedøvelsesdrik, han ifølge sin listige Plan havde udtømt, for som skindød at blive bragt ind i Klosteret, kunde i hans spændte urolige Stemning ikke virke inddysfende, men qualte ham som en dræbende Gift. "Jeg deer" — raabte han og svimlede — "kald Prioren! jeg vil skrifte min store Synd." Men hans Svende, der vare underrettede om hans Plan, troede, det var List og Forstillelse, og smilede hemmelig under Skindkapperne, medens de med tilsyneladende Uro og Angest kom deres Herre til Hjælp. Den fremmede Ridders Udraab og betænkkelige Tilstand vakte stor Opmærksomhed i Klosterkirken. Sangen ophørte fra Pulpituret, og Nonnerne figede nysgjerrig ud gennem Sprinkelværket. Et dæmpet Skrig hørtes iblandt dem tilligemed Priorindens strenge Stemme, der befalede dem at gaae til deres Celler. Prioren forlod Sviialteret og traadte ned i Kirkegangen til den fremmede Ridder, der virkelig saae ud som en Døende.

”Mig skeer min Ret” — stammede Svend Trost med stedse svagere Stemme, idet han foldede sine Hænder mod sit Bryst og sank paa Kne i Priorens Arme — ”det er den retfærdige Guds Dom — det er min egen Formastelse og Ugudelighed, der volder mit Død — her, her! — Englen kalder mig til Døden og Dommen. — — Jeg giver alt mit Guds til Dø-kloster — her vil jeg begraves — beder for mit Sjæl!” Med disse afbrudte Udraab sank han uden Livstegn for Priorens Fødder, og nu begyndte først hans Svende at finde Sagen heelt betænkelig og tvivle paa, alt Dette kunde være List og Forstillelse. De havde ham Alle hjertelig kjær; deres deeltagende Sorg blev nu sand og virkelig.

Sos den unge blege Ridder var der intet Spor til Liv. Han laae pludselig som et Liig udstrakt paa Kirkegulvet, og alle Forsøg paa at bringe ham tillive vare frugtesløse. Prioren erkyndigede sig om hans Navn og Stand, og da han hørte, han besad Formue og betydeligt Gods, tog han heitidelig de fremmede Svende og alle Tilstedeværende til Vidner paa den Af dødes sidste Ord, hvorefter han skulde begraves her, hvor han var død, og alt hans Gods tilfalde Klosteret. Paa Priorens Befaling blev der hentet en Liigbaare fra Vaabenhuset; derpaa blev den døde Ridder lagt midt i Kirkegangen. For Lagen og Børlys, for Sjælemesser og Vigilier lovede den

geistlige Herre at sørge, og da Ingen længer tvivlede paa, at den unge smukke Herre jo havde opgivet Nanden, bed Prioren Alle forlade Klosterkirken. Derpaa lod han Kirkedøren lukke, og forlod selv tilsidst den ede Kirke gjennem Indgangen til Klosteret, som han selv lukkede efter sig.

Denne usædvanlige Begivenhed havde sat alle de deeltagende unge Nonner i saa stor Bevægelse, at den strenge Priorinde havde Meie med at bringe den sædvanlige Rolighed og Orden tilbage. Alle vilde de see den unge Ridders Liig og tænde Lysene om hans Baare. Hvem han var, og hvad det var for en stor Synd og Ugudelighed, han havde anklaget sig for i sin Dødsstund, vare de meget begjærliche efter at erfare. Da Prioren en Time efter traadte ind i Refectoriet, hvor de alle vare samlede, plagede de fromme Søstre ham med tusinde Spørgsmaal, som han tilsidst med alvorlig Strengthed frabad sig, mens han med Priorinden aftalte Alt, hvad der nu maatte foretages, for at sikkre Klosteret den betydelige Sjølegave, og hvorledes man ved denne usædvanlige Leilighed havde at forholde sig.

De indviede Nonner sad ved Bordet i deres sorte Ordensdragt, med det ærbare Hoved-Overslag af sort Linned, og lyttede nysgjerrig til Priorens og Priorindens Samtale. Men midt iblandt dem sad en Novitse i en hvid verdslig Kjortel; hun var

overordentlig beilig, men døbbleeg, og hun sad som et Marmorbillede ved Bordet med et tilbagetrængt Saarehav i de stille merkeblaae Dine. Det var Jomfru Agnete fra Bjørnsholm, som om otte Dage skulde være Ridder Podebusch's Brud og nu havde seet og kjendt sin ulykkelige Barndomsvens døende Skikkelse i Klosterkirken. Hun hørte Intet af hvad der blev talt, før end alle de indviede Nonner havde forladt Refectoriet, og Priorindens strenge Røst led skarpt befalende i hendes Øren: "hent Lügslagterne til vor døde Gæst, Jomfru Agnete! Maaskee kan I faae meer Lyft til at opfylde eders Pligter og til at adlyde eders Hr. Faders Billie, naar I engang seer Døden under Dine. Jeg er kjed af eders Griller og Haardnakenhed. Det er dog ikke for Guds Skyld, I hader den hellige Egtestand; men fordi I er et egenfindigt Verdensbarn. Det kan være Eder gavnligt at medtage et alvorligt Memento mori, naar I nu snart skal ombytte dette Fromhedens og Uskyldighedens Asyl med den forsængelige Verden. I skal tænde Lyfene ved den døde Ridders Baare."

"For den Døde frygter jeg ikke, fromme Priorinde!" — svarede Agnete og soer hastig op med et sieblikligt Udtryk af smertelig Glæde, idet den længe tilbagetrængte Saarestrem styrtede ud over hendes blege Kinder — "stod det til mig, skulde jeg selv begraves i Døkkloster — og ligesaa snart som den fremmede Ridder."

”Det mener du ikke med, Barn!” — svarede Priorinden — ”Dine Taarer skuffe mig ikke. Jeg kender nok den lunefulde Ungdom: de vil de unge Piger strax, naar de ikke kan faae den Brudgom, de helst vilde have; men de smykkes dog heller med Brudekronen, end med Dødningkrandsen eller det sorte Hovedlån. Efter hvad din Fader har meldt mig, har du i din Barndom halvt om halvt leget Fæstemø med en ung forvildet Bæbner, hvis Navn han ei engang vil nævne; men han har bedet mig sige dig, at hiin unge Tusentast, der har sat dig de ulydige Grillen i Hovedet, nu er fredløs og kan vente at dømmes fra Livet, som Partigjænger og Folkeoprører. Kun din Lydighed mod Kongens og din Faders Villie kan maaskee formilde det unge Menneffes Skjæbne.”

”Hans Skjæbne raader ingen jordist Konge for” — sagde Agnete bestemt — ”og min Villie skal intet Menneffe boie. Vil man bruge Magt, skal man kun slæbe mig affjælet til Brudeskamlen. Jeg gifter mig nu aldrig. Jeg vil døe i et Kloster, helst i dette, hvis det maatte forundes mig. Vær saa streng, som I vil, fromme Frue! paalæg mig alle de Bødsøvelser, I kan optænke! Lad mig faste og gaae barfodet i Frost og Sne! Lad mig vaage over Liig og hudflætte mig med Poenitentensvøben! — men udsted mig ikke af disse hellige Mure! Alt mit modrende Guds vil jeg give til eders Kloster — und mig kun her en Grav!” —

"Et forunderligt Sind, Fader Prior! en høist
 besynderlig Fromhed" — sagde Priorinden sagte til
 sin geistlige Raadgiver, og traadte tilside med ham —
 "saa bestemt har hun endnu aldrig yttret sig. Kloste-
 rets Belsfærd gjør os det nu til Pligt at understøtte
 hendes fromme Begjering og udrive hendes Sjæl fra
 den forfængelige og forføriske Verden, de Store og
 Mægtige vil føre hende tilbage til. Vilde I paatage
 Eder at tale den fromme Novitses Sag for Kongen
 og hendes Frænder, og forestille dem, at de vil dræbe
 et Menneffe eller berøve Himlen en Sjæl ved at mod-
 sætte sig hendes gudelige Dnske" —

"Det er min Pligt saavel mod den betrængte
 Ukyldighed, som mod Eder, Fru Priorinde! og
 denne gudelige Stiftelse" — hvistede Prioren med et
 listigt Smil — "Jeg drager i denne Time herfra, og
 nu i et dobbelt Belsfærds=Anliggende for De=Kloster.
 Besørg imidlertid den fremmede Ridders Jordefærd
 efter vor Aftale! Han var en Frænde, som vi nu
 vide, af den forvorne Ridder Ebbesen; hans Gods
 kunde let blive inddraget under Kronen. Nu haaber
 jeg at frelse det til gudeligt Brug og — til vor Admi-
 nistration. Fred være med Eder!"

Derpaa forlod Prioren Refectoriet, og Prior-
 inden henvendte sig nu særdeles mild og deeltagende
 til den ulykkelige Pige, der stod hensjunken i sit
 grændseløse Sorg og stirrede paa den hellige Benedicts

Billede over Kaminen, medens den hele Verden bortsmeltede for hendes Blif.

”Vær trostlig, mit fromme Barn!” — sagde Priorinden og klappede hende med den tørre Haand paa kinden — ”Jeg seer, vor hellige Ordens Patron har vidunderlig draget dit Sind og Hjerte til sig. Med hans Forbøn hos de himmelske Magter og den værdige Priors Bestræbelser hos denne Verdens Herrer, haaber jeg det skal lykkes os at beholde dig her hos os, og befrie dig for den verdslige og kjedelige Forbindelse, der er dit gudelige Sind saa forhadet. Du skal ikke blive strengt behandlet. Jeg fritager dig ogsaa for Liigvagten i Nat. Ret betænkt, semmer det sig ei engang for en tilkommende Søster af vor hellige Orden. Selv en død ung Ridder kan endnu besidde et Slags skuffende Skjenhed, som kunde være det unge ubevogtede Hjerte farlig. Jeg vil lade Klostersvagten vaage hos Liget.”

”Nei, nei, Fru Priorinde!” — udbred Agnete heftig — ”jeg vil see den Dede — jeg vil tænde Lysene ved hans Baare — jeg vil vaage over hans Liig. Deden — kun Deden vil jeg have for Die” — tilseiede hun besindigere — ”skal jeg blive hos Oder, maa I ikke negte mig denne min eneste Trost.”

”Det nærer kun din Tungstundighed, mit kjære Barn, og kan skade din Helbred. Natten er intet Mennekses Ven; at vaage en kold Julenat over Liig

i den æde Kirke, vilde jeg ei engang for Alvor paa-
lægge den største Synderinde. Jeg vilde ved den
Trudsel kun bevæge dig til Lydighed mod dine verdslige
Foresatte. Men nu, da du saa bestemt har
fastet dig i den hellige Benedicts og vor Frelseres
Arme, har du ingen kjedelige Foresatte i Verden.
Selv din Ulydighed mod Kongen og din Fader er en
from Standhaftighed og en høist priselig Lydighed
mod din tilkommende himmelske Brudgom, hvorfor
jeg ingen Straf eller Poenitentse kan paalægge dig.”

”Men jeg ubbeder mig denne Raagenat, som
en Naade, ædle Fru Priorinde! som en Barmhjer-
tighed mod en Ulykkelig, der intet andet Haab har
i Verden, end Graven, og intet fjærere Billede at
fæste sit Die paa, end den Døde” —

”Nu vel! saa vil jeg seie din tungsindige Grille,
mit Barn!” — sagde Priorinden eftergivende — ”du
skal see, jeg intet Dunst vil negte dig, selv ei det
urimeligste, naar du vil være standhaftig i din fromme
Beslutning og blive en Søster i vor stille Trøstens
Bosig. Gaf med Gud da! bred Vorkagnet over
Liget! tænd Lysene ved den Fremmedes Baare! Men
kom saa tilbage og gaf til No! Lad kun Synet
af Dødeligheden og Forgjængeligheden af alt Jordist
bestyrke dit gudelige Forsæt!” Derpaa tog Prior-
inden hende ved Haanden, og de forlode begge Re-
fectoret.

Sin giftlignende Drik, der havde bragt Svend Trest i den Tilstand, hvori han befandt sig, var ingen sædvanlig Dvale-drik, men et heist farligt, alle Livs-krafter lammende Bedøvelsesmiddel, der i Forbindelse med en heftig Sindsbevægelse lettelig kunde frembringe Døden. Under sædvanlige Betingelser var dens Virkning dog ligesaa kortvarende, som voldsom. En Time efter at Prioren havde forladt Svend Trest, som død, i den tillukte Kirke, kom det standsede Blod i den Skindødes Hjerter atter i Bevægelse; hans Dine aabnede sig, og han stirrede ud i den ede Kirke, som et svagt Maaneskin oplyste, dog uden endnu at kunne reise sig fra Liigbaaren. Han var stiv og gjennemisnet af Frostkulden; først efterhaanden kom han til en dunkel Bevidsthed om hvor han var, og hvad der var hændet. Endnu laae han ubevægelig paa Liigbaaren og stirrede hen for sig i den dunkle Klosterkirke. Alle Forestillinger om det Forbigangne og Nærværende svømmede i ubestemte Taageskikkelse for hans Sjæl. Det forekom ham, som han var død, men at hans Sjæl dog endnu var fængslet til det døde Legeme, og ikke kunde forlade det, før han vidste, om den skjøne Agnete havde elsket ham i denne Verden og skulde forenes med ham engang i Mandernes Rige. Medens han laae i denne halvbevidste Mellemtilstand mellem Liv og Død, fornåm han en lydelig Sulk og følte sit kolde Ansigt vædet af en heed Taarestrøm. ”For

min Skyld er du død, du evig Elskede!" — tonebe
 Agnetes klagende Stemme i hans Øre — "Du kom,
 for at befrie mig, du kjærlige Sjæl! og du vidste
 dog ikke hvor høit Agnete elskede dig. — Ak! jeg
 negtede dig grusom din sidste Bøn — det eneste Ord,
 der kunde give dig Trøst og Haab i vor Skilsmisse. —
 Nu tør jeg først sige det; men nu hører du det ikke,
 kjære, kjære Svend Trøst! Verden eier ingen Sjæl,
 der var mig kjær, som du — Dig eller Ingen vilde
 jeg tilhøre i denne Verden — du var min Tanke og
 min Drem fra jeg var lille. — Ak! kjære, kjære
 Svend Trøst! Lad mig nu trolove mig med dig paa
 din Liigbaare! — Lad min Sjæl flyve med dig til det
 salige Paradiis!"

Under disse lidenskabelige Kjærlighedsord, som
 afbrødes af Suk og Taarer, greb hun hans kolde
 Haand og satte en Ring paa hans Finger. Men nu
 gjennemstrømmede den saligste Følelse hans stivnede
 Lemmer. Han havde hørt hvert Ord. Blodet kom
 tilbage til hans Kinder og Sjælen til hans stivnede
 Blik. Han reiste sig halvt paa Vaaren og udbredte
 sine Arme mod den forbausede Jomfru, der dog et
 Dieblik forfærdet veeg tilbage. Liiglagenet faldt hende
 af Haanden, og hun var nær ved en Afsmagt. I det
 dobbelte Lys af Maanestinet og Kjærterne, hun
 havde tændt om hans Baare, var det som den Døde
 hævdede sig i forklaret Glands for hendes Dine, men

dog med hñin Mandeverdenens ubegribelige Rædsel, som selv i det kjæreste Gjenfærd maatte overvælde den svagere Menneſſenatur.

”Frygt ikke, Agnete! jeg lever” — udbrod Svend Trost og reiste sig heelt op — ”din Kjerlighed har givet mig Livet tilbage — nu er du min Brud for Guds Naſyn. — O! for dette ſalige Dieblik kunde jeg dee tusinde Gange. — Nu veed jeg, hvad jeg dog altid haabede — Agnete elsker mig — der er Sandhed og Kjerlighed til — kun derfor kom jeg hid — kun derfor vilde jeg gaae en Dødskamp igjennem i denne Kirke” —

”Du lever! — store Gud! er det muligt” — udbrod Agnete i den høieste Genrykkelse og ſtørte i hans Arme. Snart vidste hun Alt, og de lykkelige Elſkende glemte nogle Dieblikke enhver anden Tanke, end deres gjensidige Kjerlighed og Lykke.

I Gravlysglandsen om den forladte Liigbaare ſtode de Elſkende Arm i Arm og hviſtede fortrolig om deres Liv og Glæde. Over Nonnernes Gravstene medtes deres Læber forſte Gang med den forſte Kjerlighedſtilſtaaels fortryllende Bekjendelser. Nu tilſtod ogſaa Svend Trost med den abſolverte Synders Frimodighed, hvad der under det hellige Aſe havde ængſtet ham, ſom ſaa ſtor en Synd og Ugudelighed. Hans Plan var ikke blot at faae Viſhed om Agnetes Kjerlighed, ved ſelv at ſee hvad Indtryk hans for-

meentlige Død gjorde paa hende, men i ethvert Tilfælde, selv med Magt, at bortføre hende af Klosteret og udrive hende af en forhadet Medbeilers Arme. Han behøvede nu ikke mange Overtalelser for at bringe Agnete til at understøtte Udsærelsen af hvin Bortførelsesplan, som han næsten havde opoffret sit Liv for. Hun betragtede sig allerede som hans trolovede Brud, og havde fast besluttet at dele hans Skjæbne. At han virkelig var fredløs og truet paa Livet af Kongen, hørte han nu af hendes Mund; men denne Ulykke forenede dem endnu inderligere. Han slukkede Bortføjerterne ved sin Liigbaare og sølte sig fuldkommen frisk. Han slog sin Kappe over sin kjærlige Brud, og hun viste ham nu en Udvei til Flugt, som han i sin lidenskabelige Jver ikke havde tænkt paa. Gjennem Sacristie-Døren traadte de Glsfende ud paa Kirkegården og naaede, ubemærkede af Vagten, den ede Kyst af Liimfjorden, hvor den sorte Svend, med god Tro paa sin Dvaldriks Uskadelighed, tilligemed Gbesens Stridsmænd endnu ventede ved Vaaden.

Inden man i Klosteret havde mærket hvad der var skeet, sad Svend Trost og Agnete til Hest paa den anden Side af Liimfjorden, og inden det blev Morgen anden Juledag, vare de lykkelige Glsfende i Sikkerhed paa Brattingsborg.

Ebbesen modtog dem med faderlig Mildhed, og hans Hustru sluttetde kjærlig den skjønne Agnete i sine

Arme; men stærke Mester Jacob holdt en streng Straffeprædiken for den dristige unge Ridder. "Det gaaer, min Gud og Herre! aldrig godt" — sagde han tilsidst og pustedede — "det er en Dumdriftighed uden Ege. Men har I nu gjort hvad I vil, mit unge Ven! saa maa I tage hvad der følger paa. Ret betænkt" — tilføiede han mildere — "eders Sager stode alt saa slet, at I fast ikke kunde gjere dem værre. Nu, da Ulykken er skeet, seer jeg ikke andet Raad, Ga'er Ebbesen, end at vi lægge de unge forvildede Menneffers Hænder i hinanden og bede Vorherre være dem til Hjælp og Skjold, hvor Menneffer ikke kan hjælpe. De faae nu dele den Ulykke sammen, som Gud Almægtigst har beskicket. Siden jeg seer, de har hinanden saa kjær, skal de dog have nogle gode Dage i denne Verden; jeg vil paa mit eget Ansvar lyse Kirkens Belsignelse over dem og erklære dem rette Ægtefolk at være."

Evend Trøst trykte den djærve ærlige Biskops Haand til sine Læber, og da Mester Jacob om Aftenen forlod Brattingsborg, fulgte Evend Trøst og hans ægteviede Hustru ham med de kjærligste Afskedsord ned af Høienloftsbroen. Huuskarlene dandsede i Borgestuen, og der led Jubel og Bryllupsglæde indenfor Brattingsborgs sorte Mure, medens der foer Giltbud fra Priorinden i Dekloster til Kongen og den mægtige Sti Andersen om den døde Ridders Forsvin-

delse med Ridder Pödebusch's Brud og om det forvorne Ungreb, der var skeet paa Deklosterets Fred, trods Kronens mægtige og hellige Værge.

Et nyt lykkeligt Familieliv opblomstrede nu i de kolde Wintermaaneder indenfor de frozne Grave og sneebedækte Muurtinder paa Brattingsborg, medens Uveiret stedse trak mørkere sammen over Ebbesens og hans Venners Hoveder. Kongen, vidste man, var heftig forternet; han havde den 22de Februar udstedet et aabent Brev i Roeskilde, hvori han lovede: mandelig at straffe alle lovlese Foretagender mod Klosters og Geistlige. Den betydelige Krigsmagt, han samlede, skulde være bestemt til at storme og nedbryde alle Ridderborge i Landet, som holdtes i væbnet Tilstand af egenmægtige Partihøvdinge, eller hvorpaa Kronen paa fjerneste Maade kunde gjøre Krav; blandt disse nævntes det mægtige Hald; men begge Ebbesens Borge, Brattingsborg og Nørreviis, vilde man vide stode først paa Udryddelseslisten. Om de Rustninger, Geerts Søner foretog, hørtes der foruroligende men hverandre modsigende Rygter. Vaaren kom; endnu stod dog Brattingsborg uantastet. Ebbesen var betænkt paa en ny Sommerseide mod de fremmede Tyranner i Nørrejylland, og Svend Trost overgav ham villig alt sit Fædrenegods til de fattige Landsfolks Udrustning. Morbroderen gjorde ingen Indvendinger ved disse Spoffelser, hvorved hans

Søstersen i sin Iver for Landets Vel berøvede sig selv den Uafhængighed og Selvstændighed, han nu som vordende Familiefader meer, end nogensinde, behøvede. Den skønne Agnete sad alt i Fruerstuen hos Fru Jutta og syede paa Bernehuer og Christentoi til den lille Arving, hvormed hun til Efteraaret haabede at glæde sin kjære Egtemand. En Morgen traadte Ebbesen med en glad og rolig Mine ind til de unge lykkelige Egtefolk i den afsides Deel af Borgens Gjestehuus, der var indrømmet dem til deres lille Huusvæsen.

”Jeg lykønsker dig, min kjære Søstersen, som Herre af Brattingsborg Gaard og Gods med Agerland, Skov, Jagt og Fiskerie og alle herstabelige Rettigheder” — sagde Ebbesen med et venligt Smil og overrakte den unge Ridder et beseglet Document — — ”det er dig lovlig tilskjødet paa Viborg Thing” — vedblev han — ”det er ingen Gave, men en liges frem Erstatning for hvad du har udlagt for mig og mine Foretagender. Alt er afgjort og i Orden. Jeg er nu din Gjest her paa Brattingsborg til jeg selv kan drage ind paa Nørreriis” — —

”Min Gud! hvad tænker I paa, kjære bedste Morbroder!” — udbød Svend Trost yderst forbauset — — ”I har jo selv opoffret langt mere. Har I glemt Eder selv, saa tænk dog paa eders Hustru og Sønner!”

”De har endnu Nørreris Borg og tilstrækkeligt Guds, saafremt Kongen og hans Raad vil unde dem Fred og Landslovens Værn efter min Død. Af uretfærdigt Guds skulde de dog ikke leve. Du har, uden at tænke derpaa, kjøbt og betalt denne Borg, hvortil du nu er retmæssig Herre. For din mandige Frihed og din Hustrues Trygheds Skyld var det nødvendigt” — tilseiede Ebbesen med et venligt halvt veemodigt Blik til den forbausede Agnete — ”Du eiede jo ingen befæstet Borg, og her kunde jeg, som Borgherre, ikke beskytte Eder. Hvis Kongen med Lovens Medhold fordrede Borgporten opladt, maatte jeg, efter min Tænkemaade, adlyde uden Vægring. Om vort rette Forhold til Konge og Landslov ere vi jo ikke ganske enige; men nu raader du dig selv, Svend Trøst! Du er en selvstændig Ridder. Du er Ægteemand og, om Gud vil, inden Aaret er omme, Fader. Din timelige Lykke eller Ulykke ligger, næst Guds Villie, nu for en Deel i din egen Haand. Enhver af os maa kunne handle som uafhængig Mand efter sin egen Samvittighed.”

Jungen Indvendinger hjalp. Sagen var afgjort, og Ebbesen forlod de overraskede unge Ægtefolk, uden at ville modtage nogen Tak eller Berømmelse for denne Handling. Men fra samme Dag maatte Svend Trøst og Fru Agnete overtage hele Borgens ydre og indre Bestyrelse. Ebbesen og hans Familie

flyttede ind i Borgens Gjestehuus indtil videre og fandt en hjertelig Glæde i at betragte sig som det unge Herfskabs kjære og ærede Gjester.

Ridder Folsquard havde ikke kunnet finde sig i det stille huuslige Vinterliv paa Brattingeborg, som han dog selv saa ofte med sin Strængeleeg og sin herlige Stemme havde forskjønned, naar Agnete og Fru Tutta sang de gamle kjære Folkesange i den fortrolige Aftenkreds ved Kaminflammen. Synet af de unge Egtefolks Lykke glædede ham vel, men gjorde den glødende Lidenskab, der lønlig fortærede ham selv, uudholdelig. Han soer Landet omkring med Ebbesens Udridere og den sorte Svend, for at kunne give sine Venner paa Brattingeborg sikker Underretning om Alt, hvad der angik dem og de vigtige fædrelandske Anliggender.

En Aften sidst i April sad Svend Trost i den huuslige Familiekreds i Brattingeborgs Høienloftssal ved den unge Huusmoders Side. Det havde været en travl Dag for den nye Borgherre, og Ebbesen var træt af at øve sine Krigsmænd.

"Giv Mig, min ærede Hr. Bert!" — sagde Ebbesen munter — "for Kongen faae vi Fred her i Sommer; han har Andet at tænke paa, end at forfølge dem, der ærligt vil staae ham bi mod Landets Fjender. Rigets Gjenforening maa være ham

vigtigere, end at tugte et Par egenfindige Riddere, der dog igrunden mene det godt med Land og Rige.”

”For Danmark synes mig han sørger kun slet, Morbroder!” — svarede Svend Trost — ”Har han nu solgt Svensken Kronens Ret til Skaane, og stoppet hele Fyens Land i Gabet paa Geerts Sønnen, træder han jo i sin elendige Faders Spor, saa jammerligt som muligt. Jeg kan ikke begribe hvorledes I kan vente Jer noget Stort for Danmark af en saadan Kræmmer og Pennehelt af Konge. Nei, da vilde Junker Otto blive os en anderledes Landsherre.”

”Lad den Drøm fare, min gode Ven! den kan endnu koste din Hals” — sagde Ebbesen alvorlig — ”Vi vil ikke være blinde for Aftterdags Lys, om det end brænder os. Der er en Klogskab i Valdemars Fremgangsmaade, som forbauser mig. Han opoffrer kun for Diebliffet og for et Syns Skyld, hvad der endnu ikke kan indløses eller tages med Magt, mens han samler under Kronen hvad der for denne Stund er vigtigst. See, om han ikke fik de geistlige Herrer til at rømme ham Kjøbmandhafn. Fra Arelshuus vil nu Absolons og den store Valdemars Mand, med Guds Hjelp, lære ham at samle Riget baade med Hjerte og Forstand.”

”Lad os lade hans Hjerte blive ude af Spillet, kjære Morbroder!” — svarede Svend Trost med et bittert Smil — ”beholder han Hafn og Arelshuus,

ffeer det jo med List og Svig, og det vil I vist aldrig falde Ret, hvor klogt det kan være. Hvad Baldemar og Biskop Svend besegler, har jeg ingen Tro til, siden jeg læste deres løbske Handel om Eder og Otto. Hofslusten maa dog være farlig og Thronglansens blændende baade for verdslige og hellige Mænd."

"Deres Hjerter vil vi lade Gud demme" — sagde Ebbesen med rolig Alvor — "Hvad de statskloge Herrer hidtil har beseglet, var dog til Landets og Rigets Bedste — men steenhaardt var det mod os og Otto — det er sandt."

Denne alvorlige Samtale, som Fru Agnete og Ebbesens Hustru med stille Bekymring gave Ngt paa, blev nu afbrudt ved Lyden af Hornet fra Porttaarnet. Den muntre Klang meldte en Huusvends Ankomst. Det var Ridder Folqvard. Han traadte strax efter ind i Heienloftssalen med en Hestighed, der bebudede en vigtig Nyhed. "Junker Otto er fri" — udbød Folqvard — "han er draget til sin Farbroder til Kiel — jeg har selv seet ham."

"Gud fsee Tak! det var dog engang et godt Budskab" — sagde Ebbesen og rystede hans Haand — "velkommen, brave Folqvard!"

Svend Trest var bleven saa glad over den nye Tidende, at han omfavnede Folqvard og dem Alle og sprang om paa Gulvet som en Top. "Vor kjære

Otto fri!" — gjentog han — "og uden at opgive Kronen — giv Afgt, Benner! Nu kommer han dog til Regimentet, og vi faae en Konge tilsidst, der er værd at hjælpe til Magten og Riget" —

"Raser du?" — afbrød Ebbesen ham med streng Rest — "kjender du ikke den ædle Junker Otto bedre? Han vil ære Landsloven og Folkets Villie, i Frihed, som i Fængsel. Den danske Mand, der kan tænke paa Andet, er en Landsforræder."

Evend Trest bleguede ved disse haarde Ord, men taug. Ligesom før at erindre sig selv om, at den strenge kjære Morbroder nu tillige var hans Gjest, indtog han sin huusfaderlige Plads. Agnete trykkede ham ængstelig og kjærlig i Haanden, og der kom intet Ord over hans Læber før den opbrusende Harmen var overvunden.

"Fortæl, fortæl, kjære Folqvard!" — sagde Ebbesens Hustru hastig og søgte klogelig at afdrage Opmærksomheden fra dette Husets farlige Stridspunkt, hvori hendes strenge Egtemand havde begge de unge Riddere og hendes eget Hjerte imod sig.

"Jeg var i Ploen i forrige Uge" — sagde Folqvard — "Jeg saae den store Bryllupsfærd med Grev Johan den Mildes Døtre og Herrerne af Werle. Havde jeg ei vidst, I sad her hjemme, vilde jeg have forverlet Jer med den ene skjøne Brud, Fru Afgt

nete!" — Svend Trost stiftede atter Farve ved denne Bemærkning, som hverken Agnete eller de Andre lagde videre Mærke til. "Jeg saae begge Geerts Søner i Brudeskæren" — vedblev Følqvard — "De bære endnu dyb Sorg for deres Fader. Grev Henrik saae ud som han havde forsvoret sig til Nattens Aander; men der var en Storhed i hans mørke Blik, som jeg maatte ære. I har en Dødsfjende, Fader Ebbesen! som jeg kunde misunde Eder. Det er en Dru med Falkens Blik: naar den flyer for eders stærke Arm, er det kun mod Uveirskysten, som for at rive Lynet af Tordnerens Haand og slynge det mod sin Fjende. Vogt Eder! kjære djærve Ebbesen! Det Sværd, I heimodig gav Faderhævneren tilbage, hviler visse-
selig ikke før det har druffet det ædleste Blod, Danmark eier."

Følqvard taug, og Alles Blik dvælede med deeltagende Bekymring paa Ebbesen; men han nikkede med et roligt Smil: "I er noget Skjald, min kjære Følqvard! og lidt tilbøielig til hedenstke Eignelser og Overdrivelser. Dog lad Druene komme med sit Lyn! — Jeg har ventet ham længe. Har jeg fældet den gamle Kongeørn, veed jeg vel hvad jeg kan vente af den unge. I har Ret: han er en Dødsfjende, som det er værd at see under Dine. Men lad nu den Fugl flyve! — Hvor saae I Junker Otto? hvorledes blev han fri?"

"Jeg saae ham paa Veien mellem Rendsborg og Kiel tre Dage efter Brylluppet i Pleen" — vedblev Folqvard — "Man vil sige, hans milde Farbroder har udvirket hans Frigivelse ved Bryllupsfesten og uden alle Betingelser."

"Hvorledes saae han ud?" — spurgte Svend Trøst og sprang op — "han drog vist ikke fra sit Fængsel som en ydmyg Galk, der har lært at lystre, men som een af de kongelige Løver, Danmark nu savner i Hjerteskjoldet."

"Ingen af Delene, Ven!" — svarede Folqvard — "han saae i mine Dine ud som en hellig Martyr, der drager fra Fængslet til sit Baal, for at fare til Himmels paa Luevinger. Det var som han saae ud over al Jordens Herlighed og Nød med et Blik, der gennemfoer Uendeligheden. Der var en Klarhed og Ro i hans Ansigt, ligesom al Verdens Kroner fløi ham forbi med Støvet under Hestehoven, og som han havde fundet Maalestokken for denne Verdens Storhed og Jammerlighed i en større Verden, end den, Solen beskriver gennem Himmels rummet."

"Seer du, Svend Trøst!" — sagde Ebbesen og smilede — "saadan tænkte jeg mig ham, efter hvad jeg vidste om hans stille fromme Sind, om jeg just ikke kunde sige det med Folqvards store Ord. En saadan drømmende Helt kan maaskee erobre den hellige

Grav fra de Bantroe, men aldrig opreise en sjunken Throne paa vor jævne platte Jord."

"Den, der kan det Største, kan vel ogsaa det Mindre" — svarede Svend Trost — "dog lad os aldrig twistes derom, kjære Morbroder!" — vedblev han hjertelig — "Sligt herer paa en Maade til Troessagerne, og deri maa Enhver tilstedst vel følge sit eget Hoved eller Hjerte. Eders Hoved troer paa Baldemar, men mit Hjerte paa Otto. Lad os i det Stykke fordrage hinandens mulige Wildfarelser og i alt Andet være enige som Fader og Sen!"

"Tro, i Guds Navn, hvad du maa, men lad det blive ved Troen, min brave unge Ven!" — svarede Ebbesen og trykkede hans Haand — "du mener det tro og ærlig; men du er paa en farlig Afvei."

Der blev nu ikke talt meer om disse Ting. Da Folqvard havde fortalt hvad han vidste, greb han sin Strængeleeg, og man tilbragte endnu en fortrolig og venlig Aften sammen paa Brattingsborg. Dog en stille Veemod blandede sig i Samlivsglæden; thi næste Dag vilde Ebbesen, efter hvad der længe var bestemt og forberedet, drage ind paa sin gamle Fædreneborg Nørreris i Nærheden af Narhuns.

Tidlig om Morgenen var det anseelige Reisetog alt i Bevægelse, ledsaget af en temmelig betydelig Krigerfare. Svend Trost og hans unge Hustru fulgte med. Det var dem tungt at løsrive sig fra de

kjære Venner, og de agtede at blive nogle Dage i den skønne Mai Maaned paa Ebbesens gamle Skovborg, medens Folqvard paatog sig Brattingsborgs Bevogtning. Efter Planen for den nye Sommerfeide, vilde Ebbesen selv fra Nørreriis lede Befrielseskampen omkring Randers, Nørhuus og Skandeborg, medens Svend Trest og hans unge Venner fra Brattingsborg skulde forurolige Fjenden i Viborgegnen og ved deres Holdere staae i bestandig Forbindelse med Bondehæren og Feltherren paa Nørreriis.

Ebbesen eiede tvende Gaarde af dette Navn. Den ene var ubefæstet og laae ved Hale See i Viborgeggen, en halv Mil fra Brattingsborg eller Kleitrupgaard, hvorfra han havde foretaget det berømte Tog til Randers; men hans gamle befæstede Fædreneborg Nørreriis, der er bleven udeelig med Ebbesens Navn, laae mellem Nørhuus og Randers og har til de sildigste Tider bevaret sin Berømmelse hos Almuen, skjøndt der nu kun er Spor af Borggravene tilligemed den Voldbakke tilbage, hvorpaa Borgen har staaet og hvor en gammel ærværdig Seg i fem hundrede Aar er bleven holdt i Hæd af det taknemlige Folk, der altid har elsket denne Folkehelt, som Schweitzerne deres Tell, som Danmarks uforglemmelige Befrier fra Tyrannens Nag.

Paa Ebbesens Fædreneborg havde man nu ikke seet denne Folkets Ven siden Geerts Fald og siden

Ebbesens Navn var blevet det berømteste i Danmark. Hans Tilbagetog til Nørreriis var derfor ogsaa et Triumphtog, og han modtoges i sin Fødeegn med en Deeltagelse og Begeistring, der overtydede ham om, at han havde et tryggere Værn i det taknemlige Folks Kjærlighed, end i den bedst befæstede Borg. Nørreriis var kun et lille Herresæde og ikke nær saa stærkt befæstet som Brattingsborg. Storstedelen af Gaardens Bygninger laae udenfor Befæstningen. Volden var ikke høi og Borggraven temmelig smal; Muurtinderne vare noget forfaldne; men det gamle Taarn saae heelt anseeligt ud. Borgen havde ikke, som Brattingsborg og Hald, en naturlig Befæstning af nogen Indsøe; den var omringet af frugtbare Marker mod Nord og Vest og af en herlig Bøgeskov-Halvkreds mod Syd og Ost. Borgen havde en deilig Veligheden, og der var den livligste Samfærsel ved Veienes Sammenstød fra Randers, Marhuus og Skanderborg. I det sydsøstlige Hjørne af Volden stod hiin mærkelige Eg, som Ebbesens Fader, Ridder Ebbe Galt, havde plantet den Dag, hans Søn Niels blev fød, og som endnu den Dag idag staaer frisk og grøn paa Levningen af den gamle Voldbakke. Dette Træ var frodig voxet med Ebbesen og var nu med ham henved de 40 Aar. Derunder havde han leget Krigsmand som Værn; under dets Skygge havde han siddet mangent lykkelig Sommeraften med sin unge Hustru i deres

Egteskabs fem første Aar, inden endnu Tanken om hiint store Foretagende mod Geert havde furet hans Pande. Da han nu reed ind ad Borgporten paa Nørreriis ved sin Hustrues Side og med den mindste Een paa Sadelknappen, medens den ældste reed foran paa sin egen lille Hest, faldt Ebbesens Blik først paa Egen foran Taarnet paa Volden; den var endnu ikke udsprungen, men var af hans Vender og Huusfolk festlig behængt med friske Vegelevsstrandse. Den lille Borggaard gjenleed af Jubelraab og stod aaben for Ebbesens talrige Venner, der ved Nygtet om hans Ankomst til Egnen vare strømmede til Nørreriis for at modtage ham.

Under al denne Lummel og Glæde bemærkede Svend Trøst, blandt de mange Fremmede, et ham høist modbydeligt Ansigt, som syntes ham bekendt, men som han ikke vidste hvor han før havde seet. Det forsvandt strax igjen blandt den store Mængde Mennesker, der strømmede ud og ind paa Borgen. Sildig om Aftenen blev det ham først klart, at det havde været John Ellemose, hiin Forræder fra Lolland, der havde været med at bortføre Kong Christopher fra Sarkjæbing, og som siden saa lumskelig havde hjulpet Henneke Bryde paa Heden. Denne Forbryders Forbindelse med Sti Andersen var ham bekendt; ved Kongens Amnestiebrev var den berøgtede John Ellemose nu fri og frank, og man paastod, han brugtes

til Speider af Ridder Sti og den nye Regjering. Neppe var dette Eys opgaaet for Svend Trest, ferend han med pludselig Angest savnede sin kjære unge Husstru, som han havde forladt paa den grønne Plads udenfor Borgen, hvor hun med Ebbesens Børn havde glædet sig ved at see paa Bøndernes Dands og paa et Tog af Egnens unge Karle og Piger, der med festlig Sang og med grønne Maigrene i Hænderne reed Sommeriby og forenede denne landlige Folkefest med Glæden over Ebbesens Hjemkomst. Svend Trest foer som en Rasefende om mellem de syngende og dandsende Skarer, men kunde ingensteds rine sin Agnete. Endelig traf han Ebbesens Sonner tæt ved Indgangen til Riis Skov, og de fortalte ham, uden at ahne nogen Ulykke, at den rare Fru Agnete nu ogsaa reed Sommeriby og var bleven Maidronning. Hun var bleven pyntet med Krands og sat op paa en deilig smykket Hest af en pyntelig Herre, der med en heel Skare prægtige Sommeriby-Folk var redet bort med Fru Agnete gjennem Skoven. Børnene klappede i Hænderne af Glæde over al den Stads og Herlighed, de havde seet; men Svend Trest var fortvivlet. Han foer tilbage til Borgen og svang sig paa sin Hest. Man saae ham fare som et affindigt Menneſke ind ad Skoven til, uden at Noget vidste hvad det kunde betyde. Men ved det festlige Qvelsnadverbord savnede man Agnete og Svend Trest, og man søgte dem allevegne forgjæves.

Den unge Frue troede virkelig at seie de godmodige Landsfolks Dnske, og at hun med dem og Ebbesens Venner deeltog i en glædelig Fests, da hun som Maidronning besteg den magelig indrettede Sadel og lod sig bortdrage i det festlige Tog, uden at vide hvorhen. Først da hun saae sig dybt inde i Skoven, og Sommeriby = Sangene opherte omkring hende, medens Mørket faldt paa, og det stedse gik hurtigere fremad over ujævne og lidet betraadte Veie, saae hun sig urolig om blandt de fremmede Mennesker, der omgave hende, og spurgte om man nu ikke vendte tilbage til Borgen. Den stadselige Herre, der havde løftet hende i Sadeln, hilsende høflig og forsikrede hende: at nu var man der strax; det var kun en lille Omvei, man reed, for at nyde den skønne Maimaaneds = Aften; det hørte til Folkefesten at gjække de Skjønne; men man maatte finde sig i hvad der ved sliq Leilighed var Skik og Brug.

Man kom endelig ud af Skoven og befandt sig paa en Landevei.

"Lad os nu skynde os, godt Folk! at man ikke skal savne vor smukke Maidronning for længe" — sagde den fremmede Herre, og det gik rask frem ad Landeveien, som Aagnete troede ferte tilbage til Nørreveriis; men de havde reedet over en Time, og endnu saae man Intet til Borgen. Endelig bemærkede Aagnete, at man var ved Havet og reed ind gjennem

en anseelig Søstod. Hun var i Narhuus, og nu steeg hendes Angest til det Høieste. Hun udstødte pludselig et heit Skrig om Hjælp og vilde springe af Hesten; men i samme Dieblik fælte hun sig fastholdt af et Par stærke Arme, og der blev bundet et Klæde for hendes Mund. Næsten uden Bevidsthed blev hun ført videre, og da hun kom til Besindelse, befandt hun sig paa Dækket af et Skib, der foer rafft hen i Ratten over Bølgerne. Hun vilde folde sine Hænder til Bøn om Frelse; men hendes skjenne Hænder vare bundne, og den Ulykkelige hensek i stille Jamren paa Skibsdækket, med et fortvivlet Blik til de rolige Stjerner over hendes Hoved. Skibet styrede nedent om Samsø gennem store Bælt og foer næste Dags Aften ind i Havnen ved Bordingborg. Her blev den fangne Dame i al Stillehed ført op i det saakaldte Jomfrutaarn, hvor Marsk Stigs Døtre havde siddet fangne i Kong Erik Menveds Tid.

Paa Bordingborg Slot var der i disse Foraarsdage meget Liv. Kong Baldemar havde nylig faaet sig dette Slot afftaaet, der havde været pantsat til hans Farbroder, og strax valgt det til sit Hofhold. Herfra indløste han nu efterhaanden ved statskloge Pengeomsætninger og Løfter, saavel som ved Retsforfølgelser og Trudsel, flere pantsatte Slotte og Provindsler, medens han tillige samlede en Hær af tydske Leietropper omkring sig, for ogsaa med Sværdet at

kunne give sine Underhandlinger Bægt. Biskop Svend af Marhuus og Sti Andersen vare hans vigtigste Raadgivere saavel som Marsken Ridder Loken og den rygense Ridder Podebusch, der var bleven Hævedsmand paa lille Gurre ved Bordingborg, hvor han med sin Moder og skjøne Søster opholdt sig.

Den Aften, Fru Agnete var ført fangen til Jomfrutaarnet, var der rykket en ny Trop tydske Soldryttere ind i Staden, og Borgerne saae med stor Forargelse og Harm, at disse Kongens Krigsmænd havde faaet deres Sold betalt i Kirkeklenoder, som Kongen i sin store Pengetrang havde ladet udtage af Landets Kirker, og at nu disse fremmede Leiesvende, ligesom Geerts Reverbander tilforn, i raadildhed og Raadhed drak deres Al af de hellige Kirkefalk og misbrugte dem paa anden verdslig Maade ved Drik og Svær, under frække ugudelige Sange. Denne Ryggesløshed havde foraarsaget en næsten oprørsk Tumult i Staden, og Biskop Svend gik, heftig oprørt derover, ind til Kongen i hans Lenkammer, medens Sti Andersen og Ridder Podebusch stode paa Henriks loftstillien og talede hemmelig sammen.

”Han er i en hellig Nidjærhed, den fromme Guds Mand” — sagde Sti Andersen og trak smilende paa Skuldrene — ”han forløber sig, skal I see; men det skader ikke. Hvad skal vi med den hellige Mand i vort Raad? Det er ikke Liden til at

gjøre sig Skrupler over Smaating. Mod min Huusret vilde han ogsaa gjøre Indvendinger; men jeg lader mig ikke holde for Nar. Nu har vi hende da, Pödebusch!”

”Hvem? den deilige Synderinde? er det muligt?”

”Hun sidder i Tomfrutaarnet. Ellemose har holdt Ord. Men det nytter Jer kun lidt; det tænkte jeg nok. Hun har havt Bryllup for 4 Maaneder siden, og — Hof sagt — kan den Omstændighed ikke slaae Vand paa eders hede Elskov, maae vi see Tiden an. I har ærlig hjulpet mig til Statholderskabet, og jeg vilde gjerne holde mit Løfte. Om Egtteskabet kan hæves, veed jeg dog ikke. I alt Fald — inden Naret er omme er hun Gufte. Det gjer mig ondt for den arme Djævel af Mand; men han har gjort os det for galt. Han vil snart lebe i Jælden. — Det trodsige Hoved har han forbrudt.”

”Hun maa blive min, hvad det saa koster, paa enhver mulig Maade” — hvistede Pödebusch ivrig — ”en saadan Deilighed er der ikke til i Verden. Men I lover saa ubestemt. Siig mig dog Get, Hr. Statsholder! I har ladet Jer forlyde med, der kunde være Døvl om eders lovlige Ret, som Fader, til at opfylde jert Løfte. Hvo raader da i denne Sag meer, end I?”

"Det vil jeg betroe Eder, naar Tid er — men tyst!"

Den hemmelige Samtale blev nu afbrudt, idet Biskop Evend traadte ud af Kongens Lenkammer med blusfende Kinder og gik gjennem Forsalen i den heftigste Sindsbewægelse. "Jeg ryster Stevet af mit Fod paa denne vanhellige Tærffel" — sagde Bispfen og vendte sig ved Døren mod begge Kongens verdslige Raadgivere, der staa Hovederne sammen og smilede.

"Jeg forlader Gudsbespotternes og de Ugudeliges Raad" — vedblev Bispfen — "inden Herrens Time kommer, og vore besmittede Gudshuse styrte sammen over Syndernes Hoved. Det er eders Raad og Utslag, Hr. Statholder! og eders, min fremmede Herre! Kom ihu hvad jeg har sagt Eder! I skal heste som I saaede. De, der besmitte Helligdomme — og de, der sælge Sjæle" — hvistede han til Podebusch — "de skal tjæbe Forbandelse" —

"Hvad stor Ulykke er her da skeet, Herre Bisp!" — afbrød Sti Andersen den heftige Prælat, medens Ridder Podebusch saae ud af Vinduet og syntes at skjule en lønlig Uro — "Gre Sacramenterne ikke lige hellige, enten de uddeles i Vin eller Sely-Kar? Til hvilket helligere Brug kan Kirkerne's Helligdomme anvendes, end til at redde Folk og Rige fra Undergang og befæste Majestæetens Throne?"

— ”J skal see, hvad der kommer ud af sliq Ryggesløshed” — vedblev Bispen — ”J skal see, hvad det bliver for Seire, J vinde med disse fremmede Ransmænd og Gudsbespottere, hvis Blod J kjebe med fordømmeligt Kirkeran — J skal see, hvad det Liv fører til, hvormed J besmitte dette Kongehuus — Død og Skjændsel, Pestilentsse og Fordærvelse maa et saadant Regimente bringe over Land og Rige. Af den Giftfæd, her lægges, skal der opvore giftige Frugter. Jeg tvætter mine Hænder. Jeg vil ingen Lod og Deel have deri.”

— ”Det er for sildigt, Herre Bisp, at tvætte Hænderne rene” — tog Sti Underssen spottende Ordet — ”J har selv lært os den meget fornuftige Regel, vi har fulgt. Vor gode christelige Hensigt maa undskyldes hvad man i Valget af de nødvendige Midler kan dadle. Disse Tidens Ureenhed og Smitte kan Ingen, der vil virke med Kraft, ganske unddrage sig. Det har J selv sagt og beklaget meer, end een Gang. Det er Eders — som det var Ebbesens og hele Folkets Trost i Nøden. Det er Tidens og ikke vor Skyld. Skal nu det Regimente, J selv har hjulpet til at grundfæste, føre Jammer og Fordærvelse over Landet, vil Ulykken vel heller ikke gaae Eder forbi, hvis den er retfærdig.”

— ”Desværre, Sti Underssen, J siger Sandhed” — tog Bispen atter Ordet med dyb Smerte i det

ærværdige Mafsyn — "Jeg tør ikke opløfte mit Hoved mod den Retfærdiges Dommerfærd og ſige: lad din Haand ei ramme mig! Jeg har ingen Deel i Forargelſen. Nu ſeer jeg klart hvortil hiin ulykſalige Tanke ferer, ſom ſelv den ſtorſte Daad iblandt os har beſmittet Folket med. Jeg har fordømt den i Ebbeſens Tid, men den har i Neden ſtuffet mig ſelv, da jeg bred Staven over hans Hoved. Wiſelig! ſelv ei det ſtorſte, det helligſte Meed kan giøre Ondt til Godt og det Vanhellige helligt. Jeg fordømmer endnu den Tanke; jeg lyſer den i Vand i min egen Sjæl: det er en Djevleſens Tanke, ſom aldrig kan fede anden Daad, end Udaad, og aldrig aale anden Frugt, end Forhandeſſe."

Med diſſe Ord forlod Biſkop Svend haſtig Høienſtoftſtillien. De to Hofmænd ſaae til hverandre og traf paa Skuldrene med et medlidende Smil; dog ſyntes Hr. Podebuſch noget forſtemt og urolig. Nu aabnedes Deren til Kongens Lenkammer, og den unge Konge traadte ud til dem. "J har nok ogſaa ſaaet Dexten læſt, I gode Herrer!" — ſagde han i let bebreidende Tone — "men det har J ærligt forſkyldt. Hvad kom der ud af jer dumme Finantéplan? Ei ſaa meget engang, ſom jeg kan ſtoppe diſſe Slughalſe i Munden for en Maaned." — "Min naadigſte Herre!" — ſagde Sti Anderſen og bukkede dybt — "J meente dog ſelv, det var en

god Mundfuld og burde være des drøiere, jo meer Hellighed og Velsignelse der var ved.”

”Alt kan bruges; det forstaaer sig” — svarede Kongen — ”men med Forstand. — Hvi lod I ikke disse Diske og Kalker smelte eller hugge i Stykker? Verden vil bedrages, det veed I jo. Jeg kan slaae Pærer ned med St. Knuds hellige Halsbeen, naar jeg har det klogelig skjult i min Stok; men sætter jeg aabenbart min Støvle paa en Pjalt af hans Skjorte, kan jeg blive stenet af de dumme Hængehoveder. Nu kan vi faae et smukt Dyr her i Staden for eders Uforsigtighed. Afsted, Sti Andersen! indløs strax det hellige Kram! sig, det skal gives Kirkerne forgyldt tilbage — det var en forstrækkelig Feiltagelse. Lad det saa strax omstøbe! — saa er den Ulykke forbi.”

”Havde vi kun rede Penge at indløse med” — mumlede Sti Andersen betænkelig og trak paa Skuldrene. ”Som I befaler, min naadigste Herre! det er den simpleste Ting af Verden” — sagde han hastig, idet Kongen med et skalkagtigt Smil nævnede eet af de Arngodsfer, Sti Andersen endnu besad med Uret fra Geerts Tid. — ”Get Ord af eders Mund er mig Nok, Herre! — Naar mine Raad skal komme tørre i Huus, maae de dog altid først gaae gjennem eders Hoved.” Derpaa bukkede han hastig og gik.

"En huil Karl, Podebusch!" — sagde Kongen og saae smilende efter ham — "naar han kun herer det rette Ord, er Intet ham umuligt. Nu, mit vakkre Podebusch! har vor Skriftefader forjaget din Lystighed? Hans hellige Bredde kom os igruunden til pas. Jeg er kjed af hans evige Skrupsler og Formaning. Nu kan han undværes. Lad ham nu præke om disse syndige Tiders Pinagtighed for de fromme Sjæle i Mars! Vi kan vel faae serget for vore Sjæle uden ham. Hvorledes lever jer smukke Jomfru Søster? Vi see hende saa sjelden. Er hun bange for at gjere Dronningen iversyg?"

"Eders jydsk Prophet har jaget mig en Skraak i Blodet, naadigste Herre!" — svarede den fremmede Ridder — "han har sagt mig Ting i Skriftestolen, som har bragt Haarene til at reise sig paa mit Hoved, hvorvel jeg intet Ord har betroet ham af hvad I veed. Er han en Sandsiger og Wiismand, seer det galt ud; saa vilde jeg ønske, jeg aldrig var kommen til Danmark med Eder, og I aldrig havde seet min stakkels Søster."

"Oi hvad, med eders Wiismand og Propheter!" — afbød Kongen ham og loe — "I ere dog propfulde af Dvertro, I gode Nygenser. Hvem troer paa Wiismand i vor dumme Tid, naar enhver fri og kjæk Tanke kaldes Kjætteri og Ugudelighed? Nei, mit gode Ven!" — vedblev Baldemar alvorlig —

”viiis mig en eneste lærd Mand, som ei er gal i grunden! — viis mig en Nutids-Prophet, der paa egen Haand kan gaae tilbunds i Tankedybets Afgrund og dukke levende op igjen, som en Jonas i sin Hval, med Dybets Skatte i sin Sjæl, saa vil jeg høre paa hans Tale og maaskee troe paa hans Ord; men disse hellige Tvrere — disse Estersnakkere af hvad der er tænkt og sagt for tusind Aar siden — de maae rase og buldre som de vil med deres Kirkesædne og al den gamle Suurdeig — det gaaer mig som Gaasens Svalder gjennem Dreene. — Det forstaaer sig — jeg folder Hænderne og tier, som Kirkens lydige Søn, til Narren er ude af Døren. Nu, munter, Podebusch! Imorgen tage vi paa Jagt. Saa besøger jeg Jer paa Gurre. Saasnart Krigsfolket er samlet, rykke vi maaskee i Felten og prøve vor Lykke med Sværdet.”

Derpaa forlod Kongen Høienloftstillien med sin ellers saa lystige Selskabsbroder, der dog denne Aften var usædvanlig stille og betænkkelig.

Næste Morgen reed Kongen munter paa Jagt gjennem Bordingborg By, med Ridder Podebusch, Sti Andersen og sine talrige lystige Riddere. Al Uro og Misfornoielse i Staden var forbi. Biskop Svend havde vel i sin Tver og Brede forladt Hoffet for at drage tilbage til Marhuus, og hans Yttringer mod Kongens verdslige Raadgivere havde ikke været skaans-

somme; men Sti Andersen havde atter bibragt Borgene de bedste Tanker om deres unge Konges Fromhed og tillige forbedret Krigskassen ved et Laan hos Stadens frommeste Rigmænd, hvorved Kirkeleenderne vare udløste af de vanhellige Krigerhænder og opbevarede til en forsigtigere Anvendelse. Han smilte triumpherende over dette snilde Indfald. Kongen nikkede og loe. Ridder Podebusch kastede et smægtende Blik til Jomfrutaarnet, hvor han syntes at have seet et Glimt af den deilige Fru Agnete ved Gitteret, og om Aftenen bevertede han Jagtselskabet paa lille Gurre, hvor hans Søster oplivede den frie lettsindige Underholdning med sit Lune og sine fortryllende Sange.

Evend Trøst havde imidlertid med rasende Iver fulgt sin bortførte Hustrues Spor og var inden Aften i Bordingborg. Da Jagtselskabet med Hornmusik og munter Spøg kom tilbage, stod Evend Trøst i den heieste Spænding udenfor Jomfrutaarnet og skjulte sig bag en Pille, medens Agnete sang den sorgmodige Vise om Marst Stigs Døtre, som hun her fandt saa mange Winder om i deres Fængsel. Under dette formildende Udtryk af hendes Sorg og Uro syntes hun at høre sit Navn nævnes udenfor; men hun havde seet Ridder Podebusch og hans frække Blik til Gitteret om Morgenen; hun vovede sig derfor ikke meer derhen. Nu lød der Jagthorn og Hestetrampen i Slotsgaarden,

og hun skjulte sig taus i en Krog af Fængslet. Neppe var Larmen med det hjemkomne Jægetog ophørt, før hun atter hørte sit Navn nævne med en Røst, som hun syntes at kjende; men i det samme led der Klirren af Baaben udenfor Taarnet i den stille Foraarsaften. Nu foer hun med en ængstelig Ahnelse til Gitteret og saae en Hob Krigsmænd føre en saaret Ridder til det saakaldte Vandtaarn ligeoverfor hendes eget Fængstaarn. "Store Himmel! det var ham" — udbred hun og sank jamrende tilbage paa det haarde Fængselsgulv.

Hun laae endnu knælende, med Hovedet mod Muren og Hænderne for de forgrædte Dine, da hendes Fængselsdør aabnedes og lukkedes igjen. Ugnete mærkede ikke i sin Fortvivlelse, at der var Nogen tilstede, før Gjenkunnet af et Lys skjar hende i Dinene og hun hørte en qvindelig Røst, der i en halv bydende halv medlidende Tone sagde: "staae op, Glendige! hvem er du?" Ugnete reiste sig og tog Hænderne fra de deilige forgrædte Dine; hun strøg de lange vaade Haar fra Panden. Selv i sin Sorg og sin halv moderlige Skikkelse, stod hun i en saadan Skjønhedsglands for den fremmede Dames Dine, der dog kun betragtede hende gjennem en Hovedbug, at den ubekjendte Dame traadte forhauset tilbage med det uvilkaarlige Udbrud: "Ha, hvilkten Skjønhed! — Og alt længe et Offer for den

Troløse" — tilseiede hun med dømpet Røst og traadte haardt i Gulvet. — "Hvem er du? forfærdte Skabning!" — vedblev den fremmede Dame høit med stolt og bydende Røst — "føler du dog selv din Glendighed og det Foragtelige i dit nedrige Forhold? Fordelg mig Intet! jeg veed Alt. Dette hemmelighedsfulde Fangenskab gjælder en ganske anden Brøde, end det skal see ud til — her skjules ikke blot din, men en højere Persons Skjændsel. Tal, Glendige! Du seer, jeg er underrettet."

"Hvem I saa er, der saaledes tiltaler mig, saa er I falskelig underrettet" — svarede Agnete, og Følelsen af hendes krænkede Ære og Værdighed gav hende Mod og Fatning tilbage. — "Jeg kjender Intet til den Skjændsel og Brøde, I taler om. Jeg er en ægteviet Hustru. Med List og Vold har man stilt mig fra min Ægtemand og bragt mig hid til dette Fængsel; i hvad Hensigt veed jeg ikke; men jeg er meget ulykkelig. Skal jeg nu tilmed krænkes i min Ulykke med en fornædrende Mistanke af det første menneskelige Væsen, her tiltaler mig?"

"Siger I Sandhed?" — spurgte den Fremmede heftig og slog Sløret tilside. — "vov ikke at skuffe Dronningen af Danmark!"

Den unge Dronning Helvig stod for hende; men Agnete gjenkjendte hende neppe. Krænket Stoltthed og nagende Skinsyge, maaskee ogsaa en anden hem-

melig Lidenskab havde betaget den unge Dronning hiin blomstrende Ungdomsfriskhed, der paa hendes Bryls-lupsdag forrige Sommer gjorde hende saa smuk i Manges Dine. Nu var der en Bitterhed og Lidensskabelighed i hendes skarpe Træk, der gjorde hende ti Aar ældre.

”Min Dronning!” — udbrod Agnete forbauset — ”er det muligt? besøger Dronning Helvig mig i mit Fængsel! Saa være selv Bagvaskeren takket, hvis falske Anklage førte Jer hid! I vil ikke lade en ulykkelig Hustru adskilles fra sin Egtfælle — I vil skaffe mig Ret og Frihed — I vil ædelmodig beskytte mig mod Ridder Podebusch og selv mod den ubarmhertige Mand, der kalder sig min Fader — I vil bede eders mægtige Gemal frigive min kjære, kjære Svend Trost — Ak! har de kun ikke myrdet ham! Vore Forsølgere har overfaldet ham her udenfor mit Fængsel — de har slæbt ham i Taarnet histovre. Hjælp, hjælp os, naadige Dronning!” Hun brast atter i Graad og sank for Dronningens Fødder.

”Svend Trost? siger du, den forvorne Ebbesens Søstersen? — du hans Hustru? — den ærbare Novitse altsaa, som vilde dee i Klofret og løb bort med hiin Eventyr-Ridder?”

”Ja, ædle Dronning! det var mig, han gif i Døden for — jeg var Novitsen, der skulde ægte den affhyelige Podebusch, men trolovede sig med sin

dede Barndomsven og fulgte ham glad og lykkelig ind i Livet, for aldrig meer at forlade ham — og nu er al vor Lykke forbi, hvis I ikke frelser os.”

”Rigtig! nu kjender jeg Eder” — sagde Dronningen og betragtede hende med et skarpt Blik — ”Jeg saa Ier jo paa Sønderborg ved mit Bryllup ifjor.” — Det var, som der foer et Sting gjennem Dronningens Bryst ved dette Ord. — I var ikke blandt Brudepigerne. Man glemte Eder, som mig, for den letfærdige Rygerinde. Men hendes Broder, den artige Skjendeskjender, har ikke talt om Andet siden den Dag, end om eders Deltighed. Hm! det er altsaa ham og eders egen Hr. Fader, der har fort Eder hid, Fru Agnete!” — vedblev Dronningen med et uvist endnu mistænkeligt Blik — ”og I har Ingen seet her endnu? slet Ingen? jeg er den første, I taler med i dette Fængsel?”

”Ja visseelig, ædle Dronning! min tause Fangevogterste har jeg ikke talt et Ord med, og ingen Anden har jeg seet. Ak! naadige Dronning! I seer saa koldt og skarpt paa mig — er jeg endnu i eders Dine den foragtelige Skabning, I troede at finde her? og kan I troe, den ophæiede Person, I mistænkte mig for” — —

”Di stille med hvad jeg kan troe og tænke! eller I er ulykkelig” — afbrød Dronningen hende med et truende Blik — ”staa op! — Det var maaskee dog

en Bildfarelse, Fru Agnete!" — tilføiede hun med bævende Røst — "Jeg er heller ikke lykkelig — jeg er maaskee ulykkeligere, end J. Der gives Forhold, hvori man intet Menneſte troer. Eders hemmelig-hedsfulde Fangenskab ſaae heel miſtænkeligt ud — og her har Falskhed og Troleshed hjemme. — Endnu veed jeg ikke hvad jeg ſkal troe. Dog om Eder vil jeg intet Dødt formode. Hvad jeg kan gjøre for Eder og eders forvovne Mand veed jeg ikke. Han er en Oprørsſtifter — han har forbrudt ſig mod Kronen — og" — tilføiede hun bitter — "eders Fader og denne Pödebuſch formaae Meer her, end Danmarks Dronning."

Agnete havde reift ſig; hun trykkede Dronningens kolde Haand til ſine Læber. "J miſkjender mig alſaa ikke meer, ædle Dronning! J veed ſelv hvad Ulykke er — J vil ikke lukke eders Hjerter for de Ulykkelige — J vil redde min troe Svend Trest og mig fra vore Forfølgere" —

"Si med hvad J veed! Betro mig Alt hvad her ſfeer! Saa vil jeg ſee hvad jeg kan gjøre. Hver Aften ved denne Tid kan J vente mig her — men det maa Ingen vide — Vær ſtum ſom Graven — eller det kan koſte eders Liv." —

Med diſſe Ord forlod Dronningen Fængſlet. En Terne traadte ind og borttog Lyſet. Fængſelsdøren lukkedes atter i Laas, og Agnete ſtod ene i

Mærket. Hun beiede sine Knæ og hensant i en stille Ben. — Da hun reiste sig, felte hun sig roligere, skjændt Dronningens sidste Ord endnu klang koldt og skjærende i hendes Dre. Et Glimt af Haab gav hende Mod og Kræfter. Det var silbdigt. Alt var stille paa Slottet. Hun nærmede sig Fængselsgittret og saae over til det mørke Vandtaarn, hvorhen hun havde seet dem bortslæbe hendes troe kjære Svend Trest. Der var ede og stille i Slotsgaarden; men nu troede hun at høre en dæmpet veemodig Sang ligesom fra en dyb underjordisk Hvalving, men ei langt borte. Hun lyttede opmærksom. Det var Sungen om Nrel Thordsen og skjøn Valdborg, som hun saa ofte havde sjunget med Svend Trest i sin lykkelige Barndom paa Bjernsholm. Hun kjendte Stemmen; den kom fra den dybe Kjælder i Vandtaarnet. Det var hendes fangne Egtemand, der nu med denne kjære Barndomsang vilde tilkjendegive hende, at han levede og kun tænkte paa hende i sin Ulykke. Han sang Nrels Afskedsord til Valdborg, da han var dødelig saaret i Kampen for sin Konge:

”I sige skjøn Valdborg tusind Godnat!

For Herre skal for hende raade.

I Himmerige vi findes saa brat

Og sankes saa gladelig baade.”

”Alt, Gud hjælpe mig!” — sukkede Agnete og vred sine Hænder — ”han synger som en Døende. For-

barmende Gud! still os ikke ad! Lad mig døe med ham!" — Sangen i Vandtaarnet holdt inde. — "Ik, nu døer han maaskee alt" — udbød hun jamrende — "og jeg kan ikke være hos ham — kan ikke sige ham hvor høit jeg elsker ham — dog jo, kan hans Røst naae mine Øren, maa min vel ogsaa kunne naae hans. Min Stemme har jo fer kaldt ham tillive." Hun sang nu høit og smerteligt, med graadqvalst Stemme, de deilige Ord, der i Visen er lagt Valdborg i Munden, og som de unge Ægtefolk saa ofte havde grædt over sammen i de uskyldige Barndomsdage paa Bjørnsholm:

— — "Om jeg i tusind Aar levede her,

"J gaaer mig aldrig af Sinde." —

"Jeg vil da sidde i Høienloft vid

"Og virke det Guld udi Sue;

"Saa sørgelig vil jeg leve min Tid

"Alt som en Turteldue."

"Hun hoiler aldrig paa grønne Green,

"Hendes Been er aldrig saa møde;

"Hun drikker aldrig det Vand saa reen,

"Hun rører det først med Fodder."

Hun holdt inde og lyttede. "Han lever — han lever endnu" — sagde hun glad — "han kan ikke døe saa længe han hører Agnetes Stemme."

Evend Trost sang nu virkelig fra hirt mørke Taarnkjælder med livligere Røst og med et blandet

Udtryk af Veemod og af Glæde over dog at have fundet et Middel til Meddelelse i Skilsmisfen. Han sang det sidste bekjendte Vers i hiin Elskovs-sang, som saa mange elskende Hjerter efter hans Tid har gjentaget:

"Gud dennem forlade, som Aarsag er,

"At de ei sammen maae være,

"Som have hinanden af Hjertet kjær

"Dg elske i Tugt og Ære!" —

Men neppe havde han sjunget Verset til Ende, før Agnete fløi forstrækket fra Gitteret og horte en fremmed Mand'sstemme synge i Nærheden:

"Gia! hvor klager den eensomme Fugl!

Men var jeg faasandt en Flue,

Saa fløi jeg flur gjennem Nøglehul

Dg trøstet den Lurteldue."

"Deiligste Agnete! min udkaarne Brud! har I da intet Dre for eders ydmyge Tilbeder" — led Hr. Podebusch's Stemme med svær Tunge, som af en Halvberuset, gjennem Nøglehullet paa Fængselsdøren. — "Jeg kan ikke komme Eder nærmere og overbevise Eder om min brændende Kjærlighed; men selv eders Utroskab og lille letsfærdige Eventyr har gydet Olie i min rene Brudgom's Æld. Nu veed jeg da, I er ingen koldsindig Steenjomfru. Den blødhjertede Novitse, der kunde løbe af Klosteret med en død Ridder, hun kan vist ogsaa forbarme sig over en

lystlig levende Elsker; og det forsikrer jeg Oder: i mig er der meget visere og længere Liv, end i den arme Synder, der har forlokket Jer."

"Jeg affkyer Jer — jeg foragter Jer, Hr. Pödebusch!" — svarede Agnete med en Kjæthed og Bestemthed, som var hendes milde Natur fremmed — "Bøver J nogensinde at komme mig et Skridt nærmere, er jeg Herre over mit Liv og maaskee over eders." — Nagtet Fængselsdøren adskilte hende fra den forhadte Elsker, havde hun dog uvilkaarlig be-
væbnet sig med den vistnok svage Naal, der sammensholdt hendes flettede Lokker.

"Død og Ulykke! Dyden er dog stærk her til Lands endnu — men derfor er der vel Naad" — mumlede Jomfru Loves Broder og tumlede med en ubehagelig Latter ned af Taarntrappen.

Næste Aften var der stor Lystighed paa Bordingborg Slot. Bønderne i Sydsjælland rede nu ogsaa Sommeriby, og den muntre Konge havde ladet Slotspørtten aabne for de pyntede Bønderskarer, der drog gjennem Byen med deres Standarter og dandsede under Fjeldspil og til de gamle nationale Foraarsfange i alle Gaarde. Kongen deeltog selv i denne Folkefest med sine Riddere og Hofmænd. Ogsaa Dronningen og alle hendes Damer toge Deel i Festligheden. Der dandsedes tilsidst baade paa Heiens loftstillien og i Slotsgaarden. Her gik det især frit og

livligt til efter at der var uddeelt Forfriskninger blandt Gjesterne, og Kongen selv med de unge Riddere kom fra Druffebordet. Saavel Agnete som Svend Træst kunde see Dandsen i Slotsgaarden fra deres Fængsler; men en fremspringende Taarnpille forhindrede dem i at see hinanden. Dronningen var prydet med stor Pragt i Silke og stift Gyldenstykke, og man saae hende dandse med Kongen mellem Bønderfkarerne paa Slotspladsen i det flammende Fakkellys. Der var en mørk Jld i hendes Blik og en Bildhed i hendes Bevægelser, uagtet al hendes Stivhed, der gav hende et frygteligt næsten furieagtigt Udseende, idet hendes Haarfletninger havde opløst sig, og de lange udslagene Haar slagrede hende om de magre blussende Kinder.

Saa snart Dronningen var traadt ud af Dandsen, fremsprang Hr. Podebusch med en lille særdeles smuk og næsten ligesaa prægtig smykket Dame, der var behængt med Krands og valgt til Maidronning eller, som det her kaldtes, Maigrevinde af de unge Bønderkarle. Hun snoede sig fra sin Ledfager, neiede dybt for Kongen og svingede sin Krands; hvorpaa alle Bønderpigerne kastede deres Krands paa Kongen og valgte ham til Maigreve. Han nikkede munter til Pigerne og takkede for denne Opmærksomhed; derpaa rakte han den nydelige Maigrevinde sin Haand og begyndte en rask Dands med hende i Fakkellandsen

under de mailøvbefransede Linde. Dronningen stod ved Heienloftsbroen; hun saae sig tilbage over Skulderen og blegnede. Den lille deilige Festens Dronning, der nu afløste hende, som Kongens udvalgte Dandserinde, var Hr. Podebusch's Søster, Jomfru Tove fra lille Gurre, som man allerede mumlede om modtog Besøg af Kongen paa hans Jagttog. Hun var som Maigrevinde bleven smykket med en overflødig Mængde Vaand og løse Silketørklæder, som hun ubekymret i den livlige Dands lod slagre omkring sig, til de faldt af og dannede et Silketæppe for hendes lette Fod, medens hun i letfærdige men nydelige Svingninger neppe berørte Jorden med Taaspidsen og hvirvlede sig som i en Dryllekreds om den unge artige Konge. Da hun endelig med et flygtigt Haandtryk og et skjælmst fortroligt Smil forlod sin kongelige Danser, traadte Dronningen hende med glødende Kinder imøde under Heienloftssvalen.

"Hør, min fine Jomfru Tove!" — sagde Dronning Helvig med skjult Forbittrelse i en tilsyneladende spøgende Tone — "J skulde dog ikke kaste Silke for eders Fod. Det er kun Dronninger, der træde paa Silke ved Hove."

"Men jeg er jo ogsaa Dronning iasten, eders Naade!" — svarede Jomfru Tove og slog Raffen stolt tilbage med en ikke ueheldig men dristig Østerligning af Dronning Helvigs stolte og noget stive Ab-

færd — ”Jeg maa vel ogsaa føle mig lidt ved sli^g Herlighed og Ære — og hvo veed hvad jeg kan blive?”

”En Konges Slegfredviv kan du vel blive, Uforskammede! men aldrig en Dronning med Ære” — hviskede Dronningen med et stolt og heftigt Udbrud af sin Harm, idet hun med Foragt vendte sig bort fra den lille letfærdige Koglerinde, der atter med Latter og Spøg hvirvlede sig hen i Dandsen og syntes at fortrylle alle Mænd med sine yndige Bevægelse.

Siden stod Kongen med hende under Høienlofts Svalen, og de hviskede fortroligt sammen. ”Gid hun sad paa Blokøbjerg blandt de gamle Hære!” — hviskede Kongen — ”saa skulde du bære hendes Krone med Ære, lille Love!”

”Si stille, Herre Konge, med den farlige Spøg!” — hviskede den skjønne Rylænderinde — ”J veed ikke hvo der kan staae paa Svalen over os og lytte.”

”Lad lytte hvem der vil!” — svarede Kongen stolt — ”saa ensker jeg dog det maatte gaae, for du er langt vænere, om du saa var ded, end nogen stiv arrig Dronning i al sin Guldstads.”

De hørte en pludselig Bevægelse over deres Hoveder paa Svalen; men de saa ikke, det var Dron-

ningen, der halv afmægtig blev ført fra Eyalen af sine Damer.

"See her, lille Love!" — vedblev Kongen og bandt en Guldkjæde om den skjøne Maigrevindes Hals — "Dronningen har aldrig baaret skjønnere Smykke. Men nu har jeg dig i Vaand og Lænter igjen, lille Tryllerste! Nu slipper du ikke af mit Fangenskab, før du læskjober dig."

"Naar Løsningssummen ikke er for stor" — hviskede den lille Løtsfærdige med et skjælmst Smil — "saa faaer jeg vel Raad dertil; men en anden Gang — her er det aldeles umuligt." Hun dreiede det nydelige Hoved hastig om og saae om der Ingen var i Nærheden; derpaa lod hun sig frareve et lidenskabeligt Kys og vilde snoe sig af hans Arme.

"Nei, tøv lidt, lille Skalk!" — sagde Kongen og holdt hende fast — "sig mig nu, mens vi er ene to: hvad Hererie var der ved den Gave, du gav mig sidst? Siden jeg bærer den Haarlok paa mit Bryst, kan jeg ikke tænke paa Andet, end dine Favntag baade Nat og Dag. Jeg er nær ved at glemme Folk og Rige over det Galtskab."

"Saa giv mig den tilbage! for Himlens Skyld" — sagde Lovelille skalkagtig — "det var stor Synd, skulde min Gave gjøre saa skræffelig en Ulykke, og Lovelille gjøre Kong Valdemar til en daarlig Landsfader" —

”Det er Alvor” — sagde Kongen, pludselig alvorlig — ”det gaaer for vidt med det Daarskab.” Nu er her Andet at tænke paa. Der, Barn! tag det Sant tilbage! Det er dog Uret mod Selvig — det var Epeg, hvad jeg sagde dig før. Vi maae ikke sees oftere som sidst” —

”Det var Ret, det var fornuftigt, strenge Herre!” — hvistede Love med et forserist Smil — ”hvad skulde ogsaa I med en Tomfrues Haar paa det mandhaftige Hjerte? Lad mig nu see, I kjent rider lille Gurre forbi imorgen Aften! I træffer nu aldrig Andre hjemme, end min gamle Moder.”

”Lille skjæmske Her!” — udbred Kongen og vilde atter tage hende i Favn; men nu flet hun bort som en løs Fugl fra hans Haand og hvirvlede sig nu digt hen i Dandseskaren med sin Broder.

Al de mangfoldige Menneffer, som under Sang og lystig Skjemt betragtede Dandsen i Slotsgaarden eller flokkedes om Drickebordet under de store Linde, syntes dog Ingen at have bemærket hvad Kongen talede ilen med den smukke Maigrevinde under Svalen. Men Dronningens fortroligste Terne var bleven tilbage paa Høienloftsvalen, og inden Kongen atter lod sig see, var hun ilen bort til sin upasselige Herrerinde.

Hvo der bedst kunde have seet hiint altfor kjærlike Optrin under Svalen, var Agnete. Hun stod

ved sit Fængselsgitter i samme Stund, ligeoverfor hiint halvoplyste Skjul under Evalen; men hun tænkte kun paa sin fangne Svend Trest og gav kun liden Agt paa hvad der foregik i Slotsgaarden. Hun saae veemodig paa Dandsen og længtes kun efter, at Festsigheden skulde ophøre paa Slottet, for at hun atter i den stille Foraarsnat kunde verle et hemmeligt Kjærlighedsord med sin fangne Ridder i de uskylbige og umistænkte Folkesange. Neppe var dog Tummelen ophørt i Slotsgaarden, før hun saae sig forstyrret i dette sit kjærlige Haab. Hendes Fængselsdør aabnedes, og hun modtog atter et Besøg af Dronning Selvig.

Dronningen var denne Gang ikke ene; hendes fortroligste Terne fulgte ind med og satte Lyset paa Bordet, hvorpaa hun lukkede Deren og blev staaende ved Tærstelen. Dronningen slog strax sin Hovedbug tilbage. Hun var bleeg og syntes heftig oprørt.

”J maa have seet, Fru Agnete! hvad hun der kun har hørt” — sagde Dronningen og pegede paa Ternen — ”Bær mig tro og tilstaae Alt! saa skal jeg tænke paa eders Frelse og Lykke. Men fordelger J mig, hvad J nødvendig maa kunne bevidne, skal J aldrig slippe ud fra disse Mure.”

”Jeg veed ikke hvad J mener, naadige Dronning!” — svarede Agnede forstræffet — ”Jeg har seet Bønderne dandse og holde Maigilde her i Gaarden;

jeg saae der var fornemme Herrer og Damer iblandt dem; men jeg kjendte ikke en Gæst, undtagen den forhadte Hr. Podebusch, og for hans Skyld turde jeg ikke ret see mig om."

"Saae I da ikke hans smukke Søster?" — spurgte Dronningen med sit skarpe Blik.

"Jo, det er sandt — det var jo hende, de havde pyntet som Maidronning. — Ak, saaledes var jeg ogsaa smykket for saa Dage siden. Jeg kunde ikke see den uskyldige Keeg uden Gru. Det kom mig for, som der nu lurede Svig og trolest Bedrag under enhver Spøg og Glæde her i Landet. Den lille befrandsede Dandsferinde med det nydelige fremmede Ansigt forekom mig ogsaa som et Doffer, man kun pyntede for at føre til Glendighed."

"Deri kan I have Ret, Fru Agnete!" — sagde Dronningen kold og bitter — "men et uskyldigt Dofferlam er hun ikke. En listig Røgleriske er hun. Hun vil ende med Gru, som en Her. Siig frem! hvad Djævelskab saae I med hende under Svalen?"

"Jeg saae hende dandse i Gaarden i al Munterhed og Uskyldighed, naadige Dronning! men Andet har jeg ikke bemærket" —

"I lyver, I bedrager mig" — udbød Dronningen heftig — "I er Alle lige gode. I har Alle sammensvoret Jer mod min Fred og min Ære. Men hi! — Jeg skal lære disse fine Fruer og Jomfruer

hvad det koster at tirre Danmarks Dronning. Viid, Kong Abels Blod koger i disse Karer — Dronning Helvig maa ikke ræddes for Qvindesfrig.” — Det var som hendes Ansigt fik et tigeragtigt Udseende ved disse truende Ord, og hun forlod Agnete med et Blik, som gjennemisnede hende.

Dronningen med hendes Terne var forsvunden. Lysen var borttaget, og Fængselsbøden lukket igjen. Det var som Agnete havde seet ind i en Sjæl, der fælte sig beslægtet med Merkets Nander og glædede sig stolt ved den frygtelige Arv. Den fangne ulykkelige Ridderfrue kom først til Fatning og Rolighed igjen, da der var ganske stille i Slotsgaarden, og hun atter hørte sin kjære Svend Trosts Sangstemme i Fængslet ligeoverfor Jomfrutaarnet. Nu begyndte den kjærlige Berølsang igjen, ligesom forrige Nat, og de adskilte Elskende vidste i Balget af de fælleds bekendte Folkesange paa en sundrig og mangfoldig Maade at meddele hinanden de æmteste og kjærligste Forsikkringer om, at de kun levede i Haabet om at sees og forenes igjen. At Svend Trost ikke var farlig saaret, vidste han ogsaa at tilkjendegive sin bekymrede Husfru paa denne Maade, og at den vordende Moder med Rolighed og stille Haab vilde stræbe at undgaae Fortvivlelsens Jammer og Fare, vidnede de fromme Hjertetonen om, der nu hver Nat tonede fra Jomfrutaarnet til Vandtaarnet, uden at høres af andre

Uvedkommende, end af Kuren paa Bagttaarnet, der skundom faldt ind i de ham velbekjendte Rømpewisetoner med sit Vægterhorn.

Medens Utroskab og Skinsyge, Forfængelighed og Hovmod, Vergjærrighed og Selvsyge drev sit Spil med saa mange Hjerter paa det store larmende Kongeslot, savnede den stille Kjærlighed og Trostab saaledes dog ikke Røst, men fandt Trost og Haab i de Toner, der gjennem Aarhundreder har vidnet om, at det danske Hjerter aldrig ganske dør, selv ei i den usleste Tid; og mærkeligt er det, at en stor Deel af vore skjønneste Folkesange netop ere oprundne i denne Tid, hvori Nøden endnu var saa stor og Udsigterne til Folkets og Rigets Gjenforening saa mislige.

I de tre første Dage efter hiin Maimaanedsfest paa Bordingborg Slot drog Kongen, mod Sædvane, ikke paa Jagt. Han arbejdede ivrig i sit Lenkammer med sine statskloge Raadgivere, og der gik hyppige Bud fra og til Kallundborg. Dette Slot havde Kongen gjort Fordring paa, som forfaldet til Kronen efter den svenske Hertug Eriks Død; men Hertuginde Ingeborg af Sverrig var endnu i Besiddelse deraf og lod det ved sin Hovedsmand forsvare, som hendes Yndlings, den berygtede Knud Porfes Lehn.

Under disse alvorlige Statsforhandlinger syntes Ingen at bekymre sig om de ulykkelige adskilte Vægtfolk i Slottets Fangetaarne. Sti Anderssen vilde ikke

see sin forløbne Datter, som han kaldte hende, og med Evend Trests Forher og Dom, som Oprorer, lod man heller ikke til at ile. Den fjerde Dags Morgen var der stor Bevægelse paa Slottet. Kongen reed i Epidsen for sine leiede tydske Armbrystskytter med sin Marsk og alle sine Riddere i fuld Rustning ud af Staden, med Beleiringsmaskiner, Blider og Leirtelte. Rygtet var almindeligt, at det gjaldt Kallundborg. Agnete havde seet Hr. Podebusch og Sti Andersen blandt de bortdragende Krigere, og hun følte sig lettere om Hjertet, skjøndt hun dog gruede, naar hun tænkte paa Dronningens Hefstighed og lidenskabelige Trudfler. Genad Aften saae hun en fremmed Herre ride ind i Slotsgaarden, og hun kjendte med Overtæffelse og Forundring Ridder Folqvard Lovmandsen, som hun vidste var i Ungunst hos Kongen, som een af Partigjængerne for Junker Otto og Ebbesens Ven. Hun saae, at han blev indladt paa Slottet, og hun kom nu næsten med Skræk ihu, hvad han vel aldrig havde tilstaaet, men hvad saa Mange taledede om, at han nærede en hemmelig Lidenskab for Dronningen og havde været hendes meest begunstigede Hofmand indtil hendes Bryllupsdag.

Ridder Folqvard var ikke kommen længer, end til Heienloftstillien, Slottets almindelige Forsal, hvor han i en høist spændt og urolig Stemning blev underholdt af den gamle stive Hofmand, der, som

Dronningens Huushofmester, var fulgt med hende fra Senderborg og nu forestod hendes Hofhold paa Bor-
dingborg.

"Skade at I ikke kom 11½ Time før" — sagde Huushofmesteren og trak paa Skuldrene — "Nei, 11¾ Time før maatte I have været her" — vedblev han og saae paa Sanduhret — "saa havde I truffet hans Naade Kongen her endnu, og kunde forebragt ham selv eders betænkkelige Andragende; dog ret be-
regnet, maatte I have været her 12 hele Timer tid-
ligere. Jeg veed nu sandfærdig ikke, hvad jeg i denne vanskelige Sag tør gjøre eller undlade — eller" — — den gamle Herre syntes yderst forlegen.

"Der gives intet Tredie at være uvis om" — sagde Folqvard utaalmodig — "men I har kun Get at gjøre, det er at melde mig hos Dronningen uden Ophold. Det er med hende jeg vil tale. Kong Baldemars Graværelse gjer her Intet til Sagen."

"Jh! du Fredsens Gud! Intet til Sagen?" — gjentog Huushofmesteren forskrækket og saae sig spei-
dende om — "I taler heelt forvovent, Hr. Folqvard! det er en Lykke, vi er ene To. Sagen angaaer jo, som I siger, de to besynderlige Statsfanger, som Jngen her veed Noget om" — vedblev han hvif-
fende — "Over dem raader Jngen her uden Kon-
gen selv eller den meget formaaende Hr. Statholder, og den heieste Forsigtighed er paalagt mig baade af

Statholderen og Hr. Podebusch — netop hvad disse Fanger angaaer — og desuden” —

”Paa Eder kan intet Ansvar hvile” — afbrød Folqvard ham — ”hvorvidt Dronningens Myndighed her kan udstrækkes i Kongens Gravværelse, maa hun selv bedst vide, og om hun vil modtage mig ligeledes. Jeg beder Eder kun nævne hende mit Navn og min Ven om at indlades.”

”I den første Time og $\frac{1}{2}$ af den næste er det aldeles umuligt” — svarede den nøiagtige Huushofmester og saae atter paa Sanduhret — ”Hendes Naade har været utilpas. Det er paa denne Tid hun i de sidste 9 Dage har behaget at gaae i sin Badstue. Der er desuden en fremmed Dame hos hende, og hun har udtrykkelig selv havt den Naade at befale mig, at jeg ikke idag maa indlade noget Menneſke eller nogetsomhelst levende Væsen i Fruersalen fer det ringer til Uve og hun maaskee naadigst befaler at dyrke sin Gud i Kapellet.”

Den utaalmodige Ridder Folqvard maatte slaae sig til Ro; han gik taus op og ned i Forsalen; men hans urolige Miner røbede en lønlig Kamp i hans Junderste.

”Ret betænkt, Hr. Folqvard!” — tog atter den gamle Huushofmester Ordet — ”tillad mig, som en gammel Bekjendt og Ven — dog om det Venſkab beder jeg Eder ikke tale her, af visse Aarsager —

tillad mig i al Forsigtighed, vilde jeg sige, at være oprigtig — at sige, under fire Dine — allerhelst det gjælder eders eget Vel! — ret betænkt — mener jeg — var det ikke baade klogere og sikkrere, om I først opsogte vor stormægtigste Herre den unge Konge selv og forsikrede Eder hans Raades høie Raade for eders egen respective Person, inden I tog Eder paa at gaae i Forbøn for Andre? I kan vel ikke være uvidende om de besynderlige Rygter, der har udbredt sig, betræffende eders tidligere vistnok aldeles rene og dadelfrie Forhold til vor fælleds høie Herskerindes Person, samt eders hemmelige Deeltagelse i visse mislige Stats-sager; dog tys! det er en Ting, som det er farligt at tale om og selv at tænke paa ved Hove — og under saadanne Omstændigheder vover I personlig at komme hid — og netop i Kongens personlige Fraværelse. Jeg forsikkrer Eder, jeg skjælver over mit hele Legeme, naar jeg tænker paa hvad man vil troe og demme om denne eders personlige Nærværelse, og hvad Klafferne vil forebringe Kongen saavel om min Conduite som om eders, hvis jeg lader Eder faae Dronningen et eneste Dieblif i Tale.”

”Hvad al Verdens lave og feige Sjæle domme om mig, bekymrer jeg mig ikke om” — svarede Folsquard stolt — ”Hvad der skjules i min egen Sjæls Afgrund, skylder jeg kun den Uvidende Regnskab for; men hvad jeg til denne Time har udøvet i mit Liv,

kan jeg, Gud skee Tak, forsvare for enhver retfærdig og lovlig Domstol i Verden. Jeg er ikke kommen hid for at krybe for Throner og beile til de Mægtiges Gunst. Jeg søger kun et aabent Ore og Hjerte for Sandhed og Ret; men det søger jeg kun hvor jeg veed det maa findes.”

”Tys, tys! raab ikke saa høit! huff paa hvor I er!” — hvistede Huushofmesteren og tørrede Angest-Sveden af sin Pande, medens han trippede om som paa Naale og rystede med de lange Fingre — ”Gjør mig for Himlens Skyld intet Oprør her paa Slottet! Vil I endelig løbe i Ulykken — I Guds Navn, saa faaer jeg melde Jer, naar Tid er. I raader Eder selv, Hr. Ridder! men jeg kjender Jer ikke — Jeg har aldrig seet Eder før. Det nødes jeg til at paa-
staae. I kneiser saa kjækt, Hr. Folqvard, som her var ingen Fare paafærde, og som I var Herre her paa Slottet; men jeg vil dog give Eder et godt Raad, for gammelt Kjendskabs Skyld — dog jeg beder Eder ikke tale derom til Noget — kun derved har jeg selv faaet graae Haar ved Hove: Vil man finde Indgang gennem de Stores høie Døre, og være vis paa at finde Udgang derhos og med heel Hals, maa man følge Gjæssenes ydmyge Skit og bukke Hovedet forsigtig, hvor høit der saa er til Loftet, for Tærskelen er stundom noget glat og slibrig, skal jeg have den Ære at sige Eder.”

"Den Klogskab nytter Gjæssene kun lidt ved Mortensdags-Tider" — sagde Folqvard og loe bitert — "Jeg forlanger ikke Gjæssenes Lykke ved Hove; men det veed jeg: hvor Fru Helvig er Herrerinde, gjælder Ewanen meer, end Gaasen, og Falken meer, end den krybende Snog" —

"Tillad mig blot at erindre Eder om, at vi ikke kalde Dronningen slet og ret Frue" — bemærkede den ængstelige Huushofmester og saae urolig til alle Dere.

Folqvard taug og vendte sig fra ham. Han greb med sunklende Blik en gammel Strængeleeg, der hang ved Kaminen. Det var den samme, hvorpaa han saa ofte havde spillet for Prindsesse Helvig og hendes Jomfruer i Fruerstuen paa Sønderborg; men nu var den ringeagtet og forstemt. Han rettede og stemte den med evet Haand, og snart greb hans Fingre i Strængene og afløkkede dem hine besynderlig hjer-tegribende Toner, hvormed han i Fruerstuen vidste at sængsle og henrive alle quindelige Sjæle, og hvori han havde fundet et Sprog for sin hemmelige Lidenskab, som ingen jordisk Dommer kunde domfælde ham for, men som trængte dybere i Mand og Hjerte, end de meest gledende Ord.

"Om det ikke er til Unstød mod god Hoffik at spille saa rørende ved Hove, vil jeg dog erkjendige mig om" — mumlede Huushofmesteren og bladede i en

Bog, han havde fremtaget, og som indeholdt Reglerne for Dronningens Hofhold.

I Konfamret, tre Værelser fra Soienloftstillien, sad imidlertid Dronning Helvig i en forgyldt Armstol ved Semmebordet. Ligesom hende stod hendes forhadte Medbeilerinde, den lille ryggeste Jomfru Love. Strax efter Kongens Afreise havde hun faaet Bud ved to Svende om siebliflig at følge dem til Dronningen. Hun havde dog tøvet nogle Timer og givet sig gode Stunder med sin Paaklædning; men derfor havde hun staaet i tredobbelt saa mange Timer, som paa Gleder, i den ydre Gruersal. Efter en saa lang og ængstelig Forventning, var hun nu først bleven indladt i dette Dronningens inderste Soienloftsværelse, der ved en Kengang stod i Forbindelse med det egentlig saakaldte Fruerhuus, eller den lavere Sideslei af Slotsbygningen, hvor det qvindelige Tjenerskab opholdt sig, og hvor Bagerset, Stegerset og Dronningens Badstuer fandtes.

Dronning Helvig havde nogle Dage været virkelig syg. Hun havde ikke seet Kongen eller taget Deel i Hoffets sædvanlige Sammenkomster siden hiin natlige Vaarfest, hvorved hun under Dandsen i Slotsgaarden meentes at have paadraget sig en Koldesot. Her sad hun nu, iført en simpel hvid Badefjortel, uden alle Prydelser. Hendes lange Haarfletninger syntes skjedesløst sammenbundne; men der var dog

en skjult Konst og Omhu i denne halv forfemte Paa-
klædning, hvori hun saae langt smukkere ud, end i
den stive Guldstofs-Klædning, hun sædvanlig viste
sig med. Hendes mat brændende Blik og de feber-
glødende Kinder røbede Sevnløshed og en tilbage trængt
lidenskabelig Uro; men den Mine, hvormed hun be-
tragede den frygtsom indtrædende Jomfru Love, var
iiskold.

Den lille nydelige Nylænderinde neiede dybt og
syntes heelt ængstelig tilmode. Den skjælmste og
trodsige Mine var forsvunden. Hun var, som sæd-
vanlig, klædt med forsængelig Pragt og med en let-
færdig Blottelse af de yppige Former. Med den
aabne Sindals-Troie og det korte Skjert af grent
Silkestof, stod hun i de smaa guldspændte Sko, som
smykket til Dands; men Frygten havde bortjaget
Roserne og de skalkagtige Smilehuller af hendes Kin-
der, og hun var ikke nær saa indtagende idag, som
hiin Aften ved Maigildet.

Dronningen betragtede hende længe taus med
sit skarpe brændende Blik og syntes at maale hendes
Vert og anstille en Sammenligning mellem Nylæn-
derindens og sin egen Skønhed, ved et flygtigt Side-
blik i det store Metalspeil over Kaminen.

”Hvad er eders Befaling, Dandronning! siden
I har sendt mig Bud?” — spurgte endelig Love med

ængstelig Røst — ”Jeg er saa bange, Eders Naade er bleven mig vred” —

”J saa Fald, veed J selv vel Grunden, Tomfru Love!” — svarede Dronningen med tiltvungen Røslighed — ”hvad hvistede J forleden Aften iløn med min kongelige Hr. Gemal under Svalen?”

”Det var ikke om Andet, end hvad J gjerne maatte hert” — svarede Love og blev ildrød — ”dersom det ellers havde semmet sig for Eders Naade at lytte. Det var om den Ridder, der har beilet til mig — om ham spurgte jeg eders Herre til Raads.”

”Ja saa, min Herre?” — gjentog Dronningen med dæmpet Bitterhed — ”og din Fortrolige? Og hvad Raad gav min Herre dig da? Man vil sige, han bad dig give Tid, til du kunde faae en Dronningskrone paa dine gule Haar. Kom! jeg vil see hvorledes den Stads kunde klæde dig.” Med disse Ord reiste Dronningen sig heftig, og greb det kronesformede Gulddiadem, der laae paa Bordet og hørte til hendes daglige Pynt — ”Kom!” — gjentog hun med et bydende Vink, og trykkede det saa fast paa den forfrækkede Piges Tøse, at det smertede hende, og Vandet randt hende i Dinene. ”Gi, see! hvilken ynkelig Dronning!” — udbred Helvig og loe bittert — ”Vend dig om! speil dig, forfængelige Taabe! see den Herlighed, du vilde sælge din Sjæl for!” —

Love var bleven staaende med nedslagne Dine, og Lærerne randt hende ned over Kinderne; men Selvig greb hende ved Armen og dreiede hende om mod Speilet. Uagtet sin Angest og Uro, kunde Love dog ikke undlade at kaste et nysgjerrigt og selvtilfreds Blik paa sit smukke Speilbillede. — "Åh ja!" — udbrød hun uvilkaarlig, og syntes et Dieblisk at have glemt sin hele mislige Stilling — "den klæder ret smukt; men det er jo ikke den virkelige — den, man bærer ved Kroningen."

"Den vilde du vel bære i mit Sted? Uforskammede!" — led Svaret foragteligt fra Dronningens rødblaæ Læber, idet hun rev Smykket af Jomfruens Haar og kastede det paa Gulvet — "Nei, dertil kommer det aldrig — det kan jeg love dig; men af Pynt og Stads har du vel fuldtop, siden du ikke har holdt din Jomfrucære og din Salighed dyrere, end et nyt Halsbaand."

"Jo tilviisfe, meget dyrere, Ederes Naade!" — svarede Love nu i kjæffere Tone og syntes at faae Mod af den tilfidesatte Værdighed i Dronningens lidenskabelige Udsærd — "Vel er jeg en Gjak efter Pynt og Stads; men det kan jeg forsikkre Eder: jeg vilde ei engang bære en saadan Krone og rækfe en Konge min Haand, naar ikke Hjertet heelt og holdent fulgte med. Jeg vilde dog havt min Jomfrucære og Hjertets Lyksalighed meget kjærere, end at jeg vilde solgt

min Person for sliq Guldbpynt, eller for at hebde Dronning — om det saa var af al Verden.”

Den skjærende Bebreidelse, der laae i disse Ord, traf den forpiinte Helvigs Hjerte, som et Dolkestik. Hun tumlede om paa Stolen og holdt Haanden for den blege Pande. ”Du finder det maaskee endog ædelere og skjønnere at eie et Kongehjerte, selv uden Kronen, og med Vrens Forliis i Verdens Dine?” — spurgte hun med et smerteligt Blik, hvori en bitter Taare syntes at skjule sig, idet hun lod Haanden synke ned i sit Skjød og bræiede det stolte Hoved mod sin Barm.

”Det er et Samvittigheds-spørgsmaal, Ederes Naade!” — svarede Love med et lidt skadefro skalkagtigt Smil og syntes et Dieblik at føle sig overlegen — ”Svaret derpaa vil jeg forbeholde min Skriftefader.”

”Den Foragtelige! — Det er vist nok” — mumlede Dronningen ved sig selv, og reiste sig atter stolt med tilsyneladende Rolighed. — ”Vi vil nu ikke tale meer om hiint taabelige Gjaserie under Svalen, Gomsfru Love!” — sagde hun i ligegyldig Tone — ”Om min unge muntre Hr. Gemal har spøgt med dig og fundet dig vakker, faaer jeg finde mig deri; ret smukt er du virkelig, om man endogsaa fraregner de smaa Konstgreb med Ppynt og Paaklædning, hvormed Mændenes Dine saa let bestikkes. Jeg kunde have Lyst til

at see dig i en stimpel ærbar Kappe, som denne." — Hun pegede paa en hvid Badekappe, med lange Ermer og Overslag, der hang over en Stol og næsten saae ud som en Nonnekaabe, ligesom den, Dronningen selv bar.

"Befaler Gders Naade, saa troer jeg vist, den kunde passe mig" — svarede Love med et lenligt triumpherende Smil, i Bevidstheden om de Skjænhedsfortrin, hendes fyrstelige Medbeilerinde syntes at tvivle paa.

"O ja" — svarede Helvig og vendte sig bort med et besynderligt Nik — "du er min Badepige idag."

"Den passer fortræffeligt" — sagde Love, næsten overgIVEN, idet hun slog Kappen om sig og ikke kunde modstaae Fristelsen til at vise sig selv og Dronning Helvig, at det ingenlunde var Pynten, hun skyldte sin Skjænhed. — "Men I maa ikke blive vred" — tilfæiede hun og neiede, medens hun hastig ordnede Golderne i Kappen — "hvis jeg selv i denne ærbare Nonnesæk dog bliver det Verdensbarn, jeg var. — Herregud! Det har jeg efter min Moder og Bedstemoder, og vi kan dog ikke alle være Helgeninder" —

Helvig hørte ikke derpaa; hun sad fravendt, med Haanden under den gledende Kind, i dybe Tanker, og hendes Barm bevægede sig urolig, idet hun stirrede

stift hen mod Døren til Løngangen. Da Dronningen vendte sig om, saae hun Jomfru Love dristig smykke sig for Speilet med smilende Selvtilfredshed. Den side Badekappe sad hende heit op i Halsen og sluttede kun fast til Legemet ved et grønt Vælte under Varmen; men de rige Folder faldt smagfuldt om hendes yppige Lemmer, og den lille nydelige Skabning tog sig endnu næsten skjønnere ud, end fer. Da den ærbart tilhyllede Jomfru Love nu vendte sig fra Speilet, med de lange opløste Silkelocker om Barm og Skulder, saae hun ud som en paa Ekremt bodfærdig Magdalene, der endnu ikke havde affagt Verden og dens forsængelige Lyst, men kun skalkagtig legede Selgeninde, for at bedaare sig selv eller Andre.

”J Sandhed!” — udbød Helvig — ”det klæder dig smukt at være Nonne, lille Love! Men sæt dig ned, Barn! her mangler dog en væsentlig Ting.” Hun trykkede den smigrede Jomfru sagtelig ned paa Stolen og ordnede hendes rige Haarfyldte; men idetsamme hørte Love med Forstrækkelse en skjærende Lyd og saae med et fortvivlet Skrig hele sit skjønne lange Haar afflippet i Dronningens Haand. ”See saa!” — sagde Helvig og kastede med Latter de deilige Haarlocker tilligemed Særen hen paa Sømmebordet — ”det hørte ikke til Nonnekaaben. — Speil dig nu, lille Love!”

Den vanzirede Skjønne kastede et Blik i Speilet, men sank tilbage paa Stolen, idet hun holdt Hænderne for Dinene og græd bitterlig.

"Vær intet taabeligt Varn!" — sagde Helvig — "det var jo kun en Spøg. I nogle Maaneder kan du have smukt langt Haar igjen, og nu er her jo Ingen at smykke sig for, saalænge alle vore unge Herrer ligge i Felten."

"J har Ret, Dronning Helvig!" — udbød Love, med et vildt hevngnistrende Blik, og sprang op — "det skal blive dobbelt saa smukt, det lover jeg Jer — det skal blive saa guult engang, at Dronning Helvig skal faae graae Haar ved at see derpaa."

"Ja saa! mener du det?" — sagde Helvig og beed Tænderne sammen — "Nu ja, det vil vi see. — Dog — vær nu fornuftig, forsængelige Varn!" — vedblev hun iiskold — "Siden du nu er badeklædt, skal du følge mig i Badet idag."

Love saae paa Dronningen med Forførdelse. — "J vil dog aldrig drukne mig i Badet?" — spurgte hun og blev dødbleeg — "J hader mig, Dronning Helvig! det mærker jeg nok — og jeg har sagtens ikke forskylbt, J skulde sørge for min Skjønhed og pynte mig med egen Haand — men har J meer Ondt isinde imod mig, saa huff paa, at vi alle ere Syndere for Gud, og der kommer en Dag efter denne, som eders ædle Herre Kongen siger. Han vil visseelig

aldrig tilgive Jer det, naar han herer, I har mis-handlet den, han har kjær, medens her Jugen var, der kunde beskytte hans Lovelille."

"Dig har han altsaa kjær, og mig vil han blive en streng Herre?" — spurgte Helvig med bitter Kulde — "dog, du drømmer, taabelige Barn! du anklager dig selv i din forsængelige Brede; men jeg troer dig ikke, om du saa tilstaaer mig det Allerværste. Kan du for Alvor indbilde dig, at du kunde være Gjenstand for en Konges Tilbøielighed og en Dronnings Had? Nei, dertil er du for ringe. Kom! fælg mig nu i Badet! — Du skal aldrig meer beklage dig over Dronning Helvig." Derpaa tog hun den ængstelige Skjæne ved Haanden og gif ud med hende gjennem Løngangen. Love fulgte Dronningen med vaklende Trin og syntes uvis om hvad hun skulde troe om denne pludselige Raadesyttring.

Kort efter kom Dronningen alene, blussende heed, med hastige Skridt tilbage i Lenkamret. Hun kastede en Nøgle paa Bordet, og sank ned i sin Armsstol. "Lad hende nu svede Dronninggrillerne ud!" — mumlede hun — "døe kan hun vel ikke — den Smule Dødsangst har hun vel forskyldt. — Der var hedt" — vedblev hun og foer pustende op — "næsten for hedt — men saa skal hun have det, den Her! hvad er en varm Badstue mod Baalet? — Ha! hvad er dette?" — udbred hun nu forbauset og lyttede. — "Følqvarðs

Strængeleeg! — store Himmel! — han her? og hvorledes seer jeg ud!” — Hun foer til Speilet og derfra til Vandkummen, for at affjelse sit brændende Ansigt. Hun vilde ringe paa sine Terner, men betænkte sig og hjalp sig selv med at ordne Haar og Paaflødning. Fra Heienloftstillien trængte der en Strøm af de deiligste Toner til Dronningens Venkammer, medens hun hastig iferte sig sin stive glimrende Dragt og syntes i sin Iver og Omhu for sin Paaflødning at have glemt alt Andet.

Folqvard sad endnu med Strængelegen i Haanden paa Heienloftstillien. Huushofmesteren gik ængstelig frem og tilbage og rystede paa Hovedet. Døren til den store Fruersal aabnedes nu, og Dronningen traadte ud paa Tillien. Alle hendes Jomfruer og Terner, selv Pigerne fra Stegerset og Fruerhuset havde ogsaa hert Folqwards Strængeleeg og stode lyttende ved Dørene til Forsalen. Folqvard saae Dronningen og foer op.

”Bliv ved, bliv ved!” — sagde Helvig i heftig Eindsbevægelse — ”det kan behøves her. — Saa smukt forstod I dog ikke Konsten paa Sønderborg, Ridder Folqvard! Der er kommet et Udtryk, en Ild i eders Epil, som fra et tro og varmt Hjerte — det er Sjældenheder i vore Dage! Bliv ved!”

”Forund mig først, naadigste Dronning! at sige Eder Årsagen til min dristige Tilnærmelse, uagtet

jeg veed, jeg er i eders kongelige Hr. Gemals Ungunst! Til eders Hjerte og høie Sind har jeg en Ben, ædlest af alle Qvinder!" — med disse Ord bøjede Folqvard sit Kne for Dronningen og trykkede hendes Haand til sine brændende Tæer. — "Jeg reiser mig ikke fra denne min misundelsesværdige Plads ved eders Fod" — vedblev han — "for I har frigivet min troe Ben, Ridder Svend Trost af Brattingsborg, og hans uheldige Hustru, som jeg veed sidde adskilte i dette Slots Fangetaarne. Jeg vil med mit Liv og min Værestaae inde for, at de ikke ere skyldige i nogen Brode, hvorfor de med Rette kan fængsles eller efter Landsloven domfældes" —

"Til sliq Retfærdigheds=Gjærning har jeg vel, strengt taget, ingen Ret" — svarede Dronningen — "men jeg vil tage mig den. — Paa mit Ansvar, Huushofmester! Lad strax Fængslerne aabne for hiint fangne Ridder og hans Frue! inden en Time skal de være ombord paa et kongeligt Skib og ude af Havnen."

Huushofmesteren gjorde store Dine; han syntes, yderst forlegen, at ville tillade sig en Indvending; men paa et strengt Bink af Dronningen bukkede han dybt og gik, efter at have seet noie paa Sanduhret.

Folqvard var sprunget sjæleglad op. Han saae sig i dette Dieblif alene med Dronningen, medens dog Døren til Fruersalen stod halv aaben, og man

hørte en nysgjerrig Hviſken af qvindelige Stemmer; men Folqvard ſaae og hørte kun Dronning Helvig, der ſtod med brændende Kinder for ham med et beſyn- derligt Udtryk af næſten vild Glæde i ſit Aſyn, me- dens hun dog ligesom uvilkaarlig gyste. ”Ædle, høihjertede Sjæl!” — udbød Folqvard og trykkede Dronningens Haand til ſit Hjerte; der foer en Ild- ſtrøm fra hans Blik, og han opleſtede ſin Arm ligesom til en forvoven og uimodſtaaelig Omfavneſe.

”Raſer J!” — hviſtede Dronningen og traadte tilbage — ”Min høie Gemal haaber jeg vil billige denne min Venaadning” — vedblev hun høit i fornem Tone, medens Folqvard bukkede dybt med blusſende Kinder — ”Efter hvad jeg hører, ere eders Venner ikke fængſlede paa kongelig Befaling men ved private Forfølgeres Hævn” —

”Jeg ſtiller mig ſelv her i Pant og Borgen for mine læsladte Venners Uſkyldighed” — tog Folqvard atter Ordet — ”hvad Dom og Straf dem lovlig kan tilkjendes, ſkal jeg villig underkaſte mig i deres Sted” —

”Vel! J bliver her, Ridder Folqvard! ſom Gidsel — ſom eders Venners Forſvarer” — udbød Dronningen med Heftighed og Jil — ”ogsaa mig ſkal J beſkytte. — Jeg udnævner Eder til min Ridder og Droſt” — hun gav ſine Damer et Vink til at træde ind — ”J ſkal modtage et Pant derpaa af min

Haand, og i disse Fruers og ædle Damer's Nærberørelse." Med disse Ord trak hun sin ene Handske saa heftig af, at den revs i Stykker, og i Kredsen af de tiltrædende Damer rakte hun Ridder Folqvard den sønderrevne Handske.

Den artige Ridder beiede strax med formelig Ansigt sit Kne og modtog i denne Stilling Dronningens hædrende Pant med et ærbødig Haandkys, der dog varede noget længer, end Hoffikken tillod.

"J har overrasket os Alle med eders udtryksfulde Strængeleeg, Ridder Folqvard!" — tog nu Dronningen hastig Ordet, idet hun med et lensigt Haandtryk gav ham Tegn til at reise sig — "Nu vente vi ogsaa at høre den Sang, hvortil J har forberedt os med saa indbydende Toner. Syng, syng!" — vedblev hun hastig med stigende Uro — "jeg maa høre Sang. — Paa Bordingborg skal der nu være lystigt" — —

"Den eneste Sang, jeg kan synge med Sandhed og Liv, skal J høre, naadigste Dronning!" — svarede Folqvard, og sprang henrykt op med Strængelegen i Haanden — "Enhver Tanke, som skal blive til Toner i min Sjæl, har kun een Gjenstand i Verden." Han greb nu i Strængene og sang med lidenskabelig begejstret Røst:

"Hold fast, min Sjæl, din heileste Attraa!

Dyglv ei din stolte Begjære!

Den Frugt er ei til, du ei kan naae:
 I Tanken er Stolthed og Vre.

Dg bærer jeg Ved end til det Baal,
 Som mig skal selver brænde —
 I Solen har dristig Dn sit Maal —
 Dg Tanken ved Verdens Ende.”

Han sang endnu nogle Vers med dunkle Hentydninger paa sin lønlige Elskov og med den meest glødende Kjærlighedsbeundring over den Elskedes høie rene Sjæl; men som han sang, blev Dronningen stedse blegere. Under den almindelige Stilhed og den spændte Opmærksomhed paa Ridder Folsqvards Sang og fortryllende Strængeleeg, hvortil alle Stegerspigerne lyttede ved Dørene, hørtes der nu nogle fjerne dømpede Skrig, og der lød en smertelig Klynken over Borggaardens, som af et ynkelig jamrende Barn. Disse Klage-toner blandede sig paa en besynderlig gruelig Maade med de begejstrede Elskovs-toner og med de hemmelighedsfulde Berømmelser over Dronningens Frihed og Sjælsreenhed. Det var som hun selv med Selvedqval hørte en døende Sjæl anklage hende for Guds Domstol, medens syndig Elskov sang en Egnsvise til hendes Vre. ”Red hende! hun qvæles!” — skreg Dronningen pludselig med et Krampestfrig og sank om i Convulsioner.

Jugen vidste hvad det var. Man kom Dronningen forstrækket til Hjælp. Men nu hørtes der en

hei Larm og mange jamrende Stemmer i Slotsgaarden. Man foer ned af Høienloftsbroen og saae en fremmed Ridder styrte ud af Stegersdøren, blandt den larmende Klynge af Slottets Huustyende, med en hvidklædt qvindelig Skikkelse i sine Arme. Det var den nylig befriede Svend Trøst, der i dette Dieblif havde sprængt Døren til Dronningens Badstue og bar den ulykkelige Jomfru Love ud i Borggaarden. Hun jamrede dog nu ikke meer; hun syntes død. Blodet strømmede hende fra Næse og Mund, og det var et heist ynkeligt Syn at see hende.

Blandt de deeltagende Mennecker, der omringede den Ulykkelige, var ogsaa Agnete, som over dette Jammersyn havde glemt sin egen Lykke. Hun laae grædende, med Svend Trøst ved Haanden, ved den elendige Piges Begeme, som man havde lagt ved Brønden, hvor man i største Hast overøste hende med kjælende Vand. Alle troede hende død, og der mumlede med Gru og Forbittrelse om den grusomme Dronning Helvig, som man paastod med Forsæt maatte have indeluffet Lovelille i Badstuen og selv ladet Heden forege.

Agnete var den Første, der troede at opdage nogle Spor til Liv hos den skjonne mishandlede Pige, og nu kom Ridder Folqvard til med den lægekyndige Slotskapellan. Man bar den næsten ukjendelige Lovelille ind paa Slottet, for at anvende alle Læge-

konstens Midler til hendes Redning. Længer end til Høienloftsvalen maatte Svend Trest og Agnete ikke følge hende. Den gamle Huushofmester, som havde været den eneste ligegyldige Tilskuer ved dette jammerfulde Optrin, bukkede nu stift og ærbødig for Svend Trest og hans Frue, og bad dem, i Dronningens Navn, forlade Slottet og bestige det Skib, der skulde føre dem hvorhen de befalede; "men Timen var næsten udrunden" — forsikrede han — "og det var hans Embedspligt at see dem ombord inden nærværende Times Udleb."

Svend Trest og Agnete kastede endnu et medlidende Blik efter det ulykkelige Offer for en Forbrydelse, som de dog endnu ikke med Visshed turde tiltroe den ophæiede Person, man beskyldte derfor. Saand i Saand forlode de unge gjensvarende Ægtefolk Borningborg Slot, ledsagede af den stive punktllige Huushofmester, der med al sin Ængstelighed betragtede Ulykken med Løve, som en ham uvedkommende Sag, der med Stegerset og Slottets Sidebygninger kun vedkom Borgfogden.

Da Svend Trest og hans Hustru stege ombord i Havnen, saae de atter Folqvard, som var ilet efter dem, for at sige dem Farvel.

"Tak, trofaste Ven!" — sagde Svend Trest og rystede hans Haand — "Gder har vi jo at takke for vor Frihed. Sørg for hiin Ulykkelige! og følg

snarlig efter os! Fly!" — hvistede han ham i Dret — "for Himlens Skyld, fly Dronningen og dette gruelige Hof!"

Folqvard stod som forstenet af den skrækkelige Tanke, hans Vens Ytring og det almindelige Rygte dog umulig kunde bringe ham til at give Rum i sin Sjæl. "Gud velsigne Jer, kjære Venner, Farvel!" — sagde han med bevæget Røst — "hils Ebbesen! staa ham bi til det Yderste! opgiv ei Junker Ottos Sag! Jeg bliver her. Det er en Ulykkesborg — men, troer mig! jeg veed det — jeg tør dee derpaa — hun — hun er uskyldig" — —

Agnete trykkede med inderlig Deeltagelse den forblindede Ridders Haand og steeg heelt over paa Skibet. Svend Trøst slyngede sin Arm om sin elskede Agnete, og Skibet foer bort med dem i den milde Foraarsaften, medens Aftenklokken tonede fra Landsbykirkerne, og det ringede fredeligt til Uve i Vordingborg By.

Tre Maaneder efter hiin Ulykkesdag paa Vordingborg Slot sad Ridder Folqvard i den kjelige Hestaften med sin Strængeleeg paa Slottets Høienloftsvale. Der var stille paa Kongeborgen og i den ede Slotsgaard. Det var over Sengetid. Kun Kuren gif paa Porttinden og blæste af og til nogle Kæmpevisetoner i sit Horn. Folqvard saae op mod de rolige

Etjerner og lod Aftenvinden gjennemfufe Strænge-
 legen, medens han undertiden selv greb en Accord
 for at opløse Mislyden; men han søgte forgjæves at
 forjage den nagende Tvivl og de mørke Tanker, der
 siden hiin Dag havde forfulgt ham. Kun een Time
 hver Dag syntes han lykkelig; det var, naar han
 efter Ave Maria ved Solens Nedgang blev indladt i
 den store Fruersal, for at more Dronning Helvig og
 hendes Damer med sine Sange. Dronningen sad da
 gjerne i Aftenglandsen paa den aabne Altan, med
 den skjønne Udsigt over Havet og de danske Vegrupper
 for Nie. Naar Solqvart da saae de ham saa uendelig
 skjønne Dine og den Qvindeskiffelse, der, uagtet den
 paaafaldende Afblomstring, dog stod i en besynderlig
 Glorie for hans Blik, var det ligesom der udviklede
 sig en heiere og skjønnere Verden i hans Sjæl, og
 han henreves som af en uendelig Strøm af salige Vil-
 leder og Toner, der ligesom bortskyllede al Ureenhed
 og Smitte af den syndige Menneſſeverden og lod en
 ny Himmel og Jord opstige af Tankedybet og det evige
 Livs Kilde i hans Junderste. Han havde gjort sig det
 til Pligt at undvige ethvert Møde med Dronningen,
 der paa fjerneste Maade kunde give Bagvaskelsen An-
 ledning til endnu mere at sværte hendes Rygte, og
 det var, som han gruede selv for nogensinde ved et
 Ord af hendes egen Mund at udrides af den salige
 Drøm om hendes Sjæls Heihed og Reenhed, hvor:

paa han i sin sværmerste Elskovsrund havde sat hele sit Liv.

Baade paa Slottet og i Byen havde der den Dag været megen Uro. Rygtet talte om et stort Nederlag, Kongen skulde have lidt ved Kallundborg: Han skulde i sin Leir være bleven overfalden og slagen af Grev Henrik, der var kommen Borgens svenske Befalingsmand til Undsætning. Ingen vidste hvad man skulde troe herom. Man stimlede sammen og talede om Nederlaget allevegne; først hen mod Aften havde man slaaet sig til Ro, i Haab om, at Rygtet var falsk. Men nu herte Folqvard pludselig stor Larm i Borggaarden. Porten aabnedes for en anseelig Flok Krigsmænd i ridderlige Vaabentjortler. Det var Kongen selv og alle hans Hofmænd med et ringe Antal tydske Soldryttere. Hæren var virkelig slagen og opløst. Beleiringen af Kallundborg var ophævet, og Valdemar havde mistet 2000 Mand. Hans Indtog i Bordingborg, efter dette hans første og mislykkede Felttog, var kun lidet smigrende. Han kom derfor ogsaa umeldt og sildig til Staden, da de fleste Folk alt vare i Seng, og skyndte sig til Slottet i al Stilhed, uden at vente eller ønske nogen Velkomsthilsen af de misfornøiede Borgere.

Det tabte Slag syntes imidlertid ingenlunde at have knækket Kongens Mod eller gjort noget betydeligt Indtryk paa hans lystige Sind, idetmindste holdt

han gode Miner og lod Ingen mærke den ubehagelige Følelse, hvormed han nu, som en slagen Flygtning, vendte tilbage til sin Kongsgaard.

"Vor jydsk Prophet fik Ret dengang" — mumlede han i ligegyldig Tone til Sti Andersen, idet han svang sig af Hesten i Slotsgaarden — "De købte Sjæle havde Fanden en Finger i — de var ingen Kalk og Duff værd — vi kunde spart hiint Laan hos Vorherre. Bispen havde Ret. Vi kastede Perler for Sviin og Helligdomme for Hunde. Skaden var dog ikke stor" — tilføiede han og loe, medens han nærmede sig Høienloftsbroen — "den dumme Krig koster meer, end man kan købe Land og Borge for. Grev Henrik har tjent mig bedre, end han tænkte: to Maaneders Sold slippe vi nu for til de tydske Creditorer i Stjærtsilden. Ha! men Lovelil" — udbroød han pludselig med mærk Alvor, idet hans Blik faldt paa hiin dunkle Plads under Høienloftsvalen, hvor han sidst ved Maagildet havde seet og omfavnet den smukke Nylænderinde — "her er steet en større Ulykke, end med alle de købte Helte tilhobe."

Hr. Podebusch var nu ogsaa steget af sin Hest, og gik taus og mørk op ad Høienloftsbroen efter Kongen.

Ridder Folqvard havde trukket sig tilbage fra Høienloftsvalen til den med Fattler oplyste Forsal, hvor han blandt Dronningens Hofmænd vilde modtage

Kongen og retfærdiggjøre sig selv og sine Venner. Det vigtige Dieblif var nu kommet, som han i tre Maaneder havde ventet; men Kongen syntes nu kun lidet stemt til Selvbeherkelse og Mildhed. Den gamle Huushofmester bævede, idet han med stor Forlegenhed forestillede ham Ridder Folsqvard, som Dronningens nye Drost, der tillige opholdt sig her, som Gidsel for den af hendes Raade befriede Svend Træst af Brattingborg og hans Frue.

Uden at værdige Folsqvard et Blik, spurgte Kongen med streng næsten frygtelig Røst: "hvor er Jomfru Love, Hr. Podebuschs Søster? Her har jo Djævelen regjeret, mens jeg var borte. Man har sagt mig, hun var kogt eller stegt. Lever hun? svar, Menneske!"

"Paa en Raade, Eders høifongelige, stormægtigste Raade!" — stammede Huushofmesteren med bævende Røst — "der er Haab om hendes ærede Liv, siger Slotskapellanen — men det kan vare længe inden hun kommer ganske til sin Forlighed. Forresten er den Ulykke skeet i Sidebygningen og hører til Gaardsfogdens" — —

"Bee de Umennesker, der har havt Deel i den Misgjerning!" — afbrød Kongen ham med frygtelig Harm og stampede i Fliserne, medens han knyttede Haanden om sit Sværdhæfte — "de skal ikke undgaae retfærdig Hevn og Straf, saasandt jeg er Konge

i Danmark. Jeg veed, I var tilstede her hiin Ulykkesdag, Folqvard Lovmandsen!" — vedblev han heftig og vendte sig mod den tause merke Ridder — "Jeg veed, I har forledet Dronningen til at gjere Indgreb i min Retspleie. — Jeg veed Meer om Eder, end det. Eders artige Tjeneste her er ophert. I drager i denne Time som Statsfange til Nyborg; der venter I eders Dom."

Folqvard lagde sit Sværd for Kongens Fod og bukkede. "For en lovlig og retfærdig Dom frygter jeg ikke, Kong Baldemar!" — sagde han rolig — "men vogt Eder for at udøse usfyldigt Blod! og glem ikke hvad I skylder Landsloven og Danmarks Ridderskab!"

"Hvad jeg skylder Eder skal jeg ikke glemme. Det storagtige danske Ridderskab skal jeg lære Tugt" — svarede Kongen opbragt — "I kan være saa vis paa Skafottet, som jeg er paa, at I er en dumdriftig Forræder og Majestætsforbryder."

"Saalænge Loven ikke fælder Drost Peder Hæsfels Sen, kan eders vrange Mening ikke krumme et Haar paa dette Hoved" — tog Folqvard Ordet med kjæf Stolthed — "Danmarks Folk har ei kaaret Jer til Landsherre, for at faae en lovles Blodregjering her igjen, som Grev Geerts. Husk paa den sidste Tyrans Skjæbne i Danmark, Herre, og hvad dansk Mod og ridderlig Manddom formaaer! Kongestammen

har et ældre og æblere Stub — og der vil aldrig savnes
Ebbesener i Danmark.”

”Ei, ei!” — udbred Kongen og Ioe heit —
”Nu sparer I os selv for lang Rettergangs-Brevl,
Ridder Følqvard! Ingen Lov kan bedre demme Jer
fra det Hoved, I løfter saa heit, end eders egne for-
mæstelige Oprørsord.”

”For mine Ord, som for mine Handlinger, vil
jeg svare, som en fri dansk Mand” — vedblev Føl-
qvard usorfærdet — ”Ingen kan formene mig at
nævne, hvad hver Mand veed, men hvad I synes at
glemme i eders Overmod, Kong Baldemar! medens
I dog med det store Seiersnavn hverken bringer os
Storhed eller Seier.”

”Slut ham i Lænker!” — bød Baldemar, yderst
forbittret — ”før ham til Livsfangetaarnet paa Ny-
borg! Inden tre Døgn skal den Hane have af-
faglet.”

”Slut Slaver i Lænker!” — raabte Følqvard —
”kast lovsældte Forbrydere i Fangehullet! men er I
Ridder og Mand af Værd, Kong Baldemar! saa
vancærer I ikke Eder selv og det danske Ridderskab.
Vil I ei forbryde Danmarks Krone, saa hust paa
jer Haandfæstning!”

”Min Hovedfæstning er stærkere, end min Haand-
fæstning” — svarede Kongen med et stolt Smil og nik-
kede — ”dog — I skal komme standsmæssig til Nyborg,

min kunstige Hr. Folker Spillemand! Jeg skal ikke glemme, I var Dronningens Ridder og Drost. Jeg veed, I har været i Fruerstuen og nemmet Tugt blandt skjøne Tomfruer og Fruer."

"Saasandt hjælpe mig Gud i min sidste Stund!" — sagde Folqvard høitidelig og oprakte sin høire Haand med den helligste Geds Betegnelse — "jeg kom der aldrig for nogen Uære — derpaa vil jeg døe."

Kongen saae paa ham med et gjennemborende Blik, der tilsidst dvælede paa Ridderens Bryst, hvor en Slip af Dronningens senderrevne Handske kom til syne. "Ja saa!" — mumlede Baldemar med en bitter Latter og forlod hastig Høienloftstillien.

Strax efter reed Ridder Folqvard Lovmandsen, uden Vaand og Lænker, men omringet af en stærk Rytterbedækning, ud af Bordingborg Slotsport, ledsaget af mangt deeltagende Blik, og der hertes megen Jamren paa Slottet over hans Ulykke, især i Fruerstuen og hos alle Slottets qvindelige Beboere, der havde den unge tungsindige Ridder særdeles kjær. Dronningen var bleven farlig syg, hed det, og i hendes Bærelser saae man en urolig Bevægelse med Lys.

Ved Midnat gik Kongen op og ned i sit Lenskammer med heftige Skridt. Ridder Podebusch stod med vildt blussende Kinder ved hans Arbeidsbord med et Document i Haanden. Kongen standsede nogle Gange og stampede i Gulvet. "Hvilket Jammersyn!"

— udbred han — ”de Uhyrer! saaledes at behandle en værgeles Kvinde, fordi hun ei har et Steenhjerte, men kan elske Andet hos en Fyrste, end hans Rang og Æiherd — og saa er de selv intet Saar bedre, de skindhellige Dydsmentre! Ha! jeg kjendte Brudehandsken fra min Bryllupsdag, Podebusch! den stak Pegefingeren ud fra Forræderens Bryst, ligesom jeg var nær ved at troe hans falske Gød og frikjende ham.”

”Kunde I kjende min ulykkelige Søster, Herre!” — spurgte Podebusch — ”Hun har ikke gjort sin Lykke i Danmark. Lever hun ogsaa — med hendes Deilighed er det nu forbi, og med eders kjærlige Deeltagelse selgelig vel ogsaa, min naadige Konge!” Han sukede dybt, med et halv sergmodigt halv listigt forskende Blik, medens Kongen stedse gif heftigere frem og tilbage. — ”Det var i en ulyksalig Stund, vi trofskyldige Gødfkende forlode vor Skoveensomhed og vort lykkelige Ryland, for at følge den artige Kong Baldemar til Danmark.”

”Hvad anseer du mig for? Podebusch!” — spurgte Kongen og standsede for ham; hans Dine glindsede af en flygtig Veemødsfølelse — ”Er det da den glatte Skal alene, Baldemar har Sands for? gjælder Sandhed og Natur, Liv og et elskværdigt Sind mig da slet Intet? Flygtig, letsindig er jeg maaskee — men et Steenhjerte er jeg ikke; en utaknemmelig

Vendekaabe ei heller. Kan hun kun faae Sundhed og Livlighed tilbage, grim bliver hun aldrig i mine Dine. Nu er hun mig tusinde Gange kjærere, end nogensinde. Nu har hun mit Hjerte udeelt. Hvad hun og du har lidt for mig, skal jeg aldrig glemme Jer — derpaa har du min Haand." Han gav ham et flygtigt Haandtryk og fortsatte sin heftige Gang.

"Tak for eders gode Hensigter, stormægtigste Herre!" — vedblev Podebusch i nedslagen Tone — "Dog selv eders mægtige Beskyttelse kan neppe gjere mig og min stakkels Søster lykkelige. Sagen er nu bekjendt, og vor Ære, som man kalder det, forspildt. Folket er en streng Sædelighedsdommer — den store Verden især — jo mindre Dyd, jo større Ærbarhed. For Dieblicket har vi Medlidenheden paa vor Side; man er dog for godmodig til at forfølge den Lidende. Men bliver Lykken, ved eders Deeltagelse, os gunstig, saa vil Misundelsen faae travlt, saa vil de giftige Tunger faae Spillerum; saa vil de bestorme eders Dren Dag og Nat med vor Dadel og med den Ulykke, de fremmede Indlinger bringe over Land og Rige. I vil hverken faae Fred i Sovkamret eller i Skriftestolen, hverken i Raadet eller i Lenkamret, før I giver efter for de dydige Skrighalse og lader os pidske ud af Landet. Vortsted os derfor ligesaa godt først som sidst, Herre! og overlad os til vor Elendighed!"

"Nei, nei!" — udbred Kongen utaalmodig og stampede — "J skal blive hos mig. J skal være mine fortroligste Venner til min Dødsdag — trods Folk og Fæ — trods alle verdslige og hellige Drettere! Du er fra denne Time min Drost, Pödebusch! den første Mand i mit Raad. Ingen Tak derfor! du er Posten voren. Du skal faae Brev og Segl derpaa; de skal nødes til at ære dig. Nu intet Ord meer om den Sag! Er Følqvards Dom opsat?"

Den nye Drost havde beiet sit Kne, og Blæden spillede i hans klegtige Dine, medens han trykkede Kongens Haand til sine Læber. "Her, min naadigste Herre og Konge!" — sagde han nu hastig og reiste sig, idet han overrakte Kongen et bekkrevet Pergamentblad — "men vil J ikke opsætte Beseglingen til imorgen? ikke fordi her er nogen Tvivl; men det kunde forstyrre eders Nattero. Det skal være usundt at besegle Dødsdomme ved Sengetid — og — jeg vil ingenslunde fremskynde en Handling, som kunde synes overilet og mod jer strenge — Haandfæstning."

"Sm, Nattero — Haandfæstning!" — gjentog Kongen og rynkede Panden — "Gjort Gjerning er bedst at sove paa. Du har jo alt beredet Segl-Boret. Her er ingen Betænkeligheder. Havde han ogsaa kun sjuunget Viser her i Fruerstuen, som en ærbedig forelsket Nar — han hører jo til Ebbesens trodsige Venner — til Oprørspartiet for Otto. Hans Hoved falder

med Rette, trods det kjøpheiiede danske Ridderskab og alle Haandfæstninger i Verden.”

”Men Dronningen, Eders Naade! hun vil vist gaae i Forben for sin kjære Ridder og Naadgiver” — sagde Podebusch med en listig Mine. Han havde hastig grebet Kongens Secret og legede nu med det i Haanden. ”Sun er her bestemt saa snart muligt og sætter Himmel og Jord i Bevægelse for sin smukke Jndlings Liv.”

”Saa skal hun faae Tak for Love — saa er du alt paa Vei til Nyborg med Folqvards Dødsdom” — svarede Kongen heftig og rev Secretet af Podebuschs Haand. — ”See saa!” — vedblev han og afstrykte Seglet i det tilberedte Bøx — ”Nu afsted! Dommen skal uden Ophold fuldbyrdes.”

”Naar I bestemt befaler det, Herre Konge! maa jeg punktligt adlyde” — sagde Podebusch i ydmyg Tone og forvarede hastig det befeglede Document. — ”Inden en halv Time skal I høre Hovslaget af min raskeste Hest over Slotsgaarden.” Derpaa bukkede han dybt og bortffjærkede sig.

Kongen gik atter frem og tilbage i Lenkamret og stod et Par Gange stille, med Haanden paa Panden, ligesom der faldt ham en svær Betænkelse ind. ”Podebusch!” — sagde han med halv Røst og gik nelende mod Døren, hvorigjennem den nye Drost var forsvunden; men nu sprang Panceel-Døren op til

Dronningens Værelser. Dronning Helvig stod paa Tærskelen, bleeg som en Døding og med et viftende Lys i Haanden. Kongen havde vendt sig om imod hende; men med en uvilkaarlig Gysen traadte han tilbage. Aldrig havde han seet en qvindelig Skikkelse i saa lidenskabelig en Sjælespænding. Det var som hendes Nafsyn og Lemmer vare forstenede i Dval og Angest. Hun vilde bevæge sig, men blev dog staaende — hun vilde tale, men kunde ikke. Endelig tabte hun Lyset af Haanden; hendes Hænder foer sammen; hun bræede Knæet halvt, som hun vilde knæle: "Naade!" stammede hun — "Nei, Retfærdighed, grumme Konge!" — udbred hun med heiere Røst og traadte stolt over Tærskelen — "Han har Jutet forbrudt — han stod under min Vestsyttelse — han er den reneeste, den ædlestes Ridder i Danmark" —

Kongens Nafsyn blusede af Harm; men i hans Blik var bitter Kulde. "Taler J om hiin rene ædle Ridder, der sang Tryllesange for Dronning Helvig, medens Lovelille kogtes i eders Badstue?"

"Ved den levende Gud! han er uskyldig" — svarede Helvig, og Blodet strømmede atter til hendes Kinder. — "Det hele Uheld var min Skyld: jeg glemte hvor hiin elendige Skabning var — til — til" — —

"Til J troede, hun var qvalt og stegt" — afbød Kongen hende — "til hendes Jammer maatte vere

Stene og bringe Fanger til at sprænge hendes Vægerovn" —

"Ti, ti med den Ulykke! den havde nær lagt mig i Graven" — tog Helvig atter Ordet og foer med Haanden til den glødende Pande — "Dog — hun lever jo" — vedblev hun og hævede atter Hovedet stolt — "hun kan endnu blive smuk nok til Kong Baldemars Slegfreds hustru, medens hans ægteviede Dronning maa døe af Harm og Skjændsel. Ja, jeg tilstaaer det: jeg hadede den Foragtelige — jeg nedlod mig til at ydmyge hende — jeg undte hende en Skræk — men hendes Død vilde jeg ikke. Blev hun straffet haardere, end jeg ønskede, var det den retfærdige Guds Dom" —

"Nei, den retfærdige Guds Dom kommer først nu" — udbred Baldemar med et frygteligt Blik — "den rammer først eders dydige Ben" —

"Vil I myrde ham?" — skreg Dronningen og vaklede — "Ha! saa er I ligesaa grum og uretfærdig en Konge, som I er en falsk og troløs Egtemand. Jeg fordrer hans Liv af eders Haand — saasandt I vil vente Forbarmelse for eders syndige Levnet i jeres sidste Time."

"For tre Maaneder siden var jeg ikke fuldt saa dydig som I, Fru Helvig!" — svarede Kongen med kold Spot — "det vil jeg tilstaae — men nu stinner I just ikke med Helgenindens Glorie. Det

hellige Skriftefadersprog klæder Jer ilde. For Vor herre er det vist ei saa fordømmeligt, at favne en smuk Synderinde ilen, som at fuge hende levende, helst naar man ei selv er et Haar bedre. Har I efter eget Lune tændt Hæbebaal for lille Love paa mit Slot — skal nu Bøden, efter Lov og Dom, føre Dronning Helvigs Bøler til Skafottet.”

Dronningen udstedte et Skrig og sank om i en Stol. ”Nei” — raabte hun, og samlede med stolt Selvfelelse sine Kræfter, idet hun atter reiste sig og holdt sig fast ved Stole-Armen — ”J skal ikke slaae mig til Jorden med hans Dødsdom — ei engang med det Skændselsord, kun eders egen urene Bevidsthed kunde indgiøe Jer. Jeg elsker nu Folqvard Lovmandsen frit — af min hele Sjæl; jeg har elsket ham før jeg vidste det selv; men der er intet Ord skiftet imellem os, som jo al Verden maatte høre — derpaa vil jeg døe.” — Hun betragtede Kongen med et stolt foragteligt Blik. ”Jeg forlader Eder og eders Kongeborg i denne Time” — tilføiede hun bestemt — ”Jeg drager tilbage til Sønderborg. Folqvards og min Vres Morder vil jeg aldrig meer see” —

”Ret saa, Fru Helvig! I har eders Frihed indtil Sagen med Badstuen er undersøgt” — svarede Baldemar iiskold — ”Reis over Nyborg! saa kan I maaffee endnu engang faae eders rene standhaftige Ridder at see. Dær han ikke for eders Skyld, saa

deer han for Kronens Skyld, som min og Danmark's Fjende. Dog" — tilseiede han efter et Dieblits Betænkning, idet han hørte en Hest fare i Fjurspring over Slotsgaarden — "træffer I ham levende imorgen, vil jeg give Jer Myndighed til at benaade ham i mit Navn paa Skafottet. Kun af sin rene Dames Mund skal han modtage Livet. Men saa maa I ei tøve for længe: den Hest, hvis Hovslag vi nys herte, bringer min Drost og Loves Broder med eders Elfers Dødsdom til Nyborg."

"Grusomme! — kun saaledes benaader du den Uskyldige" — udbred Dronningen med et Blis, hvori et Glimt af et pludseligt Haab og den frygteligste Angest forenede sig i en næsten vanvittig Spænding. Hun foer som et Lyn ud af Kongens Lenkammer, og kort efter saae Nattevagten med stor Forundring den syge Dronning Helvig med en eneste Dame og sin gamle Huushofmester kjere dedbleg ud af Bordingborg Slotsport i sin letteste Karm, med løse Forspandsheste til Afløsning, og med en Hast, som det gjaldt Livet.

Næste Formiddag, da Messen var sungen i Nyborg og Folk gik af Kirke, krydsede der en Jagt tæt udenfor Havnen for en stærk nordlig Kuling. Paa Dækket stod Dronning Helvig ved sin Hofdames og den gamle Huushofmesters Side. Hun stirrede som en Billedstøtte paa Nyborg Slotsstaarn og paa

den store Folkestimmet, man kunde see i Staden. Om Natten var hun to Gange faret Hr. Podebusch forbi paa Veien til Korsøer; men han var kommen for en Time siden paa en raskere Seiler over Væltet. Dronningen havde alt længe krydset udenfor Knudshoved for Modvind. Søfolkene mumlede utilfredse over den onde Bør og om at de nok maatte have slet Fragt ombord. Det Ranrygte, Dronningen var kommen i siden Tildragelsen med Lovelil, havde gjort hende almindelig forhadet. Rygtet havde sagt, at Love var taget ded ud af Badstuen, medens Dronningen herte paa sin Elfers Sang paa Høienloftstillien. En Folkesang om denne Begivenhed var allerede udbredt blandt Almue, og medens nu Dronningen med stedse stigende Angest stirrede paa den usædvanlige Folkestimmet i Nyborg og hvert Dieblik syntes ganske nær ved Skibsbroen, men i næste Dieblik igjen var langt derfra, begyndte Semanden, der sad ved Roret, at nynne hiin Folkesang om Lovelille, som Helvig i sin Angest og gruelige Spænding dog ikke gav Ngt paa.

”Der gaacr Dands i Borgegaard —

”Der dandser Dronning om = hm med udslagne
Haar”

nynnede Styrmændene, men fandt det dog for dristigt at nævne Dronningens Navn, som det stod i Bisen. Saasnart Vaadsmændene mærkede hvad det gjaldt,

nikkede de bifaldende til den dristige Styrmand og istemte Omqvædet:

"Medens Herre Kong Baldemar kan love dem baade."

Og nu vedblev Styrmanden med høiere Røst:

"Først danser Dronningen siden Luve

"Og saa derefter manges stolt Jomfrue."

Styrmanden havde sjunget længe, uden at Helvig endnu havde lagt Mærke til Andet, end hvad der foregik i Nyborg. Den store Mennekestrem drog ud af Byen, som til en Folkefest; men paa en Hei ved Stranden, hvor Folkemassen samlede, syntes hun med Gru at see de skrækkelige Tilberedelser til en Henrettelse. I sin Qual og Angest foldede hun Hænderne og vilde bede, medens Skibet atter strog tæt hen ved Kysten og Skibsbroen. Hun opløstede de vildtstirrende Bine mod Himlen. Men nu herte hun hvad Styrmanden sang. De foldede Hænder faldt fra hinanden, og hendes opløstede Blik sank mod Afsgrunden ved hendes Fod. Skibet foer atter fra Kysten, og Styrmanden sang høit med et hadeligt Sideblik til den høie Rejsende:

"Dronning Hm-hm lader en Badstue hede,

"Jomfruen skulde først der indtræde."

"Jomfruen bad, de skulde Døren opslaae.

"Dronningen bød dem gjøre Ild oppaa."

"Det kunde høres saa langt i Stræde

"Hvor Lovelil maatte i Badstuen græde."

"Retfærdige Himmel!" — stenede Helvig og vaklede ud over Rølingen — "den Synd har lagt en Afgrund mellem hans rene Sjæl og min; men skal han derfor nu døe for mine Dine!" —

"Det kunde Dronningen høre over Borgegaard

"Hvor Lovell fik en Død saa haard"

vedblev den ubarmhjertige Styrmand; med denne Usandhed i Folkeviseu gav den fortvivlede Dronning et Dieblit Mod og ligesom et Glimt af Haab tilbage. "Nei, nei, hun lever den Glendige" — udbred hun høit — "fordem dog kun mig — men Folqvard er uskyldig — han skal ikke døe for Dronning Helvigs Synder. Skaf mig iland, I danske Mænd! — det gjælder den ædlestes Liv. — Skaf mig iland, for den forbarmende Guds Skyld! Jeg giver Jer Alt, hvad jeg eier" —

"Skynd Jer, skynd Jer, I gode Semænd! og hold inde med den uanstændige Syngen i sliq ubeleilig Etund!" — raabte den gamle Huushovmester og tørrede Angestsveden af sin Pande over den anstødelige Sang, han nu først forstod Meningen af — "Hører I ei hvad vor naadigste Dronning befaler? Hun behager iiebliklig at lande" —

"Det raader Vorherres Mand kun for, men ei Dronning Helvigs Behag" — brummede Styrmanden — "Vi gjør vort Bedste, Hr. Hofmand! men Veir og Strøm har ei endnu nemmet Tugt ved Hove."

”De ubehøvede Menneſter!” — ſtammede Huus-
hofmeſteren — ”Vil eders Naade tillade mig et viſtnok
noget uſemmeligt Ned = Raab? maafkee kunde eders
gunſtige Befaling endnu naae lydige Underſaatters
Dren” —

”Raab! ſfrig! ſaa det naaer Himlen og vækker
den evige Retfærdighed!” — afbred Helvig ham —
”Folqvarðs Dødsdom maa ikke fuldbyrdes — byd dem
holde inde i Kongens Navn — i den retfærdige Guds
Navn — han er uſkyldig” —

Den gamle Hofmand ſkreg nu af alle Kræfter
mod Landet: ”Pardon! Pardon! i Kongens og Dron-
ningens og Vorherres Navn!” men hans ſvage Keſt
hændede i den hvinende Blæſt, og Ingen lagde Mærke
til den lille Jagt, der krydsede ved Kysten. Alles Dine
vare kun henvendte mod Galgebakken.

”Bee, Bee! der ſtaaer han” — udbred Dron-
ningen med et fortvivlet Skrig og kjendte Folqvard
Loymandſen paa Toppen af Heien ved Siden af en
Mand i geiſtlig Dragt, der syntes at tale til ham og
meddele ham Sacramentet. Tre rødflædte Bødler
oprullede nu paa Galgebakken hiin frygtelige Henret-
telſesmaſſine, der endnu ſtundom anvendtes til de
allergroveſte Forbrydere.

”Spigertønden!” — mumlede Styrmanden —
”den arme Djævel! Stop, I Hunde! Stop, i Satans
og Dronningens Navn!” — raabte han med ſin dybe

Somandsstemme gjennem den hule Haand mod Kysten. Selvig rev som rasende den hvide Hovedduug af sit vilbtflagrende Haar og lod den flyve fra Skibsdækket, medens hun selv med et gjennemtrængende Skrig gjentog Venaadnings = Raabet. Men det var umuligt, nogen enkelt Kæst kunde naae til Land gjennem den stærke Brusen af Storm og Velger, uagtet man var saa nær ved Kysten og Ketterstedet, at man kunde kjende alle Gjenstande og syntes selv at kunne see de meddyntfulde Miner i mange Ansigter.

Ridderen paa Toppen af Galgebakken udbredte sine Arme mod Himlen og syntes at tale til Folket. Der blinkede Noget i hans Haand i Solskinnet — nu hørtes der et Forbauselseskrig af den talrige Menneſtevrimmel. Der var Trængsel og Kamp neden for Høien. Bødlerne grebe efter deres Bytte. Men den dødsdømte Ridders høit opløstede Haand foer voldsomt tilbage mod hans eget Bryst; han lod til at have gjennemboret sig med en Daggert. Den høie skjønne Riddersfikkelse segnede pludselig om i den Geistsliges Arme, og et høit deeltagende Raab hørtes i den hølgende Menneſtevrimmel.

”Brav Karl!” — mumlede Styrmanden og nikkede — ”i Spigertønden vilde han ikke. Det var heller ingen Død for en smuk høibaaren Herre, der tør tage en Dronning i Favn.”

Dronning Helvig laae uden Bevidsthed paa Dækket, understøttet af sin bekymrede Hofdame og den gamle Huushofmester. Men nu foer Jagten saa voldsomt mod Skibsbroen, at de fleste Vaadsmænd tabte Ligevægten og Huushofmesteren trillede hen ad Dækket.

Det varede nogen Tid inden Dronningen havde faaet saa mange Kræfter tilbage, at hun kunde stige ud af Skibet. Ved sin Hofdames Arm gif hun dog med vaklende Skridt gjennem den lange Gade i Nyborg, medens Huushofmesteren endnu syslede paa Skibet med Karm og Heste og med at bjerge Dronningens bortfleine Hovedbug. Helvig gif taus og bleeg, som en Søvingjængerse, gjennem den øde By, hvor der næsten ikke var et Menneske at see; men da hun nærmede sig den vestlige Stadsport, strømmede der en stor Mængde Mennesker ind ad Porten med vilde Raab og en oprørsk Larm i forvirret Trængsel. Man veeg tilside for den urolige Hob, som nu dog selv gav Plads for et stort heitideligt Tog, der saae ud som en Liigskare. Det var en heel Deel unge Riddermænd tildeels af Guldqvards og Svend Trosts Benner, som med almindeligt Bisald havde bortjaget Jagten og Stadsfogdens Svende fra Galgebakken og vilde have revet Guldqvard af Bødlernes Hænder, næsten i samme Dieblif, da han faldt for sin egen Haand. De dristige unge Riddere havde bemægtiget sig hans

Liiig. De vilde nu dog offentlig vise deres Ugtelse for Drost Hesses ædle Søn og at de ansaae hans Dødsdom for uretfærdig; de bare med stor Deeltagelse det hædrede Liiig fra Ketterstedet; medens de med Forbitrelse mumlede forvoynne Ord mod "det nye Blodregiment." Kongens Navn hertes med Trudsler, men Junker Ottos Navn med lydelig Sylding blandt de Misforneiede.

Folqvards ædle Ridderstikkelse laae med de folde Hænder over Brystet paa Liiigbaaren. I hans kjæffe blege Ansigt var der et skjent Udtryk næsten af salig Henrykkelse og Begeistring. Hans sidste Ord havde været: Kjærlighed og Frihed! Han havde høitidelig besvoret Dronning Selvigs og sin egen Ustykthed og tilsidst opfordret Folket og sine troe Venner til at gribe til Vaaben for Fædrelandets Frihed og det danske Ridderstabs Ære under Ebbesens Banner og med den ædle Junker Otto i Spidsen. Den gyldne Daggert, hvormed han selv havde befriet sig fra Skjændselsbøden, sad endnu som fastgroet i hans Hjerte og fæstede ved en Flig en blodig sønderreven Damehandske til hans Bryst.

Paa Dronningens Bink standsede Liiigtoget paa Gaden. Hun var allerede kjendt. Rygtet om hendes Ankomst var faret som en Løbeild gjennem den lille Stad, og med Forbauselse betragtede man den blege fremmede Dame, som alle nu hvissede om var Dron-

ning Helvig selv, der var kommen hid for at befrie sin Elsker fra Døden. Med vaklende Skridt traadte hun hen til Ridderens Liig, og sank, ligesom opløst af Smerte, ned paa Liigbaaren ved hans Side. Hun var i sin stumme Smerte besynderlig smuk. Hun bøjede sit Hoved mod Folqvards blodige Bryst, og idet hun nu saae sin Brudehandske ved hans gjennemborede Hjerte, styrtede der en Taarstrom over hendes Kinder, medens hendes Hoved stedse sank dybere ned mod hans Bryst. Ingen kunde see dette hjertegribende Optrin, uden for et Dieblik at glemme alle hadefulde Rygter om Dronning Helvig og se den inderligste Medynk med den Ulykkelige, for hvem i dette Dieblik alle Stands-Forhold og alle Hensyn til Menneskers Dom syntes forsvundne. Med stille Kraft og Bærdighed reiste hun sig dog igjen fra Liigbaaren og gav Toget Tegnet til at drage videre, medens hun atter, med vaklende Skridt og støttet til sin deeltagende Hofdame, fortsatte sin Gang udaf Stadsporten, hvor hendes Huushofmester, aandeløs af Skræk over hiin mod al Hofflik stridende Gadescene, skyndsomst indhentede sin Herkerinde med Reisetarmen og unddrog hende fra den nysgjerrige Almuehobs Ledfagelse.

Folqvard Lovmandsens sørgelige Skjæbne og Dronning Helvigs tause Sorg ved hans Vaare havde gjort et dybt Indtryk paa Enhver, der var Vidne

dertil. Paa sin Reise fra Sønderborg det følgende Efteraar, da hun endelig efter en langvarig Mægling havde besluttet sig til at vende tilbage til Kongen, og Uenigheden mellem dem syntes nogenlunde bilagt, besøgte hun i Nyborg Folqvard Lovmandsens Grav og skænkede Gaver til Kirken for hans Sjæl. Om hendes Sorg over Folqvard og den Hæder, hun viste ham paa Liigbaaren og ved hans Grav, hed det siden i Folkesangen om Folqvard Lovmandsen:

"Aldrig hørte jeg en Riddersøn

"En større Ære mon faae:

"Dronningen udaf Danmark

"Hun selv for Baaren mon gaae."

"Det var Dronning Helvig

"Hun satte sig paa hans Grav,

"Tusinde Mark af det røde Guld

"Hun for hans Sjæl udgav."

"Det var Dronning Helvig

"Hun satte sig paa sin Hest,

"Saa red hun tilbage igjen;

"Men — Sorgen var hendes Gjest."

Denne Folkesang til Folqvard Lovmandsens Ære var siden i Aarhundreder en Yndlingsang i Danmark. Den Deeltagelse, hvormed ogsaa Dronning Helvig i denne Sang omtales, vidner om, at hendes Sorg over Folqvard og daddelfrie Forhold til denne hendes ridderlige Yndling paa en Maade har forsonet Folket

med den ulykkelige Dronnings Brøde og næsten bragt dem til at glemme hendes lidenskabelige Grunhed mod den siden saa berygtede Love Podebusch.

Det var en kold Efteraarstaften sidst i October, da Dronning Helvig, efter et Mars Dphold paa Sønderborg, saaledes taus og forrigfuld nærmede sig Bordingborg med den talrige Skare af Herrer og Damer, der med fyrstelig Pragt skulde erstatte hvad der mangede i Glæde og Kjærlighed ved dette Indtog. Kongen var med sine Hofmænd og Riddere gaaet hende nogle faa Skridt fra Slottet imøde og stod skjedesløs hældet til det saakaldte Borgeled ved Slottets Gruerlund, da Dronningen med sit Følge nærmede sig. Drost Podebusch og den fremmede Marsk stode nærmest ved hans Side, og de fortsatte deres muntre Samtale indtil Toget med Dronningen standsede udenfor Borgeledet. Nu aabnede Hr. Podebusch Ledet og blev ydmyg staaende med Hatten i Haanden, medens Kongen nærmede sig Dronningens Hest og hjalp hende ned af Sæden. De hilste hinanden taus og koldt og gik nogle Skridt frem, uden at Noget af dem vilde afbryde Tausheden. Synet af Loves pyntelige Broder syntes at være en iisnende Dolk i Dronningens Hjerte, og hun gik ham stolt forbi uden at hilse.

”Velkommen, Dronning Helvig!” — sagde endelig Kongen med bitter Spot i den ligegyldige Tone, idet de ærbødige Hofmænd drog sig noget tilbage —

"har den skarpe Blæst bragt eders Dine til at vinde? eller har I maaskee atter havt et rørende Optrin i Nyborg?"

"Jeg har seet Ridder Folqvards Grav og sørget for hans Sjæl" — svarede Dronningen — "det vil man dog vel ikke regne mig til Forbrydelse?"

"Det er ikke meer, end hvad en fælsom Dame ffyllder sin troe standhaftige Paladin" — sagde Kongen bitter — "han var jo min Formand i eders Gunst og eders allerlykkeligste Tilbeder."

Helvig bleguede og taug, medens Kongen vendte sig spøgende til Hr. Pödebusch, der lod som han ikke havde hørt det korte Ordskifte mellem det gjenforenede Egtepar.

Først da man var kommen op paa Slottet og de stive Ceremonier ved Dronningens Modtagelse vare forbi, nærmede Kongen sig atter til hende, og de havde nogle Diebliffes Samtale uden Vidner.

"Har Folqvards Blod ei engang udslettet eders lave Tanfer om vort Forhold og min Ære?" — spurgte Helvig i smertelig bebreidende Tone — "Aldrig havde jeg sat min Fod igjen i eders Rige, havde jeg ventet mig en saadan Modtagelse."

"Lad os ei begynde hvor vi slap sidst!" — svarede Baldemar — "Tanfer er toldfrie, Helvig! hvad enten de ere høie eller lave — hvad der er skeet vil vi glemme eller flaae Streg over. — I alt Fald — vi

er qvit, mener jeg — selv om Folqvard var en Engel. Han faldt jo for sin egen stolte Haand, og vilde ei engang oppebie vor Benaadning. I er for hans Skyld bleven til en Fabel for Folket. I kan endnu blive en rørende Heltinde i vore Gadeviser, trods Hædersdrapet om Badstuen. I har tænkt meer paa Folker Spillemand iaar, end jeg paa Lovelil. Det vidner det ærværdige Mafyn, I medbringer. Tænk paa ham til Dommedag, om I vil! jeg tager mig ogsaa min Frihed — men forskaan mig for at høre hans Navn!”

”Süig mig kun Get, min strenge Hr. Gemal!” — sagde Helvig med dyb Krænkelse — ”saa skal jeg tie til Dommedag med hvad der har gjort mig gammel i et Aar, som I saa artig bemærker. — Süig: var det alene for Helvigs Skyld, Folqvard saaledes skulde døe?”

Hvorledes? gjer ei stort til Sagen — derfor maa Loven og min Drost svare. Hvorfor? er tildeels et Statsanliggende; dermed vil jeg ikke besvære Andre, end mit Raad. Det er alvorlige Tider nok, Dronning Helvig! Lad os ikke gjere os det surere, end nødvendigt! Her maa falde mangt forvovent Hoved endnu, inden Valdemarernes gamle Throne staaer fast; men — udenfor Raadet og Leiren og Retterstedet skal her være muntert. Kan vi ikke være glade, saa lad os idetmindste være kloge og ikke plage

hinanden tildeede med kedssommelig Sorg! Kun naar vi begge kan see mildt — vil vi sees." Med disse Ord forlod han den stille, dybt krænkede Dronning, og hun betraadte nu atter sine gamle mørke Bærelser paa Bordingborg Slot i taus taareløs Sorg. —

"Ikke hun græd og ikke hun loe —

"Saa mangefold var hendes Dvide"

hed det om hende i Folkesangen, og Helvigs Sorg over Folqvard var saa stor, da hun førstegang saae Kongen igjen efter sin Yndlings Død, at hun næste Morgen fandtes i en næsten livløs Tilstand i sin Seng og i nogle Timer virkelig ansaaes for død. Rygtet om hendes Død af Sorg over hendes ridderlige Elsker har den medlidende Folkesanger endogsaa tilladt sig at benytte, som den romantisk-tragiske Slutning paa hiin ulykkelige Kjærlighedshistorie mellem Drost Peder Høsfels Søn og Dronning Helvig. Hendes Liv og lidet lykkelige Ægteskab blev imidlertid siden, som bekjendt, af Vigtighed for Danmark og hele Norden; men Folqvards Ulykke forfortede upaatvivlelig hendes Dage, og Dronning Helvig skal aldrig have glemt Indseilingen til Nyborg og Synet af den troe Ridder paa Liigbaaren.

De oprørske Yttringer, der havde fundet Sted ved Ridder Folqvards Død og Begravelse i Nyborg, vare ikke blevne Kongen ubekjendte. Til de urolige

Hoveder, der kunde vente Folqvards Lovmandsens Skjæbne, regnedes fornemmelig hans forvovne Liigbærere, der hørte til den misforneiede jydskke Adels, for hvem Kongens vilkaarlige Indgreb i Ridderskabets Rettigheder med ethvert Brud paa Haandsfæstningen var lovmæssig Grund til Opstand.

Siden Svend Trest med hans unge Hustru var undkommen af Bordingborg Fangetaarn og vendt tilbage til Brattingsborg, var denne hans faste Borg ofte Samlingsstedet for de Misforneiede. Agnete havde skjænket sin kjække Egtemand en Søn; men hans Kjærlighed og Faderlykke kunde ikke tilbageholde ham fra den ivrigste Deeltagelse i de Misforneiedes Planer. Efter Rytet om Nederlaget ved Kallundborg og den ophævede Beleiring af denne Borg, havde den utaalmodige Ungdom tabt al Tro til Landets Befrielse ved Kong Valdemar, uagtet Kongen kort derefter ved en statsklog Underhandling havde faaet sig Kallundborg afstaaet og med lignende Held inddrog flere af Kronens Slotte og Provindsfer. Folqvards Død paa Ketterstedet havde gjort Svend Trest rasende og i høieste Grad foreget alle de unge Adelsmænds Had til den nye Regjering. De sluttede sig til Hr. Bugge paa Hals og hans egenmægtige Bønner. Om hvad de vilde, vare de vel ikke enige; men Svend Trest og de, der med ham meente det bedst med Fædrelandet, havde Blikket henvendt

til Junker Otto og vilde endnu ikke opgive Haabet om at see hiin ædle Prinds paa Danmarks Throne. Dog Otto selv forholdt sig stille paa sin Farbroders Slot i Kiel og modtog intet Besøg eller Forslag af de Misfornøiede, skjendt han syntes at staae paa en spændt Fod med sin Broder og endnu ikke havde villet underskrive nogen formelig Afsligelsesact.

Den, der imidlertid virkede gavnlighst for Fædres nelandet, var den troe besindige Ebbesen. Ved sin overlegne Indflydelse dæmpede han Gjæringen i de urolige Hoveder og Hjerter, og — med sit faste stadige Maal for Die, søgte han at samle den daadbegjærlige Ungdom under sit Banner til Kronens og Folkets Forsvar mod Landets fremmede Tyranner, som Regjeringen endnu ikke kunde virke med Kraft imod.

En stormfuld Morgen sidst i October stod Svend Trest i fuld Rustning i Borggaarden paa Brattingsborg, blandt sine Venner og en lille udvalgt Krigerstare, der syntes færdig til Opbrud og beredt til et krigerst Foretagende. Svend Trest havde sagt Farvel til Hustru og Barn og vilde stige i Sadlen, da han modtog et uventet Besøg af den djærve Biskop Jacob Split, der atter var paa Reisen til Ribe og havde lagt Veien om ad Brattingsborg i et vigtigt og hemmeligt Anliggende. Biskpen studsede, da han saa de krigerstke Tilberedelser, og bad den unge Borgherre om en kort Samtale under fire Dine.

"Vogt Jer, min alt for raske Ven!" — sagde stærke Mester Jacob, da han stod ene med Svend Trøst i Lenkamret — "vogt Jer for Dommersværdet i den Salvedes Haand, og bæi Jer for den Almægtiges Billie! Jeg kommer hid idag for at advare Eder for sidste Gang. Vil I ikke falde til Føie for den, der dog fører Spiret og Sværdet med Rette, vil det ei gaae Jer et Haar bedre, end det gif jer forvildede Ven og Staldbroder paa Nyborg Galgebakke."

"Derfor maa Vorherre raade" — svarede Svend Trøst rolig — "Jeg har aldrig kunnet følge noget andet Hoved og Hjerte, end mit eget, og dermed tænker jeg at slaae mig igjennem til min Død, hvad enten den bliver paa Valpladsen eller paa Skafottet. Jeg vil før dee paa Galgebakken som Ridder Følqvard, end paa Paradesengen som Kong Valdemars Fader."

"I er og bliver lige stiv, min gode Ven! hvor haardt I saa bliver knuget" — sagde Mester Jacob og rystede paa Hovedet — "I har dog ikke lidt Mangel paa Herrens Tugt og Revselse, synes mig; men det batter kun lidt paa os Kronjyder, kan jeg troe, naar vi ere forstokkede og forhærdede i Selvraadighed. Kan I da ikke see, det er den Almægtiges Billie, at vi skal bæie vore stive Nakker for denne Kong Valdemar og modtage Danmarks Frelse af hans Haand, hvad enten dens Vink behager os eller ikke? En

dygtig Herre er han; det maae vi nu vel tilstaae; at han kan tage Borge med Staalhandske har han viist ved Korsøer og Pedersborg; nu er han jo kommen i Storm over Strandfriserne, som den vilde Jæger. Han har sat Oprøerne i Skræk; han bærer med Feie Danmarks Løver baade i Skjold og Segl."

"Det er ikke ædelmodige Løver; det er lumste grumme Leopardter" — svarede Svend Trøst heftig — "hvor kan I forsvare den Konge, som slog Haanden af vor store Ebbesen og forraadte sin ædle Broder? Er ikke hvert brugbart Middel ham lige ædelt? træder han ikke sin Haandfæstning under Fødder hver Dag og foragter Tro og Love? Hvad kan Danmarks Ridderskab vente af Tyrannen, som demte Folqvard til Spigertenden? og hvorledes handler han med sine egne? — Sidder ei Otto der paa Kieler Slot som et Slags Statsfange? — Sukker den ulykkelige Dronning nu ei paa Sjeborg Fangeslot, fordi hun græd over Folqwards Liig, medens han selv holder til med den rygiste Her paa lille Gurre" —

"For sine Synder vil han gjøre Bod ved den hellige Grav" — sagde Wispen og trak paa Skuldrene — "Dronningen har han jo besøgt og forliget sig med, vil man sige. Sverken af Tove eller hendes Broder lader han sig lede i vigtige Ting. Hvad han vil, veed han selv. Dog — paa hans Fromhed vil jeg ikke sværge, og i de Stykker, han ikke duer,

maa han selv see hvor han kommer til Rette med Gud og sin Samvittighed. Det er hverken hans Ærlighed eller Troskab, jeg forsvarer, men hans Ret til Kronen ifølge det lovmæssige Valg, item hans Regent- Klogskab og Dygtighed til at samle Folk og Rige: Dertil kunde Hellig-Knud ingen bedre Hjælper i Nøden have sendt os."

"O ja" — svarede Svend Trost bitter — "han forstaaer heelt klogelig at handle med Sjæle; det kan de solgte Æstlænder vidne: det var Junker Ottos Arv og Hertugdom, han solgte, brave hengivne Under- saatter; men hvad gjer det til Sagen? Den tydske Orden betaler strax, og der skal Penge til at løskjøre Riget."

"Haardt, haardt, min brave Ven! det er Blod- penge" — sukkede Mester Jacob — "Det er tilviise tungt, Danmark's Lykke skal kjøbes med sliq Mynt. Mig huer den Handel ikke, hvad saa min fromme Biskop Svend har sagt dertil; det skeer jo med Ottos Samtykke, hedder det, og for hans Sjæls Saligheds Skyld, saavelsom for Kongens med samt hans Forfædres og Æftermænds Synders Æstergivelse, saafremt de nu blive deelagtige i alle den tydske Or- dens gode Gjæringer. Det klinger fromt nok; men Gud hjælpe os for den statsklogtige Fromhed! Dog det kommer ikke os til at struple over de Midler, Vorherre tillader. Det gaaer over vor Forstand,

Søn! Vil den hellige og retfærdige Gud rive os ud af Ilden med en Leopardflo, maae vi sige ham Tak og ikke knurre, om den Flo end river os et lille Stykke ud af den selvraadige Pande. Det er onde Lider, min gode Ven! Af den Slægt, der lever nu, giver jeg ikke Stort for Hælvten; men er der ærligt dansk Christenblod i Resten, kommer der vel engang en bedre Tid for vore Efterkommere."

Svend Trosts Opmærksomhed var i dette Dieblif henvendt paa et levende Malerie, der var oplyst af Morgensolen, og som han kunde see gjennem en Rude i den mørke Lonkammer=Alkove, der stødte til Fruer=stuen. Det var Agnetes deilige Ansigt. Hun knælede paa en Bønsfammel med sin lille Dreng og lærte Barnet at folde de smaa Hænder mod Crucifixet. Magtet hendes veemodige Afstedstemning denne Morgen, gav dog Moderglæden og hendes ægtefabelige Lykke hende en fortryllende Skjønhed; hun lignede i dette Dieblif en af de meest begejstrede Maleres Afbildninger af den hellige Jomfru, som vil lære Jesusbarnet at bede, medens det tilkommende Segn paa hans Lidelse staaer ham for Diet i et Syn.

"Nei, see dog engang, fromme Fader Bisp!" — hvistede Svend Trost — "Et skjønnere Alterbilled kunde I aldrig ønske Jer at synge Glorie for i Ribe Domkirke."

"Gud bevare Jer og dem, I har kjær!" — svarede Bissen med sagte Røst og bekymret Ansigt — "gid hiin skjønne Moders Billede ei alt for snart maa forvandles til en forrignfuld Onke med et faderløst Barn! Jeg veed hvad I og eders unge Venner tænker paa" — vedblev han og greb Svend Trosts Haand — "men opgiv det, Søn! det er Uret og Uffindighed. Ydmyg Jer for Kongen! sværg ham Lydighed og Trofskab! Erfarer han, hvad man mumler om, vil han komme med et Uveir over Eder, som over Friserne, og lægge Brattingsborg i Gruus; I kan selv komme paa Hjul og Steile. Tænk dog paa Hustru og Barn, om I ei vil tænke paa Vorherre og den Ulykke, I kan bringe over Land og Rige med slikt Galsskab!"

"Hvo har sagt Eder hvad jeg og mine troe Venner tænker paa, Herre Bisp!" — spurgte Svend Trost forbauset — "Der er ingen Forræder iblandt os; det veed jeg."

"Eti Andersen er kommen hjem fra Estland. Hans letsindige Søn hører til eders Venner og Forstrolige" —

"Ja saa! Nu veed jeg Forræderen" — udbroed Svend Trost harmfuld og slog sig for Panden — "jeg Dosmer, som vilde troe Sønnen, naar jeg fiendte Faderen!"

"J kjenner ikke Faderen ganske" — vedblev Bispen og fremtog et forseglet Brevskab — "han vil frelse saavel Eder som sin Een, hvis det er muligt. Dette Løbrev har han givet mig til Eder. Hvad det indeholder veed jeg ikke; men det kan frelse eders Liv, hvis J selv vil. Det var hans Ord til mig for tre Dage siden."

Evend Trest aabnede Brevet. Det var skrevet med hiin forhadte Kapellans Haand paa Bjernsholm. Han læste det og blegnede.

"Er det Ting, J tør betroe mig, og kan jeg her raade eller hjælpe, saa sig frem!" — sagde Mester Jacob og lagde Haanden paa hans Skulder.

"Det er en Hemmelighed, fromme Herre! jeg vilde helst ikke vidst den. Kun Eder vil jeg betroe den. Læs!"

Bispen læste det korte Brev og studsede. Der laae et Document deri, som han ogsaa gjennemlæste. Han saae med et høist betænkeligt Blik paa den unge alvorlige Ridder og spurgte næsten med frygtfuld Røst: "Hvad gjør J? hvad siger J dertil?"

"Agnete være hvo hun vil!" — svarede Evend Trest — "jeg elsker hende lige høit. Hun er lige ædel og reen, hvad enten hun skylder en Fyrste eller en Bettler Livet; men klæber der en Plet for Verden ved hendes Fødsel, saa skal hun og Verden aldrig vide det. At Sti Andersen ikke var hendes Fader,

det vidste baade hun og jeg. Hun troede, hun var et fattigt faderløst Barn af Sti Andersens Slægt, som den snedige Hofmand af listige Grunde udgav for sit eget. Kan hun nu kun frelse mit Liv ved at ydmyge sig for Kongen, som hans milde Farbroders Elegfreddatter — saa skal hun før see mig døe. Der ligger Beviset for den Bancere, som skulde redde mig fra Galgen.” Med disse Ord kastede han Lønbrevet med Documentet, det indesluttede, i Kaminflammen.

”Brav, min kjære Son! det ventede jeg mig næsten af dig” — sagde stærke Mester Jacob glad og knugede hans Haand eftertryffeligt — ”Vren er for dyr en Priis for Livet. Dog — Vorherre raader for Alt. Endnu er det vel kun Luftkasteller med eders Junker — og i Ridder Bugges Statsraad sidder I vel ikke blandt de aristokratiske Landsforrædere?”

”Nei, den stortalende Ridder paa Hals voldet tilsidst vor Undergang. Han og hans Venner vil kun have deres Willie til Landslov og deres Fordeel til Haandfæstning.”

”Men hvor vil I selv hen med de Spydstager, I har sat eders Ret i?”

”Til Ebbesen — til Skanderborgs Befrielse — i Folkets og Kronens Navn, Herre Bisp! det kalder I dog intet aristokratisk Landsforræderie, veed jeg” —

”Nei, min Søn! det er en ærlig Sag, det tænker jeg at vise baade Ebbesen og dig” — svarede stærke Mester Jacob med en kjæk og glad Mine, idet han nikkede og klappede paa Sværdet, han bar under sin Reisekappe — ”Jeg trænger ogsaa til at røre mig lidt igjen. Vil Gud, skal I høre fra mig. Den, der følger Ebbesen, vil jeg forsvare for Vorherre, i hvad saa Kongen og al Verdens Statskonst siger dertil. Gud og St. Knud være med Jer!”

Derpaa forlod den kæmpesterke Bisp hastig Brattingborg, og Svend Trost drog heelt freidig med sine Venner og Krigsmænd ud af Borgen, medens Fru Agnete stod paa Heienloftssvalen med sit Barn paa Armen og tilvinkede dem et kjærligt Farvel med sin Hovedbug.

Det var nu det tredie Efteraar efter den mægtige Geerts Fald. I to Vintre og tre Sommere havde Ebbesen udholdt Feiden med hans Sønner. Hvert Foraar var han rykket i Marken med den lille frivillige Bondehær, der med rørende Kjærlighed havde knyttet sin Skjæbne til hans og ikke vilde erkjende nogen større Mand i Landet, end ”ham, der slog den fullede Greve.” Som Feltherre i denne Folkeseide havde Ebbesen alt befriet en stor Deel af Nørrejylland ligened til Skanderborg, vel ikke i Kong Baldemars men ”i Folkets og Kronens Navn,” som var den fredløse Ridders og hans Benners Løsen, hvorpaa

imidlertid ogsaa Prinds Ottos hemmelige Tilhængere fjendte hverandre.

Med de udholdende jydskte Venderkarle og de raske unge Riddere, der sluttede sig til ham, hævede Ebbesen saaledes Danmarks Selvstændighed og Frihed paa egen Haand, medens Kong Valdemar og hans Raad klogelig lukkede Dinene for denne gavnlige Selvraadighed og selv udrettede Meer med Pennen, end med Sværdet, til at samle det adspalttede Rige.

Alle Helgens Dag, den første kolde Novemberdag i dette Aar (1342) holdt Ebbesen og hans Venner Gudstjeneste under aaben Himmel i deres befæstede Leir udenfor det af Holstenerne besatte Skanderborg Slot, som man i nogle Uger havde holdt strengt beleiret. Stemningen var lidenskabelig blandt Beleirerne. Ogsaa i denne Sommer havde Ebbesen forøget sin Feltherreberømmelse og den Tillid, hvormed Jyderne fulgte ham. Især havde hans Seier den 2den Mai ved Skjerna i Ringkjøbing Egnen været af Bigtighed, da han derved havde forhindret Geerts Sønnen i at besætte Lundenæs, der, ligesom Skanderborg, var een af Kronens vigtigste Lehnborge. Dog Fjendens Magt var endnu truende i Jylland. Grev Henrik var en Modstander, som intet Skridt veeg, uden det var kjøbt med Blod, og hver Seier,

Ebbesen havde tilkæmpet sig over ham, havde kostet mangen brav Tydes Liv. Forbittrelsen mod de fremmede Volds mænd var under den langvarige og blodige Feide nu steget til det Høieste. Den tydske Besætning paa Skanderborg var stærk. Grev Henrik var ikke selv tilstede, men kunde hver Dag ventes at ville komme sin Hovding paa Slottet til Undsætning. Ebbesens Hær var ikke ubetydelig, og den lod til at ville erstatte ved Kamplyst og Iver hvad den manglede i Krigskonst og ordentlig Bevæbning. Næste Dag var bestemt til Skanderborgs Bestormelse, og i Beleirernes Gudstjeneste var der en frygtelig Alvor. Hele Hæren havde modtaget Sacramentet, og endee unge Krigsmænd havde under dets Modtagelse hemmelig svoret at dræbe enhver Fjende, og ingen Forbarmelse meer at give eller modtage. Denne blodige Beslutning gjaldt ikke blot den tydske Besætning paa Skanderborg, men alle Tydske i Skanderborgs Egnen og det hele Land.

Ebbesen selv vidste dog endnu Intet om denne hans unge Krigsmænds Afstale. Han stod, tilsyneladende rolig, men med en usædvanlig Rødme paa sine brune Kinder, ved Svend Trosts Side, nærmest ved det paa Marken oprettede Græstors Altar, og holdt paa sædvanlig Ridderviis sine foldede Hænder om Hæftet paa sit opadvendte Sværd, medens Evangeliet læstes fra det grønne Altar, og Krigernes dybe Amen gjen-

led over Skanderborg See. Den Geistlige, der forrettede denne usædvanlige Gudstjeneste, var den nidkjære Biskop Svend fra Marhuus. Han var samme Dags Morgen kommen til Leiren og havde havt en lang alvorlig Samtale med Ebbesen, som han paa sin heftige Viis havde opfordret til at forlige sig baade med Kongen og sin Gud. Han havde priist den Hæimodighed og Troskab, hvormed den fredløse Ridder og forskudte Undersaat dog saa utrættelig vedblev at kæmpe for Landets Befrielse og Kronens Rettigheder; men han havde ingenlunde tilbagekaldt sin tidligere strenge Dom over Ebbesens Tyrandrab; han havde endogsaa negtet ham Kirkens Absolution, indtil han ydmyg og angerfuld erkjendte hiin glimrende Daad for en Brøde. Ebbesen havde hørt derpaa med et noget stolt og roligt Smil, i stille Fortrøstning til sin Sags Retfærdighed, og de vare fulgtes tause med hinanden til Gudstjenesten, hvorved Bissen selv havde paataget sig Feltpræstens Functioner.

Biskop Svend havde talt med Iver om Bod og Penitentse. Han havde meddeelt hele Hærens Sacramentet, uden at ahne den blodige Beslutning, hvorpaa hine unge Krigsmænd mumlende modtog Høstien af hans Haand, som en hellig Bekræftelse. Ebbesen selv var den Gæst, som Bissen ved Sacramentets Uddelelse var gaaet forbi. I Spidsen for sin Hær havde Ebbesen boiet sine Knæe ved Græstervæltret under

Sacramentets Uddelelse; men Bissen syntes ikke at have seet ham.

Gudstjenesten var endt. Ebbesen traadte ind i sit Feltherretelt med Biskop Svend. Der laae en mærk Sky over den fjæffe Hærserers Nafn, og der var en Uro og Harme i hans Sjæl, som han ikke kunde dølge. "Det er anden Gang, I negter mig det Heihelligste, Herre Bisp!" — sagde han med dæmpet, fast bævende Stemme — "Jeg havde dog jo bœiet mit Knae med Ydmyghed og Andagt. Niels Ebbesen ventede ikke at være uværdigere til den hellige Naadegave, end den ringeste Svend i hans Leir. Hvi har I gjort mig dette? Biskop Svend!" — vedblev han med smerteligt Udtryk af den dybeste Krænkelse — "maae nu ikke mine Krigsmænd ansee mig for en ugudelig og forhærdet Synder og tabe den Tillid til Guds Bistand under mit Banner, som vi nu meer end nogenstnde behøve?"

"Den, der ikke vil angre sin største Synd" — svarede Bissen — "kan jeg aldrig paa mit hellige Embedes Vegne meddele de hellige Naadegaver, ei engang in articulo mortis — ei engang i eders Dødsstund, forblindede Ven!"

"Det var haardt" — sagde Ebbesen mærk — "det var næsten grusomt, Herre Bisp! Hvo siger Eder da, at mine Krigsmænd har bekjendt Eder og angret Alt, hvad I kalder Synd og Brøde, inden I

meddeelte dem deres Synders naadige Forlabelse og det høihellige Sacrament?"

"Hvad Ingen kan sige mig, veed den Uvidende" — svarede Bispen med streng Ro — "og den Almægtiges Arm vil ikke lade den uangrede Synd ustraffet. Hvo der uværdig har annammet hün hellige Gave, har ædet sig selv Død og Fordømmelse."

Man hørte nu en larmende Jubel i Leiren, og Svend Drost traadte hastig ind i Teltet. "Veed I det? Fader Ebbesen!" — raabte han glad — "Nu skal det faae Klem. Faae vi nu ikke Bugt med Tydsken, skeer det aldrig i Evighed" — —

"Næst Guds Bistand, skeer det vel, min Søstersøn!" — svarede Ebbesen — "men Dagen og Timen staaer i Guds Haand. Hvad er her paa Færde?"

"I kom i en god Stund, Biskop Svend!" — vedblev den ivrige Ridder — "Nu har I dog gjort os noget Godt, for alt det Onde, I har tilføiet os i de Stores Raad. I har gjort en god Gjerning, som I dog neppe tænkte paa. Eders Bølsignelse har sat hele Hæren i Flamme. Nu skal der ikke komme en levende Tydsker fra Skanderborg imorgen, saasandt vi Alle vil være salige og holde Vorherre og St. Knud, hvad I har givet os Sacrament paa med alle Helgens Bølsignelse."

”Forbarmende Gud! hvad er dette?” — udbred Bispfen yderst bestyrtet, og Svend Trost fortalte nu ham og Ebbesen hvad han selv og hans unge Venner hemmelig havde lovet Gud og St. Knud, idet man nedsvælgede den hellige Hostie under Gudstjenesten, og hvorledes i dette Dieblif hele Hæren med stor Jver havde lovet og svoret det samme.”

Bispfen var blegnet; men Blodet var faret Eb-
besen til Kind og Pande.

”Nu vel! i den retfærdige Guds Navn!” — sagde Feltherren og nikkede med en frygtelig Ro og Fasthed — ”er det Folkets egen uroffelige Willie, skal det nu ogsaa være min, saasandt jeg haaber at blive salig uden Absolution og Sacrament af Biskop Svends Haand! Det er og bliver dog tilsidst vor eneste Redning — vi eller Tyrannerne maae dee — der skal ikke længer spares Blod iblandt os — det er en Udryddelseskrig” —

”Forfærdelige Menneffer!” — raabte Bispfen — ”Gre J Christne? Er det den Mildhed og Forbarmelse mod Fjender, der skal adstille christne Krigsmænd og ridderlige Helte fra vilde Hedninger og Barbarer? Det er ikke Tapperhed — det er Grusomhed. Det er ikke ædel Fædrelandskjærlighed, men lav Sevngjerrighed og Blodterst. Har J nu selv misbrugt Helligdommen i slikt vanhelligt og ugudeligt

Sind, saa skal visseelig den Belsignelse, jeg idag har lyst over eders Hoveder, blive til" — —

"Si, for eders egen Saligheds Skyld, Herre Bisp!" — afbrød Ebbesen den fortertede Prælat og greb voldsomt hans Haand — "Jeg har ikke vidst hvad vore brave Landsmænd i deres Iver har besluttet og saa høitidelig indviet sig til — Jeg vilde have fraraadet det, havde jeg vidst det; dog nu, det er skeet, staaer det ei til at ændre. Gden kan kun den hellige Fader løse dem fra. Her er langt til Rom, men kort til imorgen. Det er nu min Pligt, som Feltherre, at benytte denne Stemning og Krigernes Begeistring til at gjøre Ende paa denne Feide; den har længenok fortæret Landets Marv."

"En uchristelig og ugudelig Gød skal intet gudsfrygtigt Menneſke holde og ingen ærlig Mand benytte, om han saa derved kunde frelse al Verdens Kroppe fra Vaand og Lænker" — vedblev den ivrige Bisp — "For Legemet's Frihed skal I ikke sælge Sjælens dyre Fred og Salighed eller gjøre Jer til Hævners og Djævelens Trælle. Selv vore arrigste Fjender skylde vi Menneſtelighed. Det er Ulykke nok, vi ei ere komne videre i Christenheden, end at selv vi Evangeliet's og den store Kjærligheds Forkyndere maae tillade Krig og Blodstyrning for Guds og Retfærdighedens Skyld og selv Bisper maae gribe til verdslige Vaaben for det Hellige; det har jeg selv gjort for-

medelst Tidens Brøst; men jeg vilde fordemme min egen Sjæl — jeg vilde bede Herren slaae min bispe- lige Tunge med Lamhed — hvis jeg ikke her opløstede min Røst til Forbandelse over eders grusomme og uchristelige Forsæt” —

”Det Ord skal falde tilbage paa eders Sjæl, Biskop Evend!” — tog nu Ebbesen Ordet med mægtig Røst i et heftigt Udbrud ligesom af en længe næret men tilbagetrængt Krænkelse — ”Var eders Christentjærlighed større, end min, den Stund, I beseglede Forliget i Lübeck og bred Staven over dette fredløse Hoved, medens I selv lystte Fred over eders eget?”

Det var som dette Ord af Ebbesens Mund slog Bispen med Forsærdelse: han stod et Dieblisk ligesom ydmyget og senderknuust for den fredløse Fædrelands- befriers Dine. ”Har jeg syndet mod Eder og Fædre- landet i de Mægtiges Raad” — tog han nu sagt- mælet Ordet — ”har jeg en Stund selv ladet mig for- blinde af Fristeren, som siger: Ondt er Godt, naar det skeer for det Gode — staaer jeg ogsaa selv be- smittet for Guds Narsyn med disse onde Tidens Spe- dalskhed, fordi jeg vilde gribe ind i Ureenheden med syndig Haand og bortrive den — Gud er min Dom- mer — jeg beier mig for hans revsende Haand, naar den rammer — men” — vedblev han og hævede

Hoved og Høst med bispelig Værdighed — ”fordi jeg selv er en Synder, skal jeg ikke lovprise Synden. Jeg kan ikke vandre gennem de Blodtørstiges Leir og sige: Eders Jver er kristelig og retfærdig — myrder kun de Overbundne for Gode! Jeg kan ei sige til min Menighed idag: Eders Gudsfrugt var sand og saliggjørende; I har ærlig modtaget Forsoningens Pant — Værer kun ubarmhjertige og hader hver Fjende til Døden!”

”Hvad forlanger I da? I fromme Mænd!” — svarede Ebbesen harmfuld og stødte utaalmodig Sværdet mod Jorden — ”skal vi lade os sndertræde af Tyranner og sfaane dem? skal vi lade os myrde og spare Mordernes Liv? — skal vi lade os fortære af Dgler og ikke udrydde dem? Hvad vil de her, disse ubudne Plagegjester? Lad dem flye, hvis de ei vil begraves her! Det er en falsk Fromhed, at lade sig flaae uden at knye. Det er et usfelt Folk, der ei vil udrydde sine Undertrykkere. Nødværge er ingen Ubarmhjertighed og Kamp mod Dødsfjender ingen blodtørstig Grumhed. Vi hade ikke deres Sjæle, fordi vi flaae deres Legemer ihjel. Lad dem blive saa salige som de kan i den anden Verden! her vil vi have Fred for dem og begrave dem i kristen Jord. Meer kan de ikke forlange. Vi fordre det jo ikke et Haar bedre af dem. Liv mod Liv! det er baade ærligt og ridderligt. Beed I for de Sjæle, her fare fra Skanderborg

imorgen, Herre Bisp! hvad enten de ere tydske eller danske! men forlad i denne Stund min Leir og vov ikke med et eneste Ord at svække Krigsfolkets Mod og Kamplyst i eders utidige Fromhedsiver!”

”Vortviser I en Herrens Tjener som en Spe-dalst af eders Leir, fordi han taler Sandhed og Guds Ord, hvor I heller vilde høre Ragn og Djævelens Tale” — udbød den fornærmede Bisp atter med brændende Ridsjærhed — ”Velan! jeg gaaer, og I seer mig aldrig meer i Verden. Hvo af os To der først skal staae for Guds Domstol, veed jeg ikke” — vedblev han med en besynderlig Ild i det opløstede Blik — ”men det veed jeg: Eders Time kan ikke være langt borte, I selvbefittede Fyrstemorder og Bloddommer! Den, der ei vil tage mod Herrens Tugt og Formaning, skal bortrykkes i sine Synder uden Bod og Syndsforladelse. Hvad Blod her uden Nødvendighed udøses, skal sfrige til Himlen mod Eder, forvorne Mand! I, som har gjort Indgreb i den Almægtiges Dommerret og vrisset Hævnersværdet af Dødsenglens Haand! Den Blodtanke, I nu billiger, skal falde som et brændende Blodhav over eders Sjæl. — Den Vanhelligelse, man her har gjort min bispe-lige Haand deelagtig i, hvor jeg stod som den evige Forsonings Debuder — den Synd mod den hellige Mand skal hverken bringe Eder Lykke eller Betsignelse eller Seier. Jeg gaaer; men hvad jeg har sagt Jer

her, i den Herre Zebaoths Navn, det vil jeg udraabe i eders Leir med den Mægtiges Røst, som udsendte mig blandt disse døbte Hedninger, om I saa vil lade mig stene derfor, som de Sandhedens Vidner, der gif forud gjennem Forsmædelsen til Martyrkronen."

Med disse Ord forlod den fortørnede Prælat Feltherreteltet. Ebbesen blev staaende mørk og betænkelig med sammenflettede Arme og stirrede mod Jorden. Evend Trest saae forundret paa ham og ventede en streng Befaling mod den farlige Bisp, men Ebbesen opløstede sit Hoved i Sollyset med en besynderlig Ro og Klarhed i det faste bestemte Blik. "Følg efter ham!" — sagde han — "ledsag ham gjennem Leiren! han skal drage fredhellig herfra, som den store Herres Udsending, han ei forstaaer, men hvis Villie han som et blindt Redskab dog har maattet fuldbyrde. Lad denne Bisp nu kun forkynde os Død og Ulykke! — Livet og Seiren er i den Retfærdiges Haand."

Evend Trest betragtede sin Morbroder med et stolt og kjærligt Blik og fulgte hastig ud efter Bispen. Den nidkjære Prælat holdt Ord; han reed strax efter med sit lille Følge gjennem Leiren, som en ilde varslende Prophet og holdt en rystende Tale for de forbausede Krigsfolk, der, uagtet deres Gru over Bispenes Brede, dog ikke kunde begribe hvad Synd der var i,

at ville slaae Tydskerne ihjel, naar man laae i Krig med dem.

"Bryd Jer ikke derom, brave Landsmænd!" — sagde Svend Trest, saa snart Bispen var heelt ude af Leiren — "Den Marhuus-Bisp er en from Guds Mand; det er sandt; men i Vorherres Raad sidder han dog ikke endnu. Lad os nu kun blive vort ærlige Forsæt troe, og imorgen vise Bispen og al Verden hvad vi verdslige Tyder duer til."

"Han har Ret, det er der Mening i" — mumlede Tyderne, men syntes dog endnu noget betænkelige over Bispens Ord.

Nu traadte Ebbesen, med stille høitidelig Alvor i Blik og Ansyn, ud af Feltherreteltet, og man klynge sig om ham for at høre hvad han sagde.

"Landsmænd!" — sagde han med hei og streng Røst — "hvad I har lovet Gud og St. Knud med det heihellige Sacrament paa eders Tunge, det maae I visseelig holde, saasandt I har eders Sjæl og Eglighed kjær! om saa al Verdens Bisper vilde fordømme Jer derfor. Iuden Sol gaaer ned imorgen, maa Skanderborg være i vor Magt, og enten vi eller vore Gjender være udslettede af Jorden. Det er alle Sjæles Dag imorgen; paa den Dag skal alle Christne ihukomme de Døde. Maaskee skal danstke Mænd og Qvinder paa den Dag om hundrede Aar ihukomme vor Død og bede for vore Sjæle, naar

Danmark er fri og ingen fremmed Hersker vover meer at plante sit Banner paa hint Taarn eller vande sine Heste i Skanderborg See. Liv og Død er i den Allmægtiges Haand med Lykken og Seiren; men hvad enten vi seire eller falde, enten det bliver vort eller Fjendens Blod her skal flyde — Danmarks Friheds-træ skal opvove af det Blod, og Vrens favre Træ skal staae ved dets Side. I har lovet at seire eller falde imorgen, og intet Liv at skaane — det Samme lover jeg her for Eders og den retsfærdiges Guds Naahyn; men ærligt og aabent skal det gaae til, som det semmer sig danske Mænd. Drag med Luurbløserne mod Borgporten, min kjække Søstersøn! Vebud Slottets Hovedsmand og hele Besætningen i denne Stund, at vi undsige dem Alle paa Liv og Død, og at det er deres eller vores sidste Dag imorgen!"

Et larmende Bifaldsraab af Hæren ledsagede denne Feltherrens Befaling, og Svend Trest begav sig strax, som Herold, hen mod Borgen og bebudede dens Hovedsmand og Besætning den store alvorlige Undsigelse. Derpaa lod Ebbesen Alt berede til Slottets Bestormelse.

Da det blev Aften, var der en heitidelig Stilhed i Leiren, idet enhver Krigsmand syntes at berede sig til Døden, medens dog det frimodige Haab om Lykke og Seier ikke var udslukt. I den kolde Novembemat brændte Vagtblusene smukt blandt de mang-

foldige Telte og kastede hiſt og her et Gjenskin i Skanderborg Søe, medens Slottet stod mørkt med de hvide Taarne og Mure og kastede ſin ſtore Skygge ud over Søen i det ſvage hemmelighedsfulde Nymaaen-Lys.

Ved Midnat gif Svend Troſt ſtille gjennem Veiren og ſaae til Bagterne. Hans Blik dvælede ofte paa de klare Stjernebilleder paa den nordveſtlige Himmel, der ſkrede fjernt hen over Brattingsborg og hans kjære Agnete. Han drømte ſig et Dieblif hjem til den ſtille velbekjendte Sovestue, hvor hun nu maaskee ſlumrede urolig ved ſin Førſtefødtes Bugge og drømte om ham. Ogsaa til Nerreriis fløi hans Tanke. Han syntes at ſkimte Riis Skovfrands ſom en ſort Skyrand Norden for Skanderborg Søe, og han tænkte paa hvad Tidende Ebbesens Huſtru og Børn monne ſpørge inden næſte Midnat. "Store Gud! bevar hans Liv for Danmark og os Alle!" — bad han og foldede ſine Hænder, idet hans Blik faldt paa Feltherreteltet, hvor der brændte et eenligt Lys, medens Bagten gif udenfor ſom en Skygge.

Ebbesen havde kaſtet ſig i fuld Ruſtning paa ſit Felkleie. Han vilde styrke ſig til næſte Dags vigtige Foretagende ved nogle Timers Blund; men Planen til Angrebet beſtæftigede hans vaagne Sjæl; hiint Dptrin med den nidkjære Biſp havde ogsaa efterladt en Uro i hans Sind, ſom han ikke kunde bekæmpe, og han foldede nogle Gange ſine Hænder heftigt med

et smerteligt Blik mod det Stjernelys, der skinnede ned til ham gennem en Rist i hans Vadmestelt. Han lod Lyset brænde og laae stille med aabne Dine, ligesom han vilde læse sin og Danmarks Skjæbne i de gaadesfulde Stjerner over sit Hoved. Henved Morgenstunden laae han vaagen endnu og saae en lang mørk Skikkelse i en rød Kappe liste sig Skildvagten forbi og træde ind i Teltet med hastige Skridt. Den dunkle Gjest saae ud som een af de Bødler, Grev Geert havde ført med sig til Jylland; men han kastede Hætten af Hovedet, og Ebbesen kjendte sin dristigste Speider.

"Gønduls Mander hjælpe Jer, Herre! — den hellige Frøken skulde jeg sagt" — raabte den sorte Svend og kastede Kappen af sig — "Grev Jernhenrik kommer Skanderborg til Hjælp med 600 Ryttere — de kan være her inden Sol staaer op — og alle Tydskerne i hele Egnen ere i Røre."

Ebbesen var sprunget op fra sit Leie. "Godt!" — sagde han — "Geerts Sen skal finde mig vaagen. Er du vis paa din Sag? Volle! har du selv seet ham? Er hans Magt ikke større?"

"Paa et Hundrede Dvægstykker kommer det jo ikke an i denne Slagtertid, Herre! Er der ikke fleer end 600, færre er der ikke, saasandt jeg har Slugger i Skallen. Jeg saae dem holde Rast uden for Horsens Porte. De vare komne i Hui og Hast fra Fyen.

Jernhenrik saae ud som han havde slugt Sjællandsfarerne og vilde isærd med Jyderne. Tag Jer iagt for ham, Herre! han bærer Herrebilledet paa Brystet — hende fra Ikehoe, I nok veed, og han har sin Faders lange Elire ved Lænden. I husker nok hvad der er gaaet om den Blodhøvnerkniv; havde I beholdt den, da jeg bragte Jer den, havde I nu været sikker” —

”Si med din Overtro og hedenske Snak, Volle!” — afbrød Gbbesen ham og greb hastig Hjelm og Sværd — ”du er ellers en flink Karl” — tilføiede han og lagde Haanden paa hans Skulder — ”du har været mig en tro Svend. Falder jeg idag, skal du arve min Stridshingst. Til Vaaben, alle Mand!” — raabte han nu med mægtig Feltherreroest og traadte med draget Sværd ud af Teltet.

Snart var hele Leiren i Bevægelse, og da Solen stod op, blinkede over 3000 Sværd og Stridsører i den vistnok sletbevaabnede Bondehær, hvormed Gbbesen, med Svend Trost ved Siden, i Stormskridt rykkede ind mod Skanderborg Mure. Dog inden de naaede den yderste Befæstning og havde sat deres Stormmaskiner i Bevægelse, nedrullede Vindebroen over Slotsgraven. Porten til det beleirede Slot var aabnet, og hele Besætningen rykkede frem til et Udfald med deres høie Hovedsmand i Spidsen. Gbbesen studsede ved dette uventede Syn. Besætningen var langt større,

end man havde formodet. Der myldrede en velbevæbnet Krigerfåre ud af Skanderborg Slotsport, og deres Luurblesere spillede Grev Geerts berømte Seierspsalme. Fjenden syntes indviet til den alvorlige Dødskamp, ligesom de Danske, og de udviklede en Vaabenmagt, der kunde maale sig med Beleirerne i aaben Mark.

"Til Nonnebjerg!" — bød nu Ebbesen og forandrede øiebliklig sin Plan; han pegede med sit Sværd paa den anseelige Høide, der fra gamle Dage har dette Navn, men som i Geerts Voldherfers Tid var bleven brugt til Kettersted for Oprørerne og kaldet Blodbjerg. Den laae med sit rødbrune Lyngdække høit over Skov og Søe med en fortryllende Udsigt og beherskede hele Egnen. Ved et Slag i aaben Mark tilbød denne Høi den fordeelagtigste Stilling.

Mod Sædvane blev Feltherrens Bud ikke øiebliklig adlydt, og man lod til enten ikke at have forstaaet hans Mening, eller maaskee at ansee Stedet for ildevarslende.

"Til Nonnebjerg!" — gjentog nu Ebbesen med streng Røst — "til Blodbjerg! derfra sriger mange troe Landsmænds Blod til Himlen — derfra skal vi udfere Guds Dom idag over de Dødsdømte."

Nu forstod man ham og adled med et Jubelraab og med vild Glæde. Noget Forvirring var vel opstaaet i Bondehæren ved den pludselig forandrede Be-

vægelse og den nye vanskelige Slagorden, Feltherren befalede; men det lykkedes dem dog at indtage den fordeelagtige Stilling og besætte Nonnebjerg, inden den talrige Besætning fra Skanderborg endnu havde ordnet sig til Angreb.

"Det bliver en varm alle Sjæles Dag, brave Landsmænd!" — sagde Ebbesen og reed frem for Spidsen af sin muurtætte Slagorden paa Skrænten af Høien — "Lad os begynde den med stille Ben for de Sjæle, der idag skal fare herfra, og med sikkert Haab om den Frihedens Land, der skal befrie Danmark for Tyranner og Trældom, saalænge her er levende Sjæle tilbage!" Derpaa steg han af sin Hest og bød sine Kne på Høien under en kort og stille Ben. Hele Hæren fulgte hans Exempel, og der var et Dieblif saa stille, at man neppe hørte et Mandedrag. "Gud og St. Knud vil være med os og Danmark alle Dage" — udbød nu Ebbesen heit med begejstret Røst og svang sig atter i Sadelen — "Det Folk, der vil udrydde hver Tyrann og døe for sin Frihed, er ubetvingeligt. Lad Eder ikke forvirre eller rokke" — vedblev han med et sikkert Blik over Kamppladsen — "om I end om en seie Stund vil see den sorte Jernhenrik fare mod os hist fra Horsensveien med alle dem, I har lovet Død og Undergang. Jeg veed, han vil komme som en Storm for at adsplitte os; men staaer kun fast som en Muur, til vi kan

medes Mand mod Mand, og Sværd mod Sværd mod dem Alle! Vi har deelt Sol og Vind med Fjenden; vor Styrke er næsten lige; dog bliver end Fjenden dobbelt saa stærk, ingen Jydes Ryg skal han see, og, næst Guds Bistand, skal han hverken tvinge os eller Danmarks Rige. Kom eders Leste ihu, kjække Landsmænd! og Danmark skal ikke glemme os saa længe Nonnebjergets staaer. Her skal nu enten vi eller Danmarks Dødsfjender bide i Lyngen." Derpaa slog han op med Haanden. Under et tretusindstemmigt Hurraraab hvirvlede Gbbefens Trommer fra Blodbakken. Lurerne gjaldede paa eengang i begge Hæere. Med en Forbittrelse uden Mage istemtes Hæerraabet, og det mærkelige Nonnebjergs Slag begyndte, som hverken Danske eller Holster endnu i fem Aarhundreder har glemt. Det var eet af de blodigste Slag i hiin store Folketamp for Danmarks Frihed, hvorved det danske Folk for alle Tider har lært hvor det rette Dannevirke findes mod Undertrykkere. Neppe mødtes Rastespydene og Slygesteens Skyerne i Luften med Svinen og Brag og slog ned som Lyn paa Hærenes Skjoldtage, før Grev Jernhenrik i sin sorte Rustning, i Spidsen for sin vilde rasende Rytterskare, flet Skanderborg Udfaldshær til Hjælp i en Sky af Støv og blinkende Landser fra Horsenssveien. Han modtoges med et Jubelraab af sine Landsmænd. Hæerraabet opløstes paany;

de kæmpende Mæsker tærnedes sammen med tordnende Vaabenbrag — og nu blev Blodbadet grueligt paa begge Sider. Jngen veeg en Fodsbred. Jngen gav eller modtog Skaansel. Solen steeg høit paa Himlen; det blev Middag, og Jngen kunde endnu see til hvilken Side Seiren vilde hælde. Ebbesen og hans eedsvorne Hær forsvarede deres faste Stilling og kastede Fjenden mange Gange tilbage; de indtog altid igjen hien fordeelagtige Stilling, naar den stundom i Kampens Hidsighed syntes tabt. Ronnebjergets Laae bestroet med Liig; men der laae fuldt saa mange ved Seirens Fod. Kampen fortsattes med utrættelig Iver, og Solen var nær ved at dale, inden Grev Henrik og Ebbesen endnu vare komne hinanden saa nær, at deres harmlysende Blik og Sværd paa een gang kunde mødes. En personlig Kamp mellem de vigtige Hærførere søgte baade de tyske og danske Krigere at forhindre.

Midt under den meest fortvivlede Kamp, da de Danske trængtes haardest, hørtes der et Glædesraab blandt Jyderne: "See! see! stærke Mester Jacob! — Hurra! Skanderborg er taget!"

Ebbesen vendte sit Mæsyn mod Slottet; den danske Rigsfahne vaiede fra Muurtinden, og den krigerske Bisp fra Ribe holdt paa sin store Stridshingst paa Vindebroen ved det erobrede Slot, hvor han syntes at ordne sin Rytterskare, for at tage Deel

i Slaget. Dog Grev Henrik havde alt mærket dette Uheld, han havde opgivet Slottet, men affskaaret Bispen Veien derfra og saaledes omfleiet baade Slottet og Nonnebjerg, at Bispen maatte nøies med sin Grobring, og hverken kunde komme Ebbesen til Hjælp eller affsøre Grev Henrik Tilbageetoget. Selv higede Geerts tappreste Søn kun med lidenskabelig Iver efter at naae sin Faders Banemand. Han kæmpede med en mageles Kjæthed, og Navnet Jernhenrik, som han siden sin Seier over Kong Valdemar ved Kallundborg nu almindelig hædredes med baade af Fjender og Venner, viste han nu ogsaa at han fuldelig fortjente: intet Sværdslag syntes at bide paa ham; han sad i sin sorte Rustning, som støbt af Jern, paa sin høie pantsrede Stridshingst, og enhver Kriger, der kom ham nær, var dødsens. "Gjer Plads, I Daarer!" — raabte han til Svend Trest og de unge dødsindviede Riddere, som endnu adskilte ham fra Maalet for hans Blodhævn — "kjender I ikke dette Sværd? den store Geerts Mand er i dets Tunge — det hviler ikke før det har druffet hans Morderes Hjertesblod — Plads!" Det var som Sværdet virkelig førtes af en uovervindelig Magt; for hvert Slag flød der Blod; men den sorte Jernmand sad selv uroffet og som groet til Eadlen. Med det nedslagne Sjelmgitter og den store Guldkjæde med Madonna-billedet over Brystet, lignede han forunderlig sin

mægtige Fader. Hvo der havde seet hiin berømte Feltherre i Slagene ved Gottorp og Dannevirke eller paa Taphede og ikke vidste, at han nu var død og begravet, maatte troe, det var ham selv, der nu atter svang det store Sværd, paa hvis Dd han vilde fæste Danmarks Krone.

Evend Trest og de unge Riddere, der havde taget Sacramentet paa hiint blodige Løfte, holdt sig tæt sammen og opdyngede en Skandse af Liig mellem Ebbesen og den rasende Grev Henrik. Endelig var hele hiin indvieede Skare falden undtagen Evend Trest, der endnu med udmattet Arm foer mod Grev Henrik; men for et Slag over Hjelmhuen af Geerts tunge Sværd tumlede han af Sædlen paa den store Liigdyngde, og Grev Henriks Hingst sprang snusende over ham og den blodige Skandse.

Til hvad der fra dette Dieblik foregik i Slaget var Evend Trest kun et halvbevidst Vidne.

Det var som hiint Sværdslag havde slaget ham med Lamhed. Uden at føle Smerten af noget betydeligt Saar, befandt han sig i samme Tilstand, hvori han havde ligget magtles og næsten sindssvag et heelt Aar paa Bjernsholm. Han følte kun et smerteligt Indtryk af en Hjelmkul i Tindingen; men det var ham ikke muligt at løfte en Haand og befrie sig fra den trykkende Jernhue. Han laae som begravet i den

store Liigdhygge. Vaabenbraget og Slagets Bulder drøenede forvirret i hans Øren mellem Dødsstrig og Seiersraab: ingen enkelt Lyd kunde han skjelne; dog syntes han med Forsærdelse at høre Ebbesens Navn udraabt med et Jubelsstrig af Fjenden og et Veeraab af de danske Bønder; men kort efter troede han at høre en Røst som af tusinde Stemmer raabe: "sterke Mester Jacob! Seier! Hævn for Ebbesen!" Med disse Ord i Sjælen faldt Svend Trost hen i hiin næsten aldeles bevidstløse Tilstand, som han saa vel kjendte fra sin Banmagtstid paa Bjørnsholm. Den pünlige Spænding opløste sig i dødlignende Ro, og han kunde høre den hele Verden forgaae omkring sig, uden at røre sig. Det var som det oprørte Vesterhav brusede hen over ham med Dhynger af flirrende Vaaben men med en stedse fjernere og fjernere Eufon, til der tilsidst blev stille om ham som i en Grav, og han ingen Fornemmelse meer var sig bevidst.

Svor længe han havde ligget i denne Bedøvelse, vidste han ikke; men det Første han atter fornå, var den veemodige Lyd af en heitidelig Vigilie eller Bonpsalme for alle Sjæle. Han slog sine Øine op, og det var Nat. Den store rolige Stjernehimmel hvælvede sig prægtig over hans Hoved; men han laae endnu paa samme Sted i den blodige Liigdhygge. Slaget var forbi. Der var hverken Venner eller Fjender at see; men Nonnebjerget var som besaaet

med Liig og knuste Baaben. Hift og her stønnede en Døende endnu svagt. Ved Siden af ham opleftede endnu et Par Hænder sig mellem Eigene med foldede Fingre, medens et halvt Fadervor afbrødes ved et Dødsstuf. Det var een af hans og Ebbesens gode Venner, den unge Ridder Frost, som havde været med paa Toget til Randers. Svend Trøst vilde tale og sige ham Farvel, men kunde ikke; han vilde oplefte sit Hoved, men det var tungt som en Steen, og det var som alle hans Venner vare døde. Nu hørte han atter hine fromme Vigilietoner. De vare komne ham nærmere, og han fik Die paa en geistlig Procession, som i den usædvanlig rolige Novembemat drog langsomt over Baldpladsen med Fakler og Corpus-Domini-Eskjærm. En hei Mand i bispeelig Ornat gif under det røde Skarlagens-Baldakin med en Monstrans i sine foldede Hænder, medens han med dyb dæmpet Røst intonerede Alle-Sjæle-Dags Vigilien for de Døde. Bispfen var stærke Mester Jacob. Undertiden standsede Processionen ved en Døende, som Bispfen sagde nogle trøstende Ord og vederqvægede med en indviet Hostie, hvorpaa han drog videre og overlod den Døende til en Skare Krigsmænd og nogle Geistlige, der fulgte Bispfen og hans Chorherrer med Bærebære og Saar-Lægemidler. Endelig kom Toget ganske nær til Stedet, hvor Svend Trøst laae; men man drog forbi uden at bemærke

ham; thi han laae nedtrykt mellem Eigene og kunde endnu hverken tale eller røre sig.

"Erlige Herre Bisp! hjælp mig! og jeg skal aldrig meer troe paa Gønduls Mander" — bad en mat jamrende Stemme ved hans Fod. Det var den sorte Svend, der var haardt saaret og med stor Besvær havde arbejdet sig ud mellem Eigene. Toget standsede, og Bispnen nærmede sig med Monstransen.

"Nei, nei, fromme Herre!" — bad den Saa- rede med døende Stemme — "bryd Jer ei om min slette Sjæl! men see! der ligger min kjære unge Herre, Svend Trøst, kan I kalde hans Sjæl tilbage, maa I gjerne lade min fare."

"Er det dig!" — sagde stærke Mester Jacob og nikkede deeltagende — "der kan dog ogsaa være Trofskab i en Hedning. Sørg vel for ham, Broder Thøger! hans Sjæl er ei saa sort som hans Mafyn."

Medens den geistlige Saarlæge tog sig af Volle, der dog allerede havde opgivet Manden, saae Bispnen sig om blandt de mange Ligg og belyste deres Ansigter med en Fakkell. "Herre min Gud! skal jeg søge den gjæve Svend Trøst her?" — sagde han — "ak! nu er han bleven taus for hvad han tilforn var for høiresket; men jeg kjender jo ingen af disse, og deres Sjæle ere alle henfarne."

Svend Trøst kunde høre Bispens Røst; men han kunde med al sin Anstrengelse hverken mærke eller bevæge sig.

"Å! saa skal jeg her vel ogsaa søge vor troe Niels Ebbesens Liig" — vedblev Bispens bevæget — "falden er han; det vide vi jo, desværre! og denne alle Sjæles Dag vil huskes længe i Danmark; men Seier vandt han dog i sin Død; Vren og Valpladsen blev hans. Leder allevegne her, mine Venner! findes Ebbesens Søstersen blandt disse Liig, kan Ebbesen selv ei ligge langt herfra; til at slæbe ham med sig paa Flugten og mishandle ham i Døden gav vi dem ikke Frist."

"Vi see ham ikke, Herre Bisp!" — sagde een af Bispens Svende — "men hør! hvad var det?"

"Ebbesen! Seier!" — led en Røst blandt de Døde. Det var Svend Trøst, som ved Tanken om sin faderlige Mordbroders sidste Bedrift fik saamegen Livskraft tilbage, som behøvedes til at udraabe disse Ord, hvorpaa han atter sank tilbage i sin stumme og lamme Tilstand.

"Svend Trøst!" — udbød Bispens og opdagede ham. Den sorte Svend havde endnu i Døden onsfavnet sin kjære Herres Kne — men derved trykket ham dybere ned i Liigdyngen.

"Hjælp, hjælp ham, fromme Brødre! seer jeg ret, er her Livstegn" — vedblev den stærke Bisp

og løstede ham med een Haand op i Akerfernes Arme.

"See, see! Herre Bisp!" — raabte en Chordreng — "er det ikke Ridder Ebbesens Hjelm med Ornevingen, her ligger?"

"Herre min Gud! ja, det var hans Hjelmflenod, den dristigste Ornesjæl blandt Danmarks Riddere" — udbød Bissen og forlod Svend Trest — "det maa være ham selv, der ligger under Hesten."

Man fremdrog en hei Ridder i fuld Rustning, men uden Hjelm; hans lange blodige Haar klæbede til hans Ansigt. Bissen knælede ved Liget og tog det blodige Haar fra hans Ansigt — det var Ebbesen. Hans Rustning var forhugget og hans hvide Tøse qvæstet gjennem den splintrede Hjelm. Dog hans Sværd var endnu som fastgroet til hans krummede Haand. Ved hans Fod laae et større men senderbrudt Slagsværd; det var Geerts berømte Tyrans Sværd; dets brudte Od sad i Ebbesens Brynie og havde givet ham Banesaaret. Der var intet Livstegn at see. Det lod som Fienden havde forladt ham i stor Hast, siden man ei engang havde givet sig Tid til at bemægtige sig hans Vaaben eller den Guldkapsel, han bar paa Brystet med en Reliquie af Danmarks Skytshelgen.

Stærke Mester Jacob græd. Han breiede sig over Helteliget med en stille Bon. Chordrengene og

de geistlige Ordensbrødre vare ogsaa dybt bevægede; de stillede sig med deres Fæller om Liget og istemmede nu, ved Nonnehjergets Fod under den stille klare Stjernehimmel, en heitidelig Vigilie for hans Sjæl. Under de fromme hellige Toner faldt Fælleryset stærkt paa Ebbesens djærve blege Ansigt, hvoraf Bispen med kjærlig Omhu havde averteret Blodet. Han var smuk i Døden; dog var der et Udtryk i hans Miner af Græmmelse eller Uro, ligesom han i sit sidste Dieblik havde næret en lenlig Tvivl, som dette Liv ikke kunde opløse, eller følt et Savn, som ikke her kunde tilfredsstilles. Men det var nu som hans Ansigt under de dybe Vigilietoner stedse blev skjønnere og mildere; ethvert Udtryk af Tvivl og Smerte forsvandt, og Bispen blev med Forbauselse opmærksom paa denne Forandring. "Han lever!" — udbød han — "Ak nei" — tilføiede han med et dybt Suf; men det var dog ligesom et Efterskin af Sjælens Lys endnu gled hen over det store Afsyn.

"Fred med dig, vor troe Ebbesen! den Fred, som overgaaer al Forstand og Begreb" — sagde Bispen med begeistret Røst og opløstede Monstransen for det stærkt oplyste Helteaafsyn — "Har du noget Dieblik tvivlet om Guds Naade og Barmhertighed, saa faer nu hen i hans evige Kjærligheds Fred og tvivl ikke meer! Jeg tør, paa mit hellige Embedes Vegne, endnu i Døden tilsiige dig dine Synders

naadige Forlæbelse i den hellige Trefoldigheds Navn." Med disse Ord udtog han en indviet Hostie af Monsstransen og lagde den i den Døendes lidet aabnede Mund — og nu var det for Bispens Dine som det bortfarende Sjælelys, der ligesom med den sidste Livsfunkte glad og smertefrit svævede hen over Helstens Nafsyn, blev til et forklaret Udtryk, og hans Læber trak sig sammen over Hostien med et saligt Smil.

"Han er død som en Helgen — som en Martyr for Danmarks Frihed" — udbød stærke Mester Jacob — "vil den hellige Fader ikke canonisere ham derfor, saa vil Danmarks Folk — det er en Selvgenglorie, der ei heller er at foragte. — Løfter ham varlig op, kjære Venner! lader os føre hans Liig med semmelig Ære under Ben og Sang til Slotskapellet! Han skal faae en hæderligere Jordefærd, end mangen Konge."

Bispens Befaling blev strax sat i Værk, og Processionen drog nu langsomt med Gbbesens Liig, med Fakkellys og from Vigiliesang, bort fra Nonnehjertet i den stjerneklare Nat, medens de andre Geistlige og Bispens talrige Svende fremdeles droge Omhu for dem, der endnu maatte være ilibe paa Balpladsen, hvad enten de vare Venner eller Fjender.

Man talte 2200 danske Liig, og ei af leiede eller lovtvungne Stridsmænd, men af frivillige Offere

for Fædrelandets Befrielse. Den øvrige Deel af Bondehæren havde, med nogle unge Riddere i Spidsen, forfulgt den adsplittede og flygtende Fjende. Antallet af Holstenernes og de tydske Soldkrigeres Læg var stort; men man begrov dem utalte under Blodbakken, hvorfra Steilen fra Geerts Voldsøherfsertid blev nedstyrtet, og som siden ikke bar andet Navn end Nonnebjergtet.

Rygtet om Nonnebjergslaget og de Gedsbornes Seier i Døden høretes over hele Danmark med Forbauselse og Stolthed. Dog ei blot paa Brattingeborg og Rørreriis var der Sorg; men Budskabet om Ebbesens Død fyldte alle troe danske Hjerter med Veemod og foregede Folkets Længsel efter den Gjenforening i Kjærlighed og Frihed, hvorfor Ebbesen havde levet og var falden med Ære.

Det var en mild skjon Maimaaneds-Morgen, otte Aar efter Nonnebjergslaget ved Skanderborg. Under Ebbesens Geg paa Rørreriis Bold, hvor hiin alvorlige Feltherre saa ofte havde staaet og tænkt paa Danmarks Befrielse, stod nu en mindre anseelig men kraftig bygget Riddermand i fuld Rustning, med et djærvt og noget trodsigt Ansigt, og saae med et opmærksomt Høvdingsblik ud over Egnen. Det var Svend Trost. Ebbesens Geg var endnu

ikke udsprungen, men den var behængt med friske Krands af Bøgeløv og Fioler fra Borgvolden, som Fru Agnete og Ebbesens Enke med deres Børn havde prydet den med. Udenfor Borgen blinkede en Landseflov i det omhuggede Skrat mellem mange hundrede Rustninger og kongelige Krigsmænd. En Mængde Krigsmaskiner stode opstillede ved Borggraven. Nørre-riis var beleiret. Udryddelseskrigen mod de Fremmede og den Folkevæbning paa egen Haand, som Svend Trøst med sin djærve Morbroder havde staaet i Spidsen for, havde efter Nonnebjergslaget udbredt sig med almindelig Begeistring over hele Landet. Kongen havde ikke blandet sig deri, men rolig fulgt sine statskloge Planer til at samle Riget og bringe de selvraadige Undersaatter til Lydighed. Brattingsborg havde han bemægtiget sig, medens Svend Trøst forsvarede Nørreriis. Hald var lagt i Gruus. Den aristokratiske Ridder Bugge og alle oprørste Adelsmænd havde en streng Dommer i den stedse mægtigere Kong Baldemar. Ogsaa Ebbesens Frænder og Venner med Partigjængerne for Prinds Otto vare under streng Forfølgelse. De havde mange Tilhængere blandt Folket, og Svend Trøst havde besluttet at forsvare Ebbesens Fædreneborg og Familie saavel som sig selv med Hustru og Børn til det Yderste. En almindelig Landeplage havde dog standset alle Foretagender. Den sorte Død, der var faret over

hele Europa, havde ogsaa i de to sidste Aar hærjet Danmark, og Nøden havde været stor i Landet. Paa det beleirede Nørreriis var man dog bleven fri for Pesten, medens Beleirerne udenfor ofte bortrykkes og afløstes. Paa Morgen havde man nu ikke længe hørt Tidender fra det øvrige Danmark. Svend Trøst saae betænkelig paa de kongelige Krigsmænds Fremskridt og kastede et bekymret Blik ud over Landet. I Glandsen af de milde Foraarsstraaler nærmede der sig et ridderligt Tog med et lueforgylt Kors og den hellige Jomfrues Billede paa Banneret. I Spidsen for de sortklædte Krigere reed en høj skjen Skikkelse i sort geistlig Ridderdragt med en lang hvid Kappe over de smækkre Skuldre. Paa Kappens venstre Side var den tydske Ordens selvindfattede Kors kjendeligt. Det var Prinds Otto, der kom, for i Kongens Navn at ophæve Beleiringen af Nørreriis og forkynde Ridder Svend Trøst af Brattingsborg med Ebbesens ædle Slægt Fred og Tryghed under Danmarks Krone. Kun under denne Betingelse havde Prinds Otto med Frihed og Glæde underskrevet den Afstigelssæct, intet Fangenskab og ingen Trudsel havde kunnet aftvinge ham. Hvad han forlængst med heimodig Resignation havde besluttet i sin Sjæl til Danmarks Frelse og Kronens Betryggelse, naar han saae sin Broder dygtig til at samle Land og Rige, det havde han nu ikke længer betænkt sig paa; og han havde formelig

frasaagt sig al Tiltale til Danmarks Rige. Han var nu paa Veien ud af Landet og paa sit længe paa-tænkte Ribbertog mod de Vantroer under Korsets hel- lige Banner. Blandt hans Svende reed en graa- hærde Krigsmand, med et simpelt sort Kors paa sin Rytterkappe. Det var den gamle troe Arvid Smaalænding, som vilde følge sin kjære Herre paa det hellige Tog.

Den stille fyrstelige Ordensridder bragte tillige den glædelige Tidende til Ebbesens Fædreneborg, at Pesten var ophørt og Fjenden heelt udjaget af Dan- mark. Ebbesens og hans Nonnehjergheltes Land, der havde begejstret Sjællænderne og alle Danske, havde endelig ogsaa bragt Kongen til at forene sin Magt med Folkets. Det store Befrielsens Værk var fuldbragt: Danmarks Rige var samlet, og Skaa- ningerne kastede sig atter glade i deres forsonede Landsmænds Arme. Glæden var stor paa Nørres- riis. Svend Trest omfavne den ædle Korsridders Kne og førte ham ind med sig paa Borgen, hvor den lykkelige Fru Agnete og Ebbesens ædle Hustru med deres Børn modtog ham, som en Trestens og Betsignelsens Engel. Hvad der især syntes at be- væge den høie Gjest dybt, var Synet af Ebbesens alvorlige Sønner og deres stille Moder, der sagde ham et rørt heitideligt Tak i Ebbesens Sjæls Navn, og i alle de danske Hjerters Navn, hvis Haab han

i Nøden havde været, og som skyldte ham en kjærlig
 Ihufommelse alle Dage.

Prinds Otto af Danmark forsvinder fra denne
 Stund, ligesom en skjen forbifarende Mand, af disse
 Rigers Historie. Hvad Deel han siden har taget i
 de fromme Ordensbrødres Bedrifter og i Verdens
 ydre Begivenheder, er ubekjendt.

Hvad alle Danste havde sukket efter og hvad
 Svend Trøst havde drømt om hiin stille Høst-Nat,
 da han fulgte den ulykkelige Kong Christophers Liig
 under Fakkelys og Stjerneglimt gjennem Sorø Klo-
 sterfsov — det var nu Altsammen kommet, om end
 anderledes, end det trodsige unge Hjerte havde ønsket
 sig det, saa dog langt lykkeligere for Danmark, end
 nogen besindig dansk Mand i hiin mørke Tid havde
 kunnet vente.

Biskop Svend var død af Pesten, og mange
 troe brave Danste med ham; men megen Slethed
 var ogsaa udryddet; mange ryggesløse Menneſter
 vare omkomne eller bortdragne med Flagellanernes
 vilde Sværme. Det var som Luften i Danmark efter
 den jammerlige Christophertid var rensket. Den nye
 lykkeligere Dag i Norden var begyndt, der for den
 følgende Slægt blev til en glimrende Middagsglands
 og kastede sit Lys paa en tredobbelt Krone.

K e t t e l s e r.

Første Deel.

Side 173 Lin. 10 er læs: en

Anden Deel.

Side 7	Lin. 12	Mened l. Menveds
— 33	— 16	men l. min
— 50	— 26	frivillig l. frivillige
— 70	— 2	her l. here
— 124	— 6	mork l. mørkt
— 161	— 11	lenlig l. henlig
— 199	— 16	kaade l. Naade

